

РОБЪРТ
ЛЪДЛАЪМ

НАСЛЕДСТВОТО
НА
СКАРЛАТИ

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

1993

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ НАСЛЕДСТВОТО НА СКАРЛАТИ

Превод: Иван Коларов

chitanka.info

Нейни оръжия са властта и парите.

В нейния прицел — най опасният човек на земята — синът й.

Като малък той е бил изчадие... Той единствен от братята си използва богатството с жестокост и бруталност... Ълстър Скарлет може да предизвика международен хаос...

На Мери:
Заради всичко онова, което тя така добре знае —
„Над всичко стоеше Мери.“

ЛЪДЛЪМ ЗА ЛЪДЛЪМ

Малко писатели са изкачвали стръмния път до популярността с шеметната бързина на Робърт Лъдлъм — всеки нов трилър бие рекордите на предходния. Тайната на неговия успех може и да се крие в следния коментар на Джон Ленърд в „Ню Йорк таймс“: „Мистър Лъдлъм струпва в романите си повече изненада от всеки други шестима автори на трилъри взети заедно.“

Някои твърдят, че в романите на Лъдлъм може да се открие информация, придобита от секретни източници. В една от книгите му основно място заемаше намесата на ЦРУ във вътрешното разузнаване. По онова време тази тема шокира мнозина. По-късно, разбира се, фактът бе потвърден. Други подозират, че самият Лъдлъм е бил агент, преди да започне да пише романи. Това не е така. Защото в продължение на близо двайсет години той работи в шоу бизнеса — като актьор, продуцент и „глас“ на десетки телевизионни реклами за всевъзможни стоки.

По време на „гласовата“ му кариера, съпругата на Лъдлъм го обяви за „Кралят на тоалетните чинии“. Самият той разказва: „Имаше един нов продукт, на име Плъндж. Всичко, което се искаше от мен, бе да прочета три думи: «Плъндж действа бързо.» Въпреки нехайното ми отношение, тези три думи, изговорени от мен, бяха използвани в над сто различни реклами. Със спечелените от това пари, децата ми си плащаха колежа в продължение на две години.“

Макар никой от романите на Лъдлъм да не е посветен на кариерата му в шоу бизнеса, всички отразяват различни подходи, заучени в театъра. Самият Лъдлъм казва: „Човекът в театъра знае, че трябва да завладее публиката. Той вниква в структурата повече от всеки друг — за да успее логично да преведе зрителя от една случка в друга, без да изгуби вниманието му. Защото, ако изгуби неговия интерес, събота вечер ще носи провал.“

„Увлекателността на четивото за мен е най-важна — признава Лъдлъм. — Но аз открих, че независимо дали се пише с търговска или

драматична цел, в отправната си точка човек винаги намира нещо, което го безпокои или предизвиква. И това и правя. Признавам, че често бивам предизвикан — най-вече от злоупотребите с властта от страна на някои фанатици. Крайностите ме притесняват, независимо дали са от ляво или от дясно.“ Заедно с това той добавя: „Не одобрявам насилието и затова показвам болката, такава, каквата е. Когато мой образ бъде ударен, него го заболява; не се впуска обратно в действие като Джон Уейн.“

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

10 ОКТОМВРИ, 1944 Г. — ВАШИНГТОН

Бригадният генерал седеше изпънат на дървената пейка, след като бе предпочел твърдата повърхност на чама пред меката кожа на креслата. Часът бе девет и двацет сутринта, а той бе спал зле и не повече от час.

Камбаненият звън, с който малкият часовник върху камината отброяваше всеки изминал половин час, го бе накарал да осъзнае с изненада, че желае времето да тече по-бързо. Защото девет и трийсет трябваше да настъпи и той искаше да приключи с предстоящото тогава.

В девет и трийсет той трябваше да се яви при Държавния секретар, Кордел С. Хъл.

Седейки в министерската приемна с лице към голямата черна врата с лъскави медни части, той опипваше с пръсти бялата папка, която бе извадил от дипломатическото си куфарче. Не желаше пред министъра да настъпи момент на неловко мълчание, докато я изважда от куфарчето, за да му я представи. Искаше, ако се наложи, да може да я тикне в ръцете на Държавния секретар с нужната увереност.

От друга страна, Хъл можеше и да не я поиска. Той би могъл да пожелае само устно обяснение, а после от висотата на своя пост да намери казаното за неприемливо. Ако това станеше, генералът можеше единствено да възрази. И то с умерена настоятелност, разбира се. Информацията в папката не представляваше доказателство, а само събрани факти, които можеха да подкрепят изградената от него хипотеза, но можеха да бъдат сметнати и за недостатъчни.

Бригадният генерал погледна часовника си. Бе девет и двацет и четири и той се запита дали точността на Хъл, с която министърът бе добре известен, щеше да се прояви и при неговата среща. Той бе пристигнал в кабинета си в седем и трийсет, близо половин час преди обичайното време. Обичайно освен в кризисните периоди, когато той често прекарваше нощите си там в очакване на последна информация

по критични събития. Последните няколко дни доста приличаха на тези кризисни моменти. Макар и по друг начин.

Неговият меморандум до министъра — меморандумът предизвикал тазсутрешната му среща, можеше да го подложи на изпитание. Можеха да се намерят начини той да бъде поставен в пълна изолация, далече от всякакъв център на влияние. Можеше и да бъде изтълкуван като проява на абсолютна некомпетентност. Но той знаеше, че е прав.

Леко огъна навън корицата на папката само колкото да може да прочете напечатаното върху заглавната страница:

Кенфийлд, Матю, о.з. майор, Сухопътни войски на САЩ. Отдел Военно разузнаване.

Кенфийлд, Матю... Матю Кенфийлд. Това бе доказателството.

От интеркома на бюрото пред немладата секретарка прозвуча зумер.

— Бригаден генерал Елис? — запита секретарката почти без да вдига поглед от бюрото.

— На линия.

— Държавният секретар ви очаква.

Елис погледна часовника си. Бе девет и трийсет и две.

Той се изправи, приближи се до зловещата на вид лакирана врата и я отвори.

— Простете, генерал Елис, но характерът на изложеното във вашия меморандум изисква, смятам, присъствието и на трета страна. Разрешете да ви представя помощник-държавния секретар Брейдък.

Бригадният генерал се сепна. Не бе очаквал трета страна, всъщност, специално бе помолил аудиенцията да се осъществи само между него и министъра.

Помощник-държавният секретар Брейдък стоеше на около три метра вдясно от бюрото на Хъл. Очевидно, той бе един от онези тъй често срещани в Белия дом или Държавния департамент университетски преподаватели, дошли заедно с администрацията на Рузвелт. Дори облеклото му — светлосиви панталони от каша и широко сако в рибена кост — изпъкваше е небрежността си под

строгия контрапункт на изгладените ръбове от униформата на генерала.

— Разбира се, господин министър... Мистър Брейдък — кимна генералът.

Кордел С. Хъл седна зад широкото си бюро. Познатите му черти — много светлата, почти бяла кожа, оредяващата бяла коса, пенснето със стоманени рамки пред синьо-зелените му очи — сега изпъкваха още по-ясно, защото бяха станали част от всекидневието. Рядко можеше да се срещне вестник или кинопреглед без негова снимка. Дори и в извънредните предизборни издания, питащи многозначително „Искате ли смяна на конския впряг, с каруцата на сред потока?“, винаги под снимката на Рузвелт поставяха интелигентното му и вдъхващо доверие лице, което често се набиваше на очи много повече от това на никому неизвестния Хари Труман.

Брейдък извади кесия тютюн от джоба си и започна да тъпче с него лулата си. Хъл премести някои документи по бюрото си и бавно отвори папка, същата като тази в ръцете на генерала, след което се загледа в написаното. Елис я позна. Това бе поверителният меморандум, предаден на ръка лично на Държавния секретар.

Брейдък запали лулата си и миризмата на тютюна накара Елис да го погледне отново. Миризмата бе на някоя от онези странни смеси, смятани за много оригинални по университетите, но общо взето отвратителни за всеки друг в същата стая с пушача. За бригаден генерал Елис крайт на войната щеше да бъде голямо облекчение. Тогава Рузвелт щеше да се наложи да си отиде, а заедно с него и така наречените интелектуалци със зловонния им тютюн.

Мозъчният тръст. Всичките до един — „умерено леви“ радикали: не червени, а розови.

Но най-напред войната.

— Едва ли е нужно да казвам това, генерале, но вашият меморандум е обезпокоителен — каза Хъл, поглеждайки към офицера.

— Информацията обезпокои и мен, господин министър.

— Несъмнено. Несъмнено... Но въпросът, който изглежда стои пред нас, е: Основателни ли са заключенията ви? Имам предвид — нещо конкретно?

— Смятам, че да, сър.

— Колко души още в разузнаването знаят за това, Елис? — намеси се Брейдък и липсата на думата „генерал“ в обръщението му не убягна на офицера.

— Не съм говорил с никого. Да ви призная, мислех, че и тази сутрин ще разговарям само с господин министъра.

— Мистър Брейдък има моето доверие, генерал Елис. Той е тук по моя молба... или заповед, ако желаете.

— Разбирам.

Кордел Хъл се облегна назад в стола си.

— Не искам да ви засегна, но не съм сигурен дали осъзнавате докрай всичко това... Представете поверителен меморандум, изпратен с най-голямата възможна срочност до този пост, или по-точно до мен лично, а в същото време онова, което казвате в него, е почти невероятно.

— Нелепо твърдение, което сам признавате, че не можете да докажете — вмъкна Брейдък, дръпвайки от лулата си, докато се приближаваше към бюрото.

— И точно затова сме се събрали тук — Хъл бе поискал присъствието на Брейдък, но нямаше да търпи нежелани намеси от негова страна, а още по-малко — нахалство.

Брейдък обаче не се отказваше така лесно:

— Господин министър, Военното разузнаване съвсем не е лишено от своите неточности. Платихме скъпо, за да се убедим в това. Загрижен съм единствено да не превърнем още една неточност, или неаргументирана догадка, в ценен капитал за политическите опоненти на тази администрация. До изборите остават по-малко от четири седмици!

Хъл помести голямата си глава само няколко сантиметра. После заговори, без да поглежда към Брейдък:

— Не е нужно да ми напомняте подобни прагматични съображения... Все пак, може би се налага аз да ви напомня, че имаме и други отговорности... освен свързаните с политическия процес. Достатъчно ясен ли съм?

— Разбира се — каза Брейдък, замръзнал на мястото си.

Хъл продължи:

— Доколкото разбрах от вашия меморандум, генерал Елис, вие твърдите, че един влиятелен член на върховното германско командване

е американски гражданин, действащ под фалшиво име — добре известно на всички ни — това на Хайнрих Крьогер.

— Да, сър. Само че аз предпочетох да дам квалификацията, че той „би могъл да бъде“ въпросното лице.

— Вие също така намекувате, че Хайнрих Крьогер е повече или по-малко свързан с множество големи корпорации в тази страна. Компании, получили държавни поръчки, оръжейни сделки.

— Да, господин министър. Само че отново заявих, че той е „бил“, а не непременно, че „е“ свързан.

— При подобни обвинения глаголните времена започват да губят ясните си очертания — Кордел Хъл свали очилата със стоманени рамки от лицето си и ги постави до папката. — Особено ако се използват по време на война.

Помощник-държавният секретар Брейдък запали клечка кибрит и между две всмуквания от лулата си каза:

— Вие също така заявявате доста ясно, че нямате конкретни доказателства.

— Имам нещо, което, вярвам, може да се определи като обстоятелства, подкрепящи моята теза. И то от характер, който, смятам, би ме определил като неакуратен в служебните ми задължения, при положение, че не ги доведе до знанието на господин министъра. — Бригадният генерал пое дълбоко въздух, преди да продължи. Той знаеше, че щом веднъж бе започнал, връщане нямаше.

— Бих искал да отбележа някои очебийни факти около личността на Хайнрих Крьогер... Като начало, досието му е непълно. Той не е бил приет в партия или издигнат от такава, както става с повечето от останалите функционери. И въпреки това, докато останалите идват и си отиват, той винаги остава на върха. Очевидно той разполага с много голямо влияние върху Хитлер.

— Това ни е известно. — Повтарянето на вече позната информация с цел подкрепа на някаква теза не се нравеше на Хъл.

— Самото име, господин министър. Хайнрих е също толкова често срещано име както Уилям, или Джон, а Крьогер — не по-малко разпространено от Джонс, или Смит у нас.

— Е, моля ви, генерале. — От лулата на Брейдък се виеха облаци пушек. — Подобен аргумент би хвърлил подозрения върху половината ни командири.

Елис се извърна и удостои Брейдък с пълния обем на генералското си презрение.

— Мисля, че фактът има отношение към въпроса, господин министър.

Хъл започна да се съмнява дали решението му на срещата да присъства и Брейдък е било така удачно.

— От подобна враждебност няма смисъл, господа — каза той.

— Съжалявам, че сте на подобно мнение, господин министър — Брейдък отново не приемаше да бъде смъмрен. — Изглежда задачата ми тази сутрин тук е като тази пред адвоката на дявола, но никой от нас и най-малко вие, господин министър, не разполага с време за губене...

Хъл погледна помощник-държавния секретар, обръщайки се към него заедно с въртящия се стол:

— Нека отделим нужното време. Моля продължете, генерале.

— Благодаря, господин министър. Преди месец от Лисабон дойде вестта, че Крюгер желае да влезе във връзка с нас. Организираните бяха съответните канали и ние очаквахме, че ще последват обичайните процедури... Вместо това, Крюгер отхвърли цялата тази система — отказа да осъществи контакт с който и да е британски или френски обект — и настоя за пряка връзка с Вашингтон.

— Ако разрешите? — тонът на Брейдък сега бе учтив. — Не виждам нищо ненормално в това решение. Все пак ние сме определящият фактор.

— Ненормално е, господин Брейдък, доколкото Крюгер заявява, че е готов да се свърже единствено и само с някой си майор Кенфийлд — майор Матю Кенфийлд, бивш или настоящ способен офицер от Военното разузнаване, заемал скромна пост във Вашингтон.

Лулата на Брейдък застина във въздуха и той погледна към Държавния секретар. Кордел Хъл се наведе напред в стола си, полагайки лакти върху бюрото.

— Това не е споменато във вашия меморандум.

— Съзнавам това, сър. Пропуснах този факт, в случай че все пак изпратеният от мен меморандум бъде прочетен от някой друг освен вас.

— Приемете моите извинения, генерале — искрено каза Брейдък.

Елис се усмихна на удържаната победа.

Хъл се облегна назад в стола си:

— Високопоставен член на нацисткото главно командване настоява за връзка единствено с някакъв никому неизвестен майор от Военно разузнаване. Твърде необичайно!

— Необичайно, но не и необяснимо... Всички ние познаваме германски граждани, затова предположихме, че майор Кенфийлд се е запознал с Крьогер преди войната, в Германия.

Брейдък пристъпи напред към генерала.

— Но вие ни заявявате, че Крьогер може да не е германец. Следователно в периода между искането на Крьогер от Лисабон и вашия меморандум до министъра нещо ви е накарало да промените становището си. Какво? Кенфийлд?

— Майор Кенфийлд е компетентен офицер с превъзходни прояви понякога. И с опит. И все пак, откакто каналът между него и Крьогер бе открит, той дава явни признаци на напрежение. Станал е крайно нервен и маниерът на работата му далеч не подхожда на офицер с неговото минало и опит... Наред с това, господин министър, той поиска от мен да отправя една крайно необичайна молба към президента на Съединените щати.

— Която е?

— Поверителен документ от архивите на Държавния департамент да му бъде предаден с непокътнат восъчен печат, преди той да осъществи контакт с Хайнрих Крьогер.

Брейдък свали лулата от устните си, готов да възрази.

— Един момент, господин Брейдък. — Брейдък може и да има брилянтен мозък, помисли си Хъл, но си няма представа какво значи за един висш офицер от действащата армия, като Елис, да се изправи пред тях двамата и да направи такова изявление. Защото казаното от него представляваше неприкрито настояване Белия дом и Държавния департамент да разгледат сериозно възможността за изпълняване молбата на Кенфийлд. Мнозина офицери биха предпочели да се откажат от идеята за такова противозаконно искане, пред риска да се окажат в подобна ситуация. Такива бяха неписаните закони на

армията. — Ще сбъркам ли, ако предположа, че вие препоръчвате този документ да бъде предаден на майор Кенфийлд?

— Оставям на вас да отсъдите. Аз само подчертавам, че Хайнрих Крьогер е играл важна роля при вземането на всяко важно решение във висшия нацистки ешелон от неговото оформяне досега.

— Би ли могло бягството на Хайнрих Крьогер да приближи края на войната?

— Не зная. Възможността за това ме доведе при вас.

— Какъв е този документ, който Кенфийлд иска? — запита Брейдък раздразнен.

— Зная единствено номера и степента на секретност, така както са заведени в архивите на Държавния департамент.

— И какви са те? — Кордел Хъл отново се наведе над бюрото си.

Елис се поколеба. Даването на тези данни, без предварително да е запознал Хъл с миналото на Кенфийлд, би могло да го постави в неловко положение, както лично, така и професионално. Щеше да е готов да го стори, само Брейдък да не бе там. Проклети доцентчета. Елис никога не се чувстваше уютно в компанията на тези многознайковци. По дяволите! — помисли си той. На четири очи с Хъл, щеше да може да е пряк.

— Преди да ви отговоря, мога ли да използвам възможността да ви запозная с някои допълнителни данни, които, вярвам, имат връзка със случая... Факти не само във връзка, но и от ключово значение за самия документ.

— Разбира се — Хъл не бе уверен дали остана очарован, или раздразнен от този ход на генерала.

— Преди окончателния контакт с майор Кенфийлд Хайнрих Крьогер поставя изискването за негова среща с лице, назовано единствено като... Ейприл Ред. Тази среща трябва да се осъществи в Берн, Швейцария, преди да започнат каквито и да е преговори между Крьогер и Кенфийлд.

— И кой е този „Червен април“, генерале? От тона ви разбирам, че имате представа кой може да бъде това. — Твърде малко можеше да убегне от вниманието на помощник-държавния секретар Брейдък и бригаден генерал Елис болезнено усещаше този факт.

— Ние... или по-точно... аз смятам, че зная — Елис отвори бялата папка в ръцете си и отгърна заглавната страница върху

корицата. — С ваше разрешение, господин министър, подбрах следните данни от служебното досие на майор Кенфийлд.

— Разбира се, генерале.

— Матю Кенфийлд, заел държавен пост в Министерството на вътрешните работи през март 1917 г. Образование — една година университет в Оклахома, продължен с година и половина вечерни курсове във Вашингтон; назначен като младши счетоводител в отдела по стопанско-данъчни нарушения на Вътрешното министерство; повишен в данъчен инспектор през 1918 г.; прикрепен към отдел Група номер 20, която, както знаете...

Кордел Хъл го прекъсна спокойно:

— Беше малка, високо специализирана служба, разследваща незаконни присвоявания, взаимноконфликтни интереси и т.н. през Първата световна война. Много ефективна при това... Докато не се главозамая от успеха си, както и повечето подобни служби, за да бъде разформирована през 1929 или 1930 г., струва ми се.

— През 1932 г., господин министър — генерал Елис бе доволен, че се бе запознал добре с фактите. Той отгърна и втората страница в папката си и продължи да чете. — Кенфийлд остава в системата на Вътрешно министерство общо десет години, като е повишаван четири пъти. Изпълнение на задачите — безупречно. Оценки — отлични. През май 1927 г. напуска държавна служба, за да започне работа в „Скарлати индъстрис“.

При споменаването на името Скарлати и Хъл, и Брейдък реагираха като ужилени.

— Коя от фирмите на Скарлати?

— Управленски отдел, Ню Йорк, Пето авеню, 525.

Кордел Хъл заопипва с пръсти тънката черна връзка на своето пенсне.

— Забележително издигане от страна на нашия мистър Кенфийлд. От вечерно училище във Вашингтон до главното управление на Скарлати — той погледна надолу, сваляйки очи от генерала.

— Фигурира ли Скарлати сред корпорациите, за които говорите във вашия меморандум? — Брейдък бе нетърпелив.

Преди бригадният генерал да може да отговори, Кордел Хъл се надигна от стола си. Бе висок и с внушителна външност — много по-

масивен и от двамата си събеседници.

— Генерал Елис, приемоте моите инструкции повече да не отговаряте на никакви въпроси!

Брейдък изглеждаше като току-що получил плесница. Той се взираше в Хъл, стреснат и объркан от заповедта на министъра към генерала. Хъл отвърна на погледа му и меко каза:

— Моите извинения, мистър Брейдък. Не мога да гарантирам, но се надявам да мога да ви дам нужните обяснения по-късно днес. Дотогава ще бъдете ли така любезен да ни оставите насаме?

— Разбира се — Брейдък знаеше, че този честен старец с добър нрав има своите основания. — Обяснения не са необходими, сър.

— Но, все пак, ги заслужавате.

— Благодаря, господин министър. Можете да сте сигурен, че тази среща ще остане конфиденциална.

Хъл проследи с поглед Брейдък, докато вратата след него не се затвори.

— Помощник-държавният секретар Брейдък е изключителен служител. Това му освобождаване не трябва да се възприема като продиктувано от неговата работа или характер.

— Да, сър.

Бавно и някак трудно Хъл отново седна на стола си.

— Помолих мистър Брейдък да напусне, тъй като, струва ми се, възможно е да знам нещо около това, което предстои да ми кажете. Ако се окажа прав, би било най-добре да сме насаме.

Бригадният генерал бе смутен. Не смяташе, че е възможно Хъл да знае нещо.

— Не се тревожете, генерале. Не чета мисли... Бях в Камарата на представителите по времето, за което говорите. Вашите думи извикаха у мен един спомен. Почти забравен епизод от един много топъл следобед в Камарата... Но може би греша. Моля, продължете разказа си от момента, в който бяхте прекъснат. Струва ми се, нашият майор Кенфийлд бе назначен в „Скарлати индъстрис“... Развитие — твърде необичайно, мисля, ще се съгласите с мен.

— Налице е и логично обяснение. Кенфийлд се жени за вдовицата на Ълстър Стюарт Скарлет шест месеца след неговата смърт в Цюрих, Швейцария, през 1926 г. Скарлет бе по-младият от двамата

оцелели синове на Джовани и Елизабет Скарлати, основателите на „Скарлати индъстрис“.

Кордел Хъл затвори очи за момент.

— Продължете.

— Ълстър Скарлет и съпругата му, Джанет Саксън Скарлет, са имали син, Ендрю Роланд, впоследствие осиновен от Матю Кенфийлд след женитбата му с вдовицата на Скарлет. Осиновен, но без да се отделя от съсловието на Скарлати... Кенфийлд продължава на служба при Скарлати до август 1940 г., когато се връща отново на държавна служба и е назначен във Военно разузнаване.

Генерал Елис замълча и вдигна поглед от папката към Кордел Хъл. Зачуди се дали Хъл започваше да схваща, но лицето на министъра не издаваше никакъв отговор.

— Споменахте документа, който Кенфийлд е поискал от архива. Какъв е той?

— Това бе другото мое съображение, сър. — Елис отгърна още една страница. — Документът е само една цифра за нас, но тя сочи годината на завеждането му... Това е 1926 г., четвъртото тримесечие, по-точно.

— И под каква степен на секретност е заведен?

— Максимална. Освобождаването му може да стане само при изрична заповед, подписана от президента и по съображения, свързани с националната сигурност.

— Предполагам, че един от свидетелите, подписани при завеждането на документа, е бил тогавашен служител на Вътрешно министерство на име Матю Кенфийлд.

Офицерът бе вече видимо разтревожен, но продължи да държи здраво бялата папка между палеца и показалеца си.

— Точно така.

— И сега той си иска документа обратно, в противен случай отказва да се срещне с Крьогер.

— Да, сър.

— Вярвам, че сте посочили пред него незаконността на искането му.

— Заплаших го лично с военен трибунал... Отговорът му бе единствено, че имаме право на всякакъв избор.

— Като след това няма да влезе в контакт с Крьогер?

— Да, сър... Според мен майор Кенфийлд би предпочел да прекара остатъка от живота си във военен затвор, отколкото да промени позицията си.

Кордел Хъл се надигна от стола си и застана срещу генерала.

— Бихте ли направили своето обобщение?

— По мое мнение, така нареченият Ейприл Ред, за когото говори Крьогер, е момчето Ендрю Роланд. Мисля, че той е син на Крьогер. Инициалите съвпадат. Момчето е родено през април 1926 г. Мисля, че Хайнрих Крьогер е Ълстър Скарлет.

— Последният умира в Цюрих — Хъл бе впил поглед в генерала.

— Обстоятелствата при смъртта му са подозрителни. Единствените запазени документи са смъртен акт, издаден от затънтено селце на трийсет мили от Цюрих, и свидетелски показания от никому непознати хора, появили се единствено в момента на смъртта.

Хъл впери хладен поглед в очите на генерала.

— Надявам се, че си давате сметка какво говорите. Скарлати е една от корпорациите-гиганти.

— Съзнавам това, сър. И освен това твърдя, че майор Кенфийлд знае самоличността на Крьогер и възнамерява да унищожи документа.

— Смятате, че това е заговор? Заговор за укриване самоличността на Крьогер?

— Не съм сигурен... Словесните описания на нечии чужди мотиви не са точно по моята част. Но реакцията на майор Кенфийлд бе тъй силно емоционална, че, склонен съм да вярвам, въпросът е дълбоко личен.

Хъл се усмихна:

— Мисля, че си служите много добре със словата... Все пак наистина ли смятате, че истината се крие в документа? И ако е така, защо Кенфийлд ще насочва вниманието ни към него? Той със сигурност знае, че щом можем да го вземем за него, можем да го вземем и за себе си. А ако бе мълчал, никога не бихме и разбрали за този документ.

— Както казах, Кенфийлд има опит. Убеден съм, той вярва, че скоро ще научим за него.

— Как?

— От Крьогер... И Кенфийлд поставя условието печатите на документа да останат неразчупени. Той е експерт, сър. Би разбрал, ако се направи нещо по тях.

Кордел Хъл заобиколи бюрото си и мина покрай офицера с ръце, склучени зад гърба си. Походката му бе вдървена от очевидно незавидното му здраве. Брейдък бе прав, мислеше си държавният секретар, ако дори и сянка от някакви отношения между американски индустриалци и германското главно командване се появеше на хоризонта, независимо от това колко неясни или отдавнашни са били тези връзки, страната можеше да се разкъса. Още повече по време на избори.

— По ваше мнение, ако предоставим документа на майор Кенфийлд, ще доведе ли той... Ейприл Ред... на тази среща с Крьогер?

— Мисля, че ще го стори.

— Защо? Би било жестоко спрямо едно осемнайсетгодишно момче.

Генералът се поколеба:

— Не съм убеден, че той има избор. Нищо не пречи на Крьогер да избере друг път на действие.

Хъл престана да крачи и погледна бригадния генерал. Той бе решил.

— Ще поискам от президента да подпише заповед за изтеглянето на документа. В същото време, поставяйки това като условие за подписа му, вашите предположения трябва останат само между нас двамата.

— Нас двамата?

— Ще информирам президент Рузвелт за същината нашия разговор, но няма излишно да го претоварвам с хипотези, които може да се окажат необосновани. Вашата теория може да се окаже само поредица от лесно обясними съвпадения.

— Разбирам.

— Но ако се окажете прав, Хайнрих Крьогер може от Берлин да предизвика международен хаос. Германия е на смъртния си одър... А както подчертахте, той показва изключителна способност да оцелява. Част е от елитното обкръжение на Хитлер. Преторианската гвардия въстава срещу Цезар. Ако, все пак, сте прав, тогава и вие, и аз ще

трябва да мислим за двама души, които скоро ще се отправят към Берн. И нека Бог се смили над душите ни.

Бригаден генерал Елис прехвърли обратно страниците в бялата папка, взе в ръка дипломатическото куфарче от пода и се запъти към голямата черна врата. Затваряйки я след себе си, видя, че Хъл се бе вторачил в него. Ниско в стомаха си чувстваше някаква тежест.

Но Хъл не се бе замислил за генерала. Спомняше си онзи горещ, далечен следобед в Камарата на представителите. Един след друг конгресмени ставаха и четяха направо за страниците на „Дневник на Конгреса“ емоционални възпоменания, прославящи един смел, млад американец, смятан за загинал. И от двете партии очакваха от него, почитаемия депутат от големия щат Тенеси, да прибави също своето преклонение. От всички редове към него се извърщаха глави в очакване на подобни думи.

Кордел Хъл бе единственият депутат от Камарата на „ти“ с прочутата Елизабет Скарлати, тази легенда на своето време, майката на храбрия младеж, възвеличаван за поколенията от Конгреса на Съединените щати.

Защото въпреки политическите различия помежду им, Хъл и неговата съпруга бяха близки приятели с Елизабет Скарлати от години.

И въпреки това той запази мълчание през онзи горещ следобед.

Той бе познавал Ълстър Стюарт Скарлет и го бе презирал.

ГЛАВА 2

Кафявият седан с надписи „Сухопътни войски на САЩ“ и на двете врати зави от Двайсет и втора улица надясно и навлезе в площад „Грамърси“.

На задната седалка Матю Кенфийлд се наведе напред, за да свали куфарчето от скута си на пода. Той придърпа надолу десния ръкав на палтото си, така че да прикрие дебелата сребриста на цвят верига, която в единия край стягаше здраво китката му, а в другия пронизваше металната дръжка на куфара.

Той знаеше, че съдържанието на този куфар, или по-точно фактът, че то се намираше в негово владение, означаваше приближаването на края му. Когато всичко приключеше и при положение, че останеше жив, щяха да го разпънат на кръст само и само да успеят да оневинят военните.

Армейският автомобил направи два завоя наляво и спря пред входа на масивната постройка на Грамърси армс. Портиер в ливрея отвори задната врата и Кенфийлд излезе от колата.

— Искam те тук след половин час — каза той на шофьора си, — не по-късно.

Бледият сержант, очевидно свикнал с навиците на началника си, отговори:

— Ще бъда тук след два̀йсет минути, сър.

Майорът прие отговора с кимване, обърна се и влезе в сградата. Едва в асансьора, докато се качваше нагоре, той усети вцепеняващата го умора. Номерът на всеки етаж оставаше да свети далеч по-дълго, отколкото трябваше, времето между етажите изглеждаше безконечно. И въпреки това той не бързаше. Не бързаше изобщо.

Осемнайсет години. Краят на лъжата, но не и краят на страха. Този край щеше да настъпи едва когато Кръогер бе мъртъв. А след него щеше да остане единствено вината. Но с нея той можеше да се примири, защото тя щеше да е само негова, а не на момчето, или на Джанет.

Този край щеше да донесе и неговата собствена смърт. Не смъртта на Джанет. Нито на Ендрю. Ако станеше нужна нечия смърт, тя трябваше да е неговата. Той щеше да се погрижи за това.

Нямаше да напусне Берн, Швейцария, преди Крьогер да умре.

Крьогер, или самият той.

Твърде вероятно и двамата.

Щом излезе от асансьора, той пое вляво и се насочи към вратата в дъното на малък коридор. Отключи я и влезе в голяма просторна трапезария с мебели в провинциален италиански стил. Два огромни, френски прозореца откриваха гледка към парка, а множеството врати водеха към спалните, дневната, килера и библиотеката. Кенфийлд се спря за момент при неизбежната мисъл, че всичко това също имаше вече осемнайсетгодишна история.

Вратата на библиотеката се отвори и оттам излезе младеж.

— Здравей, татко — кимна той на Кенфийлд без ентузиазъм.

Кенфийлд се загледа в момчето. Нужно бе голямо усилие, за да се овладее и да не се втурне да го прегърне.

Неговият син.

И синът, който не бе негов.

Той знаеше, че всеки опит за подобен жест щеше да бъде отхвърлен. Момчето бе вече неспокойно и — макар да се опитваше да го скрие — уплашено.

— Здравей — каза майорът. — Ще ми помогнеш ли сваля това тук?

Младият мъж се приближи до по-възрастния, промърморвайки:

— Естествено.

Заедно освободиха главната ключалка на веригата, а след това младежът я изпъна, вдигайки куфарчето, докато Кенфийлд намести комбинацията от цифри по втората ключалка отвътре на китката си. Освободен от куфара, Кенфийлд свали шапката, съблече палтото и униформеното си сако, след което ги преметна на близкото кресло.

Младежът продължаваше да държи куфара, неподвижно изправен пред майора. Бе с рядко приятни черти. Очите му бяха светлосини, под силно черни вежди; имаше прав, но леко вдигнат нагоре нос, а черната му коса бе гладко сресана назад. Страните му бяха със здрав наглед вид, като че ли бе получил някакъв постоянен

загар. Висок бе малко над метър и осемдесет и носеше сиви спортни панталони, синя риза и сако от вълнен плат.

— Как се чувстваш? — запита го Кенфийлд.

Младежът замълча и после отвърна тихо:

— Е, за дванайсетия ми рожден ден ми подарихте с мама нова яхта. Тогава се чувствах по-добре.

Възрастният мъж върна усмивката.

— Не се и съмнявам.

— Това ли е? — Момчето постави куфарчето на масата и го поглади с пръсти.

— Това е всичко.

— Сигурно би трябвало да се чувствам удостоен с голяма чест.

— Нужно бе специално нареждане на президента, за да го изтеглим от Държавния департамент.

— Наистина ли? — вдигна поглед момчето.

— Не се безпокой. Той едва ли знае какво има вътре.

— Как така?

— Бе сключена сделка. С нужното взаимно доверие.

— Не мога да повярвам.

— Мисля, че ще повярваш, след като го прочетеш. Не повече от десетина души са го виждали в пълния му вид, а повечето от тях са мъртви. Последната четвърт от документа събрахме на части... през трийсет и осма. Намира се в отделната папка с оловните печати. Страниците не вървят по номера и трябва да бъдат подредени. Легендата е на първата страница.

Майорът бързо разхлаби възела на вратовръзката си и започна да разкопчава ризата си.

— Нима всичко това е било необходимо?

— Така преценихме. Доколкото си спомням, използвахме и различни машинописки. — Майорът тръгна към вратата на една от спалните. — Бих ти предложил да подредиш страниците в последната папка, преди да започнеш да четеш.

Той влезе в спалнята, бързо съблече ризата и развърза обувките си. Младежът го последва и се подпря на рамката на вратата.

— Кога тръгваме? — попита момчето.

— В четвъртък.

— С какво?

— Бомбардировача на командването от Фери. От военновъздушна база „Матюс“ през Ньюфаундленд, Исландия и от Гренландия до Ирландия. Оттам на неутрален самолет директно в Лисабон.

— Лисабон?

— Оттам ни поема швейцарското посолство. Те ще ни закарат до Берн... напълно защитени.

Свалил панталоните си, Кенфийлд избра от гардероба чифт светлосиви от каша и ги обу.

— Какво ще кажем на мама? — запита младежът.

Кенфийлд прекоси стаята и влезе в банята, без да отговори. Напълни мивката с топла вода и започна да сапунисва брадата си.

Момчето го следеше с очи, но без да се помръдва или да нарушава мълчанието. То усещаше, че по-възрастният мъж се измъчва много повече, отколкото си позволяваше да покаже.

— Би ли ми дал една чиста риза от второто чекмедже оттатък? Само я остави на леглото.

— Готово.

От подредените в купчина ризи в чекмеджето младежът избра една плътна, с широка яка.

— Днес е понеделник, така че имаме три дни — заговори Кенфийлд, докато се бръснеше. — На мен ми остава да уредя последните подробности, а ти ще имаш време да премислиш прочетеното. Ще имаш въпроси и едва ли трябва да ти казвам да ми ги задаваш винаги, щом трябва. Не че има кой друг да ти отговори, но ако все пак се разгорешиш и ти се прииска да вдигнеш телефона, недей.

— Ясно.

— Всъщност не се чувствай длъжен да запаметяваш каквото и да е. Не това е важното. Просто знай, че трябва да научиш за всичко това.

Беше ли откровен с момчето? Наистина ли бе нужно то да почувства бремето на единствената истина? Кенфийлд се бе убедил, че това трябваше да стане, защото независимо от годините и взаимната им привързаност, Ендрю бе част от фамилията Скарлет. След няколко години той щеше да наследи едно от най-големите състояния в света. Подобни хора трябваше да могат да поемат своята отговорност, когато това станеше необходимо, а не когато им бе удобно.

Но действително ли бе така?

Или Кенфийлд просто поемаше най-лесния за себе си път? Нека някой друг отговори! Божичко! Накарай някой друг да проговори!

Майорът попи лицето си с хавлията, постави си малко одеколон и започна да облича ризата си.

— Ако държиш да узнаеш, по-голямата част от брадата ти си стои.

— Не държа. — Той си избра вратовръзка от полицата на вратата в гардероба и свали един тъмносин блейзер от закачалката му. — Тръгна ли, можеш да започнеш да четеш. Ако излезеш да вечеряш, остави куфарчето вдясно от вратата в библиотеката. И го заключи. Ето ключа.

Той свали малко ключове от връзката си с ключове. Двамата мъже излязоха от спалнята и Кенфийлд се запъти към коридора.

— Ти или не ме чу, или не желаеш да ми отговориш, но какво, все пак, ще научи мама?

— Чух те — Кенфийлд се обърна към младия мъж. — Джанет не трябва да знае нищо.

— Защо? Ами, ако нещо се случи?

Кенфийлд бе вече видимо разстроен:

— Прецених, че тя не трябва да знае нищо.

— Не съм съгласен с теб — спокойно отвърна младежът.

— Това не ме засяга!

— А вероятно би трябвало. Доста съм важен за теб в момента... И не по мой избор, татко.

— И смяташ, че това ти дава право да издаваш заповеди?

— Смятам, че имам правото да бъда чут... Виж, знаей, че ти е трудно, но тя ми е майка.

— Както и моя жена. Не забравяй и тази подробност, Енди. Нали?

Майорът направи няколко крачки към младежа, но Ендрю Скарлет се обърна и отиде до масата, върху която до лампата лежеше черното кожено куфарче.

— Не си ми показал как да отворя куфара ти?

— Отключен е. Отключих го в колата. А се отваря като всеки друг куфар.

Младият Скарлет натисна пружините и закопчалките подскочиха нагоре.

— Виж, снощи не ти повярвах — каза той тихо, докато вдигаше капака на куфарчето.

— Това не ме учудва.

— Да. Но, нямам предвид за него. На тази част вярвам, защото тя дава отговор на много въпроси около теб. — Той се обърна и погледна по-възрастния мъж. — Е, не точно въпроси, защото винаги смятах, че мога да си обясня действията ти. Все си мислех, че ти просто не приемаш Скарлетови... Не става дума за мен, а за фамилията — чичо Ченсълър, леля Алисън, децата. Вие с мама винаги сте им се смеели. Както и аз... Спомням си с каква мъка ми обясни защо последното ми име не можеше да е като твоето. Спомняш ли си?

— Болезнено — усмихна се леко Кенфийлд.

— Но през последните две години... ти се промени. Стана доста зъл спрямо Скарлетови. Мразеше дори да се споменава някоя от компаниите Скарлати. Избухваше всеки път, когато адвокатите на фамилията уреждаха срещи с теб и мама, за да обсъдят моето положение. Тя ти се ядосваше и казваше, че е глупаво от твоя страна... Но не е била права. Както разбирам сега... Така че, виждаш, готов съм да повярвам каквото и да има тук — каза момчето и затвори капака на куфара.

— Няма да ти е лесно.

— И сега не е, а още преодолявам само началния шок — неуспешно се опита да се усмихне той. — Но каквото и да е, ще трябва да го приема и да свикна с него... Никога не съм го познавал. Никога не е значел нещо за мен. Не обръщах особено внимание и на разказите на чичо Ченсълър. Разбираш ли, не исках да научавам нищо. И знаеш ли защо?

Майорът внимателно наблюдаваше младежа.

— Не, не зная — отговори той.

— Защото не исках да съм нечий друг, а само на теб... и Джанет. О, Боже, уютно скрит на небето, помисли си Кенфийлд.

— Трябва да тръгвам — каза той и се насочи към вратата.

— Не още. Не сме приключили.

— Няма какво да приключваме.

— Не си чул на какво не повярвах снощи.

Кенфийлд спря с ръка върху дръжката на вратата.

— Какво?

— Че майка... не знае за него.

Кенфийлд вдигна ръка от бравата и застана до вратата. Когато заговори, гласът му бе нисък и сигурен.

— Надявах се да избягвам този въпрос, докато прочетеш документа.

— Отговорът ми е нужен сега, а в противен случай няма да го прочета. Ако тя не трябва да научава за нещо, то поне трябва да знам защо, преди да продължа.

Майорът се върна в центъра на стаята.

— Какво искаш да ти кажа? Че това ще я довърши, ако разбере?

— Така ли е?

— Вероятно не. Но нямам смелостта да изпробвам.

— От кога знаеш?

Кенфийлд отиде до прозореца. Децата бяха изчезнали от парка. Вратите бяха затворени.

— На дванайсети юни, 1936 година, установих самоличността му с положителност. Внесох поправката в документа година и половина по-късно, на втори януари 1938.

— Исусе Христе.

— Да... Исусе Христе.

— И изобщо не й каза?

— Не.

— Защо, татко?

— Бих могъл да ти посоча двайсет или трийсет причини, които ще те впечатлят — каза Кенфийлд, докато продължаваше да гледа надолу към Грамърси парк. — Но три от тях винаги са били най-важните за мен. Първо — той й бе причинил достатъчно мъка, бе се превърнал в неин собствен вътрешен ад. Второ — щом почина баба ти, нямаше никой, който да може да го идентифицира. И третата причина — баба ти ми бе повярвала, когато казах, че съм го убил.

— Ти?

Майорът се извърна от прозореца.

— Да. Аз... Аз самият бях убеден в това... До такава степен, че принудих двайсет и двама свидетели да подпишат показания, потвърждаващи, че той е мъртъв. Подкуних един корумпиран съд край Цюрих, за да издаде смъртния акт. Всичко напълно законно... През оная юнска утрин на трийсет и шеста, когато научих истината, бяхме

на вилата край залива. Седях във вътрешния двор, пиех кафе. Ти и майка ти миехте с маркуча малката платноходка и ме викахте да я сваля до морето. Ти не спираше да пръскаш Джанет с вода, а тя се смееше и викаше, докато се гонехте около лодката. Бе толкова щастлива!... Не й казах. Не се гордея със себе си, но това е.

Младежът седна на стола до масата. Опита се да заговори на няколко пъти, но казаното оставаше несвързано.

— Сигурен ли си, че още искаш да си мой? — попита тихо Кенфийлд.

Момчето вдигна поглед от стола.

— Трябва много да си я обичал.

— Както и сега.

— Тогава... пак искам да съм твой.

Недоизказаното чувство в гласа на младежа накара сърцето на Кенфийлд да се свие. Но си бе обещал да не прави това, каквото и да стане. Твърде много оставаше тепърва да се преодолее.

— Благодаря ти за това.

Той се обърна пак към прозореца. Уличните лампи бяха включени — през една — като че ли за да напомнят на хората, че световното зло можеше да нахлуе и тук, но вероятно нямаше да стане, така че те можеха да се отпуснат.

— Татко?

— Да?

— Защо трябваше да се върнеш и да промениш документа?

Настъпи дълго мълчание, преди Кенфийлд да отговори.

— Длъжен бях... Сега това звучи странно — „длъжен бях“. Трябваша ми осемнайсет месеца, за да взема това решение. Когато най-после го взех, ми бяха нужни по-малко от пет минути, да се убедя, че съм прав. — Той спря за момент, питайки се дали бе нужно да казва всичко на момчето. Безсмислено бе да прикрива нещо. — За Нова година през 1938, майка ти ми купи нов пакард роудстър. Прекрасен автомобил. Взех го да го изпробвам по пътя към Саутхемптън... Не съм сигурен какво точно стана — май воланът блокира. Така или иначе, катастрофирах. Колата се преобърна два пъти, преди да излети от нея. Беше станала на пихтия, но на мен ми нямаше нищо. Бях съвсем невредим, като изключим малко кръв. Но тогава ми дойде наум, че можеше и да умра.

— Спомням си. Ти се обади от някаква къща и ние с мама отидохме да те вземем. Беше като пребит.

— Да. Тогава реших да отида до Вашингтон и да поправя документа.

— Не разбирам.

Кенфийлд седна до прозореца.

— Ако нещо наистина станеше с мен, Скарлет... Крьогер би могъл да съчини някоя ужасна история и да я използва, ако това ще му донесе изгода. Джанет бе уязвима, тъй като не знаеше нищо. Така че някъде истината трябваше да се каже... Но да се каже по начин, който би оставил без избор което и да е правителство, с единствено възможния изход — да елиминира Крьогер... незабавно. Колкото се отнася до тази страна, Крьогер измами много видни люде. Някои от тези известни мъже днес определят политиката ни. Други произвеждат самолети, танкове, кораби. А в момента, когато Крьогер се превърне в Скарлет, изникват хиляди нови въпроси. На които нашето правителство няма да поиска да отговаря сега. А може би и никога.

Той бавно разкопча вълненото си палто, но не искаше да го съблича.

— Адвокатите на Скарлати разполагат с писмо, което, в случай че умра или изчезна, трябва да бъде предоставено на най-влиятелния член на правителството, независимо каква администрация е на власт във Вашингтон. Адвокатите на Скарлати се справят с подобни задачи... Знаех, че войната идва. Всеки знаеше. Не забравяй, това беше през 1938... Писмото насочваше съответния служител към документа и истината в него.

Кенфийлд въздъхна дълбоко и отправи поглед към тавана.

— Както ще се убедиш, очертах и точен начин на действие в случай на война плюс алтернатива за мирно време. Майка ти трябваше да научи само в най-краен случай.

— И защо някой изобщо ще ти обръща внимание след това, което си направил?

Ендрю Скарлет мислеше бързо и това се харесваше на Кенфийлд.

— Понякога държавите... дори и държави в състояние на война помежду си, имат едни и същи цели. По въпроси, свързани с тези цели, винаги има открити канали за връзка... Хайнрих Крьогер е подходящ

пример. Той е прекалено неудобен и за двете страни... В документа това става пределно ясно.

— Звучи цинично.

— Както и е... Според моите препоръки в срок от четирийсет и осем часа след смъртта ми, Върховното командване на Третия райх трябва да бъде достигнато и известно, че част от най-високопоставените лица в нашето Военно разузнаване от дълго време са подозирали, че Хайнрих Крьогер е американски гражданин.

Ендрю Скарлет се наведе напред, седнал на ръба на стола. Кенфийлд продължи, привидно незабелязвайки растящата тревога на момчето.

— Тъй като Крьогер постоянно влиза по секретни канали във връзка с мнозина американци, тези подозрения се очаква да бъдат потвърдени. В същото време, в резултат на... — Кенфийлд спря за миг, за да цитира точните думи — „смъртта на Матю Кенфийлд, бивш сподвижник на лицето, известно сега като Хайнрих Крьогер, правителството ни разполага с документи, доказващи недвусмислено, че Хайнрих Крьогер е умопобъркан до степен престъпност. Не желаем да имаме нищо общо с него. В качеството му на бивш гражданин, или на дезертьор.“

Младежът се надигна от стола, вторачен в доведения си баща.

— Това истина ли е?

— Това би било достатъчно, което е по-важното. Комбинация, гарантираща моментална екзекуция. Веднъж предател, а освен това и луд.

— Друго те попитах.

— Цялата информация е в документа.

— Бих искал да науча сега. Вярно ли е? Той... луд ли е, или това е трик?

Кенфийлд стана от стола до прозореца. Отговорът му бе почти прошепнат.

— Затова исках да почакам. Искаш прост отговор, а такъв няма.

— Искан да зная дали моят... баща е луд.

— Имаш предвид дали имаме документирано медицинско удостоверение, че той е душевноболен?... Не, такова няма. От друга страна, в Цюрих имаше десет мъже, шестима от тях са още живи, които го познаваха и имаха всички причини на този свят да желаят

Крьогер да бъде смятан за лунатик... Това бе и единственият им изход. А имайки предвид кои бяха и самите те, възможността не бе пропусната. Този Хайнрих Крьогер, за когото се говори в оригиналния документ, е определен и от десетимата като маниак. Умопобъркан шизофреник. Колективно начинание като това не оставяше място за съмнение. Те нямаха избор... Но, ако попиташ мен... Крьогер бе умствено най-нормалният човек, който можеш да си представиш. И най-жестокият. И за това ще прочетеш.

— Защо не го наричаш с истинското му име?

Внезапно като че ли напрежението бе прехвърлило възможностите на Кенфийлд и той се завъртя рязко.

Ендрю наблюдаваше разгневения, зачервен мъж на средна възраст от другия край на стаята. Винаги го бе обичал, защото той заслужаваше обичта му. Добър, уверен, способен, забавен и — каква бе думата, която доведеният му баща употреби — уязвим.

— Ти не пазеше само мама, нали? Ти пазеше и мен. Направил си всичко, за да защитиш и мен... Ако той някога се бе върнал, нямаше да съм на себе си вече цял живот.

Кенфийлд вдигна лице към заварения си син.

— Не само ти. И много други хора. Знаех това.

— Но с тях нямаше да е същото — каза младият Скарлет и се върна до куфара.

— Можеш да си сигурен. Нямаше. — Той последва момчето и застана зад него. — Бих дал всичко, за да не се налага да ти го казвам. Мисля, че разбираш. Но нямах избор. След като Крьогер постави и теб в окончателните си условия, той не ми остави друга възможност, освен да ти кажа истината. Не бих могъл да го изиграя... Той вярва, че щом веднъж научиш истината, ще те обземе ужас, а аз ще съм готов да направя всичко, освен да те убия — а може би и това — за да не изпаднеш в паника. В този документ има информация, която може да унищожи майка ти и да ме изпрати в затвора, вероятно до края на живота ми. Да, Крьогер е помислил за всичко. Но е направил грешка. Защото не те познава.

— Наистина ли трябва да се срещам с него. Да разговаряме?

— Ще бъда в същата стая с теб. Там ще се договорим.

Ендрю Скарлет изглеждаше изненадан.

— Значи смяташ да се договаряш с него.

Беше неприятна констатация.

— Трябва да разберем какво той може да направи. Щом веднъж е доволен от това, че съм изпълнил своята част от уговорката, т.е. довел съм теб, ще трябва да видим какво е готов да предложи, и на каква цена.

— В такъв случай, не се налага да прочитам това, нали? — казаното не прозвуча като въпрос. — Единствено ще трябва да присъствам там... Добре, там ще съм.

— Ще го прочетеш, защото ти заповядвам.

— Добре. Добре, татко. Ще го прочета.

— Благодаря ти... Съжалявам, че ти говорих така — каза майорът и започна да закопчава палтото си.

— Няма нищо... Аз си го заслужавах... А, между другото, ако майка реши да ме потърси в училище? Знаеш, понякога го прави.

— От тази сутрин телефонът ти е под наблюдение. Прехвърлен е, по-точно. Системата работи добре. Имаш нов приятел на име Том Аренс.

— Кой е той?

— Лейтенант от разузнаването. Базиран в Бостън. Той знае програмата ти и ще дежури на телефона. Знае какво да каже. Отишъл си до Смит за един малко по-дълъг уикенд.

— Божичко, за всичко успяваш да мислиш.

— През по-голямата част от времето, да — Кенфийлд бе вече до вратата. — Тази нощ може и да не се прибера.

— Къде отиваш?

— Имам работа. Не ми се иска много да излизаш, но ако решиш да отидеш някъде, не забравяй за кабинета. Прибери всичко — той отвори вратата.

— Няма да излизам.

— Добре. И Енди... върху теб пада невероятна отговорност сега. Искане ми се да мисля, че сме те възпитали достатъчно добре, за да можеш да се справиш. Мисля, че ще успееш.

Кенфийлд излезе навън и затвори вратата зад себе си.

Младежът усети, че доведеният му баща скри нещо зад думите си. Беше се опитал да каже нещо друго. Момчето още гледаше във вратата, когато разбра какво бе това друго нещо.

Матю Кенфийлд нямаше да се върне.

Какво бе казал той? В най-краен случай, Джанет трябваше да разбере. Майка му трябваше да научи истината. И нямаше да има никой друг, който да ѝ я каже.

Ендрю Скарлет погледна към куфарчето на масата.

Синът и доведеният баща щяха да тръгнат заедно за Берн, но оттам щеше да се върне само синът.

Матю Кенфийлд се бе отправил към своята смърт.

Кенфийлд затвори вратата на апартамента и се облегна на стената в коридора. Бе силно изпотен, а сърцето му биеше така силно, че му се струваше, че може да бъде чуто зад вратата.

Погледна часовника си. Всичко бе продължило по-малко от час и той бе останал забележително спокоен. Сега му се искаше да отиде колкото може по-далече. Знаеше, че дори минималната смелост, морал или отговорност изискваха от него да остане с момчето. Но в момента той просто не можеше да го понесе. Ако не разпределяше товара над себе си, щеше да се побърка. Тази точка бе зачеркната и наред бе следващата.

Каква бе тя?

Утрешният ден.

Куриерът до Лисабон с предпазните мерки, описани до най-малка подробност. Една грешка и всичко щеше да се взриви. Куриерът щеше да тръгне чак в седем вечерта.

Можеше да прекара нощта и по-голямата част от деня с Джанет. Той отсъди, че това бе и дължен да направи. Ако Енди се огънеше, първото нещо, което би направил, щеше да е да се свърже с майка си. След като не можеше да понесе да остане с него, трябваше да е с нея.

По дяволите канцеларията му! По дяволите и армията! По дяволите и правителството на Съединените щати!

С оглед на предстоящото му заминаване той беше под доброволно наблюдение двайсет и четири часа в денонощието. Да вървят по дяволите!

Очакваше се от него да е на не повече от десет минути път от служебен телетип.

Е, нямаше да бъде.

Щеше да прекара всяка възможна минута с Джанет. Тя стягаше вилата в Ойстър бей за зимата. Щяха да бъдат сами, може би за последен път.

Осемнайсет години и криеницата бе на път да приключи.

За щастие на неспокойния му разсъдък, асансьорът дойде бързо. Защото сега той бързаше. Към Джанет.

Сержантът задържа вратата на колата отворена и отдаде чест по най-добрия възможен начин. При нормални обстоятелства, майорът би се засмял и би напомнил на сержанта, че е все пак в цивилни дрехи. Вместо това, той отвърна на поздрава леко и скочи в колата.

— Към канцеларията ли, майор Кенфийлд?

— Не, сержант. Ойстър бей.

ГЛАВА 3

ИСТОРИЯТА НА ЕДНО ТИПИЧНО АМЕРИКАНСКО ПРЕУСПЯВАНЕ

На 24 август 1892 г. светските кръгове на Чикаго и Евинстън, щата Илинойс, се разтърсиха до самите си основи, които и без това не бяха особено солидни. Причината — на този ден Елизабет Ройс Уикъм, двайсет и седемгодишната дъщеря на индустриалеца Албърт О. Уикъм, се омъжи за бедняка-емигрант от Сицилия, на име Джовани Мериджи Скарлати.

Елизабет Уикъм бе висока, аристократична девойка, която се бе превърнала в извор на непрестанни безпокойства за родителите си. По думите на Албърт О. Уикъм и неговата съпруга, застаряващата Елизабет бе обърнала гръб на всички възможни златни брачни перспективи, за които едно момиче от Чикаго, Илинойс, би могло само да мечтае. Отговорът ѝ неизменно бил:

— Богати глупаци, тате.

Така че, похарчвайки огромни суми и хранейки големи надежди, родителите тръгнаха с дъщерята на дълго пътешествие из Стария континент. След четиримесечен преглед на най-привлекателните възможности за женитба в Англия, Франция и Германия, нейният отговор бил:

— Богати идиоти, тате. Бих предпочела и добрите любовници да са толкова много.

Бащата тогава бе ударил звучен шамар на дъщеря си.

Тя, от своя страна, бе му отвърнала с ритник по глезена.

Елизабет за първи път видя бъдещия си съпруг на един от онези пикници, които фирмата на баща ѝ в Чикаго организираше всяка година за най-заслужилите чиновници и техните семейства. Той ѝ беше представен, подобно крепостен селянин на феодален барон.

Бе огромен мъж с големи, но нежни ръце и с остри италиански черти. Английският му бе почти непонятен, но вместо да го съпровожда с неловко смирение, той излъчваше увереност и не предлагаше извинения. Елизабет го хареса на момента. Макар младият

Скарлати да не бе нито чиновник, нито пък имаше семейство, той бе впечатлил директорите на Уикъм с познанията си по машините и даже бе предложил проект за машина, която щеше да намали разходите за производство на хартия с шестнайсет процента. Затова и бе поканен на пикника.

Любопитството на Елизабет бе вече възбудено от разказите на баща ѝ за него. Този монтьор обичаше да човърка в машините и показваше направо невероятен талант. Двуседмична негова работа върху чифт машини бе показала, че по един допълнителен лост във всяка от тях правеше ненужен втори обслужващ работник. Тъй като от всеки вид имаше по осем машини, фирма Уикъм можеше да уволни шестнайсет души, които очевидно бяха станали ненужни. Освен това обаче Уикъм се бе оказал достатъчно прозорлив и нае втори италианец, но вече син на емигранти от чикагската „Малка Италия“, чието задължение бе буквално да бъде сянка на Джовани, докато той кръстосваше завода, и да му служи като преводач. Старият Уикъм се бе възпротивил на осемте долара седмична заплата, която трябваше да дава на разговорливия италианец, но после я оправда с новите подобрения, които очакваше от Джовани. И които бе по-добре да не закъсняват. Уикъм му плащаше цели четиринайсет долара на седмица.

Първият истински порив, който Елизабет усети към бъдещия си съпруг, дойде няколко седмици след пикника. На обедната трапеза баща ѝ самодоволно обяви, че неговият голям италиански глупак бе поискал разрешение да ходи на работа и в неделя! И забележете — без да му се плаща допълнително, просто нямал какво да прави. Разбира се, Уикъм бе уредил всичко с портиера. Все пак християнският му дълг го зовял да държи младежа по-надалеч от виното и бирата, към които италианците са тъй пристрастени.

На втората неделя след това Елизабет намери повод да напусне елегантния си дом в предградията на Евинстън, за да отиде в Чикаго и оттам във фабриката. Намери Джовани, но не в машинния цех, а в един от счетоводните офиси. Той внимателно преписвал цифрите от папка с ясен надпис — „ПОВЕРИТЕЛНО“. Чекмеджето на железния шкаф до стената вляво било отворено, а от малката ключалка още висяла дълга тънка жица. Очевидно — работа на майстор-касоразбивач.

Гледайки го от вратата, Елизабет се усмихнала. Този голям, чернокос италиански глупак бе далеч по-хитър, отколкото баща ѝ си

представяше. А за късмет, бил и особено красив.

Уплашен, Джовани вдигнал поглед. Само за секунда уплахата му отстъпила място на предизвикателство.

— Добре, мис Елизабет! Кажете на свой татко! Аз вече не искам да работя тук!

Тогава Елизабет казала на Джовани и първите любовни думи.

— Дайте ми един стол, мистър Скарлати. Ще ви помогна... Така ще стане по-бързо.

И наистина, така било.

Следващите няколко седмици били за Джовани школа по правната и фирмена структура на американската индустрия. Само факти, без теория, тъй като той носел своя собствена философия. Тази земя на неограничените възможности била за онези които са по-малко ограничени и по-бързи от останалите в търсенето на тези възможности. Течало време на небивал икономически растеж и Джовани разбрал, че ако машините му не му позволят да притежава част от този растеж, той щял да си остане само слуга на господари и никога господар на слуги. А бил амбициозен.

С помощта на Елизабет Джовани се хванал на работа. Създал революционна, според Албърт Уикъм и директорите му, ударно-екструдерна преса, която бълвала велпапе за картонени кашони с феноменална скорост, като себестойността на производството ѝ била с трийсет процента по-ниска в сравнение със старата технология. Уикъм бил възхитен и вдигнал заплатата на Джовани с 10 долара.

Докато траело строителството и монтажа на новото оборудване, Елизабет склонила баща си да покани Джовани на вечеря. Албърт Уикъм първо си помислил, че дъщеря му се шегува. И то най-безвкусно, и на гърба на всички останали. Уикъм може и да се присмивал на италианеца, но го уважавал. Не му се искало с тържествена вечеря да поставя в неловко положение умния си макарони. Но после, когато Елизабет обяснила на баща си, че ни най-малко не желае да види Джовани притеснен, че случайно се видяла с него на няколко пъти след фирмения пикник — намирайки го при това за много забавен — баща ѝ дал съгласието си за малка семейна вечеря, хранейки пак съмнения, но вече от друг характер.

Три дни след вечерята новата технологична линия за производството на велпапе била пусната в действие и на същата

сутрин Джовани Скарлати не дошъл на работа. Директорите недоумявали. Това би трябвало да бъде най-важната сутрин в живота му.

Както и се оказало.

Защото, вместо Джовани, в офиса на Албърт Уикъм пристигнало писмо, напечатано от собствената му дъщеря. В писмото се описвала втора нова машина за производство на картон, която правела новия цех на Уикъм пригоден само за боклука.

Условията на Джовани били откровено изложени. Или Уикъм трябвало да му предостави голям дял от акциите на компанията плюс опции за бъдещи покупки, но по настоящия им курс, или новият проект щял да бъде предложен на конкуренцията. А този, който притежавал тази машина, щял да смаже останалите. Джовани Скарлати не държал особено на това, но смятал, че би било по-добре случаят да не излиза извън рамките на фамилията, с оглед на това, че той официално искал ръката на дъщерята на Албърт. На отговора на Уикъм Джовани пак не държал особено, тъй като независимо от него, те двамата с Елизабет щели да се свържат като съпруг и съпруга в рамките на един месец.

От този момент нататък възходът на Скарлати бил колкото светкавичен, толкова и забулен в неизвестност. Известните факти сочат, че в продължение на няколко години той продължил да проектира нови и все по-добри машини за множество компании, произвеждащи хартия в Средния запад. Навсякъде поставял същите условия — скромнен процент от реализираните продажби и незначителен дял от акциите плюс опции за покупка на нови акции по-късно, но на цената им от преди инсталирането на неговите машини. Процентът от продажбите се превръщал в предмет на ново договаряне след петгодишен срок — предвидливо вмъкната точка, чието приемане изисквало немалко добра воля. Юридически също особено приемлива с оглед на ниския процент от продажбите.

По това време бащата на Елизабет, изтощен от напрегнатото всекидневие в бизнеса и от женитбата на дъщеря си за „онзи макарони“, се оттеглил в пенсия. Джовани и съпругата му получили целия дял акции на стареца заедно с правата на глас в управителния съвет на компанията Уикъм.

Джовани само това и чакал. Математиката е чиста наука и действията му доказали това по най-неоспорим начин. Стъпил солидно в единайсет фирми за производство на хартия в Илинойс, Охайо и Западна Пенсилвания; собственик на патентите върху трийсет и седем различни технологични линии в тях, Джовани Скарлати свикал при себе си подотчетните му и неинформирани една за друга компании и им устроил класическо клане. Уведомил ги, че би било желателно да сформират една съвместна организация-майка, в която той и жена му да държат контролния пакет акции. Те, разбира се, щели добре да се погрижат за интересите на всяка от дъщерните фирми, а под ръководството на изобретателския му гений фирмата-майка щяла да се разшири така, че да надмине и най-необузданите им мечти.

Ако не били съгласни, трябвало да извадят машините му от фабриките си. Той бил беден имигрант, лукаво изигран при първоначалните преговори. Процентите, които му се изплащали за проектите на машините, били смешни с оглед на носените от тях печалби. Освен това в няколко случая, акциите на компаниите скочили астрономически и по условията на договорите, тези фирми трябвало да му предоставят опциите на старите цени. Тъй че, ако се теглела чертата, Джовани Скарлати се превръщал в основния акционер на множество прочути компании за производство на хартия.

От конферентни зали в трите щата се надал мощен вой. Към арогантния италианец били отправени прибързани заплахи, но засегнатите побързали да успокоят тона, вразумени от юридическите си съветници. Оцеляването, макар и в купа, било за предпочитане пред самотната смърт. Скарлати би могъл и да бъде победен в съда, но възможно било победител да се окаже и самият той. А във втория случай, исканията му сигурно щели да станат още по-големи. При отхвърлянето им пък, цената на преоборудването и загубата на доставчици и клиенти за това време биха хвърлили всяка фирма в бедствено опасни финансови води. От друга страна, все пак Скарлати бил гений, така че всички те имало шанс и да спечелят.

Така била сформирана гигантската компания „Скарлати индъстрис“, а заедно с нея се родила и империята на Джовани Скарлати.

А тя била като господаря си — огромна, енергична, ненаситна. С растящото му любопитство и компаниите му ставали все по-

разностранни. От хартията лесно прескочил в опаковките, от пакетирането — в товарно-разтоварването и спедирането, от транспорта — в производството. И винаги заедно с покупката се раждали и нови по-добри идеи.

Към 1904 година, след дванайсет години брачен живот, Елизабет Уикъм Скарлати решила, че е разумно да се преместят на изток. Макар и състоянието на мъжа ѝ да било солидно и всекидневно нарастващо, популярността му била доста незавидна.

Сред финансовите гиганти на Чикаго, Джовани бил нагледен пример за доктрината Монро в действие. Ирландците били неприятни, но това вече било непоносимо.

Бащата и майката на Елизабет умрели: с тях — и малкото обществена лоялност останала към нея. Общото отношение, оформило се между семействата на приятелите ѝ от детинство, било точно резюмирано от Франклин Фаулър, създал по-късно „Франклин пейпър продъктс“: „Този мургав макарони може да притежава и ипотеката на клуба ни, но проклети да сме, ако някога го допуснем за член!“

Тази обща неприязън не се отразявала на Джовани, тъй като той нямал нито време, нито склонности към подобен род удоволствия. Същото се отнасяло и за Елизабет, която му била партньор далеч не само в брачното ложе. Тя била неговият цензор, негов рупор и верен преводач на потулени значения.

Но тя приемала по друг начин тяхното отлъчване от обществото. И то не заради себе си, а заради децата.

Елизабет и Джовани били дарени с трима сина. Роланд Уикъм, на девет години, Ченсълър Дрю, на осем, и Ълстър Стюарт на седем. Елизабет виждала върху тях ефекта на изолацията, в която било поставено семейството. Те ходели в най-реномираното евинстънско мъжко училище, но освен рутинните си контакти там живеели единствено в собствената си компания. Никога не били канени на рожден ден, а за празненствата им разказвали на следващата сутрин; поканите, отправяни към техните съученици вечно били приемани от хладни гласове на гувернантки; но най-травматизиращ от всичко може би бил всекидневния припев, който посрещал момчетата сутрин с пристигане в училище:

— Скарлати, спагети! Скарлати, спагети!

Елизабет решила всички да започнат отначало. И Джовани, и тя самата. Тя знаела, че могат да си го позволят дори и това да значи да се върнат в родната му Италия и да купят Рим.

Вместо в Рим обаче, Елизабет отишла в Ню Йорк и открила нещо твърде изненадващо.

Ню Йорк бил всъщност много провинциален град. В интересите си бил ограничен, а в деловите кръгове репутацията на Джовани Скарлати била придобила странен нюанс: бизнесмените не знаели за него нищо друго, освен това, че бил италиански изобретател, закупил множество американски компании.

Италиански изобретател. Американски компании.

Елизабет открила също, че част от по-хитрите мъже на Уолстрийт смятали, че състоянието на Скарлати идвало от някаква италианска параходна линия. Все пак, той се бе оженил за дъщерята на една от най-добрите чикагски фамилии.

Точно това било нужно.

Елизабет ангажирала една къща в Делмонико за временна резиденция на семейството и веднага щом се установили, тя разбрала, че е взела правилното решение. Децата горели от нетърпение да видят нови училища и да срещнат нови приятели; в рамките един месец Джовани купил две застарели и пропадащи хартиени фабрики на река Хъдзън и усилено кроял планове за съвместното им възстановяване.

Фамилията останала в Делмонико близо две години. Това не било наистина наложително, тъй като къщата в центъра на града можела да бъде завършена много по-скоро, ако Джовани ѝ отделял нужното внимание. Но пък в резултат на дългите му разговори с архитекти и посредници по недвижими имоти, той открил друг свой интерес — земята.

Една късна вечер, докато Елизабет и Джовани хапвали леко в апартамента си, Джовани внезапно казал:

— Напиши ми един чек за двеста и десет хиляди долара. На името на Недвижими имотници „Ийст Айлънд“.

— Искаш да кажеш „Агенти по недвижими имоти“.

— Точно така. Би ли ми подала бисквитите.

Елизабет подала кутията.

— Това са много пари.

— Нямаме ли много пари?

— Е, да, имаме ги, но все пак двеста и десет хиляди долара... Нов завод ли?

— Ти само ми дай чека, Елизабет. Приготвил съм ти хубава изненада.

Тя го погледнала внимателно.

— Знаеш, че не поставям под въпрос решенията ти, но настоявам...

— Добре, добре — усмихнал се Джовани. — Ще останеш без изненада. Казвам ти... Ще ставам нещо като *бароне*.

— Какво?

— *Бароне. Виконт. А ти ще си контеса!*

— Нищо не разбирам.

— В Италия човек, който има няколко ниви, може би малко свине, е почти *барон*. Много мъже желаят да бъдат *барони*. Говорих с хората от Ийст Айлънд. Ще ми продадат няколко ливади на Лонг Айлънд.

— Джовани, те не стават за нищо! Затънтени шубраци!

— Жено, помисли малко! Тук вече няма място къде хората да обърнат конете си. Утре ми приготи чека. Недей да спориш, моля те. Усмихни се и бъде жената на *бароне*.

Елизабет Скарлати се усмихнала.

ДОН ДЖОВАНИ МЕРИДЖИ И ЕЛИЗАБЕТ УИКЪМ
СКАРЛАТИ ДЕ ФЕРАРА

Ферара — Италия

Американска резиденция —

Делмонико — Ню Йорк

Макар и Елизабет да не взела на сериозно тези визитни картички — те си останали лична шега между нея и Джовани — те имали своето значение, когато не се отива твърде далеч в разсъжденията: придавали достойнство, съразмерно с богатството на Скарлати. Макар никой от познатите им никога да не ги нарекъл *Виконте* или *Контесо*, мнозина не били съвсем сигурни дали не трябва точно така да се обръщат към тях.

Просто изглеждало възможно.

Един конкретен резултат от тях — макар и титлата да не била изписана на картичка — до края на дългия си живот Елизабет била наричана „мадам“.

Мадам Елизабет Скарлати.

И Джовани вече не можел да се пресегне през масата, за да вземе купата със супата на жена си.

Две години след закупуването на земята, на 14 юли 1908 г., Джовани Мериджи Скарлати починал. Просто прегорял. Седмици наред Елизабет вцепенена се опитвала да прозре. Нямамо никой, към когото да се обърне. Двамата с Джовани били любовници, приятели, партньори и съвест един за друг. Единственият страх в живота им можела да бъде мисълта, че някой ще трябва да живее без другия.

Но него го нямамо, а Елизабет знаела, че никой от тях нямам правото да допусне създадената от тях империя да рухне заради това, че другият не е там.

Първото ѝ решение в бизнеса било ръководството на разпръснатите на дълж и шир „Скарлати Индъстрис“ да се консолидира в единичен команден пункт.

Най-високопоставените ръководители на предприятията с целите им семейства били вдигнати от домовете им из целия Среден запад и настанени в Ню Йорк. Специално за одобрение от Елизабет били начертани карти, ясно разграничаващи всички управленски нива и параметри на отговорност. Създадена била частна мрежа от телеграфни връзки между офисите в Ню Йорк и всеки завод, фабрика, цех или подраздел. Елизабет била добър генерал, а организацията ѝ — добре обучена и разсъдлива армия. Времето било на нейна страна, а точната ѝ преценка за хората вършела останалото.

В града била построена нова великолепно къща, в Нюпорт бил купен нов провинциален имот, построена била още една крайморска вила в един новоразработен район, наречен Ойстър бей, и всяка седмица тя провеждала серия от изтощителни заседания с ръководителите на фирмите на покойния ѝ мъж.

Едно от нейните най-важни действия било решението ѝ да помогне на децата си да се свържат здраво със системата на протестантската демокрация. Разсъждавала просто. Името Скарлати

било чуждоземно, дори грубо за кръговете, в които синовете ѝ вече навлизали и където щели да се движат цял живот. Имената им били официално променени на Скарлет.

Разбира се, тя самата, в знак на дълбоко уважение към Дон Джовани и традицията на Ферара, останала:

ЕЛИЗАБЕТ СКАРЛАТИ ДЕ ФЕРАРА

Резиденция не била отбелязана на визитката, тъй като никога не било сигурно по кое време къде ще е отседнала.

Елизабет приела и неприятния факт, че двамата ѝ по-големи синове били лишени както от размаха на фантазията на Джовани, така и от нейния усет към човешкия характер. За най-младия, Ълстър Стюарт, било трудно да се каже, защото Ълстър Стюарт Скарлет се оформял като един голям проблем.

Като малък той бил изчадие — факт, който Елизабет отдавала на това, че е най-малък и най-разглезен. Прехвърляйки дванайсетте обаче, характерът на Ълстър тънко се променил. Сега той не само пожелавал всичко да става по негов вкус, а настоявал и изисквал това от всеки. Той бил единственият от братята, който използвал богатството си с жестокост. Може би, дори с бруталност, което причинявало тревоги за Елизабет. За първи път тя се сблъскала с тази черта от характера му на тринайсетия му рожден ден. Няколко дни преди събитието неговият учител ѝ изпратил бележка.

Уважаема Мадам Скарлати,

Поканите за рождения ден на Ълстър изглежда създават някои незначителни проблеми. Милото момче не може да реши кои са най-добрите му приятели — то има толкова много такива — и в резултат на това раздава покани, а после си ги взема обратно, за да ги даде на други момчета.

Убеден съм, че училището Парклай би било готово да отмени ограничението от двайсет и пет поканени в случая с Ълстър Скарлет.

Същата вечер Елизабет запитала Ълстър за случилото се.

— Да. Взех си някои от поканите обратно. Реших другояче.

— Защо? Това е крайно неучтиво.

— Защо не? Не исках точно те да идват.

— Тогава защо поначало им даде покани?

— За да могат всичките да се втурнат вкъщи и да кажат на бащите и майките си, че ще идват — засмяло се момчето. — А после, когато пак ги видят, да им кажат, че няма.

— Това е ужасно!

— Мисля, че не е. Те не искат да идват на моя рожден ден, те искат да дойдат в твоята къща.

Като първокурсник в Принстън Ълстър Стюарт Скарлет демонстрирал подчертана склонност към враждебност спрямо братята си, съучениците си, учителите си и, най-грозното за Елизабет, към нейните слуги. Търпял бил единствено защото е син на Елизабет Скарлати. Ълстър бил чудовищно разглезен младеж и Елизабет разбрала, че е длъжна да направи нещо. През юни 1916 г., тя поискала от него да се върне вкъщи за уикенда и му казала, че трябва да започне работа.

— Няма!

— *Ще започнеш! Няма да ми отказваш!*

И той започнал. Ълстър прекарал лятото във фабриката край Хъдзън, докато двамата му братя в Ойстър бей се наслаждавали на удоволствията на Лонг Айленд.

В края на лятото Елизабет Скарлати се заинтересувала как се е проявявал.

— Истината ли желаете да чуете, мадам Скарлати? — попитал младичкият мениджър на завода в кабинета на Елизабет онази съботна сутрин.

— Истината, разбира се.

— Това сигурно ще ми струва работата.

— Съмнявам се.

— Добре, мадам. Синът ви започна в цеха за суров материал, както наредихте. Работата там е трудна, но той е як... Изхвърлих го оттам, след като наби двама души.

— Боже мой! Защо не ми бе докладвано?

— Не знаех какви са били обстоятелствата. Помислих си, че може мъжете да са го предизвикали.

— И какво разбрахте?

— Те са били предизвиканите... Сложих го на пресите на горния етаж, но там бе още по-зле. Заплашвал останалите, казвал, че ще ги уволни и ги принуждавал да вършат и неговата работа. Никога не пропускаше да напомни кой е.

— Трябваше да ми кажете.

— Самият аз не узнах до миналата седмица. Трима от мъжете напуснаха. На единия трябваше да платим и сметката при зъболекаря. Синът ви го ударил с оловна тръба.

— Ужасена съм да науча всичко това... Бихте ли ми казали своето мнение? Моля ви, бъдете искрен. Ще бъде във ваша полза.

— Синът ви е голям. Як младеж... Но какъв още не съм сигурен. Струва ми се, че иска да започне от върха, а може би така и би трябвало. Ваш син е. Баща му построи фабриката.

— Това не му дава подобно право. Баща му не започна от върха!

— Тогава може би трябва му обясните всичко това. Той ни няма за никакви.

— Искате да кажете, че синът ми търси фамилни привилегии, сприхав е, има някаква животинска сила и... няма видими наклонности или дарби. Права ли съм?

— Ако това ми струва работата, ще си намеря друга. Да. Синът ви не ми се понрави. Изобщо.

Елизабет разгледа внимателно мъжа.

— Не съм сигурна дали и на мен ми се нрави. От другата седмица ще получите увеличение на заплатата.

Същата есен Елизабет изпращаше Ълстър обратно в Принстън и в деня на заминаването му, го притисна с наученото от лятото.

— Този гаден ирландски кучи син все гледаше как да ме прецака! Знаех си!

— Този гаден ирландски кучи син е отличен мениджър!

— Лъже! Всичко е лъжа!

— Самата истина е! Склонил е няколко души да не завеждат дело срещу теб. Трябва да си му благодарен за това.

— Да вървят по дяволите! Долна малка паплач!

— Езикът ти е ужасяващ! Кой си ти за да наричаш други така? Какво си направил?

— Не ми трябва да правя нищо!

— Защо? Защото си каквото си? Но кой си ти самият? Какви са необичайните ти способности? Бих искала да чуя.

— Все това търсиш, нали? Нали? Какво можеш, дребни човече? Какво можеш да вършиш, че да печелиш пари?

— Парите са мярка на успеха.

— Единствената за теб!

— И ти не я приемаш?

— Права си, по дяволите!

— Тогава стани мисионер.

— Не, благодаря.

— Тогава забрави всякакви свои аспирации към бизнеса. За да оцелееш там са нужни известни способности. Баща ти знаеше това добре.

— Знаел е да маневрира. Мислиш, че не съм чул ли? Как е манипулирал всички, точно като теб?

— Той бе гений! Той се самообучи! Ти какво си постигнал? Правил ли си някога нещо друго, освен да живееш на гърба на спечеленото от него? И не можеш дори да го направиш с достойнство!

— По дяволите!

Елизабет внезапно спря за момент, наблюдавайки сина си.

— Ето! Боже мой, ето те, виж се!... Уплашен до смърт. С високомерие до небесата, но без нищо друго — абсолютно нищо — на което да се опреш. Трябва да е доста мъчително.

Синът ѝ се втурнал навън през вратата на стаята, а Елизабет дълго размишлявала върху разменените думи. Била истински уплашена. Ълстър бил опасен. Виждал навсякъде наоколо си плодове на успеха, без да има таланта или способностите да постигне сам нещо. Трябвало да се държи под око. Тогава тя си помислила и за тримата си сина. Стеснителният и покорен Роланд Уикъм; ученолюбивият и точен Ченсълър Дрю; и високомерният Ълстър Стюарт.

Шести април, 1917 г., донесъл непосредствено нужния отговор: Америка влязла в Първата световна война.

Първият, който заминал, бил Роланд Уикъм. Прекъснал последната си година в Принстън и отплавал за Франция като лейтенант Скарлет, Сухопътни войски на САЩ, Артилерия. Убит в първия си ден на фронта.

Двете останали момчета незабавно решили да отмъстят за смъртта на брат си. За Ченсълър Дрю отмъщението имало своята собствена важност. За Ълстър Скарлет то било удобно избавление. Елизабет отсъдила, че създадената от тях двамата с Джовани империя не можела да се изложи на риска да бъде срутена от война. Единият от синовете трябвало да остане.

След хладна преценка, тя наредила на Ченсълър Дрю да остане гражданен. Ълстър Стюарт можел да замине на война.

Ълстър Стюарт Скарлет отплавал за Франция, нямал лош късмет в Шербург и се представил добре на фронта, особено в боевете при Мьоз-Аргон. В последните дни от войната той бил награден за храброст в битката срещу врага.

ГЛАВА 4

2 НОЕМВРИ, 1918 ГОДИНА.

Офанзивата при Мьоз-Аргон бе предприета в третия, изтласкващ етап от успешната битка за пробив във фронтовата линия на Хинденбург между Седан и Мезиер. Първа американска армия бе дислоцирана в гората Аргон, от Ренвил до Ла Аразе, в протежение на около двайсет мили. Ако стратегическите германски линии за тилова поддръжка в този район бяха прекъснати, кайзеровият генерал Лудендорф не би имал друг изход, освен да поиска примирие.

На втори ноември Трети армейски корпус под командването на генерал Робърт Лий Балърд разби унилата немска войска на десния фланг и взе не само територията, но и осем хиляди пленници. Макар други дивизионни командири да оспорваха до края на живота си налагащия се от само себе си извод, тъкмо този пробив на Трети армейски корпус даде сигнала за окончателното оформяне на примирието, официално сключено седмица по-късно.

За мнозина военнослужещи от Втора рота, Четиринайсети батальон, Двайсет и седма дивизия, Трети корпус, стореното от лейтенант Ълстър Скарлет остана като върховен пример за героизма, донесъл победата в тези дни на ужас.

Започна се рано сутринта. Ротата на Скарлет бе достигнала до обширно поле пред малка борова горичка. Миниатюрната гора бе пълна с германци, правещи отчаяни опити да се прегрупират, за да предприемат съгласувано изтегляне назад към своята линия.

Американците от своя страна изкопаха три редици плитки окопи, за да останат минимално изложени на вражески огън.

Лейтенант Скарлет, все пак, бе наредил неговият окоп да бъде изкопан малко по-дълбок.

Капитанът на ротата на Скарлет не обичаше своя лейтенант, защото лейтенантът бе много добър в издаването на заповеди, но и много слаб, когато опреше до привеждането им в изпълнение. Освен това капитанът подозираше, че Скарлет далеч не бе въодушевен от прехвърлянето им от запасната дивизия на бойната линия. Ротният

командир ненавиждаше и факта, че през целия запасен период — който обхващаше по-голямата част от престоя им във Франция — лейтенантът бе търсен от невъобразим брой старши офицери, като всички те се надпреварваха да се снимат с него. На капитана му се струваше, че в резултат на всичко това, неговият лейтенант май се забавлява ужасно добре.

Конкретно тази сутрин обаче, капитанът бе предоволен, че можеше да изпрати лейтенанта си на разузнаване.

— Скарлет. Вземете четирима души и разузнайте позициите им.

— Вие сте луд — лаконично отвърна Скарлет. — Какви позиции? Плюят си на петите по цялата дължина.

— Не чухте ли какво казах?

— Не давам и пет пари за това какво сте казали. Няма никакъв смисъл от разузнаване.

Няколко войници седяха в окопите и наблюдаваха двамата офицери.

— Какво ви става, лейтенант? Липсват ви фотографите ли? Мъчно ви е за полковниците от местния клуб, да ви потупват по рамото? Вземайте четирима души и тръгвайте.

— И дума да не става, капитане!

— Отказвате да се подчините на командващия си офицер пред лицето на врага?

Ълстър Стюарт изгледа по-ниския от него човек с презрение:

— Не отказвам да се подчиня. Само проявявам липса на полагащото се за по-старшия по чин уважение. Обиждам ви, ако това понятие ви е по-ясно... И ви обиждам, защото сте глупак.

Капитанът посегна към кобура си, но Скарлет с рязко движение го хвана за китката с голямата си ръка.

— За липса на чинност не се стреля по хората, капитане. В устава няма такова нещо... Имам по-добро предложение. Защо да губим още четирима души... — Скарлет се извърна и хвърли поглед към наблюдаващите го войници. — Ако сред вас няма кандидати за куршуми от Шнауцер, ще отида сам.

Капитанът бе зашеметен. Нямаше какво да отвърне.

Войниците бяха също толкова изненадани, но и благодарни. Скарлет вдигна ръката си от китката на капитана.

— Връщам се след половин час. Ако ме няма, предлагам да изчакате подкрепления от задните линии. Тук сме се отделили доста напред.

Скарлет провери патронника на револвера си и бързо изпълзя край капитана към западния фланг, изчезвайки в буйните нивя.

Войниците замърмориха един на друг. Не бяха прави да оплюват помежду си наперения лейтенант с приятелчетата му с тежките пагони. Капитанът изруга наум, надявайки се искрено неговият лейтенант да не се върне.

Точно това бе замислил и самият Ълстър Скарлет.

Планът му бе прост. Видя, че на около двеста метра вдясно от гористата площ пред Втора рота се издигаше голяма скала, заобиколена с оголели есенни дървета. Това бе едно от тези обрасли островчета, които фермерите не можеха да разкопаят и нивите бяха засети около него. Мястото бе твърде малко, за да предложи убежище на група хора, но предостатъчно за един или двама души, които искаха да се скрият. Там и щеше да отиде.

Докато напредваше пълзешком през нивите, той се натъкна на много убити пехотинци. Трупите му въздействаха по странен начин. Установи, че сваля от тях личните им вещи — часовници, пръстени, медальони. Смъкваше ги с един замах и ги захвърляше на следващата минута. Не бе сигурен какво го караше да върши това. Чувстваше се като господар на някакво митично царство и това бяха неговите поданици.

След десет минути той вече не бе сигурен в посоката на своето бягство. Повдигна леко глава, само толкова, че да се ориентира. Видя върховете на малките дървета и разбра, че почти е достигнал търсения подслон. Забърза натам, забивайки лакти и колене в меката пръст.

Изведнъж той се оказа пред стволите на няколко грамадни бора. Достигнал бе не малкото островче, а края на малката гора, която ротата му възнамеряваше да атакува. Погълнат от мъртвите вражески войници, бе взел желаното за реалност. Малките дървета всъщност бяха мощни борове, извисяващи се високо над него.

Вече бе готов да поеме обратно пълзешком в нивята, когато на пет метра вляво от себе си съзря картечница с германски войник зад нея, подпрян на ствола на едно дърво. Извади револвера си и замръзна

на място. Германецът или не го бе видял, или бе мъртъв. Картечницата бе насочена право срещу него.

В този момент германецът се раздвижи. Само леко повдигна дясната си ръка. Опитваше се да стигне оръжието си, но явно болката бе твърде остра, за да успее да го стори.

Скарлет се втурна напред, хвърли се връз ранения войник, като се опитваше да вдига колкото може по-малко шум. Не можеше да допусне германецът да даде изстрел или да вдигне врява. Издърпа го с мъка встрани от картечницата и го прикова към земята. Тъй като не искаше да стреля с пистолета си и да привлече внимание към себе си, започна да го души. С палците на Скарлет, сключени около гърлото му, германецът се опита да заговори:

— *Amerikaner! Amerikaner! Ich ergebe mich!* — отчаяно вдигна длани той, сочейки зад гърба си.

Скарлет леко отпусна захвата си.

— Какво? Какво искаш? — прошепна той.

Остави германеца да се повдигне колкото позволяваха силите му. Мъжът бе оставен да умре с оръжието си, задържайки евентуална атака, докато останалата рота се изтегляше.

Лейтенантът избута картечницата извън досега на ранения и като се оглеждаше ту напред, ту назад, пропълзя няколко метра навътре в гората. Навсякъде около него имаше следи от евакуация. Захвърлени противогази, изпразнени мешки, дори боеприпаси — всичко, което бе ненужно и твърде тежко, за да се носи с лекота.

Нямаше никой.

Той стана на крака и се върна при германския войник. Нещо започваше бавно да се изяснява в съзнанието на Ълстър Скарлет.

— *Amerikaner! Der Scheint ist fast zu Ende zu sein! Erlaube mir nach Hause zu gehen!*

Лейтенант Скарлет взе своето решение. Ситуацията беше идеална! Повече от идеална — тя бе невъобразима!

Щеше да мине час, може би повече, преди останалата част от четиринайсети батальон да стигне дотам. Командирът на Втора рота капитан Дженкинс бе така твърдо решен да стане герой, че бе извадил душата на войската с последния преход. Напред — марш! Напред — марш! Напред — марш!

Но това щеше да е неговото — на Скарлет — избавление! Може би щяха да прескочат една степен и да го произведат направо капитан. И защо не? Той щеше да е герой.

Само дето нямаше да е с тях.

Скарлет извади револвера си и преди германецът да успее да изкрещи, го простреля в челото. После скочи към картечницата. Започна да стреля.

Първо назад, после наляво, после надясно.

Тракацията, разрязващ въздуха звук ечна из цялата гора. Куршуми попадаха в стволовете на дърветата с тъп удар, като точка на някакъв ужасяващ финал. Пукотевицата бе неустоима.

И тогава Скарлет обърна картечницата към своите редици. Натисна спусък и го задържа така, насочвайки оръжието от единия до другия фланг. Сега можеше да им извади душата от страх! И да убие неколцина!

Кой го бе грижа?

Той раздаваше смърт.

Наслаждаваше се.

Заслужаваше го.

Смееше се.

Отпусна свития си показалец и стана.

На неколкостотин метра на запад се виждаха могилите натрупана пръст. Скоро щеше да бъде на километри оттук и вълн от цялата бъркотия.

Внезапно го обзе усещането, че някой го наблюдава! Някой го гледаше! Той извади пистолета си още веднъж и залегна на земята.

Пук!

Вейка, клон, стъпкан камък?

Той запълзя на колене бавно и предпазливо навътре в гората.

Нищо.

За миг разреши на фантазията си да заеме мястото на здравия разум. Звукът бе дошъл от клонка, пречупена от картечния му огън. Падането ѝ на земята го бе стреснало.

Нищо.

Скарлет започна да отстъпва, все още неуверено, към края на гората. Грабна бързо това, което бе останало от каската на мъртвия германец, и хукна към позицията на Втора рота.

Това, което Ълстър Стюарт не знаеше, бе, че той *беше* видян. Наблюдаван бе най-внимателно. Макар наблюдателят трудно да вярваше на очите си.

Един германски офицер, чиято кръв по челото бавно се съсирваше, стоеше изпънат, скрит от погледа на американеца зад ствола на мощен бор. Готвеше се тъкмо да убие лейтенанта янки — точно след като той бе престанал да стреля — когато видя как той открива огън срещу собствените си хора, собствената му армия.

Собствената му войска!

Бе взел американеца на прицела на своя люгер, но не поиска да го убие.

Засега.

Защото германският офицер, последен от ротата си в малката горичка — оставена на мъртвите — разбра прекрасно какво вършеше американецът.

Примерът бе класически. Условията — максимално добри.

Пехотинец, при това офицер, се възползваше от добитата информация за собствена изгода и пренасяше в жертва своята собствена страна!

Инсценировката можеше да го изведе от зоната на бойните действия, и то с медал на гърдите.

Германският офицер щеше да проследи американеца.

Лейтенант Скарлет бе преполовил разстоянието до позициите на Втора рота, когато чу шума зад себе си. Хвърли се на земята и бавно се завъртя назад. Опита се да пробие с поглед леко поклащащата се трева.

Нищо.

Нищо ли?

Само на пет метра от него лежеше труп — с лице забито в земята. Но трупове имаше навсякъде.

Скарлет не си спомняше точно този. Спомняше си само лицата им. Само тях виждаше. Но не си спомняше този.

Но защо трябваше да го помни?

Навсякъде наоколо имаше трупове. Как можеше да ги запомни? Един от тях с лице, забито в земята. Трябва да има десетки такива. Само че не ги бе забелязал.

Отново остави въображението си да полети на воля! Зазоряваше се... От земята, от гората излизаха животинки.

Може би.

Нищо не се помръдваше.

Той стана и хукна към могилите натрупана пръст от окопите на Втора рота.

— Скарлет! Господи, жив! — каза капитанът, клекнал зад първия окоп. — Извадихте късмет, че не стреляхме. Фернълд и Отис бяха убити в последната престрелка! Не можехме да отвърнем на огъня, защото вие бяхте там.

Ълстър си спомни Фернълд и Отис.

Не бяха голяма загуба. Срещу цената на избавлението му.

Той хвърли на земята германската каска, която носеше от гората.

— Слушайте сега. Унищожих едно гнездо, но има и още две. Знам ги къде са и ще мога да ги очистя. Но трябва да останете тук! Окопани! Открийте огън в лявата част, десет минути след като тръгна!

— Къде тръгвате? — запита капитанът смаян.

— Там, където мога да свърша нещо полезно! Дайте ми десет минути и после откривайте огън. Задръжте го три или четири минути, но за Бога, стреляйте *вляво*. Не убивайте мен. Трябва ми за прикритие.

Лейтенантът млъкна неочаквано и преди капитанът да успее да проговори, отново потъна в нивите.

Навлязъл в нивата, Скарлет се спираше между прибежките си от един германски труп на друг, сваляйки каските от безжизнените глави. След като бе събрал пет каски, залегна и зачака стрелбата.

Капитанът изпълни своята роля. Някой би си помислил, че са още в Шато-Диери. След четири минути стрелбата замря.

Скарлет скочи на крака и хукна към позициите на ротата си. Щом се появи с каските в ръка, войниците спонтанно нададоха възгласи на поздрав. Дори капитанът, чиято неприязън бе отстъпила място на новопоявилото се възхищение, се присъедини към хората си.

— Да пукна дано, Скарлет, но това бе най-смелата акция, която съм виждал през войната!

— Не бързайте — промълви Скарлет с непозната допреди час скромност. — Отпред и на левия фланг е чисто, но няколко шваби побягнаха надясно. Тръгвам след тях.

— Няма нужда. Нека бягат. Вие направихте достатъчно.

Капитан Дженкинс промени мнението си за Ълстър Скарлет. Младият лейтенант се бе справил с изпитанието.

— Ако не възразявате, сър, мисля, че не е достатъчно.

— Какво искате да кажете?

— Брат ми... Роли се казваше. Преди осем месеца швабите го убиха. Нека тръгна след тях, а вие вземете позицията.

Ълстър Скарлет изчезна обратно в нивите.

Знаеше точно къде отива.

Няколко минути по-късно американският лейтенант се подпря клекнал на голяма скала в малкия си остров от камъни и шубраци. Изчакваше Втора рота да започне атаката си към боровата горичка. Облегна се на твърдата повърхност и вдигна поглед към небето.

След това атаката започна.

Войниците нададоха вик, за да си дадат кураж, в случай че се сблъскат с отстъпващия враг. Чуха се откъслечни изстрели. Нечии пръсти бяха нервни. Когато ротата стигна до гората, се чу мощен разпокъсан залп.

Стрелят но мъртъвци, помисли си Ълстър Скарлет.

Той бе в безопасност.

За него войната бе свършила.

— Останете на място, американецо! — гласът бе със силен германски акцент. — Не мърдайте!

Скарлет бе посегнал към пистолета си, но гласът над него бе недвусмислен. Докосване до оръжието означаваше смърт.

— Говорите английски? — бе всичко, което Скарлет успя да измисли.

— Сносно. Не мърдайте. Пистолетът ми е насочен точно срещу черепа ви... В същата област, където продупчихте с куршум ефрейтор Крюгер.

Ълстър Скарлет замръзна.

Значи *имало* е някой! Той бе чул нещо!... Трупът в полето!

Но защо германецът не го бе убил?

— Направих каквото трябваше да направя. — Отново това бе единственото, което Скарлет успя да измисли.

— Убеден съм. Също както и в това, че нямате друг избор, освен да откриете огън по собствената си войска... Имате... много странна представа за дълга си в тази война, изглежда?

Скарлет започваше да схваща.

— Войната... свърши.

— Завършил съм военна стратегия в Имперската командирска школа в Берлин. Съзнавам, че ни очаква поражение... Лудендорф не ще има избор, щом веднъж линията при Мезиер бъде пробита.

— Защо ви е тогава да ме убивате?

Германският офицер се появи иззад голямата скала и погледна Ълстър Скарлет в очите с насочен към главата му пистолет. Скарлет видя, че германецът бе не много по-възрастен от него, млад, широкоплещест мъж — като него. Висок — като него, с уверен поглед в очите си, които бяха и светлосини — като неговите.

— За Бога, ние можем да се измъкнем! Можем да се измъкнем! Защо по дяволите да се пренасяме един друг в жертва? Или дори само един от нас... Мога да ви помогна, разбирате ли?

— Наистина ли можете?

Скарлет се вгледа в заловилия го германец. Разбра, че молби за милост не биха имали ефект, че не можеше да си позволи да прояви слабост. Трябваше да остане спокоен и логичен.

— Чуйте ме... Заловят ли ви ще ви хвърлят в лагер с хиляди други. Ако преди това не ви застрелят. На ваше място не бих разчитал на привилегировано отношение към пленените офицери. Ще минат седмици, месеци, година или повече, преди да стигнат до вас! Преди да ви пуснат.

— И вие можете да промените всичко това?

— Мога, по дяволите!

— И защо ще го направите?

— Защото искам да се измъкна оттук!... Както и вие!... Ако не беше така, досега да сте ме убили... Ние имаме нужда един друг.

— Какво предлагате?

— Ще бъдете мой пленник...

— Смятате ме за луд ли?

— Задръжете си пистолета! Изпразнете патроните от моя... Ако някой ни пресрещне, аз ви водя на разпит... далече зад фронтовата линия. Докато ви намерим дрехи... Ако се доберем до Париж, ще ви снабдя и с пари.

— Как?

Лицето на Ълстър Скарлет се разтегли в самоуверена усмивка. Усмивката на мамона.

— Това е моя работа... Какъв избор имате?... И да ме убиете, пак ще сте пленник. Или мъртвец. А нямате особено много време...

— Станете! Вдигнете ръце и ги опрете в скалата!

Скарлет се подчини, а германският офицер извади неговия пистолет от кобура и изпразни патроните му.

— Обърнете се кръгом!

— След по-малко от час ще пристигнат и другите. Бяхме авангардна рота, но не чак толкова далече пред останалите.

Германецът направи знак с пистолета си към Скарлет.

— На около километър и половина на югозапад има няколко ферми. Тръгвайте! *Mach schnell!* — каза той и с лявата си ръка му даде изпразнения пистолет.

Двамата мъже побягнаха през нивите.

На север артилерията започна сутрешния си баражен обстрел. Слънцето бе пробило облаците и мъглата сега бе осветена.

На около миля на югозапад се виждаха няколко сгради. Хамбар и две малки каменни къщи. Трябваше да се прекоси широк черен път, за да се стигне до буйното пасбище, оградено за животните, които вече бяха наизлезли. От комина на по-голямата от двете къщи се виеше пушек.

Някой бе напалил огън, а това означаваше, че при този някой има храна, топлина, запаси.

— Да влезем в бараката — каза Ълстър.

— *Neim!* Най-напред оттук ще минат и вашите войски.

— За Бога, трябва да ви намерим някакви дрехи. Не виждате ли?

Германецът запъна петлото на своя люгер, готов за стрелба.

— Не си държете на думата. Мислех, че предложихте да ме закарате далече назад във вашите линии за разпит... Сега може би ще е по-просто да ви убия.

— Но нали трябва да ви намерим дрехи! Ако тръгна назад с пленен от мен шваба офицер, нищо няма да попречи на някой дебелогъз капитан да си научи същото като мен! Или пък някой майор, или полковник, който гледа как само да изчезне от фронта. Единствено ще трябва да ми заповядат да ви предам на тях и толкоз!... Ако сте в цивилни дрехи, ще мога да ви прекарам по-лесно. Бъркотията е толкова голяма!

Германецът бавно отпусна чукчето на пистолета си, заковал поглед в лейтенанта.

— Май наистина ви се иска тази война да се свърши за вас, а?

В къщата имаше само един недочуващ старец, объркан и уплашен при вида на странната двойка мъже. Без да се вживява много в ролята си, с празен пистолет в ръка, американският лейтенант нареди на селянина да събере малко храна и да намери някакви дрехи — каквито и да са — за неговия „затворник“.

Тъй като Скарлет говореше слабо френски, той се обърна към пленения го офицер:

— Защо не му кажем, че и двамата сме германци?... В капан сме. Мъчим се да избягаме. Всеки французин знае, че напредваме отвсякъде.

— Това вече съм го опитвал — усмихна се германският офицер. — Само ще увеличи объркването... Би ви било интересно да разберете, че той вече изказа същото предположение. И знаете ли как стигна до този извод?

— Как?

— Каза, че и двамата воним на „Бош“.

Старецът, който се бе изтеглил до отворената врата, изведнъж побягна немошно към нивите.

— Господи! Спрете го! Спрете го, по дяволите! — изкрещя Скарлет.

Германецът вече бе вдигнал пистолета си.

— Не се тревожете. Той ни спестява едно неприятно решение.

Отекнаха два изстрела.

Старецът падна, а младите врагове се спогледаха.

— Как да те наричам? — попита Скарлет.

— Може и с истинското ми име. Щрасер... Грегор Щрасер.

За двамата офицери не бе трудно да прекосят линията на съюзниците. Пробивът на американците от Ренвил се бе оказал възбуждащо светкавичен, но в последвалото бясно преследване, поне през погледа на Ълстър Скарлет и Грегор Щрасер, цареше абсолютен хаос в организацията.

Край Реймс двамата се натъкнаха на остатъците от френския Седемнайсети армейски корпус, раздърпан, гладен, най-сплашен от всички. Но в Реймс за тях нямаше проблеми. След няколко формално

зададени въпроса, французите само свиха рамене и ги оставиха да продължат по пътя си.

Насочиха се на запад, към Виле-Котре. Пътищата към Еперне и Мо бяха задръстени от провизии и напредващи към фронта запасници.

Нека други жалки негодници да получават предназначенията за него куршуми, мислеше си Скарлет.

Двамата мъже стигнаха до предградията на Виле-Котре през нощта. Слязоха от пътя и пресякоха полето, докато стигнаха до няколко дървета.

— Ще починем тук за няколко часа — каза Щрасер. — И не се опитвай да избягаш. Няма да заспивам.

— Човече, ти си луд! Аз имам нужда от теб толкова, колкото и ти от мен!... Американски офицер, сам на четирийсет мили от ротата си, която на всичко отгоре се е случило да е и на фронта! Помисли малко!

— Говориш убедително, но аз не съм като слабоумните ни генерали. Не се вслушвам в празни приказки, били те и убедителни. А си пазя фланговете.

— Както искаш. От Котре до Париж има цели шейсет мили, а и не знаем на какво ще се натъкнем. Ще ни е нужен сън... По-разумно би било да се редуваме.

— *Jawohl!* — презрително се изсмя Щрасер. — Говориш като еврейските банкери в Берлин. „Ти направи това! Ние ще направим онова! Защо да спорим?“ Не, благодаря, американецо! Няма да спя.

— Както кажеш — сви рамене Скарлет. — Май започвам да разбирам защо загубихте войната. Упорити сте и в ината си.

Скарлет се обърна на другата страна. В продължение на няколко минути никой не проговори. Накрая Грегор Щрасер отвърна с тих глас на американеца:

— Ние не загубихме войната. Ние бяхме предадени.

— Как не. Патроните ви се оказаха халосни, а пък оръдията ви гърмяха назад. Ще поспя.

Германският офицер продължи като че ли говореше на себе си:

— Много патрони бяха празни. Много оръжия дадоха дефекти... Предадоха ни...

По пътя няколко камиона тронаво излязоха от Виле-Котре, следвани от натоварени с кашони коне. Светлините на камионите

танцуваха, подскачайки нагоре-надолу. Животните цвилеха, някои войници им подвикваха заплашително.

Още бедни, глупави негодници, мислеше си Скарлет, наблюдавайки гледката от укритието си.

— Хей, Щрасер, а какво ще става после? — обърна се Скарлет към другия дезертър.

— *Was ist?* — Щрасер бе задрямал и сега вътрешно беснееше срещу самия себе си. — Какво каза?

— Само исках да разбереш, че можех да те изненадам... Попитах какво ще става после. С теб, имам предвид... С нас знам какво ще се случи. Чакат ни паради. При вас как ще е?

— Без паради. Без тържества... С много плач. Много обвинения и контраобвинения. Много пиянство... Мнозина ще бъдат отчаяни... Много ще са и убитите. В това можеш да си сигурен.

— Какво? Кой ще бъде убит?

— Предателите измежду нас. Ще бъдат намерени и унищожени без милост.

— Вие сте луди! Казах го и по-рано, но сега съм убеден.

— А вие какво бихте ни посъветвали да направим? Заразата не ви е хванала още. Но и вашият ред идва! Болшевиките! Те са на границата и вече ни инфилтрират! Изсмукват ни отвътре! Загиват сърцето ни!... И евреите! Евреите в Берлин трупат състояния от тази война! Гадните еврейски сметкогонци! Семитите без род и родина ни продават днес, вие ще ни продадете утре!... Евреите, болшевиките, гадните малки народи! Всички сме техни жертви, а не искаме да го разберем! Воюваме помежду си, когато би трябвало да воюваме срещу тях!

Тълстър Скарлет се изплю настрани. Проблемите на обикновените хора не интересуваха особено сина на Скарлати. Човекът от улицата не го засягаше.

И въпреки това той бе обезпокоен.

Щрасер не бе обикновен мъж. Арогантният германски офицер мразеше човека от улицата също толкова, колкото и той.

— И какво ще правите, след като заровите всички тези хора под земята? Може би ще царувате по земите им?

— По много земи... Много, много земи.

Скарлет се обърна на другата страна, по-далече от германския офицер.

Но не можа да затвори очи.

Много, много земи.

Ълстър Скарлет никога не бе се замислял за подобно владение... Фамилията Скарлати печелеше милиони и милиони, но Скарлати не притежаваха такава власт. Още по-малко синовете на Скарлати. Те никога нямаше да имат някаква власт... Елизабет бе дала ясно да се разбере.

— Щрасер?

— *Ja?*

— Какви са тези хора? Твоите хора?

— Отдадени на идеята. С огромно влияние. Имена не могат да се споменават. Решени след поражението да се вдигнат и да обединят елита на Европа.

Скарлет се обърна по гръб и отправи поглед към небето. През ниските сиви облаци тук-там мъждукаха звезди. Сиво, черно, мигащи бели точки.

— Щрасер?

— *Was ist?*

— Къде ще отидеш? Имам предвид, след като всичко свърши.

— В Хайденхайм. Семейството ми живее там.

— Къде се намира това?

— По средата между Мюнхен и Щутгарт.

Германският офицер погледна странния, огромен американски дезертьор. Дезертьор, убиец, помагач на врага си.

— Утре вечер ще сме в Париж. Ще ти дам нужните пари. В Аржентойл има човек, който държи мои пари.

— *Danke.*

— Само... Щрасер, Хайденхайм. Така ли?

— Така.

— Дай ми име, Щрасер.

— Какво искаш да кажеш? Дай ми име?

— Точно това. Име, което ще знаеш, че е мое, когато вляза във връзка с теб.

Щрасер се замисли за секунда.

— Добре, американецо. Нека ти изберем име, което трудно ще можеш да забравиш — Крьогер.

— Как?

— Крьогер — ефрейтор Хайнрих Крьогер, чиято глава продупчи при Мьоз-Аргон.

Заповедта за прекратяване на огъня бе издадена на 10 ноември в три часа следобед.

Ълстър Стюарт Скарлет си купи мотоциклет и започна бързото си пътуване към Ла Аразе и отвъд него. Към Втора рота, Четиринайсети батальон.

Пристигна в района, където лагеруваше по-голямата част от батальона и започна да търси ротата си. Не беше лесно. Лагерът бе пълен със всевъзможни пияни войници с неприятен дъх и стъклен поглед. Повелята на тези ранни утринни часове се заключаваше в масовата алкохолна истерия.

Но не и за Втора рота.

Във Втора рота в тези минути се отслужваше църковна литургия. Възпоменание за паднал боен другар.

За лейтенант Ълстър Стюарт Скарлет.

Скарлет гледаше скрит отстрани.

Капитан Дженкинс прочете с приглушен глас красивия Псалм за умрелите и после поведе войниците в молитва.

— Господи наш, ти който си на небето...

Някои от мъжете плачеха, без да скриват сълзите си.

Жалко бе, че всичко това трябваше да се развали, помисли си Скарлет.

Част от заповедта за награждаването му гласеше:

... след като самостоятелно обезвреди три картечни гнезда на противника, той се хвърли в преследване на четвърта опасна позиция и унищожавайки и нея, спаси живота на много военнослужещи от армиите на

Съюзническите сили. От последната си акция той не се завърна и бе сметнат за убит. Но за дните до прекратяване на бойните действия лейтенант Скарлет вече бе дарил своята Втора рота с вдъхновяващ боен вик. „За нашия Роли!“ всяваше ужас в сърцата на много врагове. С Божията воля, лейтенант Скарлет се присъедини към своя взвод в деня след обявяването на примирието. Изтощен и отслабнал, той се завърна, за да се намери обгърнат в слава. По силата на заповедта на Президента на САЩ днес ние награждаваме...

ГЛАВА 5

Обратно в Ню Йорк Ълстър Скарлет откри, че статутът му на герой му позволява да прави абсолютно всичко, което си поиска. Не че някога се бе ограничавал в прищевките си, но сега дори дребните задължения, като съобразяване с уречен час или нормалната размяна на учтивости в обществото, бяха смятани за ненужни при срещите с него. Той се бе подложил на върховното изпитание за човешкото битие — срещата със смъртта. Наистина в това отношение същото бяха направили и хиляди други, но малцина бяха официално наградени за храброст, а никой от тях не бе и от фамилията Скарлет. Смаяна до мозъка на костите си, Елизабет щедро затрупваше сина си със всичко, което парите и влиянието ѝ можеха да доставят. Дори Ченсълър Дрю отдаваше нужната почит на брат си, признавайки го, макар и по-малък, за мъжа, водач на семейството.

С такъв скок Ълстър Стюарт Скарлет влезе в двайсетте години на века.

Хора от най-високите етажи на обществената йерархия чак до собствениците на барове през сухия режим, за всички тях той бе желан приятел. Компанията му не предлагаше нито особено остроумие, нито никакви интересни идеи или виждания, и въпреки това присъствието му допринасяше за нещо много важно. Той бе паснал идеално на създалата се атмосфера. Това, което искаше от живота, бе несъмнено прекомерно, но такъв бе и духът на самите времена. В търсенето на удоволствията, в отбягването на усилията, в насладата от живота лишен от амбиции, той изглежда намираще всичко, което му бе нужно.

Така изглеждаше.

Но далеч не това бе нужно на Хайнрих Крьогер.

Кореспондираха си с по две писма на година, като Щрасер адресираше своите до анонимна пощенска кутия в центъра на Манхатън.

Април, 1920

Скъпи мой Крьогер,

Всичко вече е официално. Дадохме ново име и вдъхнахме нов живот на разтурената Работническа партия. Сега сме Германска националсоциалистическа работническа партия — и моля те, мой скъпи Крьогер, не вземай думите от заглавието съвсем насериозно. Това е великолепно начало. Привличаме толкова много хора. Ограниченията, наложени от Версай, са опустошителни. Превръщат Германия в земя на разрухата. Но въпреки това нещата вървят добре. Добре — за нас. Хората се гневят, и не само срещу победителите, но и срещу тези, които ни предадоха отвътре.

Юни, 1921 г.

Скъпи Щрасер,

Вие си имате Версай, ние — сухия режим! И той е нещо добро за нас. За всеки има парче от тортата, дял има и за мен — по-точно за нас! Всеки иска някаква услуга, някаква сума, някаква доставка! Само трябва да знаеш към кого да се обърнеш. Съвсем скоро и аз ще бъда един от тези, към които другите се обръщат. Парите не ме интересуват — майната им! Те са за подкупи и курви! Друго нещо търся аз! Нещо далеч по-важно...

Януари, 1922 г.

Скъпи мой Крьогер,

Всичко става толкова бавно. Толкова бавно... А може да е другояче. Депресията е невероятна, а се задълбочава още повече. Куфар, пълен с банкноти, няма почти никаква стойност. Адолф Хитлер буквално завзе поста на председател на партията през главата на Лудендорф. Спомняш си, веднъж ти казах, че има имена, които не могат да се споменават. Лудендорф бе едно от тях. Нямам доверие в Хитлер. Има нещо евтино в него, някакъв опортюнизм.

Октомври, 1922 г.

Скъпи Щрасер,

Това бе едно добро лято, есента ще е още по-добра, а зимата ще е велика! Този сух режим ми дойде като по поръчка! Цари пълна лудост! Намериш ли малко готови пари и вече си в бизнеса! И то какъв бизнес! Моята организация расте. Системата работи точно както ти обичаш — без грешка.

Юли, 1923 г.

Скъпи мой Крьогер,

Разтревожен съм. Преместих се на север и можеш да ме намериш на адреса по-долу. Хитлер е глупак. Превземането на Рур от Пойкаре бе неговия шанс да обедини политически цяла Бавария. Народът е готов. Но той иска ред, а не хаос. Вместо това Хитлер лудее и крещи и използва стария глупак Лудендорф, за да си придава важност. Ще направи нещо идиотско, чувствам го. Чудя се,

има ли място и за двама ни в партията. На север кипи голяма активност. Един майор на име Бухрукер, създаде Черния Райхсвер — многочислен въоръжен отряд, който би могъл да прегърне нашата кауза. Скоро ще се срещна с Бухрукер. Ще видим.

Септември, 1923 г.

Скъпи Щрасер,

Годината от миналия октомври насам се оказа по-добра, отколкото изобщо съм смятал, че може да е! Странно, но човек може да намери нещо в миналото си, нещо дори омразно, и да се окаже, че то е най-доброто оръжие, с което разполага. С мен е точно така. Живея два живота, които никога не се пресичат! Щом сам ти го казвам, значи измамата е брилянтна! Мисля, че ще си доволен, задето не уби своя приятел Крьогер във Франция.

Декември, 1923 г.

Скъпи мой Крьогер,

Незабавно поемам на юг! Мюнхен бе пълен провал. Казах им да не опитват с насилствен преврат. Трябваше да е политически, но те не ме послушаха. Хитлер ще получи голяма присъда затвор въпреки нашите „приятели“. Бог знае какво ще стане с горкия стар Лудендорф. Черният Райхсвер на Бухрукер бе унищожен от Фон Зект. Защо? Нали всички искаме едно и също нещо. Сега вече депресията е направо катастрофална. Опълчени един срещу друг винаги се оказват хора, които най-малко трябва

да са врагове. На което, без съмнение, най-много се наслаждават евреите и комунистите. Ненормална страна.

Април, 1924 г.

Скъпи Щрасер,

За първи път се сблъсках с истински проблем, но вече всичко е под контрол. Помниш ли, Щрасер? Контрол... Всичко опира винаги до това, че твърде много хора преследват една и съща цел. Всеки иска той да бъде голямата клечка. За всички има по много, но никой не иска да го разбере. Ти много вярно го каза — тези, които най-малко трябва да се бият помежду си, правят точно това. Въпреки всичко аз почти привърших с целта, която си поставих. Скоро ще имам списък с хиляди! Хиляди! Които ще вършат каквото поискаме!

Януари, 1923 г.

Скъпи мой Крюгер,

Това е последното ми писмо. Пиша от Цюрих. След като бе освободен, хер Хитлер отново взе в свои ръце ръководството на партията и вече признавам, има дълбоки различия помежду ни. Може би те ще бъдат преодоляни. Аз също имам своите поддръжници. Но, по същество. Всички ние сме под най-стриктно наблюдение. Ваймар се страхува от нас, както и би трябвало. Убеден съм, че кореспонденцията ми, телефонът ми, всяко мое действие, се следи. Друг шанс няма да имам. Но нашето време идва. Един смел план е в процес на зараждане и аз си позволих

волността да предложи включването на Хайнрих Крьогер в него. Планът е грандиозен, фантастичен. Трябва да влезеш във връзка с маркиз Жак Луи Бертолд, от „Бертолд е Фис“ в Лондон. До средата на април. Единственото име, което той знае — както и аз самият — е Хайнрих Крьогер.

Прошарен, шейсет и тригодишен мъж седеше на бюрото си с изглед към Кей стрийт във Вашингтон. Казваше се Бенджамин Рейнолдс и му оставаха две години до пенсия. Дотогава обаче той оставаше отговорен за операциите на едно управление към Министерството на вътрешните работи с безвредно наглед име. Управлението се наричаше „Полеви услуги и счетоводство“. За по-малко от петстотин души то бе и просто Група номер 20.

Управлението получи галеното си име благодарение на произхода си: група от двацет счетоводители-практици бе натоварена от Вътрешното министерство да разследва разрастващия се конфликт между интересите на политиците, които разпределяха федералните средства, и тази част от електората, която ги получаваха.

С влизането на Америка във войната и незабавната промишлена експанзия, необходима за поддържане на военновременните нужди, Група номер 20 се превърна в претоварена от задачи служба. Раздаването на държавните поръчки за производство на боеприпаси и въоръжения на компаниите в страната изискваше денонощно и стриктно наблюдение, което не бе по възможностите на ограничения брой счетоводители и данъчни инспектори. Въпреки това решено бе, вместо да се разширява състава на управлението, към услугите му да се прибегва само при най-деликатните — или взривоопасни случаи. Които, оказа се, бяха предостатъчно. Самите счетоводители пък бяха професионалисти.

След войната се заговори за разформироване на Група номер 20, но всеки път, когато въпросът се поставяше на дневен ред, ставаше не нещо, което изискваше незаменимите й способности. Общо взето това бяха проблеми, които изникваха, когато високопоставени държавни служители бръкваха твърде дълбоко в предназначенията за държавата

хазна. Понякога обаче Група номер 20 поемаше и случаи, на които всички други управления обръщаха гръб и не без основание.

Такава бе и ситуацията, създадена се около неохотата на Министерството на финансите да разследва един негодник на име Скарлати.

— Какви са мотивите, Гловър? — запита прощареният мъж. — Въпросът е защо? Ако предположим, че имаме нужния грам доказателства, достатъчни за подвеждане под отговорност, остава въпросът защо?

— Защо поначало хората нарушават закона? — отговори му с въпрос друг мъж, близо десет години по-млад от Рейнолдс. — Заради парите. А в сухия режим има дяволски много пари.

— Не! Не е това, по дяволите! — Рейнолдс се завъртя със стола си и удари лулата си върху бюрото. — Гресиш! Този Скарлати има толкова пари, колкото фантазиите и на двама ни не могат да поберат. Това е все едно да твърдиш, че Мелънови ще отворят на черно зала за конни залагания във Филаделфия. Не разбирам... Ще пийнем ли по чашка?

Бе след пет часа и за персонала на Група номер 20 работният ден бе привършил. Останали бяха единствено Бен Рейнолдс и човекът на име Гловър.

— Бен, аз съм шокиран — ухили се Гловър.

— Върви по дяволите тогава. Ще изпия и твоето.

— Само да си го направил и ще те изпея... Нещо на ниво ли е?

— Казват, направо от кораба, който е пристигнал от стария Блайти.

Рейнолдс извади от най-горното чекмедже плътно облечена в кожа бутилка и разля скоча в две водни чаши от таблата върху бюрото.

— Ако не е за пари, какво друго по дяволите остава, Бен?

— Проклет да съм, ако зная — отговори по-възрастният, отпивайки от чашата си.

— Какво ще правиш? Изглежда никой друг няма да докосне нищо повече от тази работа.

— О, в това можеш да си сигурен. Всеки бяга надалеч от нея... Е, ако ставаше дума за мистър Смит, или мистър Джонс, тръгват все едно ще уреждат лични сметки. Готови са да извадят душата на някой

нещастник в Ийст Ориндж, Ню Джърси за това, че имал една каса в мазето, но този за тях не съществува.

— Не те разбирам, Бен.

— Това е „Скарлати индъстрис“! Това значи големи, важни приятели на хълма! Забравяш ли, че и на Финансовото министерство му трябват пари? А то ги получава там горе.

— Какво ще правиш, Бен?

— Искам да разбера защо този син мамонов ще скача в кацата с лайна?

— Как ще разбереш?

— С Кенфийлд. Той е най-близо до лайната, бедният му кучи син.

— Кенфийлд е свестен мъж, Бен.

Гловър не харесваше обидните приказки на Рейнолдс. Матю Кенфийлд му харесваше. Смяташе го за умен и способен. Младеж с бъдеще, ако, разбира се, успееше да намери нужните пари, за да завърши образованието си. Беше дори прекалено способен за държавен служител. По-добър и от двама им... Или, поне от него, от човека, на име Гловър, който вече не го бе грижа за нищо. А подобрите от Рейнолдс хора не бяха много.

Бенджамин Рейнолдс изглежда изкъсо подчинения си. Изглежда успя да прочете мислите му.

— Да, свестен е... Освен това е в Чикаго. Иди и го извикай. Свързките му трябва да са някъде тук.

— Имам ги в бюрото си.

— Тогава, кажи му да пристигне до утре вечер.

ГЛАВА 6

Матю Кенфийлд, практикуващ счетоводител и данъчен инспектор, лежеше в тясното туристическо легло и пушеше предпоследната пура от кутията си. По линията Ню Йорк — Чикаго не предлагаха тънки пури и всяко дръпване му навяваше мисълта, че се простира не според чергата си.

Рано сутринта щеше да е в Ню Йорк, щеше да смени влаковете за една гара и да бъде във Вашингтон преди нужния час. Това щеше да впечатли Рейнолдс повече, отколкото едно пристигане привечер. Щеше да покаже, че той, Кенфийлд, можеше да приключи с поверения му проблем бързо и ефикасно, без да оставя нещо за довършване. С последната му задача, разбира се, това не бе трудно. Бе привършил няколко дни по-рано, но бе останал да погостува на сенатора, когото бе изпратен да разследва по повод на изплатените заплати на несъществуващи негови служители.

Чудеше защо го викат обратно във Вашингтон. Винаги се чудеше, когато го връщаха преждевременно. Вероятно защото дълбоко в себе си таеше мисълта, че все някога, някакси, ще се окаже, че причината не е просто в поредната задача, а в това, че във Вашингтон са го надушили. Че Група номер 20 го е надушила.

Щяха да го притиснат.

С доказателства.

Но, това бе малко вероятно. Досега не се бе случвало. А и Матю Кенфийлд бе професионалист — не от най-големите, признаваше той пред себе си — но все пак професионалист. И не съжеляваше за каквото и да е. Имаше право на всяко петаче, до което успееше да се добере.

И защо не? Никога не вземаше по много. И той и майка му заслужаваха *нещо*. Именно федералният съд в Тълса, Оклахома, бе лепнал съобщението на шерифа на вратата на бащиния му магазин. Именно федералният съдия бе произнесъл решението — принудителен банкрут. Пак федералното правителство не бе дало никакви обяснения

освен декларацията, че баща му вече не бил в състояние да изплаща задълженията си.

Така, четвърт век, човек можеше да се труди, да създаде семейство, да изпрати сина си в щатския университет — да осъществи толкова много мечти, за да бъдат всички те разрушени с един удар на чукче по малка мраморна поставка в съдебната задала.

Кенфийлд не изпитваше угризения.

— Пригответи се да се захванеш с нова задача, Кенфийлд. Леки процедури. Нищо трудно.

— Ясно, мистър Рейнолдс. Готов съм.

— Да, знам, че си... Започваш след три дни на кей номер трийсет и седем в Ню Йорк. В митницата. Ще те въведе в обстановката колкото може по-добре.

Но, разбира се, Бенджамин Рейнолдс не въведе Матю Кенфийлд в обстановката така добре, както би могъл да го стори. Искаше Кенфийлд сам да запълни местата, които той, Рейнолдс, бе оставил празни при „въвеждането си“. Този *падроне*, Скарлати, действаше на кейовете в Уест сайд — по средните номера — толкова бяха успели да разберат. Но някой трябваше да го види. Някой трябваше да го идентифицира. Без този някой да знае предварително какво да очаква.

Това бе много важно.

И ако някой можеше да се справи, това трябваше да е човек като Матю Кенфийлд, който непрекъснато гравитираше около мръсния свят на заплахата, подкупа, корупцията.

И той се справи.

В нощната смяна на 3 януари, 1925 г.

Матю Кенфийлд, митнически инспектор, провери фактурите на парахода „Геноа-Стела“ и махна на бригадира на докерската смяна да започне разтоварването на първи трюм с касетките вълна от Комо.

И тогава се започна.

Първо като кавга. После прерасна в сбиване с докерски куки.

Екипажът на „Геноа-Стела“ нямаше да търпи нарушения на процедурите по разтоварването. Заповедите си те получавали от някой

друг, който със сигурност не бе служителът от американските митнически власти.

Две касетки се стовариха на земята от крана и вонята на силен алкохол изпод сламената опаковка отвътре бе извън всякакво съмнение.

И последният човек на кея замръзна на мястото си. След миг няколко души хукнаха към телефонните кабинки, а стотина горилоподобни тела се насъбраха около касетките, готови да отстраняват всякакви нежелани субекти с куките си.

Кавгата бе забравена. Сбиването с куките — също.

Контрабандата бе техният поминък и щяха да умрат, защитавайки го.

Кенфийлд, който се бе втурнал нагоре по стълбите до стъклената телефонна кабина високо над кея, наблюдаваше разгневеното множество. Между докерите на кея и моряците на „Геноа-Стела“ започна надвикване. В продължение на четвърт час двете групи от мъже крещяха един срещу друг, придружавайки думите си със също толкова неприлични жестове. Никой обаче не извади оръжие. Никой не изпрати куката си по друг, никой не извади нож. Те чакаха.

Кенфийлд осъзна, че никой в митническата служба не правеше никакъв опит да извика органите на властта.

— За Бога! Нека някой да извика полицията!

Четиримата мъже в стаята заедно с Кенфийлд мълчаха.

— Не ме ли чухте? Извикайте полицията!

Все същото мълчание на изплашените мъже с униформите на митническата служба.

Най-после един от тях проговори. Той застана до Матю Кенфийлд, гледайки през стъклената преграда към армията гангстери отдолу.

— Никой не вика полиция тук, момко. Ако иска да се покаже утре пак на пристанището.

— Ако иска изобщо вече да се покаже някъде — добави друг, като седна спокойно и взе вестник от малкото си бюро.

— Защо? Някой там долу може да бъде убит!

— Сами ще се разберат — каза по-възрастният митничар. — От кое пристанище каза, че идваш?... Ери?... Там сигурно законите за корабоплаването са други. По езерата е другояче.

— Не ме баламосвайте!

Трети човек пристъпи към Кенфийлд.

— Виж, малкия, просто гледай си работата, разбра ли?

— Що за приказки са това? Ама, какви ми ги приказвате?

— Виж какво, момко — каза третият, чието слабо тяло и тясно лице като че ли се губеха в прекалено голямата му униформа. Той хвана Кенфийлд за лакътя и го поведе към ъгъла. Останалите се преструваха, че не забелязват нищо, но очите им непрекъснато подскачаха към двамата мъже.

— Имащ ли жена и деца? — запита слабият.

— Нямам. И какво?

— Ние имаме. Ето какво. — Слабият мъж пхна ръка в джоба си и извади от там няколко банкноти. — Ето. Вземи шейсет долара... Само недей да клатиш лодката, разбра ли?... И да извикаш ченгетата, пак няма да помогнат... Ще загризат теб.

— Исусе Христе! Шейсет долара!

— Двуседмична заплата, момчето ми. Позабавлявай се.

— Добре... Добре. Тъй ще направя.

— Ето ги, идват, Джеси — тихо каза по-възрастният митничар на мъжа до Кенфийлд.

— Гледай, малчо. Това ти е школовката — каза човекът с парите, придърпвайки Кенфийлд към прозореца над кея.

Долу Кенфийлд видя, че в преходното хале към товарния док бяха спрели два автомобила, един зад друг, като вторият бе наполовина извън сградата. Няколко мъже в тъмни шлифери бяха излезли от водещата кола и вървяха към фалангата от докери, обградили строшените касетки.

— Какво правят тези?

— Това са горилите, момче — отговори митничарят на име Джеси. — Идват да ги подредят.

— Какво подреждат?

— Ха! — дочу се гърленият смях на човека с вестника до малкото бюро. — Не какво, а кого. Ще подредят всеки, който пристъпи чертата.

Мъжете с шлиферите — общо петима — започнаха да обикалят хамалите един по един, говорейки тихо. Ухо до ухо, помисли си Кенфийлд. Някои те с насмешка побутнаха с лакът и потупаха но

дебелите вратове. Приличаха на дресьори в зоологическа градина, усмиряващи животните си. Двама от мъжете се качиха по дървеното мостче на кораба. Водачът на останалите на кея трима мъже, с бяла филцова шапка на глава, бе централната фигура и след като хвърли поглед към автомобилите, вдигна глава към стъклената телефонна кабина. После кимна и тръгна към стълбите. Мъжът от охраната, Джеси, каза:

— Аз ще се заема. Останете по местата си.

Той отвори вратата и изчака на площадката на стоманената конструкция мъжа с бялата шапка.

Кенфийлд виждаше през стъклото как двамата мъже разговарят. Лицето под широкополата шапка се усмихваше, почти угоднически. Но в очите му имаше твърд поглед, сериозен поглед. И после изведнъж придоби загрижен, гневен вид и двамата погледнаха в офиса.

Погледнаха към Матю Кенфийлд.

Вратата бе отворена от Джеси.

— Хей. Кенън. Мич Кенън. Ела насам.

Винаги бе по-лесно да използваш за прикритие собствените си инициали. Иначе човек никога не знаеше кой може да му изпрати коледна картичка.

Кенфийлд излезе на металната площадка, докато мъжът с бялата шапка слизаше надолу по стълбите към бетонния кей.

— Ще слезеш и ще разпишеш протокола за инспекцията.

— Как не, приятелче!

— Казах слез долу и разпиши протокола! Искат да са сигурни, че си чист — каза Джеси и после се усмихна. — Големите клечки са тук... Ще получиш още един дивидент... Но петдесет процента са за мен, разбра ли?

— Тъхъ — неохотно отвърна Кенфийлд. — Разбрах.

Той тръгна надолу по стълбите, гледайки човека, който го чакаше.

— Нов си тук, а?

— Да.

— Отде идваш?

— Езерото Ери. Голяма бъркотия е в Ери.

— С кво работиш?

— Канадска стока. Какво друго?... Бива си ги канадците.

— Ние внасяме вълна! Вълна от Комо!

— Ясно, приятел, нямаш проблеми. В Ери му казват канадски кожи, или текстил — Кенфийлд смигна на помощник капитана. — Хубава, мека опаковка, а?

— Виж какво, човече. Никой тук не се прави на умен.

— Добре, де... Както ти казах, вълна.

— Ела насам, при контрольора... Разпиши се за товара.

Кенфийлд отиде с големия мъж до будката на контрольора, където друг мъж му пхна в ръцете защипан комплект попълнени документи.

— Пиши четливо и отбелязвай датите и часа ясно! — нареди човекът в будката.

След като Кенфийлд свърши, първият мъж заговори.

— Добре... Ела с мен, сега.

Той поведе Кенфийлд към автомобилите. Счетоводителят виждаше как двама мъже на задната седалка във втория автомобил разговаряха. В първата кола бе останал само шофьорът.

— Изчакай тук.

Кенфийлд се зачуди защо бяха избрали него. Дали нещо бе тръгнало на зло във Вашингтон? Не бе минало достатъчно време, за да стане нещо такова.

На кея имаше някакво раздвижване. Двете горили, които се бяха качили на кораба, водеха по мостчето човек в униформа. Кенфийлд видя, че това бе капитанът на „Геноа-Стела“.

Човекът с меката шапка сега се бе навел до прозореца на втората кола, разговаряйки с мъжете в нея. Не бяха дочули шума от кея. Големият мъж отвори вратата на колата и отвътре излезе някакъв нисък, много мургав италианец. Висок бе не повече от метър и шейсет.

Ниският повика с жест счетоводителя при себе си. Бръкна в джоба на палтото си, извади пачка банкноти и отдели няколко. Речта му носеше силен акцент.

— Ти нов?

— Да, сър.

— Езеро Ери? Така?

— Да, сър.

— Как име?

— Кенън.

Италианецът погледна към мъжа с бялата шапка.

Последният сви рамене:

— *Non conosco...*

— Ето — подаде той две петдесетдоларови банкноти на Кенфийлд. — И бъди послушен... Ние се грижим за послушните момчета, нали, Магиоре?... Грижим се и за момчетата, които не слушат... *Capisce?*

— И още как! Благодаря мно...

Счетоводителят не успя да довърши. Двамата мъже, съпровождащи капитана на „Геноа-Стела“, бяха стигнали до първия автомобил. Сега вече те го теглеха със сила напред, против волята му.

— *Lascia mi! Lascia mi! Maiali!*

Капитанът се опита да се изскубне от хватката на двамата мъжаги. Мяташе рамене напред-назад, но без успех.

Дребният италианец избута Кенфийлд настрана, докато двете горили докараха капитана до него. Офицерът на кораба и двамата му похитители започнаха да крещят един на друг едновременно. Италианецът слушаше, впил поглед в капитана.

Тогава другият мъж, останал досега сам на задната седалка в автомобила, се наведе напред към прозореца, наполовина скрит в сянката.

— Какво става? За какво са се разкрещели, Витоне?

— На този *команданте* не му харесва нашия бизнес, *Падроне*. Казва, че няма да ни позволи да разтоварваме повече.

— Защо?

— *Si rifiuti!* — извика капитанът, усещайки за какво се говори, макар и да не разбираше езика.

— Казва, че не вижда никой от хората, които познава. Казва, че нямаме никакви права над кораба му! Исква да говори по телефон.

— Не се и съмнявам — каза мъжът в сянката. — Обзалагам се, че знам и на кого точно иска да се обади.

— Ще му позволиш ли? — попита ниският италианец.

— Не ставай глупав, Витоне... Говори учтиво. Усмихвай се. Помахай назад към кораба. Хайде, всички!... Това отгатък е буре с барут, идиоти такива!... Нека си помислят, че всичко е наред.

— Ясно. Разбира се, *Падроне*.

Всички до един се засмяха и махнаха с ръка освен капитана, който с все сила се мъчеше да освободи ръцете си. Сцената бе комична и Кенфийлд съзна, че почти се усмихва, когато лицето зад сянката на автомобилния прозорец се оказа изцяло пред погледа му. Данъчният инспектор видя, че лицето бе приятно на вид — и поразително. Въпреки че главата бе прикрита от широкопола шапка, Кенфийлд забеляза, че чертите на човека са остри, прави, хищни. Но това, което особено впечатли счетоводителя, бяха очите.

Бяха много светлосини на цвят. И въпреки това към него италианецът се обръщаше с „падроне“. Кенфийлд мислено направи предположението, че сигурно има и италианци със сини очи, макар никога да не бе виждал такива. Но бе необичайно.

— Какво ще правим, *Падроне*? — попита дребният мъж, който бе дал на Кенфийлд стоте долара.

— Какво друго, скъпи? Той е гост на нашите брегове, нали? Бъди любезен, Витоне... Заведи капитана оттатък, където да се обади по телефона — каза човекът в колата и понижавайки гласа си добави, — и го убий!

Ниският италианец кимна леко с глава в посока към входа на кея. Двамата мъже от всяка страна на униформения офицер го избутаха напред, през вратата в тъмнината на нощта.

— *Chiama le nostri amici* — каза горилата отдясно на капитана, но той продължаваше да се съпротивлява. Излезли веднъж навън, под бледата светлина, идваща от вратата, Кенфийлд видя, че офицерът започна да се дърпа с все сила, докато човекът от лявата му страна залитна. Тогава капитанът замахна и с двата си юмрука към другия отдясно, крещейки на италиански.

Мъжът, който бе залитнал настрана, стъпи здраво на крака и извади нещо от джоба си. Кенфийлд не можеше да различи какво точно.

После видя.

Нож.

Мъжът зад капитана го заби в незащитения му гръб.

Матю Кенфийлд нахлупи надолу козирката на митничарската си шапка и започна да се отдалечава от автомобилите. Вървеше бавно, отпуснато.

— Хей! Ти! Ти! Митничарят!

Викаше синеокият мъж от задната седалка.

— Хей! Ери! — изкрещя дребният италианец.

Кенфийлд се извърна:

— Не съм видял нищо. Съвсем нищо. Нищичко — опита се да се усмихне той, без да може да разтегне устните си в усмивка.

Мъжът със светлосините очи го пронизваше с поглед, докато Кенфийлд примижа и сви лице под козирката на шапката си. Дребният италианец кимна към шофьора на първата кола.

Шофьорът излезе от автомобила и тръгна отзад към гърба на счетоводителя-практик.

— *Porta lui fuori vicin l'acqua! Senza fucide! Corteddo!* — каза ниският.

Шофьорът тикна Кенфийлд към входа на кея, забивайки пръсти ниско в гърба му.

— Ей, стига! Нищо не съм видял! Какво искате от мен!... Престанете, за Бога!

Матю Кенфийлд не се нуждаеше от отговор. Знаеше прекрасно какво искаха от него. Нищожният по своята цена негов живот.

Човекът зад него продължаваше да го сръгва с лакти и да го тика напред. Заобиколиха сградата. Поеха по пустата част на кея.

Два плъха изшумоляха на няколко метра пред Кенфийлд и неговия палач. Отвъд стените на товарния район долитаха звуците на разгорещяваща се кавга. Реката Хъдзън плискаше тихо огромните пилони на пристанищния док.

Кенфийлд се спря. Не знаеше точно защо, но не можеше да просто да продължава да върви. Болката в стомаха му идваше от свилия се на топка страх.

— *A lesta chi!*... Мърдай! — заповяда мъжът, като смушка Кенфийлд в ребрата с дулото на револвера си.

— Чуй ме. — Вече нямаше и помен от опитите на Кенфийлд да направи гласа си по-твърд. — Аз съм служител от органите на властта! Направиш ли ми нещо, ще те пипнат! Приятелите ти няма да те опазят, като разберат...

— Мърдай!

От средата на реката прозвуча корабен рог. После друг му отвърна.

Тогава екна дълъг, пронизващ писък на свирка. Идваше от „Геноа-Стела“. Очевидно бе някакъв сигнал, при това отчаян, който нито спираше, нито затихваше.

Както и трябваше да стане, звукът погълна вниманието на човека с пистолета зад Кенфийлд.

Счетоводителят-практик сграбчи китката му и я изви с все сила. Мъжът започна да го избутва към стоманената решетка на стената, като с протегнатата ръка се мъчеше да издере очите му. Кенфийлд стягаше хватката си около китката му все повече и повече, докато с другата си ръка хвана палтото на палача си и го дръпна рязко към стената — в същата посока, в която и той бе тикан — като в последния миг се завъртя и с мощен удар го прикова към стоманената решетка.

Пистолетът излетя от ръката на сицилианеца, при което Кенфийлд с все сила заби коляно в слабините му.

Италианецът нададе дрезгав писък от болката. Кенфийлд го блъсна надолу и мъжът, сгърчен в агонията си, се сви на кълбо край ръба на кея. Данъчният инспектор хвана главата му и започна да я удря в дебелата гредка под него. Кожата се разкъса и от черепа на мъжа бликна кръв.

За по-малко от минута всичко бе приключило.

Палачът на Матю Кенфийлд бе мъртъв.

Пронизителният писък на свирката от „Геноа-Стела“ продължаваше да цепи, вече злокобно, нощта. Крясъците зад стената, където се разтоварваха корабите, бяха достигнали кулминацията си.

Кенфийлд си помисли, че екипажът на кораба трябва да се е разбунтувал открито. Моряците вероятно са искали да получат заповед от своя капитан и след като такава не е дошла, са решили, че той е или убит, или задържан в плен.

Няколко пистолетни изстрела екнаха един след друг. Последва ги насеченият глас на картечница, после нови писъци и още викове, изпълнени с ужас.

Счетоводителят не можеше да се върне пред сградата, а и някой несъмнено щеше да дойде, за да потърси неговия палач.

Той претърколи тялото на мъртвия сицилианец през ръба на дока и чу плиска във водата отдолу.

Свирката от „Геноа-Стела“ млъкна. Виковете започнаха да стихват. Някой бе взел нещата под контрол. Тогава в предния край на

кея се появиха двама мъже. Извикаха:

— *La Tona! Hey, La Tona! La Tona...*

Матю Кенфийлд се хвърли в калните води на Хъдзън и заплува към средата на реката с максималната скорост, която тежката митничарска униформа му позволяваше.

— Ти си един дяволски късметлия! — каза Бенджамин Рейнолдс.

— Зная това, сър. И съм благодарен, че всичко свърши.

— Да, от нас не се очакват действия в подобни ситуации. А ти си вземи седмица отпуск. Почини си.

— Благодаря ви, сър.

— Гловър ще е тук след няколко минути. Още е малко раничко.

Наистина, часът бе шест и петнайсет сутринта. Кенфийлд бе успял да стигне до Вашингтон чак в четири, като не събра смелост да се върне в апартамента си. Бе позвънил на Бенджамин Рейнолдс у дома и Рейнолдс бе инструктирал счетоводителя да отиде в офисите на Група номер 20 и да го изчака там.

Външната врата се отвори и Рейнолдс извика:

— Гловър? Ти ли си?

— Аз съм, Бен. Господи! Още няма шест и трийсет... Кошмарна нощ. Децата на сина ми са при нас. — Гласът бе изтощен, а когато Гловър стигна и до вратата на стаята, стана ясно, че човекът, изглежда бе още по-изтощен. — Здравей, Кенфийлд. Какво по дяволите е станало с теб?

Матю Кенфийлд, данъчен инспектор, разказа цялата история.

След като завърши, Рейнолдс каза на Гловър:

— Позвъних на митницата в Ери — документите му са изтеглени от личен състав. Момчетата в Ню Йорк са изчистили и стаята му там. Не е докосвана. Трябва ли да вземем някакви други предпазни мерки?

Гловър се замисли.

— Да, може би... В случай, че тръгнат по следите на досието от личен състав в Ери — а те ще го направят — ще пуснем слух на пристанището, че Кенфийлд... Кенън... е било фалшивото име на изпратена там кука... И че после този Кенън е бил постигнат в Лос Анжелис или Сан Диего и е бил застрелян. Аз ще се погрижа за това.

— Добре... Сега, Кенфийлд, ще ти покажа няколко снимки. Без никакъв коментар от моя страна, опитай се да ги разпознаеш — каза Бенджамин Рейнолдс, отваряйки един от шкафове в офиса. Оттам взе една папка и се върна на бюрото си. — Ето.

Той извади пет фотографии — три увеличени вестникарски снимки и две от затворнически досиета.

На Кенфийлд не бе нужна и секунда, за да разпознае човека.

— Този е! Това е този, който малкият макарони наричаше *падроне!*

— Кръстникът Скарлати — тихо промърмори Гловър.

— Абсолютно ли си сигурен, че разпознаваш него?

— Разбира се... А ако е и синеок, няма никакво съмнение.

— Готов ли си да кажеш това под клетва в съда?

— Разбира се.

— Стига, Бен! — прекъсна го Гловър, който знаеше, че с подобно действие Матю Кенфийлд разписваше на практика смъртния си акт.

— Само питам.

— Кой е той? — запита Кенфийлд.

— Да. Кой е той?... Какъв е?... Не съм сигурен дори дали би трябвало да отговоря на първия въпрос, но ако научиш отговора по друг път — което няма да е трудно — може да е опасно за теб.

Рейнолдс обърна снимките с лицето надолу. На гърба на всяка от тях бе изписано по едно име с дебел черен пастел.

— Ълстър Стюарт Скарлет... — прочете на глас счетоводителят.

— Не Скарлати. Този, който спечели медал във войната, нали? Милионерът?

— Да, същият — отговори Рейнолдс. — Това, че си го разпознал, трябва да бъде запазено в тайна. И имам предвид *абсолютно* секретно! Ясно ли е?

— Разбира се.

— Мислиш ли, че някой от снощи ще може да те разпознае?

— Съмнявам се. Светлината бе слаба, бях смъкнал шапката наполовина върху лицето си, а се опитвах и да говоря като горилите... Не, мисля, че няма да ме разпознаят.

— Добре. Ти свърши добра работа. Сега можеш да се напиш.

— Благодаря ви.

Данъчният инспектор излезе от стаята, затваряйки вратата след себе си.

Бенджамин Рейнолдс погледна пак снимките на бюрото си.

— *Падроне* Скарлати, Гловър.

— Докладвай на Министерството на финансите. Получи всичко, което ти бе нужно.

— Ти не мислиш... Не разполагаме с абсолютно нищо, освен ако не решим да отпишем Кенфийлд от списъка на живите... А дори и така да е, какво имаме? Скарлет не разписва чекове... Бил е „видян в компанията на...“. Бил е „чут да дава заповед“... На кого? По чии показания? Дребен държавен служител срещу думата на всепризнатия герой от войната? Синът на Скарлати?... Не, единственото, което имаме, е заплахата... Но и това, може би ще е достатъчно.

— И кой ще заплашва?

Бенджамин Рейнолдс се облегна назад в стола си и долепи върховете на разтворените си пръсти.

— Аз... Ще говоря с Елизабет Скарлати... Искам да разбера *защо*.

ГЛАВА 7

Тълстър Стюарт Скарлет слезе от таксито на ъгъла на Пето авеню и Петдесет и четвърта улица и измина пеша разстоянието до масивната си резиденция. Взе с два скока стъпалата до тежката външна врата, сам я отключи и влезе вътре. Затвори я с трясък и остана за момент в обширното фоайе, още потропвайки с крак от февруарския студ. Той хвърли палтото си върху един стол в коридора и преминавайки през две френски врати, навлезе в просторната дневна стая, където включи лампата на масата... Бе още четири следобед, но вече се стъмваше.

От масата той отиде до камината и със задоволство отбеляза, че слугите бяха подредили дървата и подпалките правилно. Запали огъня и проследи как пламъците подскочиха до всички ъгли на камината. Хвана с ръка полицата над камината и се наведе към топлината на огъня. Очите му се оказаха на нивото на окачената по средата на стената в златна рамка грамота, връчена му заедно със Сребърната звезда. Мислено си напомни, че трябва да завърши изложбата над камината. Скоро щеше да дойде моментът, когато тази изложба щеше да стане нужна.

За да напомня на всеки, който пристъпва прага на къщата.

Но това бе само моментно разсейване. Мислите му бързо се върнаха към извора на неговия гняв. Бе бесен.

Проклетия, идиотска, дебелоглава измет!

Мърда и боклук!

Четирима души от екипажа на „Геноа-Стела“ — убити. Трупът на капитана — намерен в изоставена баржа.

Но не това го притесняваше. Нито пък бунта на екипажа. Щяха да го преживеят. Известно бе, че по пристанището цари насилие.

Но, трупът на Ла Тона, закачен на кука на повърхността на водата на петдесет метра от кораба — кораба, донесъл контрабандната стока — това вече бе твърде много.

Ла Тона!

Кой го бе убил? Не можеше да бъде онзи скапан, флегматичен митничар... Не можеше да е той!... Ла Тона би му откъснал топките

със зъби и после би ги изплюл със смях! Ла Тона бе хитър убиец. От най-зверския тип човекоунищожители.

Тази работа щеше да се размирише. И то зле. И никакъв подкуп не можеше да спре зараждащата се воня. Пет убийства на кей номер 37, и то само за една нощна смяна.

А от Ла Тона щяха да стигнат и до Витоне. Ситният дон Витоне Дженовезе. Дребното, мръсно морско свинче, помисли си Скарлет.

Е, време бе той да зареже играта.

Събрал бе това, което търсеше. Имаше дори повече, отколкото се нуждаеше. Щрасер щеше да бъде смаян. Всички щяха да бъдат смаяни.

Ълстър Скарлет запали цигара и отиде до малка тънка врата вляво от камината. Извади ключ, отвори я и влезе.

Стаята, както и единствената ѝ врата, бе малка. Някога бе представлявала малък килер за вина. Сега бе превърната в миниатюрен кабинет с бюро, стол и два стоманени шкафа за съхраняване на документи. Всяко чекмедже в касите имаше свой собствен шифър за цифровата си ключалка.

Скарлет включи настолната лампа и се приближи до първия шкаф. Клекна ниско до най-долното чекмедже, нагласи цифрите и го изтегли навън. Отвътре взе една облечена в дебела кожа тетрадка и я положи на бюрото си. Седна и я отвори.

Това бе венецът на неговия труд, резултатът от петгодишната му педантична прилежност.

Прехвърли страниците, чиито дупчици покрая бяха майсторски облечени в плат отвътре, за да не могат да се откъснат от спиралната тел, която събираше листата. Всичко бе четливо изписано. След всяко име, при наличност, следваше кратко описание и кратка биографична справка — пост, финанси, семейство, бъдеще, ако се смяташе, че кандидатът си го бе гарантирал.

Страниците бяха разделени на градове и щати. От върха на тетрадката се спускаха разноцветни върви — маркери.

Шедьовър!

Записан бе всеки индивид — с влияние, или без — който по някакъв начин се бе облагодетелствал от операциите на организацията на Скарлати. От конгресмени, взели пряко подкупи от негови подчинени, до президенти на корпорации, „инвестирали“ в абсолютно противозаконни спекулативни сделки, осъществени отново — никога

от Ълстър Стюарт Скарлет — чрез наетите от него посредници. Единственото, което той бе предоставил, бе капиталът. Медът! И пчелите бяха долетели на рояци!

Политици, банкери, адвокати, лекари, архитекти, писатели, гангстери, чиновници, полицаи, митнически инспектори, пожарникари, букмейкъри... списъкът от професии и длъжности бе безкраен.

Законът на Волстед за сухия режим бе гръбнакът на корупцията, но имаше и други начинания — всичките печеливши.

Проституция, аборти, нефт, злато, политически кампании и спонсорство, борсата, незаконни барове, връщане на заеми с изнудване... и този лист бе безкраен.

Гладните за пари дребни човечета никога не можеха да избягат от алчността си. Това бе крайният извод на неговата теория!

Алчната паплач!

Всичко — документирано. Всеки — разкрит.

Не бе оставено място за предположения.

Облечената в кожа тетрадка съдържаеше 4 236 имена. В осемдесет и един града от двайсет и четири щата... Дванайсет сенатори, деветдесет и осем конгресмени, както и трима души от администрацията на Кулидж.

Пътеводител в света на злоупотребите и престъпленията.

Ълстър Скарлет вдигна слушалката от телефона на бюрото си и набра няколко цифри.

— Свържи ме с Витоне... Недей пита кой се обажда! Нямах да знам този номер, ако той сам не ми го бе дал!

Скарлет изгаси цигарата си. Започна да чертае несвързани линийки на листче от високото хартиено блокче, докато чакаше Дженовезе. Усмихна се, когато видя, че линийките се събират в една точка — като ножове в централна точка... Не, не като ножове. Като светкавици.

— Витоне? Аз съм... Да, разбирам... Но не можем да направим кой знае какво, все пак... Ако те разпитат, знаеш си алибито. Бил си в Уестчестър. Нямам си и представа къде е Ла Тона... Само не намесвай мен! Разбра ли? Не се опитвай да ме изиграеш... Имам едно предложение за теб. Ще ти хареса. С него всичко придобива нова

светлина за теб... Всичко е твое. Всичко! Прави каквито щеш сделки. Аз излизам от играта.

От другия край на телефонната линия последва мълчание. Ълстър Стюарт рисуваше коледна елха на листчето хартия.

— Няма никакви уловки, никакви примамки. Твое е! Не искам нищо. Цялата организация е твоя... Не, не искам нищичко! Искam просто да изляза от играта. Ако не проявяваш интерес, мога да направя това предложение навсякъде — в Бронкс, или даже в Детройт. Не искам и пукната пара... Само едно нещо. Само това: никога не си ме виждал, никога не сме се срещали. Не знаеш, че съществувам! Това е цената.

Изсипаният от дон Витоне Дженовезе поток от думи на висок италиански накара Скарлет да отдръпне слушалката на няколко сантиметра от ухото си. Единствената дума, която Скарлет всъщност разбра, бе повтаряното „Grazie, grazie, grazie“.

Той постави обратно слушалката и затвори кожената тетрадка. Постоя така за момент, после отвори най-горното чекмедже по средата на бюрото. Извади оттам последното писмо, което бе получил от Грегор Щрасер. Препрочете го за двайсети път. Или може би за сто и двайсети?

„Фантастичен план... смел план... маркиз Жак Луи Бертолд... Лондон... до средата на април...“

Нима наистина бе настъпил моментът? Най-после!

Ако бе така, Хайнрих Крьогер трябваше да изготви свой собствен план за съдбата на Ълстър Скарлет.

Планът бе не толкова смел, колкото благоприятен. Изключително, напълно благоприятен. Всъщност толкова достопочтен, че Ълстър Скарлет избухна в смях.

Наследникът на Скарлати — очарователното, красиво дете на котилйона, героят от Мьоз-Аргон, най-изгодната мъжка партия на нюйоркското висше общество — щеше да се ожени.

ГЛАВА 8

— Вие правите предположения, мистър Рейнолдс!

Елизабет Скарлати кипеше от възмущение. Възбудената й енергичност бе съсредоточена върху възрастния мъж, който стоеше спокойно пред нея, поглеждайки над рамките на очилата си.

— Не удостоявам с търпимост самонадеяните, нито пък с времето си — лъжците!

— Съжалявам. Наистина.

— Получихте тази среща под фалшив предлог. Сенаторът Браунли ми каза, че представяте Управлението за поземлена собственост и идвате във връзка с транзакциите между Скарлати и Министерството на вътрешните работи.

— Той е убеден, че всичко това е точно така.

— Тогава значи може да бъде още по-лесно изигран, отколкото предполагам. И сега вие ме заплашвате! Заплашвате ме с долнопробни, провокационни клюки по адрес на моя син! Вярвам, че сте готов за кръстосан разпит в съда.

— Това ли е вашето желание?

— Вие можете да ме принудите да прибегна до него!... Не зная какъв пост заемате, но добре познавам невероятно много хора във Вашингтон и никога не съм чувала за вас. Мога само да отсъдя, че ако някой като вас си позволява да разнася подобни слухове, ще има и други, които да са ги дочули. Да, вие можете да ме принудите да прибегна до съд. Няма да търпя подобна обида!

— Ами, ако е истина?

— Не е, и вие го знаете така добре, както и аз! Нищо на света не може да накара моя син да се замеси в... подобна дейност. Той е богат и е в собствените си права по отношение на състоянието си. И двамата ми синове имат попечителски фондове, които им гарантират годишни доходи, възлизащи на — нека бъдем честни — главозамайващи суми.

— Тогава, налага се да изключим парите като мотив, нали? — Бенджамин Рейнолдс сбърчи чело.

— Не изключваме нищо, защото *няма* нищо! Ако синът ми е погулял малко повече, може да бъде критикуван, но не и обявен за престъпник! И ако ще прилагате долната тактика да очерняте името на Скарлати заради неговия произход, вие заслужавате да бъдете презиран и ще поискам да напуснете!

Бенджамин Рейнолдс, който трудно се оставяше да бъде ядосан, трупаше раздразнение, достигащо опасно ниво. Трябваше да си напомня, че тази възрастна жена бранеше делото на своя живот и в тези обстоятелства всичко ставаше много по трудно.

— Не бих искал да ме вземате за свой враг. Не съм нито враг, нито фанатик. Честно казано, вторият ви намек ми е много по-неприятен от първия.

— Отново вие правите предположения — прекъсна го Елизабет Скарлати. — Не бих ви и удостоила с нивото на мой враг. Мисля, че сте малък човек, който използва злобни клевети, за да постигне користните си цели.

— Да заповядаш убийството на човек не е злобна клевета!

— Какво казахте?

— Това е най-тежкото обвинение, което имаме... Макар и да има смекчаващи вината обстоятелства, ако това ви успокоява.

Възрастната жена изглежда Бенджамин Рейнолдс с презрение. Той не обърна внимание на погледа ѝ.

— Убитият — чиято смърт е била наредена от вашия син — е бил сам убиец... Капитан на кораб, работил с най-гнусните индивиди на престъпния свят. Върху него лежи отговорността за многобройни убийства.

Елизабет Скарлати се надигна от стола си.

— Повече няма да търпя това — тихо каза тя. — Отправяте най-тежките възможни обвинения и после се оттегляте зад стена от недомлъвки.

— В странни времена живеем, мадам Скарлати. Не можем да сме навсякъде. Не го и искаме, честно казано. Не храним съчувствие към войните между гангстерите. Нека погледнем истината в очите. Те често постигат повече от нас.

— И вие поставяте моя син в тази... категория?

— Аз никъде не го поставям. Той сам се е поставил.

Елизабет бавно пристъпи от бюрото си до прозореца с изглед към улицата.

— Колко още хора във Вашингтон знаят за тези гнусни клюки?

— За всичко, което ви казах ли?

— И за най-малката част от него.

— Имаше някакви слухове в Министерството на финансите. Но нищо, което някой би пожелал да поеме за разследване. Колкото се отнася до останалото, само прекият ми подчинен и очевидецът на случая знаят.

— Имената им?

— О, не.

— Лесно мога да ги науча.

— Не би ви помогнало особено много.

Елизабет се извърна:

— Разбирам.

— Чудя се дали наистина разбирате?

— Каквото и да си мислите, не съм идиот. Не вярвам и на дума от това, което чух. Но не бих искала върху името на Скарлати да пада каквато и да е сянка на подозрение... Колко, мистър Рейнолдс?

Началникът на Група номер 20 отвърна на пронизващия поглед на Елизабет по същия начин.

— Николко. Нито пени, благодаря ви... Ще продължа по следите. А ме изкушавате да повдигна обвинения и срещу вас.

— Ех, глупав стари човече!

— Дяволите да го вземат, престанете!... Единственото, което искам е истината!... Не, не е само това. Искам и всичко това да бъде прекратено. Преди някой да пострада. Смятам, че толкова заслужава и всеки герой, награден за храброст. Особено в тези луди времена... И искам да знам защо!

— Всяка догадка за вас се превръща в основание. Отказвам да поема този път!

— Исусе Христе! Трудно се излиза на глава с вас.

— Много по-трудно, отколкото предполагате!

— Не можете ли да разберете?... Всичко свършва дотук! В този момент! Ако, разбира се, успеете да спрете всякакви бъдещи... дейности, както ги нарекохте. Според нас, вие можете да направите

това... Но си мисля, че и *вие* бихте искали да научите защо? Тъй като и двамата знаем, че синът ви е богат — защо?

Елизабет само продължи да гледа втренчено в него и Рейнолдс разбра, че тя няма да му отговори.

Направил бе каквото можеше и казал каквото трябваше. Останалото зависеше от нея.

— Приятен ден, мадам Скарлати... Длъжен съм да ви кажа, ще наглеждам *падроне* Скарлати.

— Кого?

— Попитайте сина си.

Пристъпвайки тежко, Рейнолдс излезе от стаята. Хора като Елизабет Скарлати го изтощаваха. Вероятно, мислеше си той, защото не вярваше да си заслужават целия изграден около тях ореол. С гигантите винаги бе така.

Елизабет — още до прозореца — гледаше как възрастният мъж затвори външната врата след себе си. Видя как той слезе по стълбите и тръгна по Пето авеню.

Старецът погледна нагоре към фигурата на прозореца и погледите на двамата се срещнаха.

Никой не даде никакъв знак.

ГЛАВА 9

Ченсълър Дрю Скарлет крачеше съсредоточено по дебелия ориенталски килим в своя офис на Пето авеню номер 525. Дишаше дълбоко и по правилата — изпускайки въздуха. Издуваше напред корем, защото масажистът от клуба му бе обяснил, че така може да се успокоява при нервно напрежение.

Упражнението обаче не даваше ефект.

Щеше да смени масажиста.

Той застана пред покритата с махагонова ламперия стена между двата големи прозореца с изглед към Пето авеню. На стената висяха в рамки вестникарски статии, всичките — посветени на фондацията Скаруик. Във всеки от материалите името му бе на видно място, а някъде бе изписано с големи букви и в заглавията.

Винаги когато бе притеснен, което ставаше доста често, той поглеждаше към тези изложени на показ писмени признания на постигнатото от него. Тук ефектът винаги бе успокояващ.

Ченсълър Скарлет бе приел като неизбежно задължение ролята си на съпруг за една скучна съпруга. Брачното им ложе бе донесло на бял свят пет деца. Изненадващо — особено за Елизабет — той също така бе започнал да проявява интерес към предприятията на фамилията. Като че ли в отговор на всеобщопризнатия безразсъден героизъм на брат си, Ченсълър се оттегли в безметежния, свят на сигурните бизнес начинания. Област, в която той имаше ценни идеи.

Тъй като годишният доход от авоарите и предприятията на Скарлати по размерите си надхвърляше нуждите на малка държава, Ченсълър убеди Елизабет, че интелигентният подход спрямо данъчното облагане изискваше да се създаде една фондация с филантропични цели. След като впечатли майка си с неоспорими аргументи, включително и потенциалната опасност от антитръстови усложнения, Ченсълър спечели съгласието на Елизабет за създаването на фондацията Скаруик. Президентският пост получи той, а майка му стана председател на управителния съвет. По-големият брат може и да

не бе станал герой от войната, но децата му щяха един ден да отдадат заслуженото на неговия икономически и културен принос.

Фондацията Скаруик изсипваше планини от пари за войнишки паметници, за съхраняване на индианските резервати, за „Речник на великите патриоти“, който щеше да се разпространява из подбрани прогимназиални училища; за полевите клубове Роланд Скарлет — верига младежки лагери, посветена на здравия спортен живот на открито и високите християнски добродетели, наследени от техния демократичен, но епископален патрон. И безброй други подобни начинания. Не можеше да се отвори вестник, в който да няма съобщение за нов проект, спонсориран от Скаруик.

Видът на статиите укрепваше разклатените основи на самочувствието на Ченсълър, но ефектът бе краткотраен. През вратата на кабинета до него слабо долетя телефонният звън от бюрото на секретарката му, което моментално извика спомена за обаждането на разгневената му майка. Елизабет се бе мъчила да открие Ълстър от вчера сутринта.

Ченсълър вдигна слушалката на интеркома.

— Опитайте пак в къщата на брат ми, мис Несбит.

— Да, сър.

Трябваше да намери Ълстър. Майка му бе непреклонна. Настояваше да го види до края на следобеда.

Ченсълър седна на стола си и пак се опита да диша по правилата. Масажистът му бе казал, че упражнението дава по-добър ефект седешком.

Той пое дълбоко въздух, издувайки стомаха си колкото може по-напред. Средното копче на сакото му се откъсна от края си, тупна на стола между краката му и падна на мекия килим.

По дяволите!

Мис Несбит позвъни на интеркома.

— Да!

— Прислужницата в дома на брат ви каза, че той е на път към вас, мистър Скарлет — гласът на мис Несбит издаваше известна гордост от постигнатия успех.

— Искате да кажете, че е бил там през цялото време?

— Това не зная, сър — отвърна наранена мис Несбит.

Двайсет мъчителни минути по-късно пристигна и Ълстър Стюарт Скарлет.

— Господи! Къде беше? Мама се мъчи да те открие от вчера сутринта! Къде ли не сме те търсили!

— Прескочих до Ойстър бей. Никой ли не се сети да позвъни там?

— През февруари? Разбира се, че не!... А може мама и там да е позвънила, не зная.

— Така или иначе не бихте могли да ме намерите. Бях в едно от бунгалата.

— Какво, по дяволите, търси там? Сега, през февруари!

— Да кажем, че премислях някои неща, братко мой... Хубав офис имаш, Ченс. Не помня кога бях тук за последен път.

— Преди около три години.

— Какви са всичките тия машинки? — запита Ълстър, посочвайки към бюрото.

— Най-новото оборудване. Виж... Това е електрически календар, на който дните светят, за да ми напомнят за уговорени срещи. Това е интеркомуникатор, свързан с осемнайсет офиса в сградата. А това тук е личен телеграфен канал до...

— Както и да е. Впечатлен съм. Нямам много време. Рекох, че сигурно би искал да научиш, че... май ще се женя.

— Какво?... Ълстър, Боже мили! Ти! Женен? Ти ще се жениш?

— Това изглежда искат всички.

— И коя ще е съпругата ти, за Бога?

— О, стеснил съм достатъчно кръга на възможния си избор, братле. Не се притеснявай. Подходяща е.

Ченсълър фиксира със студен поглед брат си. Очакваше да чуе, че Ълстър си е избрал някоя бродуейска повлекана от Зигфелд шоу, или, в още по-лошия случай, някоя от онези съмнителни писателки с мъжки прически и черни пуловери, които винаги се явяваха на събиранията на Ълстър.

— Подходяща за кого?

— Ами, както гледам, повечето съм ги изпробвал.

— Не ме интересува сексуалния ти живот! Коя е?

— А би трябвало да се интересуващ. И да знаеш, че повечето от приятелките на жена ти — и омъжени и моми — не си заслужават

свалянето.

— Би ли просто ми казал кого смяташ да удостоиш с честта, все пак?

— Какво ще кажеш за момичето на Саксънови?

— Джанет?... Джанет Саксън! — извика въодушевен Ченсълър.

— Мисля, че става — промърмори Ълстър.

— Става! Та тя е прекрасна! Мама ще е толкова щастлива! Тя е просто чудесна!

— Става — каза Ълстър странно спокоен.

— Ълстър, нямам думи да ти кажа колко съм доволен. Ти, разбира се, си я попитал — каза Ченсълър не като въпрос, а като предполагаем факт.

— Как така, Ченс, как можа да си го помислиш?... Откъде бих могъл да зная дали тя ще мине успешно инспекцията?

— Разбирам какво имаш предвид. Разбира се... Но съм сигурен, че ще бъде така. Каза ли на мама? За това ли тя бе изпаднала в истерия по телефона?

— Никога не съм виждал мама в истерия. Сигурно е интересно.

— Наистина, веднага трябва да й се обадиш.

— Ще се обадя. Дай ми една минута... Имам да ти кажа нещо. Съвсем лично — каза Ълстър Скарлет и седна безгрижно в стола срещу бюрото на брат си.

Знаейки колко рядко брат му решаваше да повдигне някой личен въпрос, Ченсълър седна на мястото си с чувство на потиснато безпокойство.

— Какво има?

— Преди малко се пошегувах. За приятелките на жена ти.

— Радвам се да го чуя.

— Не, не ме разбирай погрешно — не казвам, че не е вярно — просто, беше нетактично от моя страна да зачеквам темата... Искях да те видя притеснен. Но не го вземай навътре. Имах си причините... Смятам, че така всичко става по-убедително.

— Кое всичко?

— Заради това отидох до острова... За да размисля нашироко... Времето на безгрижие и безцелни лудории е към края си. Не отведнъж, но всичко това бавно започва да затихва.

Ченсълър гледаше внимателно брат си.

— Никога досега не съм те чувал да говориш така.

— Сам в бунгалото човек може да премисли много неща. Без телефони, без нахални гости... Е, не правя никакви големи обещания, които да не мога да удържа. Не ми се и налага. Но искам да опитам... И май ти си единственият, към когото мога да се обърна.

Ченсълър Скарлет бе трогнат.

— Какво мога да направя?

— Бих искал да заема някакъв пост. Неофициален, на първо време. Не нещо регламентирано. Да видя дали нещо ще ме заинтригува.

— Разбира се! Ще имаш работа тук! Заедно ще можем да работим чудесно.

— Не. Не тук. Това би бил поредният подарък. Не. Искам да започна това, което трябваше да отдавна да съм направил. Това, което ти направи. Да започна от вкъщи.

— Вкъщи? Що за работа ще е това?

— Образно казано, искам да науча всичко каквото мога за нас. За семейството. За Скарлати. Инвестиции, бизнес, нещата от този род... Каквото направи и ти, и за което винаги съм ти се възхищавал.

— Наистина ли?

— Да, така е... Взех доста книжа на острова със себе си. Доклади, обзори и други документи, които събрах от кабинета на мама. Работим изключително с тази банка в града, знаеш. Как, по дяволите, се казваше?

— Уотърман тръст. Те управляват всички авоари на Скарлати. Правят го от години.

— Може би, бих могъл да започна там... Неофициално. По няколко часа на ден.

— Без проблем! Ще го уредя до довечера.

— Още нещо. Ще можеш ли да се обадиш на мама?... Просто като услуга. Кажи й, че съм тръгнал към нея. Аз няма да звъня. Можеш да споменеш за разговора ни. Кажи й и за Джанет, ако искаш.

Ълстър Скарлет се изправи пред брат си. Излъчваше някаква героична скромност — блудният син, който се опитваше да открие корените си.

Атмосферата бе уловена и от Ченсълър, който се вдигна от стола и протегна ръка.

— Добре дошъл у дома, Ълстър. Започва новият ти живот. Помни ми думата.

— Да. И аз тъй мисля. Не отведнъж, но слагам началото.

Елизабет Скарлати удари шумно с длан по бюрото пред себе си, докато ставаше от стола.

— Ти съжаляваш? Съжаляваш? И за секунда не можеш да ме заблудиш! Изплашен си до смърт, и с пълно право! И последният глупак на твое място не би се захванал с нещо такова! Магаре! Разбираш ли какво си направил? Или го започна на шега! Детски игрички!

Ълстър Скарлет стискаше с все сила облегалката на дивана, в който бе седнал, и си повтаряше непрекъснато *Хайнрих Крьогер, Хайнрих Крьогер*.

— Държа да ми разкажеш всичко, Ълстър!

— Казах ти. Доскуча ми. Просто ми доскуча.

— Доколко си затънал в тази работа?

— Боже мой! Не съм. Само дадох сумата за една доставка. С кораб. Това е всичко.

— На кого даде парите?

— На едни момчета. Запознахме се по клубовете.

— Искаш да кажеш престъпници?

— Не зная. Но кой не е престъпник днес? Да, сигурно такива са били. Такива са. Затова и вече съм вън от играта. Окончателно!

— Подписвал ли си се някъде?

— Не, за Бога! За луд ли ме смяташ?

— Не, смятам те за глупак.

Хайнрих Крьогер, Хайнрих Крьогер. Ълстър Скарлет се надигна от дивана и запали цигара. Отиде до камината и хвърли кибритената клечка в пукащите дърва.

— Не съм глупак, майко — отвърна синът на Елизабет.

Майката обаче не прие възражението на засегнатия си син.

— Единствено си дал парите, така ли? И нямаш никакъв пръст в каквото и да е насилие?

— Нямам! Разбира се, че нямам!

— Кой бе тогава капитанът на кораба? Убитият?

— Не зная! Разбери, казах ти всичко! Признавам, че бях там. Казаха ми, че ще е интересно да видя как докарват стоката. Но това е всичко, кълна ти се. Започна да става опасно. Имаше сбиване с екипажа и аз изчезнах. Тръгнах си веднага.

— И нищо повече? Това бе всичко?

— Това е. Ти какво очакваше? Да ме видиш окървавен от главата до петите?

— Не точно това — каза Елизабет и заобикаляйки бюрото си, се приближи към сина си. — А какво ще ми кажеш за този брак, който си замислил? И той ли се дължи на това, че ти е доскучало?

— Мислех, че ще го одобриш.

— Да го одобря? Никога не съм смятала, че моето одобрение или неодобрение е от някакво значение за теб.

— А е така.

— Момичето на Саксън ми харесва, но храня и някои съмнения заради това, което спомена Ченсълър. Доколкото имам някакви впечатления от нея, струва ми се, че е прекрасна девойка... Съвсем не съм сигурна обаче, че харесвам и теб... Обичаш ли я?

Ълстър Скарлет погледна нехайно към майка си.

— Мисля, че от нея ще излезе добра съпруга.

— След като избягваш да отговориш на въпроса ми, мислиш ли, че от теб ще излезе добър съпруг?

— Защо не, майко. В онова списание, „Панаир на суетата“, наскоро четох, че съм бил най-добрата мъжка партия в Ню Йорк.

— Добър съпруг и добра партия са понятия, които често взаимно се изключват... Защо искаш да се жениш?

— Време ми е.

— Подобен отговор бих приела от брат ти, но не и от теб.

Скарлет направи няколко крачки от майка си към прозореца. Това бе моментът, който бе очаквал, моментът, който бе репетира. Трябваше да го направи неспонтанно. Да го каже просто. Щеше да успее и един ден Елизабет щеше да разбере как дълбоко се е излъгала.

Той не бе глупак, той бе гений.

— Опитах се да кажа и на Ченс. Ще пробвам и на теб да обясня. Наистина искам да се ожения. Наистина искам и да се захвана с нещо, което да ми е интересно... Питаш ме дали обичам момичето. Това е така, мисля. Така ще бъде. Важното за мен сега е да се адаптирам —

обърна се той от прозореца с лице към майка си. — Бих искал да разбера какво си построила за нас. Искам да науча какво точно представлява фамилията Скарлати. Това изглежда го знае всеки освен мен. Оттук искам да започна, майко.

— Да, оттук трябва да се започне. Но съм длъжна да те предупредя. Когато споменаваш Скарлати, не храни каквито и да е илюзии, че фамилното ти име ти гарантира някакъв глас в управлението на групировката. Ще трябва да докажеш на какво си способен, преди да поемеш някаква отговорност, или да получиш власт. В тези решения Скарлати съм аз.

— Да. Ти винаги си казвала това пределно ясно.

Елизабет Скарлати заобиколи бюрото и седна на стола си.

— Никога не съм робувала на схващането, че нищо не може да се промени. Всичко се променя. Възможно е да имаш талант. Ти си син на Джовани Скарлати и може би сторих пълна глупост, когато ви промених името. Но на времето смятах, че постъпвам правилно. Той бе гений... Започвай работа, Ълстър. Ще видим какво ще излезе.

Ълстър Стюарт Скарлет пое надолу по Пето авеню. Слънцето се бе скрило, но той не закопча палтото си. Усмиваше се на себе си. Няколко минувачи забелязаха големия, внушителен на вид мъж с разкопчано палто във февруарския мраз. Бе арогантно красив. Очебийно преуспяващ. Някои ставаха такива още с раждането си.

Забелязвайки завистливите погледи на малките хора около себе си, Ълстър Скарлет отново се съгласи с неизказаните си мисли.

На ход бе Хайнрих Крьогер.

ГЛАВА 10

Когато Хоръс Бутиер, президент на Уотърман тръст кампъни, получи молбата на Ченсълър за въвеждане на неговия брат в деловия свят на фамилията, той на момента бе готов с избора на човека, когото да натовари със задачата.

Третият вицепрезидент Джеферсън Картрайт.

Картрайт и по-рано бе призоваван за работа с Ълстър Скарлет и това не бе случайно. Той изглежда бе единственият сред директорите на Уотърман тръст, който не предизвикваше моментално раздразнението на Ълстър Скарлет. Това до голяма степен се дължеше на нетрадиционния подход на Картрайт в неговата работа. Съвсем не в стила на bankerите.

Защото Джеферсън Картрайт, русоляв, висок, застаряващ мъж, бе рожба на стадиона на Университета Вирджиния, и бе научил още в началото на кариерата си, че овладенията от него тънкости, които го правеха знаменитост на футболното игрище — и в университета — щяха да му послужат невероятно добре и в избраната от него професия.

С две думи, тайната се състоеше в това да се изучат така добре различните схеми на играта, че човек винаги да може да е на нужната позиция в нужния момент, като във всяка изникнала възможност да използва докрай всичките предимства на мощната си снага.

После трябваше само правилата на играта да се прехвърлят извън игралното поле на стадиона. Трябваше да се вникне в основните принципи, избили на повърхността, като на всякакви трудни за схващане мъчнотии се отделя колкото може по-малко време и както във футбола, всеки да бъде впечатлен от размерите — и привлекателността — на физиката ти.

Тези принципи, съчетани с непосредствен, южняшки чар, осигуриха на Джеферсън Картрайт синекурата на Уотърман тръст. Те дори поставиха името му на табелките за началници на отдели.

Защото, макар познанията на Джеферсън Картрайт по банково дело да не покриваха дори само речника на някой експерт в областта,

талантът му да прелюбодейства с някои от най-богатите жени в Манхатън, Лонг Айлънд и Южен Кънектикът довеждаше много на брой чудесни сметки в книгите на Уотърман. В същото време банковите директори знаеха, че тяхната шпага във висшето общество рядко можеше да се превърне в заплаха за който и да е що годе стабилен брак. Тя беше по-скоро източник на краткотрайна разтуха за налегнатите от всекидневна скука — очарователно, бързо и пълно потапяне във водите на страстта.

Повечето банкови институции имаха поне по един Джеферсън Картрайт сред добре платените си висши служители. В същото време обаче, подобни хора бяха често пренебрегвани, когато се раздаваха покани за членство в клубове или тържествени вечери... Все пак, кой знае какво биха направили там.

Именно това смътно усещане за изолираността му правеше Джеферсън Картрайт приемлив за Ълстър Скарлет. Отчасти, защото той знаеше прекрасно какво се криеше зад него и това го забавляваше, и още защото Картрайт — като се изключат няколкото сводки за състоянието на сметките му — изобщо не се опитваше да му казва какво да прави с парите си.

Директорите на банката знаеха и това. Правилно бе някой да съветва Ълстър Скарлет, ако ще и само заради впечатлението, което това оставяше у Елизабет, но след като никой не ще можеше да го промени, какъв бе смисълът някой ценен човек да прахосва времето си по него?

На първата тяхна сесия, както Картрайт наричаше срещите им, банкерът откри, че Ълстър Стюарт Скарлет не прави разлика между дебит и актив. Което наложи да се подготви речник на основните понятия в езика, нужен за работата. След това бе написан още един лексикон на фразеологията от фондовите борси и не след дълго Ълстър започна да овладява понятията.

— В такъв случай, както разбирам, мистър Картрайт, аз имам два отделни източника на доходи. Така ли е?

— Точно така, мистър Скарлет. Първият, попечителски фонд, съставен от акции и облигации в частната промишленост и в национални водни и електрически компании, осигурява годишните ви битови разходи — къщи, дрехи, пътувания в чужбина, всякакви покупки... Естествено, вие бихте могли и да инвестирате тези пари,

ако желаете. Така и сте правили през последните няколко години, ако не се лъжа — Джеферсън Картрайт се усмихна снисходително при спомена за някои от екстравагантните суми, теглени от Ълстър. — Вторият фонд обаче — в облигации и акции с право на глас — е предназначен за експанзия. За реинвестиции. Дори за спекулативна борсова игра. Такова бе желанието на баща ви. Разбира се, тук също съществува известна степен на гъвкавост.

— Какво искате да кажете — гъвкавост?

— Трудно е за допускане, мистър Скарлет, но в случай че битовите ви разходи надхвърлят приходите от първия попечителски фонд, след като ни упълномощите, ние можем да прехвърлим капитал от втория фонд в първия. Разбира се, това е почти немислимо да се наложи.

— Разбира се.

Джеферсън Картрайт се засмя и смигна пресилено на нищо неподозиращия си ученик.

— Тук май ви метнах, а?

— Какво?

— Веднъж се наложи да направим това. Не си ли спомняте? Дирижабъла?... Дирижабъла, който купихте преди няколко години?

— А, да. Тогава нещо бяхте притеснен.

— В качеството си на banker, аз нося отговорност пред „Скарлати индъстрис“. Все пак съм ваш финансов съветник. Дълга обяснение за всичко... Покрихме покупката със средства от втория фонд, макар да не бе правилно. Съвсем не бе правилно. Един дирижабъл едва ли би могъл да мине за капиталовложение.

— Отново извинявайте.

— Само запомнете, мистър Скарлет. Желанието на вашия баща бе парите от облигациите да се реинвестират.

— И как да разбере, че това става така?

— Посредством нарежданията за освобождаването на прихода при падежа им, които подписвате всяко полугодие.

— Тези стотина подписа, които все трябваше да изтърпявам?

— Да. Ние осребряваме книгата и влагаме капитала.

— В какво?

— Изложено е в портфолиото, което редовно ви изпращаме. Правим каталози на всички инвестиции. Избора правим сами, тъй като

при заетостта ви, досега не сте отговаряли на запитванията ни относно вашите предпочитания.

— Нищо не разбирах от тях.

— Е, това ще може да се преодолее сега, нали?

— Ами, ако не разпиша нарежданията?

— Е... в случай на подобно малко вероятно развитие, облигациите и акциите остават в трезора до края на годината.

— Къде?

— Подземните трезори — сейфовете. На Скарлати.

— Разбирам.

— Нарежданията са прикрепени към акциите, когато ги изтегляме.

— Но, ако няма нареждане, няма и акции. Няма капитал, няма пари.

— Точно така. Те не могат да бъдат прехвърлени. С нарежданията, както личи и по името им, вие ни упълномощавате с правото да инвестираме капитала.

— Нека тогава си представим, че вас ви няма. Уотърман тръст не съществува. Няма такава банка. Как ще могат тези дялове да се обърнат в пари?

— Отново с подпис. За изплащане на когото посочите. Това ясно се упоменава във всеки от документите.

— Разбирам.

— Някой ден, когато напреднете повечко, разбира се, трябва да видите трезорите. Фамилията Скарлати заема цялото източно крило. Двамата сина, вие и Ченсълър, имат съседни помещения. Много е вълнуващо да се види.

Тълстър се замисли.

— Да, добре би било да видя сейфовете... Когато напредна повечко, разбира се.

— За Бога, Саксънови сватба ли готвят, или църковен събор за Кентърбърийския архиепископ?

Елизабет Скарлати бе повикала по-големия си син у дома, за да решат някои неща около статиите по вестниците и купчината покани на бюрото й.

— Не можеш да им се сърдиш. Ълстър не е първият срещнат.

— Разбирам. Но, от друга страна, животът в останалия Ню Йорк не може да спре. — Елизабет отиде до вратата на библиотеката и я затвори. Обърна се и погледна по-възрастния си син. — Ченсълър, искам да ти кажа нещо. Съвсем накратко и, ако носиш глава на раменете си, никога няма да повториш и дума от това, което ще спомена.

— Няма, разбира се.

Елизабет не отделяше поглед от сина си. Каза си наум, че Ченсълър всъщност бе по-добър човек, отколкото тя априори бе решила, че е. Работата бе там, че видът му бе ужасно провинциален и в същото време тотално зависим от благоразположението на останалите. Вечно разсеяният му поглед при всяка делова среща го караше да прилича на магаре.

Делови срещи. Може би бяха имали твърде много такива. И твърде малко разговори. Може би вината бе нейна.

— Ченсълър, не си въобразявам, че в тия времена мога да съм близък приятел на младите. Днешната свобода на поведението липсваше по времето на моята младост и — нека Бог отсъди — но смятам, че нещата се развиват в правилна посока, макар и, струва ми се, да отиват твърде далеч.

— Напълно съм съгласен! — прекъсна я Ченсълър Дрю с жар. — Търсенето на удоволствия е всеобщата болест днес, но казвам ти, няма да оставя децата си да се заразят с нея! Е, възмущението от днешния морал е може би само повърхностната ни реакция. Децата, както и времената, стават такива, каквито ги оформяме сами — съзнателно или не...

— Както и да е, това бе само въведение — каза Елизабет, пресичайки стаята и седна на бюрото си. — Наблюдавам Джанет Саксън през последните няколко седмици... Наблюдавам е може би твърде силно казано. Виждала съм я само пет-шест пъти, ако смятаме и първия — онзи абсурден годеж. Направи ми впечатление, че тя пие доста много. Но, разбира се, е и прекрасна девойка! Интелигентна, жива. Греша ли?

Ченсълър Скарлет се сепна. Никога не бе си помислял нещо подобно за Джанет. Никога не му бе минало през ума. Всички пиеха доста много. Това бе част от свободата на апетитите, която всички си

позволяваха и на която, въпреки неодобрението му, сам той не се противопоставяше твърде сериозно.

— Не бях забелязал нещо такова, майко.

— Тогава, очевидно, греша и по-добре да сменим темата. Наистина живея в друго време.

Елизабет се усмихна и за първи път от много време целуна нежно по-големия си син. И все пак нещо мъчеше Джанет Саксън и Елизабет Скарлати бе убедена в това.

Сватбеното тържество на Джанет Саксън и Ълстър Стюарт Скарлет премина триумфално. Ченсълър Дрю бе естествено кум на брат си, а булото на младоженката носиха петте му деца. Съпругата на Ченсълър, Алисън Демърсет Скарлет, не можа да присъства на сватбата, тъй като по това време раждаше шеста рожба в Презвитерианската болница.

Фактът, че за време на сватбата бе избран април, се бе превърнал в спорен въпрос между Джанет Саксън и родителите ѝ. Те предпочитаха това да стане през юни или поне май, но Джанет бе непреклонна. Годеникът ѝ настояваше да са в Европа преди средата на април и толкоз.

Освен това и тя си имаше сериозна причина да не иска дълъг годеж.

Бе бременна.

Джанет знаеше, че майка ѝ подозира това. Тя знаеше също, че майка ѝ бе възхитена, дори бе във възторг от добре приложения от страна на дъщеря ѝ най-съвършен женски трик. Перспективата не друг, а точно този младоженец да бъде неумолимо вкаран в капана, хванат натясно в клетката, бе достатъчна Мариан Саксън бързо да се пречупи и да се съгласи на сватба през април. Мариан Саксън би оженила дъщеря си и в синагога на Разпети петък, ако това щеше да я свърже с наследника на Скарлати.

Ълстър Скарлет си взе ваканция от редовните сесии в Уотърман тръст кампъни. Уговорено бе, че след един малко по-дълъг меден месец на Стария континент, той щеше с нови сили да се потопи във

водите на финансовия свят. Джеферсън Картрайт бе трогнат — и изненадан — от това, че Ълстър взе със себе си на това „свещено пътешествие на любовта“, както се изрази кавалерът от Вирджиния, доста документи, които щеше да проучва. Събрал бе буквално стотици обзорни доклади във връзка с безбройните вложения на „Скарлати индъстрис“ и бе обещал на Картрайт до завръщането си да е овладял и последната тънкость на неизтощимото им многообразие.

Джеферсън Картрайт бе толкова развълнуван от прилежността на Ълстър, че му подари и ръчно изработено кожено дипломатическо куфарче.

Първата част от пътуването на младоженците премина под сянката на остра морска болест, каквато изглежда бе налегнала Джанет. За корабния лекар, който вътрешно леко се забавляваше със случая, това обаче със сигурност бе спонтанен аборт, в резултат на който младоженката прекара целия път до Саутхемптън прикована на легло в каютата си.

В Англия младоженците откриха, че местната аристокрация бе започнала да става доста търпима спрямо нашествията на американския си вариант. Всичко бе въпрос на състояние. Вулгарните, но богати нови аристократи от колониите, бяха узрели да бъдат погълнати и ги поглъщаха без проблеми. По-приемливите от тях — а в тази категория спадаха и Ълстър Скарлет и съпругата му — бяха абсорбирани без никакви въпроси.

Дори собствениците на Бленхайм не можеха да не останат впечатлени от някой, който залагаше на карта цената на най-доброто им ловджийско куче. Особено когато този картоиграч разбираше от пръв поглед коя е най-добрата им хрътка.

Приблизително по това време — втория месец от пътешествието — до Ню Йорк започнаха да се процеждат слухове, донесени предимно от завръщащи се състоятелни членове на аристокрацията. Ълстър Стюарт изглежда се държеше много зле. Започнал бе да изчезва, без да казва дума, за цели дни, а веднъж, гласяха вестите, бе пропаднал без вест за близо две седмици, оставяйки съпругата си, в състояние на унизителен гняв.

Дори и тези крайно обезпокоителни слухове все пак не можеха да се задържат за дълго в центъра на вниманието, тъй като Ълстър Скарлет бе вършил същото и като ерген, а Джанет Саксън, от своя страна, бе вързала най-добрата мъжка партия на Манхатън. От нея не можеше да се очаква да се оплаква! Хиляди девойки биха дали мило и драго само за пръстена и церемонията и оттам нататък биха го оставили да върши каквото поиска. При всичките тези милиони и, както някои казваха, благородническата титла на фамилията! Никой не хранеше особено съчувствие към Джанет Саксън.

Тогава мълвата пое в нова посока.

Скарлетови бяха изоставили лондонското общество и бяха поели по нещо, което можеше да се определи само като безумно тежка и трескава обиколка из целия континент. От замръзналите езера на Скандинавия до топлите брегове на Средиземноморието. От студените улици на Берлин до горещия паваж на Мадрид. От планинските склонове на Бавария до равните, мръсни гета на Кайро. От Париж през лятото до Шотландските острови през есента. Никой не знаеше къде щяха да се окажат в следващия момент Скарлет и съпругата му. Беше необяснимо. В пътуванията им липсваше всякаква логика.

Джеферсън Картрайт бе по-загрижен от всеки друг. Дори разтревожен. Не бе сигурен какво трябва да направи, затова реши единствено да изпраща на Ченсълър Дрю Скарлет меморандуми, издържани в добре подбрани фрази.

Защото Уотърман тръст изпращаше хиляди и хиляди долари по сметки във всяка възможна и дори някои невъзможни банки в Европа. Всяка писмена молба, изпратена от Ълстър Скарлет, бе прецизно изготвена и нарежданията бяха недвусмислени. Наблягаше се специално на искането за поверителност и запазване на мълчание относно транзакциите. Нарушаването на въпросната поверителност се предвиждаше да се накаже с незабавното изтегляне на неговите авоари от Уотърман... Една трета от фондовете на Скарлет. Половината от наследството на Скарлати.

Нямаше никакво съмнение — Ълстър Скарлет бе извлякъл полза от сесиите си в банката. Знаеше точно как да задава финансовите си искания и го правеше с езика на банкерството. Но Джеферсън Картрайт продължаваше да се чувства несигурен. Възможно бе да стане прицел на критики на по-късен етап. Оставаха две трети от

фондовете и втората половина от наследството. Той разреши неразрешимата дилема пред себе си, изпращайки следното послание — а после и други негови варианти — до брата на Ълстър Скарлет.

Скъпи Ченсълър,

Пиша, за да ви държа в течение — както удачно бяхме започнали да правим това по време на сесиите на вашия брат тук, в Уотърман — че Ълстър прехвърля значителни суми в европейски банки за покриване разходите по може би най-разкошния меден месец в историята на бракосъчетанията. Нищо не се отказва на красивата му съпруга! Вероятно бихте се радвали да научите, че кореспонденцията му се води по най-делови начин.

Няколко подобни послания бяха получавани от Ченсълър Дрю, който се усмихваше снизходително. Колко отдаден бе преобразеният му брат на своята съпруга! А вече водеше и кореспонденцията си като бизнесмен. Напредък определено имаше.

Това, което Джеферсън Картрайт не обясняваше в писмата си, бе, че Уотърман тръст бе заливан от поток разписани от Ълстър сметки и плащания, идващи от безброй хотели, железници, магазини и банки из цяла Европа. Това, което безпокоеше Картрайт, бе, че гъвкавостта, за която бе споменал по повод на инцидента с дирижабъла, трябваше да влезе в употреба отново.

Бе немислимо, но се превръщаше във факт! Разходите на Ълстър Скарлет щяха да надхвърлят доходите от попечителския фонд. В разстояние на няколко месеца — събирайки банковите преводи с изпратените за покриване сметки — Ълстър Стюарт Скарлет бе похарчил почти осемстотин хиляди долара.

Невероятно!

Но бе факт.

И ако Картрайт разгласеше информацията за това, Уотърман би могъл да загуби една трета от авоарите на Скарлати.

През август Ълстър Стюарт Скарлет извести майка си и брат си, че Джанет е бременна. Двамата щяха да останат в Европа още поне

три месеца, тъй като лекарите смятаха, че би било най-добре, ако Джанет пътува колкото може по-малко в първите месеци на бременността.

Джанет щеше да остане в Лондон, докато Ълстър щеше да отиде на ловен поход с приятели в Южна Германия.

Нямаше да го има месец. Вероятно месец и половина.

Щеше да бие телеграма, когато решат да се завърнат у дома.

В средата на декември телеграмата пристигна. Ълстър и Джанет щяха да са у дома за Коледа. Джанет трябваше да пази повече или по-малко покой, тъй като бременността ѝ бе трудна, но Ълстър се надяваше брат му да се погрижи обзавеждането в къщата му на Петдесет и четвърта улица да е удобно за нея.

Ълстър заръчваше на Ченсълър Дрю да се погрижи някой да посрещне кораба, с който щеше да пристигне преди тях новата им икономка от Стария континент. Назначаването ѝ било горещо препоръчано и Ълстър би искал тя да се чувства като у дома. Казваше се Хана.

Езикът нямало да бъде проблем.

Тя говорела и английски, и немски.

През последните три месеца от бременността на Джанет Ълстър възобнови сесиите си в Уотърман тръст и самото негово присъствие там успокояваше Джеферсън Картрайт. Макар никога да не прекарваше повече от два часа в банката, той изглеждаше мрачен и по-слабо предразположен към пристъпите си на раздразнение, с които бе познат от преди медения си месец.

Започна дори да си взема работа за вкъщи с коженото куфарче ръчна изработка.

В отговор на поверителните и небрежно зададени от Картрайт въпроси във връзка с големите суми, преведени от банката в Европа, наследникът на Скарлати напомни на третия вицепрезидент на Уотърман, че именно той ясно му бе обяснил, че нищо не пречи доходът от попечителския му фонд да се използва за реинвестиране.

Скарлет потвърди и молбата си всички негови европейски транзакции да останат поверителни помежду им.

— Разбира се. Напълно ви разбирам. Но вие знаете, че при прехвърляне на средства от втория фонд за покриване на разходите ви — а това тази година определено ще се наложи да направим — аз трябва да внеса този факт в документите на Скарлати... По силата на подписа ви сме изплатили огромни суми из цяла Европа.

— Но няма да се налага още дълго време да записвате това, нали?

— До края на финансовата година, който за „Скарлати индъстрис“ е трийсети юни. Същия, както и за правителството.

— Е — въздъхна красивият мъж, поглеждайки притеснения южняк, — тогава на трийсети юни ще трябва да стана и понеса ударите на съдбата. Фамилията няма да е разстроена за първи път. Но, надявам се, този да е последен.

С приближаването на термина на Джанет през вратите на резиденцията на Ълстър Скарлет течеше непрестанна процесия от различни търговци. Екип от трима лекари я държеше под непрекъснато наблюдение, а собственото ѝ семейство я навестяваше два пъти дневно. Целта на всички тези занимания бе да поглъщат изцяло вниманието ѝ. И да го държат далече от един ужасяващ факт. Факт, който тя криеше тъй дълбоко в себе си, че не знаеше как да говори за него; нямаше и човек, когото да чувства достатъчно близък.

Съпругът ѝ бе спрял да ѝ говори.

Бе напуснал леглото ѝ в третия месец от бременността. Поточно, докато бяха в Южна Франция. Отказал бе повече сношенията с нея, смятайки че спонтанният ѝ аборт по-рано е бил причинен от секса. А тя желаше секс. Желаше го отчаяно. Искаше да чувства тялото му върху своето тяло, защото само тогава усещаше някаква близост с него. Само тогава съпругът ѝ се появяваше пред нея без злост, измама и хладна пресметливост в очите. Но тя бе лишена дори и от това.

Тогава той напусна и общата им стая, настоявайки да спят разделени, където и да бяха.

Сега той нито отговаряше на въпросите ѝ, нито някога задаваше сам такива.

Игнорираше я.

Мълчеше.

Ако трябваше да е честна със себе си, тя бе длъжна да признае, че той я презираше.

Мразеше я.

Джанет Саксън Скарлет. Една доста интелигентна рожба на Васар. Излязла от котилъоните на Пиер и умерено запалена по ловните клубове. Винаги през това време се бе питала защо тъкмо тя, а не някой друг се ползваше от достъпните за нея привилегии.

Не че някога се отказваше от тях. Това тя не правеше. Може би имаше изконно право да се ползва от тях. Бог бе свидетел, че тя гледаше на всичко отстрани. Всички около нея също повтаряха това, откакто се помнеше. Майка ѝ вечно се бе оплаквала — че дъщеря ѝ е наблюдател.

— Кога ще навлезеш самата ти в живота, Джанет! Трябва да преодолееш това отношение!

Но „да се преодолее“ не бе лесно. Тя оприличаваше живота си на двете тръби на бинокъл — всяка различна, но заедно слети в един фокус. В едната леща се виждаше състоятелната млада дама с безупречно поведение, огромно богатство и очевидно гарантирано бъдеще с някой също състоятелен млад джентълмен, със съразмерно богатство. От другата тръба обаче, гледаше девойка с намръщено чело и питащи очи.

За това момиче светът бе по-голям от ограничената среда, която се разкриваше пред очите ѝ. По-голям и далеч по-безмилостен. Но никой не ѝ бе дал да надникне в този по-голям свят.

Никой, освен съпругът ѝ.

И тази част от света, която той ѝ позволяваше да види — или по-точно я принуждаваше да го прави — бе за нея ужасяваща.

Поради което тя пиеше.

Докато с помощта на непрекъснатия поток от роднини и приятели подготовката за раждането на Джанет напредваше, някаква странна пасивност обхвана Ълстър Стюарт Скарлет. За хората, които го наблюдаваха отблизо, бе особено ясно, но дори и по-далечните странични хора можеха да видят, че той бе намалил рязко обичайно трескавите обороти на живота си. Бе станал по-тих, не бе така избухлив, а понякога бе и умислен. За известно време започна често да изчезва някъде сам. Не за дълго, за по три или четири дни. Мнозина,

подобно на Ченсълър Дрю, обясняваха това с предстоящото бащинство.

— Казвам ти, мамо, това е просто чудесно! Той е станал нов човек! И ти знаеш, казвах му, че всичко опира в това да имаш деца. Това дава цел в живота на мъжа. Само гледай, когато всичко завърши и той ще е готов за истинска работа!

— Ти се отличаваеш с изострената си готовност да приемаш очевидното, Ченсълър. Брат ти твърдо е избрал за своя цел в живота никога да не се залавя с истинска работа, както ти се изрази. Подозирам, че е отегчен до смърт от предстоящото си превръщане в баща. В противен случай, сигурно пие лошо уиски.

— Доста безмилостна си към него.

— Точно обратното — прекъсна го Елизабет Скарлати, — струва ми се, че той е станал далеч по-безмилостен спрямо нас.

Ченсълър Дрю изглеждаше озадачен. Затова смени темата и зачете на глас доклада за най-новия проект на Скаруик.

Седмица по-късно във Френската болница Джанет Саксън се сдоби мъжка рожба. Десет дни по-късно в катедралата „Сейнт Джон“ момченцето бе кръстено Ендрю Роланд Скарлет.

И един ден след кръщенето Ълстър Стюарт Скарлет изчезна.

ГЛАВА 11

Първоначално никой не се впечатли. Ълстър и по-рано бе изчезвал от къщи. Макар това да не се вписваше в модела на традиционното за един млад баща поведение, Ълстър и без това никога не се бе вписвал в никакви традиционни модели. Предполагаше се, че племенните ритуали около раждането на мъжката рожба са се оказали твърде тежки за него и той бе решил да намери убежище в занимания, за които бе сметнато, че ще е най-добре да останат неуточнени. Но когато три седмици по-късно от него все още нямаше никаква вест, а задоволително обяснение на възможните му мотиви не даде никой от многото разпитани хора, семейството се загрижи. На двацет и петия ден след неговото изчезване Джанет помоли Ченсълър да повика полицията. Вместо това, Ченсълър повика Елизабет, което бе далеч по-прагматично решение.

Елизабет внимателно претегли алтернативите пред себе си. Едно намесване на полицията би наложило разследване и вероятно твърде много шум около случая. В светлината на действията на Ълстър от преди година, това бе нежелателно. Ако отсъствието на Ълстър се дължеше на собственото му желание, подобно действие би могло само да го предизвика още повече. И без предизвикателства нейният син бе непредсказуем — с тях той можеше да стане невъзможен. Тя реши да наеме дискретно една сигурна детективска фирма, към чиито услуги бе прибягвала често при разследване на застрахователни претенции спрямо предприятия на фамилията. Собствениците на фирмата проявиха пълно разбиране и повериха работата само на най-способните си и най-доверени хора.

Елизабет им даде двуседмичен срок, в който да намерят Ълстър Стюарт, ако ще и да е вдън земя. В действителност, тя очакваше дотогава той да се появи, но ако това не станеше, щеше да прехвърли задачата в ръцете на полицията.

В края на първата седмица детективите бяха изготвили пространен доклад върху навиците на Ълстър. Местата, които най-често посещаваше; приятелите му (мнозина); враговете му (малцина);

и възможно най-детайлното пресъздаване на действията му през последните дни преди изчезването му. Тази информация бе предадена на Елизабет.

Елизабет и Ченсълър Дрю внимателно проучиха доклада. Не успяха да стигнат до нищо.

Втората седмица от разследването се оказа също толкова безрезултатна, ако се изключи фактът, че действията на Ълстър бяха уточнени по минути и часове. Откакто се бе завърнал от Европа, дневният му режим изглежда се изпълняваше с прецизността на ритуал. Игрището за скуош и сауната в спортния му клуб; банката в Бродуей, Уотърман тръст; коктейлите на Петдесет и трета улица между шестнайсет и трийсет и осемнайсет часа, като вниманието му там си поделяха пет бара за всеки работен ден от седмицата; нощните полети в света на забавленията, където неколцина предприемачи в шоубизнеса се ползваха със снизхождението (и финансите) му; почти редовно отбиване във вечерния клуб на Петдесета улица в първите часове на новия ден, преди да се завърне у дома, което никога не ставаше по-късно от два часа.

Малко късче информация привлече вниманието на Елизабет, както всъщност и на човека, който го бе съобщил. Не се вписваше в общата картина. Записано бе в обзора за сряда.

Напуска дома около десет и трийсет часа и незабавно извиква такси пред жилището си. Прислужницата, метяща външните стълби, смята, че е чула мистър Скарлет да казва на шофьора да кара към метрото.

Елизабет не можеше да си представи Ълстър в метро. И в същото време, два часа по-късно, според „мистър Масколо, оберкелнер в ресторант Венеция“, той бе имал ранен обяд с „мис Демпси (виж Познати: Театрални артисти)“. Ресторантът бе на две пресечки от къщата на Ълстър. Разбира се, възможни бяха десетки обяснения, а в доклада не се подсказваше нищо странно, освен решението на Ълстър да отиде до метрото. За момента Елизабет си го обясняваше с уговорена от него среща там, вероятно с мис Демпси.

В края на седмицата Елизабет капитулира и поиска от Ченсълър да повика полицията.

На следващия ден вестниците излязоха със заглавия в червено.

Бюрото за разследване се присъедини към полицията в Манхатън на базата на презумпцията, че може да са били нарушени закони на надщатско равнище. Десетки лица, търсещи известност, както и мнозина, откровено готови да помогнат, се обадиха сами, твърдейки че са виждали Ълстър през последната седмица преди изчезването му. Някои зли души телефонираха, че знаят къде се намира той и искаха пари за информацията. Получени бяха пет писма с искания за откуп в замяна на освобождаването му. Всички сигнали бяха проверени. Всички се оказаха фалшиви.

Бенджамин Рейнолдс научи за станалото от втора страница на „Вашингтон хералд“. Като се изключи сватбата, това бе първата вест, прочетена от него за Ълстър Скарлет, откакто се бе срещнал с Елизабет Скарлати преди повече от година. Все пак, както ѝ бе обещал, през последните няколко месеца той бе направил някои дискретни проучвания върху наградения герой от войната — само за да разбере, че той се бе завърнал в отредения му свят. Елизабет Скарлати си бе свършила добре работата. Синът ѝ бе зарязал бизнеса с вноса на алкохол и слухове за връзките му с престъпни елементи бяха затихнали. Бе стигнал чак дотам, че бе заел и някаква незначителна длъжност в Уотърман тръст в Ню Йорк.

Въпросът с аферата Скарлати изглеждаше почти приключен за Бен Рейнолдс.

И сега това.

Щеше ли това да значи, че въпросът излиза отново на дневен ред, че той не е вече зараснала рана? Щеше ли това да доведе до възобновяването на тежките подозрения, които той, Бен Рейнолдс, бе хранил? Щеше ли да бъде въвлечена Група номер 20 в случая?

Син на Скарлати не можеше да изчезне просто така, без правителството да прояви, най-малкото, внимание. Твърде много конгресмени бяха задължени на Скарлати — тук фабрика, там вестник, или в повечето случаи, сериозен чек за кампанията, ако не друго. Рано или късно някой щеше да се сети, че Група номер 20 бе разследвала деянията на този човек по-рано.

Щяха да се обадят. Дискретно.

Ако Елизабет Скарлати кажеше, че може.

Рейнолдс остави вестника, стана от стола и отиде до вратата на кабинета си.

— Гловър — помоли той подчинения си, — би ли дошъл за малко в кабинета ми?

По-възрастният мъж се върна до стола си и седна.

— Прочете ли за Скарлати?

— Сутринта, на път за работа — отговори Гловър, докато влизаше в стаята.

— И как ти се струва?

— Знаех, че ще ме попиташ. Сигурно някои от миналогодишните му приятели са го прибрали.

— Защо мислиш така?

Гловър седна на стола пред бюрото на Рейнолдс.

— Защото нищо друго не ми идва наум и защото е логично... И не ме питай пак защо, тъй като и двамата знаем еднакво добре.

— И аз ли? Не съм сигурен.

— Хайде, стига, Бен. Баровецът излиза от играта. Някой попада натясно за пари по някоя пратка и отива при него. Той отказва. Хвъркват малко сицилиански искри и това е... Или е нещо подобно, или е изнудване. При което е решил да се бие, и е загубил.

— Не ми се вярва да е имало насилие.

— Това го кажи на полицията в Чикаго.

— Скарлет не се занимаваше с ниските етажи. Затова не мога да приема теорията, че е употребена сила. Рискът е твърде голям. Скарлет беше твърде силен, имаше твърде много приятели... Би могъл да бъде използван, но не и убит.

— Какво мислиш тогава?

— Не знам. Затова теб попитах. Претрупан ли си с работа следобед?

— Да, дявол да го вземе. Все същите две неща. И никакъв напредък.

— Язовира в Аризона ли?

— Това е едното. Онзи кучи син, конгресменът, продължава да прокарва проекта в комисията — знаем със сигурност, че му плащат — но не можем да го докажем. Не можем дори да склоним някой да

признае, че познава някого... Между другото, като отваряме дума за Скарлати, Кенфийлд работи по този случай.

— Да, знам. Как се справя.

— Е, не можем да го виним. Прави всичко, каквото може.

— Какъв е другият проблем?

— Меморандумът на Понд от Стокхолм.

— Длъжен е да ни захрани с нещо повече от слухове, Гловър. Докато не ни даде нещо конкретно, времето ни е загубено. Казах ти го.

— Знам, знам. Но Понд е изпратил послание по куриер — пристигна от Държавния департамент тази сутрин — преводът е осъществен. Това е вест.

— Не може ли Понд да се добере до някакви имена? Не може там да има ценни книжа на стойност трийсет милиона долара и да не се спомене поне едно име.

— Финансовата групировка е очевидно непроницаема. Не е стигнал до нищо.

— И посланикът ни е един... Кулидж назначава ужасни посланици.

— Той наистина си мисли, че цялата работа е разиграна от Доненфелд.

— Ето ти го името! Кой е Доненфелд?

— Това не е човек. Фирма. Може би най-голямата на Стокхолмската борса.

— И как е стигнал до този извод?

— Вижда две причини. Първата е, че само голяма компания би могла да го направи. Втората — цялата операция така може да се покрие по-лесно. А тя ще трябва добре да се покрие. Американски облигации, изнесени на борсата в Стокхолм, не е шега работа.

— Шега! Това не може да стане, по дяволите!

— Добре, де. Не „изнесени“, а „достигнали“. Все същото, доколкото става въпрос за пари.

— Какво ще правиш при това положение?

— Черна работа. Ще продължа да проверявам всички компании със здрави връзки в Швеция. Да ти кажа ли нещо? Само в Милуоки са над двацет. Как ти се струва? Натрупват мангизите тук и започват бизнес с братовчедите си там.

— Ако питаш мен, Уолтър Понд бавно мъти водата там, за да може накрая да му обърнат повече внимание. Кал Кулидж няма да прати приятел за посланик в земята на среднощното слънце, или както там й казват. Освен, ако човекът не надценява връзките си с него.

ГЛАВА 12

Два месеца по-късно, без да получи някакво развитие, което да си заслужава вестникарската хартия или радио-времето, темата Ълстър Скарлет се износи. Защото истината бе, че единствената допълнителна информация, разкрита със съвместните усилия на полицията, Бюрото за безследно изчезнали и федералното разследване, само допълваше с нови щрихи характера на обекта и не водеше до никъде. Като че ли той буквално се бе разпаднал, превърнал се бе в дим и бе изчезнал. Жив до преди миг, сега вече бе само ярък спомен.

Животът, вещите, предразсъдъците, тревогите на Ълстър — всички бяха поставени под лупата на професионалисти. И резултатът от тези усилия чертаеше един необикновен портрет, възплъщение на безсмислието. Един мъж, който имаше кажи-речи всичко, което човешко същество би могло да поиска на тази земя, очевидно бе живял във вакуум. Без цел. Без амбиция.

Елизабет Скарлати продължаваше да си блъска главата над обемистите доклади, които властите ѝ представяха. Това се бе превърнало за нея в навик, ритуал, надежда. Ако синът ѝ бе убит, това, разбира се, би я съкрушило, но тя имаше силите да понася загубите в живота. А имаше и хиляди начини... огън, вода, земя... да се погребат следите от тялото. Но тя не можеше да приеме този извод. Възможно бе, разбира се. Той бе познавал престъпния свят, но съвсем повърхностно.

Една сутрин Елизабет застана край прозореца на библиотеката си, наблюдавайки как външният свят се събужда за новия ден. Минувачите винаги крачеха толкова забързано сутрин. След нощния покой автомобилите набираха скорост далеч по-рязко. Тогава Елизабет забеляза една от нейните прислужници пред входа. Жената метеше входните стълби.

Гледайки я как върти метлата напред-назад, Елизабет си припомни за друга прислужница на друго стълбище.

Прислужницата в дома на Ълстър. Прислужницата, която си спомняше, че преминавайки стълбите там, една сутрин бе чула как

Ълстър взема такси и казва посоката на шофьора.

И каква бе тази посока?

Метрото. Ълстър трябваше да отиде до метрото.

Една сутрин синът ѝ е трябвало да слезе под земята, а тя не го бе разбрала.

Бе само бледа, мъждукаща искрица в горска тъмнина, но все пак бе някаква светлина. Елизабет бързо се насочи към телефона си.

Трийсет минути по-късно третият вицепрезидент Джеферсън Картрайт застана пред Елизабет Скарлати. Все още бе отчасти задъхан от изнервящото напрежение при спешните промени в дневния му график, наложени от тази нетърпяща отлагане аудиенция.

— Да, разбира се — отвърна той с южния си акцент, — в мига, когато бяхме известени за изчезването на мистър Скарлет, всичките му сметки бяха внимателно проверени. Чудесно момче. Бяхме станали доста близки от сесиите ни в банката.

— В какво състояние са сметките му?

— Напълно нормално.

— Опасявам се, че не зная какво точно означава това.

Картрайт се поколеба за миг — предпазливият banker проговаряше в него.

— Разбира се, окончателните цифри още не са готови, но на този етап нямаме причини да смятаме, че той е надхвърлял годишния си доход.

— Какъв е този доход, мистър Картрайт?

— Е, разбирате, пазарът е в постоянно движение — с посока нагоре, за щастие — така че би било трудно да се назове точна сума.

— Нека е приблизителна, тогава.

— Да видим, сега... — Посоката, която възприемаше този разговор, не се нравеше на Джеферсън Картрайт. Внезапно, той се почувства много доволен, че бе имал благоразумието да изпраща до Ченсълър Дрю своите меморандуми за разноските на неговия брат в Европа. Южният му акцент стана още по-силен. — Бих могъл да повикам неколцина от директорите ни, които са по-добре запознати с портфолиото на мистър Скарлет — то бе значително, мадам Скарлати.

— Тогава, надявам се, че поне знаете наизуст някаква груба цифра. — Елизабет Скарлати не харесваше Джеферсън Картрайт и тонът на гласа ѝ ставаше злокобен.

— Доходът на мистър Скарлет от фонда, покриващ личните му разходи, без да смятаме втория фонд, предназначен за инвестиране, надхвърляше седемстотин осемдесет и три хиляди долара — бързо и тихо заговори Картрайт.

— Радвам се да науча, че неговите лични разходи рядко са надвишавали тази дребна сума. — Елизабет Скарлати се намести на стола си с твърдата висока облегалка така, че да държи мистър Картрайт точно под упора на погледа си. Джеферсън Картрайт продължи да говори с ускорено темпо. Една фраза преливаше в друга, акцентът му ставаше все по-силен.

— Вие, разбира се, имате представа за екстравагантните постъпки на мистър Скарлет. Вестниците разгласяваха много от тях. Както споменах, правех всичко, което е по силите ми, да го предпазя, но той бе доста твърдоглав младеж. Ако си спомняте, само преди три години, той закупи дирижабъл за близо половин милион долара. Направихме всичко, за да го разубедим, но бе просто невъзможно. Каза, че просто трябва да разполага с дирижабъл! Ако проучите сметките на сина си, мадам, ще откриете много такива прибързани покупки. — Картрайт бе вече преминал решително в отбрана, макар и да знаеше, че Елизабет едва ли можеше да го държи отговорен.

— И колко точно такива... покупки има налице?

Банкерът отговори с още по-голяма скорост:

— Е, никоя вече не бе тъй екстравагантна, както дирижабъла, разбира се! Успяхме да предотвратим подобни инциденти, обяснявайки на мистър Скарлет, че е нередно да се прехвърлят средства от втория фонд за такива цели. Че той трябва... да ограничи разходите си в рамките на дохода от първия фонд. По време на сесиите ни в банката подчертавахме този факт отново и отново. Все пак само през миналата година, докато пребиваваше в Европа заедно с красивата си съпруга, бяхме в постоянна връзка с континентални банки по повод на личните сметки на мистър Скарлет. Меко казано, вашият син помогна осезаемо на европейската икономика... Наложих се също да извършваме... многобройни плащания директно върху негов подпис... Но мистър Ченсълър Скарлет сигурно е говорил с вас по повод на така многото мои послания до него във връзка с големите суми, прехвърляни към вашия син в Европа.

Елизабет повдигна вежди:

— Не, той не ми е казал нищо.

— Все пак, мадам Скарлати, това бе меденият месец на сина ви. Нямахте причина...

— Мистър Картрайт — прекъсна го остро възрастната жена, — разполагате ли с точна информация за банковите преводи на името на моя син тук и в чужбина през последната година?

— Разбира се, мадам.

— И списък на плащанията, извършени пряко от вас по силата на подписа му?

— Разбира се.

— Тогава ще очаквам да ги видя не по-късно от утре сутринта.

— Но това ще отнеме седмица на цял екип счетоводители. Мистър Скарлет едва ли бе от най-акуратните в този род дела.

— Мистър Картрайт! Работя с Уотърман тръст вече повече от четвърт век. „Скарлати индъстрис“ работят изключително с Уотърман тръст по мое нареждане. Имам вяра в Уотърман тръст, защото той никога не ми е давал основание за противното. Достатъчно ясно ли се изразявам?

— Да, напълно. Утре сутринта — каза Джеферсън Картрайт и започна да се изнася с поклони от стаята като роб, помилван от арабски шейх.

— А, мистър Картрайт?

— Да?

— Мисля, че всъщност не ви поздравих за това, че сте удържали разносните на сина ми в рамките на дохода му.

— Съжалявам... — Капки пот започнаха да избиват по челото на Картрайт. — Нямах...

— Изглежда не ме разбрахте, мистър Картрайт. Говоря съвсем сериозно. Поздравявам ви. До утре.

— Довиждане, мадам Скарлати.

Картрайт и трима от счетоводителите на Уотърман работиха през цялата нощ, в опит да приведат в ред сметките на Ълстър Стюарт Скарлет. Беше им поставена трудна задача.

Към два и половина сутринта Джеферсън Картрайт имаше на бюрото си списък на банките и борсите, където наследникът на

Скарлати имаше или някога бе имал открити сметки. Срещу всяко име бяха отбелязани сумите и датите на трансферите. Списъкът изглеждаше безкраен. Отделните вноски спокойно биха могли да се равняват на годишния доход на мнозинството средни американци, но за Ълстър Стюарт те не бяха нищо повече от седмичен бюджет. Щяха да минат дни, преди да се провери и потвърди какво бе останало от тях. В списъка фигурираха:

ХИМИЧЕСКА И ЗЪРНЕНА БОРСА, Ню Йорк сити,
Медисън авеню 900;
БАНКА МАСОН, Париж, ул. „Виолета“ 22;
БАНКА АМЕРИКА, Марсилия, ул. „Нова“;
ГЕРМАНСКО-АМЕРИКАНСКА БАНКА, Берлин,
Курфуерщендам;
ТУРИСТИЧЕСКА БАНКА, Мадрид, ул. „Суецки
канал“;
МАСОН МОНТЕ КАРЛО, Монако, ул. „Фюлаж“;
ВИЕНСКА ДЪРЖАВНА СПЕСТОВНА КАСА,
Виена, ул. „Залцбургер“;
ФРЕНСКО-АЛЖИРСКА БАНКА, Кайро, Заливът на
луните...

И така нататък. Ълстър и неговата младоженка бяха обиколили цяла Европа.

Разбира се, списъкът на тези предполагаеми активи се компенсираше от друг списък, вече от пасиви, които трябваше да бъдат покрити. Тук влизаха суми, дължими по силата на подписа на Ълстър Скарлет на стотици хотели, магазини, ресторанти, автомобилни агенции, параходни линии, железници, конюшни, частни клубове, игрални домове. Всичко това бе вече изплатено от Уотърман.

Джеферсън Картрайт продължаваше да си блъска главата над подробния отчет.

За всеки цивилизован наблюдател това би могло да бъде само конгломерат от финансова глупост, но целият досегашен живот на Ълстър Стюарт Скарлет подчертаваше, че подобни действия са напълно нормални за него. Картрайт стигна до същия извод, както и

правителствените счетоводители, които бяха извършили проверка за ФБР малко след изчезването на Ълстър.

Нищо необичайно, имайки предвид миналото на Ълстър Скарлет. Естествено, Уотърман тръст щеше да разпрати запитвания до всички банки в страната и чужбина, за да потвърди размера на останалите наличности. Прехвърлянето им обратно в Уотърман тръст, по силата ѝ на упълномощена институция, щеше да бъде лесна работа.

— Наистина — промърмори южнякът сам на себе си — нищо и никаква работа, предвид обстоятелствата.

Джеферсън Картрайт бе убеден, че старата Скарлати щеше да се отнесе по съвсем друг начин спрямо него тази сутрин. Той щеше да поспее няколко часа, да вземе един дълъг, студен душ и да ѝ занесе сам отчета. Тайничко, той се надяваше, че ще успее да изглежда уморен. Ужасно уморен. Може би това би я впечатлило.

— Скъпи ми мистър Картрайт — започна накрая Елизабет Скарлати, — никога ли не ви мина през ума, докато превеждахте хиляди и хиляди долари на банки из цяла Европа, че едновременно с това поемате задължения на обща стойност близо четвърт милион долара? Въобще ли не се сетихте, че ако съберете двете суми, ще излезе, че синът ми е направил онова, което е било смятано за невъзможно! Да изхарчи целия годишен доход от фонда си за по-малко от девет месеца! Кажете-речи, до последния грош!

— Разбира се, мадам Скарлати, тази сутрин от Уотърман тръст тръгват писма към банките с искания за пълна информация. На базата на нашите пълномощия, разбира се. Убеден съм, че сумите, които ще бъдат върнати, ще са сериозни.

— В това съвсем не съм сигурна.

— Честно казано, мадам Скарлати, това, за което намекувате... ми убягва напълно.

— Да ви кажа честно, и на мен ми убягва — каза замислено Елизабет с внезапно омекнал тон. — И не намекувам, а търся намеците.

— Простете?

— По време на заниманията на сина ми в Уотърман, възможно ли е той да е... разбрал нещо... което би го накарало да превежда подобни суми в Европа?

— И аз си зададох същия въпрос. И като негов съветник, почувствах, че е мой дълг да го запитам... Очевидно мистър Скарлет е направил някакви инвестиции на Континента.

— Инвестиции? В Европа? Това е почти невероятно!

— Кръгът от приятелите му бе широк, мадам Скарлати. Приятели, които, сигурен съм, не страдат от липса на проекти... А, трябва да отбележа, че синът ви ставаше все по-умел в областта на инвестиционния анализ...

— Какво?

— Имам предвид неговите проучвания върху капиталовложенията на Скарлати. Трябва да му се признае, че запретна ръкави и не си пестеше силите. Бях горд с постигнатото от него. Отнасяше се съвсем сериозно към нашите сесии. Толкова труд положи, за да вникне във фактора на диверсификацията... Дори на медения си месец бе взел стотици от годишните отчети на Скарлати.

Елизабет се надигна от стола си и бавно и съсредоточено тръгна към прозореца, гледащ към улицата. Мисълта ѝ обаче бе фокусирана върху неочакваното разкритие на южняка. Изглеждаше невероятно, но както и бе ставало толкова често в миналото, тя осъзнаваше, че инстинктите ѝ — неясни и абстрактни — я водеха към истината. Тя бе близо, и се приближаваше. Но не можеше да я схване в пълния ѝ смисъл.

— Предполагам, имате предвид обзорите — с разбивките на активите на „Скарлати индъстрис“?

— Това също, разбира се. Но и много, много още. Анализите му покриха и фондовете — неговия и на брат му, та чак и вашия, мадам Скарлати. Надяваше се да успее да напише пълен обзор, отделяйки специално внимание на факторите на растежа. Доста амбициозна задача, но той не се отказа...

— Повече от амбициозна, мистър Картрайт, — прекъсна го Елизабет. — Бих казала, невъзможна, без подготовка. — Тя продължаваше да гледа към улицата.

— Всъщност, уважаема мадам, ние в банката разбрахме това и го убедихме да ограничи проучванията си само върху собствените си активи. Знаех, че те биха били по-лесни за обяснение, а и не исках да възпирам ентусиазма му...

В този момент Елизабет се извърна рязко от прозореца и впи поглед в банкера. Очите ѝ го принудиха да млъкне. Тя бе стигнала до истината. Бе успяла да я асимилира.

— Моля, пояснете. Как точно... получи синът ми достъп до активите си?

— Чрез ценните книжа от фонда си. Предимно облигациите от втория фонд — инвестиционния. Те са доста по-стабилни. Класифицира ги и след това ги сравни с алтернативен избор при първоначалната покупка. Ако разрешите да добавя, бе впечатлен от нашите решения. Сам ми го сподели.

— Той ги... класифицира? Какво точно искате да кажете?

— Направи списък на отделните облигации. Със покупната им цена, годината и месеца на покупката и на падежа, и очаквания доход. Според датите и сумите на покупката, можеше да ги сравни и с множеството други пускани на пазара книжа.

— И как успя да направи това?

— Както казах, от самите облигации. В пакетите по години.

— Къде?

— В сейфовете, мадам. Трезорите на Скарлати.

Божичко! — помисли си Елизабет.

Старицата постави треперещата си длан върху перваза на прозореца. После проговори спокойно, въпреки страха, който я поглъщаше.

— Колко време отдели синът ми за това... проучване?

— Доста, няколко месеца. Веднага след завръщането си от Европа, по-точно.

— Разбирам. Помагаше ли му някой? Имайки предвид липсата му на опит.

Джеферсън Картрайт върна отправления от Елизабет поглед. Не бе чак такъв глупак.

— Нямаше нужда. Да се класифицират облигации преди падежа им не е трудно. Просто трябва да се направи списъкът от имена, суми и дати... А вашият син е... бе Скарлати.

— Да... Беше.

Елизабет знаеше, че банкерът започваше да чете мислите ѝ. Но това бе без значение. Единствено истината имаше значение сега.

Трезорите.

— Мистър Картрайт, ще бъда готова за десет минути. Ще повикам колата си и ще отидем заедно до вашия кабинет.

— Както пожелаете.

Пътуването из града премина в мълчание. Банкерът и старицата седяха един до друг на задната седалка, но никой не проговори. Всеки бе погълнат от собствените си мисли.

Елизабет — с истината.

Картрайт — с оцеляването си. Защото, ако подозренията му се окажеха верни, това щеше да бъде краят му. Можеше да се окаже и краят на Уотърман тръст. И именно той бе назначен за съветник на Ълстър Стюарт Скарлет.

Шофьорът отвори вратата и южнякът излезе на тротоара и подаде ръка на Елизабет. Забеляза, че тя стисна ръката му силно — може би, прекалено силно — докато излизаше с мъка от автомобила. Не се загледа в нищо.

Банкерът поведе старицата с бързи стъпки из банката. Край клетките, гишетата, край вратите на офисите към задната част на сградата. Взеха асансьора надолу към огромните сутерени на Уотърман. Щом слязоха от асансьора, те завиха наляво и се насочиха към източното крило.

Стените бяха сиви, повърхностите — гладки и дебел цимент държеше краищата на лътящите стоманени решетки. Над портала имаше кратък надпис:

ИЗТОЧНО КРИЛО

СКАРЛАТИ

Елизабет си помисли — вече за втори път — че всичко много напомняше на гробница. От другата страна на решетките имаше тесен коридор, осветен от ярки електрически крушки по тавана, защитени със стоманена мрежа. Като се изключат вратите, по две във всеки край, коридорът приличаше на проход към центъра на злокобна пирамида, където някой фараон бе намерил последен покой. Вратата в другия край водеше към сейфовете на самата Скарлати индъстрис.

Тук бе всичко.

Джовани.

По един вход водеше към клетките на съпругата и трите деца. Ченсълър и Ълстър бяха наляво. Елизабет и Роланд — надясно. Вратата на Елизабет бе до тази на Джовани.

Елизабет така и не бе разпределила собствеността на Роланд. Знаеше, че в крайна сметка съдът щеше да се погрижи за това. Беше като един вид сантиментален жест от нейна страна към загиналия ѝ син. И правилно. Роланд бе също част от империята.

Униформеният мъж от охраната почука — като на погребение — и отвори вратата със стоманените решетки.

Елизабет застана пред входа на първата клетка вляво. На металната табела в центъра на вратата пишеше:

Ълстър Стюарт Скарлати

Охраната отвори вратата и Елизабет влезе в малката стаичка.

— Ще заключите и ще чакате отвън.

— Естествено.

Остана сама в приличащото на килия помещение. Спомни си, че само веднъж по-рано бе идвала в трезора на Ълстър. С Джовани. Оттогава бяха минали години, епохи... Бе я подмамил на разходка в града чак до банката, без да ѝ казва, че е уредил сейфовете в източното крило. Чувстваше се тъй горд. Показал ѝ бе и петте помещения, като гид, развеждащ туристи в музей. Бе разказвал с подробности за тънкостите във всеки от фондовете. Тя си спомняше как бе потупал шкафовете, все едно че бяха добитък от най-добрата порода, който един ден щеше да остави огромни стада.

И беше прав.

Стаята не се бе променила. Всичко като че ли бе станало вчера.

От едната страна, вградени в стената, бяха кутиите с акциите, удостоверяващи собственост върху стотици компании. Източниците на приходи за всекидневни разноски. Първият фонд на Ълстър. По останалите стени, в колони по седем, се издигаха ниските широки шкафове. Всяко от техните тънки чекмеджета носеше надпис с годината, който се сменяше ежегодно от служителите на Уотърман. Всяко чекмедже съдържаше стотици акции и облигации и всеки шкаф имаше по шест чекмеджета.

Облигации, чийто падеж предстоеше през всяка от следващите осемдесет и четири години.

Вторият фонд. Наречен за разширяване на Скарлати.

Елизабет се вгледа в табелките по шкафовете.

1926

1927

1928

1929

1930

1931

Така бяха белязани чекмеджетата в първия шкаф.

Тя видя, че на метър от шкафа, вдясно, имаше трикрако столче. Който и да го бе ползвал последен, бе седял между първото и второто чекмедже. Тя погледна табелките на съседния шкаф.

1932

1933

1934

1935

1936

1937

Пресегна се надолу и придърпа столчето пред първия шкаф, после седна. Погледна към най-долното чекмедже.

1926

Отвори го.

Годината бе поделена на дванайсетте си месеца, всеки разделен от следващия с малък показалец. Пред всеки показалец в началото и в края на месечната папка имаше по кориците по един тънък метален лист, свързан със следващия посредством жичка, потопена във восъчен печат. Със староанглийски шрифт по него се четяха буквите Y.T.

1926 година бе недокосвана. Нито един чифт тънки метални листове не бе разтварян. Което означаваше, че Ълстър не бе изпълнил указанията на банката при проучванията си върху инвестициите. В края на декември служителите на Уотърман щяха несъмнено да поемат отговорността върху себе си и преди да направят промените, щяха да се консултират с Елизабет, както бяха правили винаги досега с фонда на Ълстър.

Тя извади и 1927 година.

И тя бе непокътната. Нямаше нито един счупен восъчен печат.

Елизабет се готвеше да затвори и чекмеджето на 1927 г., когато се спря. Погледът ѝ попадна върху зацапания край на восъка от едната страна. Малко, безцветно петънце, което така и би останало незабелязано, ако наблюдателят не се съсредоточеше върху печатите.

Буквата Т. от У.Т. бе леко разкривена и дръпната надолу при месец август. Същото бе и на септември, октомври, ноември и декември.

Тя извади папката за август и я разклати. После разкъса жичката, като восъчния печат се разчупи и падна.

Папката бе празна.

Остави я на мястото и извади останалите месеци от 1927 година.

Всичките — празни.

Върна папките и отвори чекмеджето за 1928 година. На всеки печат буквата Т. от восъка бе разкривена и свалена надолу.

Всичко бе празно.

За колко месеца бе успял Ълстър да й подготви тази невероятна игра на гадаене? Прехвърляйки се от един банкер на друг и винаги, винаги — на края — слизайки долу в трезора. Документ по документ. Облигация по облигация.

Три часа по-рано не би повярвала. И само защото една метяща главните й стълби прислужница бе извикала спомена за друга. Прислужница, която си бе спомнила краткото нареждане, дадено от сина й на таксиметровия шофьор.

Ълстър Скарлати бе взел метрото.

Една късна сутрин, той не бе могъл да си позволи риска да пътува с такси в натовареното движение. Бе закъснявал за поредния си урок по банково дело.

Какво по-добро време от късната сутрин? Напливът на първите нареждания, хаосът в началото на борсовия ден...

Дори и Ълстър Скарлет щеше да бъде пренебрегнат по това време на сутринта.

По-рано тя не бе разбрала смисъла на метрото.

Сега вече всичко й бе ясно.

Подобно на мъчителен ритуал, тя провери и останалите месеци и години от първия шкаф. До декември, 1931 година.

Празни.

Затвори чекмеджето на 1931 година и започна от дъното на втория шкаф. 1932 година.

Празна.

Бе стигнала до средата на шкафа — 1934 година — когато чу звука от отварянето на металната врата. Бързо затвори чекмеджето и

гневно се обърна.

Влезе Джеферсън Картрайт, затваряйки вратата след себе си.

— Мисля, че ви наредих да останете отвън!

— Боже мой, мадам Скарлати, изглеждате, сякаш току-що сте видели цяла дузина призраци.

— Вън!

Картрайт бързо пристъпи към първия шкаф и отвори на посоки едно от средните чекмеджета. Видя счупените печати по металните корици на папките, извади една и я отвори.

— Май тук нещо липсва.

— Ще се погрижа да бъдете уволнен!

— Сигурно... Сигурно ще го направите.

Южнякът изтегли още едно чекмедже и се увери, че и останалите печати бяха счупени, а папките — празни.

Елизабет го гледаше с мълчаливо презрение на крачка от него. Когато заговори, думите ѝ прозвучаха натъртено, но само заради преливащото ѝ отвращение.

— Току-що прекратихте службата си в Уотърман тръст!

— Може би сте права. Извинете, моля.

Вирджинецът любезно отстрани Елизабет от втория шкаф и продължи проверката си. Когато стигна до 1936 г., се обърна към старицата:

— Май не е останало множко, а? Чудя се докъде ли продължава. А вие? Разбира се, ще изготвя пълен отчет колкото може по-скоро. За вас и за моите началници — каза той с усмивка и затвори последното чекмедже.

— Това са поверителни дела на фамилията. Няма да правите нищо! Нищо и не можете да направите!

— А, хайде стига! Тези шкафове съдържаха открити ценни книжа. Приносителят им придобива правата на техен собственик по силата на подписа си върху тях... Представянето им означава владение. Те са досущ като пари... Преди да изчезне, синът ви е отхапал страшно голям залък от Нюйоркската фондова борса! А още не сме се огледали както трябва. Да отворим ли още няколко шкафа?

— Няма повече да търпя това!

— Недейте. Правете каквото знаете, а аз просто ще докладвам на висшестоящите си колеги, че Уотърман тръст се е превърнал в една

огромна купчина оборска тор. Ще пренебрегна солидните комисионни, дължими на банката, и вероятната несигурност на обслужваните от нас фирми относно това кому какво липсва — а възможно е и нечий акции да се окажат под масиран натиск; но, притежавам информация, която трябва да отнесе незабавно до знанието на властите!

— Не можете! Не трябва!

— По силата на какво? — вдигна ръце Джеферсън Картрайт.

Елизабет се обърна настрани, полагайки усилие да овладее мислите си.

— Вашата оценка за липсите, мистър Картрайт...

— Мога да преценя само това, което сме видели. Единайсет години по приблизително три и половина милиона годишно прави към четирийсет милиона. Но ние едва сме започнали.

— Казах... подгответе оценката си. Вярвам, не се налага да ви казвам, че ако прошепнете и дума на някого, ще ви унищожа. Ще стигнем до взаимно приемливи условия — тя се обърна бавно и погледна към Джеферсън Картрайт. — Би трябвало да си давате сметка, мистър Картрайт, че по силата на една случайност, бяхте привилегирован да стигнете до информация, която ви издига далече над собствените ви заслуги и способности. Когато щастието се усмихне някому така широко, този човек е длъжен да бъде предпазлив.

Елизабет Скарлати прекара една безсънна нощ.

Нощта бе безсънна и за Джеферсън Картрайт. Но той не я прекара в кревата, а върху трикракото столче с купища хартия около краката си.

Цифрите растяха непрекъснато, докато той внимателно проверяваше чекмеджетата и обзорите по фондовете на Скарлати.

Джеферсън Картрайт си мислеше, че полудява.

Ълстър Стюарт Скарлет бе изнесъл ценни книжа на стойност над 270 милиона долара.

Той продължи да проверява и проверява сбора на числата.

Подобна стойност би предизвикала моментално криза на борсата.

Скандал с международни измерения, който — ако бъде разкрит — можеше да опустоши „Скарлати индъстрис“... А той щеше да се

разкрие, когато настъпеше времето да се конвертират първата група от липсващите облигации. Най-много, до една година.

Джеферсън Картрайт прегъна последните си изписани листове хартия и ги натъпка всичките във вътрешния джоб на сако си. Притисна ръка към гърдите си, за да чувства хартията с плътта си и излезе от трезора.

Повика охраната от предната врата с късо подсвиркване. Мъжът бе задрямал върху черния кожен стол до вратата.

— Ох, Господи, мистър Картрайт! Така се изплаших!

Картрайт излезе на улицата.

Погледна към небето. Здрачът постепенно отстъпваше на светлината. Скоро щеше да е сутрин. А светлината бе неговият знак.

Защото той — Джеферсън Картрайт, петдесетгодишният бивш играч по футбол от университета във Вирджиния, избрал парите за своя цел в живота, но така и останал далеч от тях — държеше в джоба си своя картбланш към всичко, което някога бе желал.

Бе отново на игрището в стадиона и тълпата ревеше.

Тъчдаун! Гол!

Сега нищо не можеше да му бъде отказано.

ГЛАВА 13

В един и двајсет сутринта Бенджамин Рейнолдс бе потънал удобно в едно кресло в апартамента си в Джорджтаун. На скута си държеше една от папките, които канцеларията на Главния прокурор бе изпратила до Група номер 20. Всичко на всичко папките бяха шестнайсет и Бен бе разделил купчината по равно между себе си и Гловър.

Под натиска от страна на Конгреса и особено от сенатора на Ню Йорк Браунли, канцеларията на Главния прокурор щеше да провери и последната възможна следа. Дори синът на Скарлати да бе потънал вдън земя, хората на Главния прокурор трябваше да изпишат няколко тома обяснения върху този факт. А след като Група номер 20 е имала досег — макар и кратък — с живота на Ълстър Скарлет, то от Рейнолдс също се очакваше да добави нещо. Дори и ако това не представляваше нищо.

Като се сецаше, че Гловър е принуден да вниква в същия сорт глупости, Рейнолдс чувстваше известна вина.

Както всички доклади по разследвания на безследно изчезнали лица, материалът бе пълен с милион дребни факти. Дати, часове, минути, улици, къщи, имена, имена, имена. Хронология на незначителното с придадена важност. Важност, която може би съществуваше някъде, за някого. Глава, раздел, абзац, изречение, дори и една дума вероятно можеше да отвори вратите за някого.

Но не и за член на Група номер 20.

Щеше да се извини на Гловър по-късно тази сутрин.

Внезапно телефонът иззвъня. Резкият звук в тишината на необичайния час стресна Рейнолдс.

— Бен? Гловър е...

— Боже мой! Изкара ми ангелите! Какво има? Някой се обади ли?

— Не, Бен. Това сигурно можеше да почака и до сутринта, но реших да ти направя удоволствието да заспиш с усмивка на уста, разбойнико...

— Ти си пил, Гловър. Изкарай си го на жена си, не на мен. Какво, по дяволите, съм ти сторил?

— Даде ми тези осем библии от кабинета на Главния прокурор, ето какво... И открих нещо!

— Исусе Христе! За онази работа в Ню Йорк! По доковете?

— Не. Нещо, което никога досега не бяхме свързвали със Скарлет. Може и да не излезе нищо, но може и да е...

— Какво?

— Швеция. Стокхолм.

— Стокхолм? Какви ми ги говориш?

— Зная доклада на Понд наизуст.

— Уолтър Понд? Ценните книжа?

— Точно така. Първият му меморандум пристигна през май миналата година. Първата вест за книжата... Спомняш ли си?

— Да, да, помня. И какво?

— Според доклада в шестата папка Ълстър Скарлет е бил в Швеция миналата година. Ще пробваш ли да отгатнеш кога?

Рейнолдс направи пауза, преди да отговори. Вниманието му бе погълнато от почти невъобразимата сума от трийсет милиона долара.

— Не е бил по Коледа, предполагам — каза той меко не като въпрос, а като констатация.

— Както казваш, за някой хора може и това да е било. Може би Коледа в Швеция идва през май.

— Ще говорим за това сутринта — каза Рейнолдс и затвори слушалката, без да чака отговор или „лека нощ“ от подчинения си. Отиде бавно до мекия фотьойл и седна.

Както винаги мисловните процеси на Бенджамин Рейнолдс се втурнаха далече напред, отвъд наличната информация, към усложненията, към разклоненията.

Ако предположението на Гловър, че Ълстър Скарлет има пръст в стокхолмската афера бе обосновано, от това би следвало, че Скарлет е още жив.

Ако това бе вярно, значи американски облигации и акции на стойност трийсет милиона долара са били незаконно изнесени от него за продажба на Стокхолмската борса.

Никой индивид, нито дори Ълстър Стюарт Скарлет не можеше да сложи ръка на ценни книжа за трийсет милиона долара.

Освен, ако налице не бе някакъв заговор.

Но що за заговор би могло да е това? С каква цел?

Ако самата Елизабет Скарлати бе част от конспирацията — а това трябваше да се вземе предвид с оглед размера на капитала — защо се бе въвлякла и тя?

Нима се бе излъгал в нея напълно? Възможно бе.

Възможно бе и да е бил прав преди повече от година. Синът на Скарлати не бе сторил всичко онова, за да се позабавлява, или защото е срещнал лоши приятели. Не и ако Стокхолм се окажеше в играта.

Гловър кръстосваше неспокойно пространството пред бюрото на Рейнолдс.

— Така е. Визата на Скарлет сочи, че е влязъл в Швеция на десети май. Меморандумът на Понд носи дата петнайсети.

— Виждам. Мога да чета.

— И какво ще направиш?

— Какво ще направя? Не мога да си мръдна и пръста. На практика не разполагаме с нищо. Имаме един меморандум, който поставя на вниманието ни някои слухове, както и датата, на която един американски гражданин е влязъл в Швеция. *Ти* какво друго виждаш?

— Стига слуховете да са основателни, връзката е очевидна и ти много добре го знаеш! В пет от десет възможни случая, ако предположенията на Понд са верни, Скарлет трябва да е в Стокхолм в момента.

— Стига да носи нещо за продан.

— Както ти казах.

— Доколкото си спомням, първо някой трябва да обяви, че нещо е откраднато, преди друг да викне „Крадец!“. Ако тръгнем да отправяме обвинения, единственото, което всеки Скарлати е достатъчно да каже, е, че няма представа за какво говорим и тогава ще се окажем увиснали от върха на едно много високо юридическо дърво. А те дори могат и това да не направят. Те могат просто да не удостоят въпроса ни с отговор — както би се изразила старата дама — а момчетата от Хълма ще се погрижат за останалото... Това управление — за тези, на които неговото съществуване е известно — е олицетворение на проклятието. Целта му е общо взето диаметрално

противоположна на прекалено много чужди цели в този град. Ние трябва да осъществяваме контрол и баланс — изводите можеш да си правиш и сам. Мнозина във Вашингтон биха искали да ни няма.

— Тогава нека по-добре канцеларията на Главния прокурор да получи информацията и да ги оставим сами да си правят изводите. Май нямаме друг избор.

Бенджамин Рейнолдс натисна крак в пода и столът му плавно се завъртя, за да го постави с лице към прозореца.

— Това и би трябвало да сторим. И ще го направим, ако настояваш.

— Това пък какво значи? — попита Гловър, отправяйки думите към тила на началника си.

Рейнолдс завъртя обратно стола си и погледна своя подчинен.

— Мисля, че бихме могли сами да свършим тази работа по-добре. По-добре от Правосъдието, от Финансите, дори и от Бюрото. Те са отговорни пред десетина комисии. Ние не сме.

— Това би представлявало превишаване на правата.

— Не смятам. А докато в този стол седи моя милост, значи превишаване на правата не е имало, нали?

— Естествено. Но защо искаш да се захващаме с тази работа?

— Защото има нещо гнило във всичко това. Разбрах го но очите на старицата.

— Тук не блестиш с особено ясна логика.

— Но ми стига. Видях го.

— Бен? Ако изникне нещо, което е пряко силите ни, ще отидеш ли при Главния прокурор?

— Имаш думата ми.

— Тогава, съгласен съм. Какво ще правим сега?

Бенджамин Рейнолдс се надигна от стола си.

— Кенфийлд още в Аризона ли е?

— Да, във Феникс.

— Извикай го тук.

Кенфийлд. Човек, толкова сложен, колкото и задачата пред тях. Рейнолдс не го харесваше, нямаше му изцяло вяра. Но той щеше да напредне по случая по-бързо от всеки друг.

В случай, че приемеше да се продаде, Бен Рейнолдс щеше да забележи. Все някакси щеше да усети. Кенфийлд не бе чак толкова

опитен.

Ако това станеше, Рейнолдс щеше да притисне данъчния инспектор и щеше да стигне до истината за делата на Скарлати. Кенфийлд не бе някой, от когото не могат да се лишат.

О, да. Матю Кенфийлд бе добър избор. Ако тръгнеше да преследва Скарлати по правилата на Група номер 20, повече нямаше какво да се желае. В противен случай, ако пожелаеше да направи друг избор — без да може да устои на неговата примамливост — щеше да бъде върнат обратно и пречупен.

По-точно — унищожен. Но истината щеше да излезе наяве.

Бен Рейнолдс седна и се зачуди на собствената си циничност.

Спор нямаше. Най-бързият начин, по който мистерията на Скарлати би могла да бъде разгадана, превръщаше Матю Кенфийлд в пионка.

Пионка, която влизаше сама в капана.

ГЛАВА 14

Елизабет трудно можеше да заспи. Постоянно сядаше в леглото, за да записва всичко, което ѝ идваше наум. Записваше факти, предположения, малко вероятни възможности, както и съвсем невъзможни неща. Имената, местата и датите ограждаше в малки квадрати, между които се мъчеше да открие връзка, за да ги свърже с линия. Към три часа сутринта, тя бе свела целия низ от събития до следното:

Април, 1925 г., Ълстър и Джанет се женят само три седмици след годежа си. Защо?... Ълстър и Джанет отплават с „Канърд лайн“ до Саутхемптън. Резервациите за кораба са направени от Ълстър още през февруари. Как би могъл да предвиди всичко още тогава?

Май — декември, 1925 г. Близо \$800 000 преведени от Уотърман тръст до шестнайсет банки в Англия, Франция, Германия, Австрия, Холандия, Италия, Испания и Алжир.

Януари — март, 1926 г. Облигации на стойност близо \$270 милиона са изнесени от Уотърман. Еквивалентна стойност при незаконна разпродажба — между \$150 и 200 милиона. Всички сметки и разходи, направени на името на Ълстър и Джанет, са уредени изцяло до февруари, 1926 г. През месец март, държанието на Ълстър се променя значително. Става затворен.

Април, 1926 г. Ражда се Ендрю. Кръщава се Ендрю. Ълстър изчезва.

Юли, 1926 г. Всичките четиринайсет европейски банки потвърждават, че преведените суми са изтеглени по-рано изцяло. Средно до четири седмици след получаването им. Две банки, от Лондон и Хага, съобщават, че все още съхраняват суми от по съответно \$26 000 и \$19 000.

Това бяха събитията, свързани с изчезването на Ълстър, в техния хронологичен ред. План бе съществувал. Предварителният замисъл в разиграването на цялата ситуация бе очевиден: резервациите, направени през февруари; краткият годеж; пътешествието от медения месец; постоянните банкови преводи и бързото изтегляне на депозирания

суми; изнасянето на ценните книжа и изобщо самото изчезване на Ълстър. От февруари 1925 г. до април 1926 г. План, замислян в продължение на четиринайсет месеца и изпълнен с невероятна прецизност, чак дотам, че да се гарантира бременност, ако можеше да се вярва на Джанет. Нима Ълстър бе способен на подобна изобретателност? Това Елизабет не знаеше. Всъщност тя знаеше много малко за него, а безкрайните доклади успяваха само да замъглят още повече представата за него. Защото човекът, когото тези разследвания анализираха, изглежда бе способен единствено да дава воля на собствените си желания и апетити, и да ги задоволява.

Тя знаеше, че има само едно място, откъдето можеше да започне издирването си. Европа. Банките. Не всички, отсъди тя; а няколко от тях. Защото, все пак, независимо от сложния процес на разрастване и прекалената разностранност, настъпила в тяхната дейност, основната същност на банковото дело си оставаше непроменена от времето на фараоните досега. На тях се даваха и от тях се вземаха пари. И дали по необходимост или за удоволствие, изтеглените пари отиваха на някое друго място. Тъкмо това място, или тези места искаше да открие Елизабет. Защото, именно тези пари, парите, преведени от Уотърман тръст до шестнайсетте европейски банки щяха да бъдат използвани, докато настъпеше моментът, когато облигациите биха могли да донесат своите пари.

В девет без десет, икономът отвори външната врата пред най-новия Втори вицепрезидент на компанията Уотърман тръст, Джеферсън Картрайт. Картрайт бе въведен в библиотеката, където зад бюрото седеше Елизабет с неизменната чаша кафе в ръка.

Джеферсън Картрайт седна на малкия стол пред бюрото, давайки си сметка, че размерът на стола ласкаво подчертава неговите собствени пропорции. На земята до себе си остави куфарчето си.

— Донесохте ли документите?

— С мен са, мадам Скарлати — отговори банкерът, като постави куфарчето на скута си и го отвори. — Мога ли да се възползвам от тази възможност, за да ви благодаря за вашите любезни отзиви по мой адрес пред ръководството. Бе изключително щедро от ваша страна.

— Благодаря. Както разбирам, били сте повишен във Втори вицепрезидент.

— Точно така, мадам, и съм убеден, че вашите добри думи за мен са дали възможност за това. Още веднъж, благодаря — каза той и подаде документите на Елизабет.

Тя ги пое и започна да прехвърля през погледа си началните страници. Както изглеждаше, бяха в ред. Всъщност, бяха отлични.

Картрайт проговори тихо.

— Документите ви дават право да получавате всяка информация във връзка с транзакциите, осъществени от вашия син, Ълстър Стюарт Скарлет, по различните банки. Влогове, теглене, преводи. Отправя се молба за достъп до съдържанието на всеки сейф, ако такъв е бил ангажиран. До всяка банка е изпратено и препотвърждаващо писмо, включващо и фотография на подписа ви. Документите са подписани от мен, в качеството ми на носител на колективното право на Уотърман тръст като пълномощник на мистър Скарлет. И, разбира се, поех значителен риск, извършвайки това.

— Моите поздравления.

— Просто е невероятно — каза тихо банкерът. — Ценни книжа на стойност над двеста и седемдесет милиона долара — да липсват, изчезнали безследно. Ей така, просто да се подвяват от вятъра някъде. И кой знае къде? Дори и най-големите банкови групировки с мъка биха могли да съберат такъв капитал... О, мадам, това е истинска криза! Още повече, при толкова спекулативен пазар. Искрено ви казвам, не зная какво да правя.

— Възможно е, ако продължите да споделяте тези проблеми само със себе си, да прекарате още много години, получавайки забележително възнаграждение срещу съвсем малко усилия. Обратно, възможно е също така...

— Мисля, че се досещам каква е другата възможност — прекъсна я Джеферсън Картрайт. — Както виждам, вие търсите информация относно изчезването на вашето дете. Може и да я намерите, ако такава съществува. Но може и да не успеете. И в двата случая, остават дванайсет месеца, преди да се установи първата липса на облигации. Дванайсет месеца. По Божията воля някои от нас може и да не са на този свят дотогава. Други пък, биха били изправени пред разорение.

— Нима предвещавате моята кончина?

— Надеждите ми са определено на страната на противното. Но собственото ми положение е крайно деликатно. Измених на политиката на моята компания и наруших някои основни етични правила в банковото дело. В качеството си на съветник на вашия син ще изникне и въпросът за конфликт на интересите...

— И бихте се чувствали по-добре, ако се извърши глобално разплащане, така ли? — Елизабет остави документите на масата, ядосана на неблагодарния южняк. — Подкупвам ви и вие продължавате да ме изнудвате на основата на моя подкуп. Хитра стратегия. Колко?

— Съжалявам, че се налага да оставям толкова лошо впечатление. Не желая глобално разплащане. Това би било унижително.

— Какво искате тогава? — Елизабет започваше да излиза извън кожата си.

— Подготвил съм една декларация. С три оригинала. Един за вас, един за фондацията Скаруик и един, разбира се, за адвоката ми. Бих се радвал, ако я прегледате за подпис.

Картрайт извади документите от куфарчето си и ги положи пред Елизабет. Тя взе първия оригинал и видя, че това бе договор, адресиран до фондацията Скаруик.

Настоящето потвърждава споразумението между мистър Джеферсън Картрайт и мен, мисис Елизабет Уикъм Скарлати, в качеството ми на Председател на Управителния съвет на фондация Скаруик, Пето авеню 525, Ню Йорк, Ню Йорк.

Поради това, че мистър Картрайт посвети щедро своето време и професионални услуги в моя полза и в полза на фондация Скаруик, се договорихме той да получи поста на съветник-консултант към фондацията с годишна заплата от петдесет хиляди долара (\$50 000), като въпросния пост той запази до края на живота си. Въпросният пост влиза в сила от гореупоменатата дата.

Поради това, че мистър Джеферсън Картрайт е действал често в моя полза и в полза на фондация Скаруик

противно на собствената си преценка и желания, и, поради това, че мистър Картрайт е предоставял своите услуги по начин, който аз, неговият клиент, твърдо вярваше, че ще води до напредъка на фондация Скаруик, това той вършеше, без да предугажда последствията от своите действия, а често и без да разполага с пълна информация за транзакциите.

По силата на гореупоменатото, се договорихме, в случай че някога в бъдеще срещу мистър Картрайт се предявят каквито и да е искания за глоби, обезщетения или наказания, всички, произтичащи от това разходи да бъдат заплатени в пълен размер от моите лични сметки.

Трябва да се добави, че подобни действия не се очакват, но тъй като фондация Скаруик има интереси в международен мащаб, търсената от нея помощ е огромна, а решенията — често зависещи единствено от моята оценка, включването на подобна клауза се смята за подходящо.

Трябва да се отбележи, че изключително полезните услуги, извършени от мистър Картрайт в моя полза, се изпълняваха през последните месеци поверително, но от гореупомената, днешна дата насетне, нямам възражения срещу публичното огласяване на поста му към фондация Скаруик.

Отдясно имаше две линии за подписите на страните, а отляво — трета за свидетел. Елизабет отсъди, че документът бе дело на професионалист. Не казваше нищо, но прикриваше всичко.

— Не мислите сериозно, че бих подписала това?

— Искрено се надявам, че ще го сторите. Защото, видите ли, ако откажете, нахалното ми чувство за отговорност ще ме принуди да се обърна директно към властите. По-точно, към канцеларията на главния прокурор с информация по изчезването на мистър Скарлет... Можете ли да си представите международния отзвук, който това ще предизвика? Самият факт, че прочутата мадам Скарлати ще разпитва банките, с които синът ѝ е работил...

— Ще отрека всичко.

— За нещастие няма да можете да опровергавате липсата на облигациите. Това няма да може да се потвърди до година, но тях все пак ги *няма*.

Елизабет изгледа продължително южняка, разбирайки, че бе победена. Седна и тихо взе химикал. Подписа документите, като той на свой ред също сложи подписа върху всеки от тях.

ГЛАВА 15

Багажът на Елизабет бе вече натоварен на борда на британския лайнер „Калпурния“. Бе казала на семейството си, че събитията от последните няколко месеца са се отразили зле върху психическото ѝ равновесие и здравето ѝ, поради което възнамерява да остане за по-дълго в Европа, и то сама. Корабът ѝ отплаваше на другата сутрин. Ченсълър Дрю се съгласи, че едно пътуване би могло да е от полза, но упорито настоя пред майка си да си вземе и придружител. Все пак Елизабет вече не бе млада и предвид напредналата ѝ възраст, някой трябваше да я придружава. Ченсълър направи предложение този някой да е Джанет.

Елизабет от своя страна предложи Ченсълър Дрю да запази предложенията си за фондацията Скаруик, но въпросът с Джанет бе сложен на дневен ред.

Тя помоли момичето да я посети в къщата ѝ късно следобед два дни преди отплаването на „Калпурния“.

— Трудно ми е да повярвам на това, което казвате Джанет. Не толкова за сина ми, а за вас. Обичахте ли го?

— Да. Така мисля. А може и да съм била заслепена от него. В началото имаше толкова много хора, толкова много места. Всичко се движеше така шеметно. Но после бавно осъзнах, че той не ме харесва. Не можеше да понася дори присъствието ми в една стая с него. За него бях една досадна необходимост. Боже мой! Не ме питайте защо!

Елизабет си спомни думите на сина си: „Време ми е... От нея ще излезе добра съпруга.“ Защо бе изрекъл тези думи? Защо това бе така важно за него?

— Беше ли ви верен?

Момичето метна глава назад и се засмя.

— Знаете ли какво значи да делите мъжа си с... Е, точно колко никой не знае.

— Според съвременната психология това държание на мъжете е често форма на компенсация, Джанет. Начин да се убедят, че са... в достатъчна степен мъже.

— Отново грешите, мадам Скарлати! — Джанет наблегна на името на Елизабет с леко презрение. — Вашият син бе в достатъчна степен мъж. Дори в предостатъчна. Може би не трябва да говоря за това, но ние се любехме много. Кога или къде, за Ълстър нямаше никакво значение. Нито пък дали аз исках, или не. Това бе последната му грижа. Имам предвид себе си.

— Защо се примирихте с този негов нрав? Това не мога да си обясня.

Джанет Скарлет бръкна в чантичката си. Извади кутия цигари и нервно запали една.

— Дотук ви казах достатъчно много... Защо да не кажа и всичко останало. Беше ме страх.

— От какво?

— Не зная. Така и не успях да го премисля. Може би от това какво ще кажат другите.

— Простете ме за изрази, но това ми звучи глупаво.

— Забравяте, че бях съпругата на Ълстър Стюарт Скарлет. Бях успяла да го вържа... Не е лесно да се признае, че не бях съумяла да го задържа повече от няколко месеца.

— Разбирам какво имате предвид... И двете разбираме, че един развод на основа предполагаемо изоставяне би бил най-добър изход за вас, но това би ви изложило на безжалостна критика. Би се възприело като проява на най-лош вкус.

— Зная. Реших да изчакам да мине година, преди да получа развода. Една година е достатъчно време. Би извоювало известно разбиране.

— Не съм сигурна, че това би било във ваш интерес.

— Защо?

— Това би ви отделило изцяло, а отчасти и детето, от фамилията Скарлати. Ще говоря направо. При тези обстоятелства нямам вяра на Ченсълър.

— Не разбирам.

— Щом веднъж сложите началото, той ще използва и последното налично юридическо оръжие, за да бъдете обявена за негодна майка.

— Какво!

— Ще поиска да получи контрол и над детето, и над наследството. За щастие...

— Вие сте луда!

Елизабет продължи, все едно, че Джанет не я бе прекъснала.

— За щастие, чувството за приличие на Ченсълър — което понякога го прави смехотворен — няма да му позволи да предприеме действия, които могат да предизвикат скандали. Но, ако го предизвикате... Не, Джанет, разводът не е изход.

— Чувате ли се какво говорите?

— Уверявам ви, да... Ако можех да гарантирам, че ще съм жива след година, бих ви дала благословията си! Но не мога. А без възпиране от моя страна, Ченсълър би бил един вероломен звяр!

— Ченсълър не може да ми стори нищо. Нищо! На мен или на детето ми!

— Моля ви, скъпа. Не съм моралистка, но държанието ви не винаги е било безукорно.

— Не съм дошла тук, за да слушам подобни думи! — Джанет се надигна от дивана, остави цигарите в чантата и извади оттам ръкавиците си.

— Не съм съдник никому. Вие сте интелигентно момиче. Каквото и да сте правили, сигурна съм, имали сте си своите причини... Ако това би ви облекчило, според мен, сте прекарала една година в ада.

— Да, година в ада. — Джанет Скарлет започна да слага ръкавиците си.

Елизабет заговори бързо, докато прекосяваше стаята, за да застане зад бюрото си до прозореца.

— Но нека бъдем откровени. Ако Ълстър бе тук, или на което и да е известно място, един неоспорван и от двете страни развод би могъл да се уреди тихо и безпроблемно. В крайна сметка и двамата не сте били безупречни. Но, както казва законът, една от страните се намира в неизвестност, която може да продължи и вечно, но без да е официално обявена за мъртва. А има и дете, единствено дете. Това дете е наследникът на Ълстър. Това е проблемът, Джанет.

Елизабет вече се съмняваше дали момичето започва да разбира. Проблемът при богатите млади, реши тя, бе, че вземайки парите си наготово, те не осъзнават, че макар и страничен продукт, тези пари са реален източник на власт и поради това им качество се превръщат в страховита стока.

— Щом направите първата стъпка, лешоядите и от двата лагера ще започнат да се спускат надолу. В крайна сметка, името на Скарлати ще се подмята за смях дори в съблекарните на спортните клубове. А това аз няма да допусна!

Елизабет извади няколко папки от чекмеджето на бюрото си, избра една и върна останалите. Седна зад бюрото си и погледна момичето.

— Разбирате ли за какво говоря?

— Да, струва ми се — каза бавно момичето, поглеждайки надолу към стоплените си от ръкавиците длани. — Искате да ме заматете удобно под килима, тъй че нищо вече да не смути спокойствието на скъпоценните ви Скарлетови. — Тя се поколеба, после вдигна глава и отвърна на погледа на свекърва си. — А аз за момент си помислих, че може и да имате сърце.

— А вие едва ли заслужавате милостиня.

— Да, едва ли. Но след като и не търся такава, това не е от значение, нали? Предполагам, че се опитвате да сте добра по свой собствен начин.

— Значи ще постъпите, както ви предложих? — Елизабет премести папката, за да я сложи обратно в чекмеджето.

— Не — каза твърдо Джанет Саксън. — Ще постъпя точно както реша. И не смятам, че ще се подмятам за смях в спортните клубове.

— На ваше място не бих била така сигурна! — Елизабет удари с папката по бюрото.

— Ще чакам, докато изтече година — каза Джанет. — И после ще направя каквото трябва. Баща ми ще знае какво трябва да се направи. Ще постъпя както той каже.

— Баща ви може и да има някои резерви. Той е бизнесмен.

— Освен това, той ми е и баща!

— Разбирам това много добре, скъпа. Разбирам го така добре, че предлагам да ми разрешите да ви задам няколко въпроса, преди да си тръгнете.

Елизабет стана и прекоси стаята до вратата на библиотеката. Затвори я и заключи медната брава.

Джанет наблюдаваше действията на старицата колкото с любопитство, толкова и със страх. Не бе в стила на свекърва ѝ да се

притеснява от нечие неочаквано нахлуване. Всеки нежелан натрапник биваше моментално отпращан навън.

— Нямам какво повече да кажа. Искам да си вървя.

— Съгласна съм. Едва ли можете да кажете много — намеси се Елизабет, вече върнала се на бюрото си. — Приятно ли прекарахте в Европа, скъпа? Париж, Марсилия, Рим? Трябва да се признае, наистина, че Ню Йорк е сигурно скучно място за вас. Предполагам, че, както сте успели да се убедите, отвъд океана се предлага далеч повече.

— Какво искате да кажете?

— Точно това. Изглежда сте се наслаждавали на живота неразумно открито. Синът ми си е намерил доста характерен обект за своите похождения. Но, ако позволите, често е бил и далеч по-дискретен от вас.

— Не разбирам изобщо какво говорите.

Елизабет отвори папката и разгърна няколко страници.

— Да видим, тогава! Един цветнокож тромпетист в Париж, например...

— Един какво? Какво говорите?

— Завел ви е обратно в хотела ви, простете, вашия и на Ълстър хотел, в осем часа сутринта. Очевидно били сте с него цяла нощ.

Джанет бе втренчила невярващ поглед в свекърва си. Макар и зашеметена, успя да отговори бързо и тихо:

— Да. В Париж, да! Бях с него, но не така. Опитвах се да следя Ълстър. Половината нощ обикалях да го търся.

— Този факт не е упоменат тук. Видели са ви да се прибирате в хотела, подкрепяна от цветнокож.

— Бях изтощена.

— Пияна, пише тук...

— Тогава, това там лъже!

Възрастната жена обърна страницата.

— А после, една седмица в Южна Франция. Спомняте ли си края на тази седмица, Джанет?

— Не — колебливо отговори момичето. — Но какво правите? Какво имате там?

Елизабет стана, държейки папката по-далеч от очите на момичето.

— Хайде, моля ви. Онзи уикенд у мадам Ориол? Как там наричаха нейния шато... „Силуетът“? Доста драматично название.

— Тя бе приятелка на Ълстър!

— И вие, разбира се, нямате представа какво значи „Силуетът“ за цяла Южна Франция от години насам.

— Не вярвам да намекувате, че съм имала нещо общо с тези работи?

— Какво имат предвид хората, като кажат, че са ходили в „Силуетът“ на Ориол?

— Не мога да повярвам!

— Какво се прави в „Силуетът“ на Ориол? — надигна се заплашително гласът на Елизабет.

— Не... Не зная. Не зная!

— Какво става там?

— Няма да ви отговоря!

— Това е много предвидливо от ваша страна, но боя се, че няма да мине! Публична тайна е, че специалистите в менюто на мадам Ориол са опиум, хашиш, марихуана, героин... Рай за използващите всякакъв род наркотици.

— Не знаех за това!

— Не знаехте? И не разбрахте нищо цял уикенд? В продължение на три дни, и то в разгара на сезона?

— Да!... Не! Разбрах и си тръгнах. Тръгнах си в момента, когато научих какво правят!

— Оргии за пристрастените към наркотиците. Прекрасна възможност за изтънчения пътешественик. Ден и нощ. А мисис Скарлет не била и чувала за това!

— Кълна се, не знаех!

Гласът на Елизабет придоби някаква по-блага твърдост.

— Убедена съм, че не сте знаели, скъпа, но не зная кой друг би ви повярвал — тя направи кратка пауза. — А има още много, много неща тук — прехвърли тя страниците, сядайки обратно на бюрото си. — Берлин, Виена, Рим. Особено Кайро.

Джанет изтича към Елизабет Скарлати и се наведе над бюрото ѝ с разширени от ужас очи.

— Ълстър ме изостави за близо две седмици! Не знаех къде е. Умирах от страх!

— Видели са ви на възможно най-странни места, скъпа моя. Извършили сте дори и едно от най-тежките международни престъпления. Купили сте друго човешко същество. Купили сте роб.

— Не! Не съм! Не е вярно!

— О, да, това е самата истина. Купили сте едно тринайсетгодишно арабско момиче, продавано за проституция. В качеството ви на американска гражданка, има ясни закони...

— Това е лъжа! — прекъсна я с вик Джанет. — Казаха ми, че ако дам парите, арабинът ще ми каже къде е Ълстър! Само това направих!

— Не, не само това. Дали сте му и подарък. Малко тринайсетгодишно момиче, подарък за него, и вие го знаете. Чудя се, спомняте ли си понякога за нея?

— Искях единствено да намеря Ълстър! Повърнах, когато научих. Не бях разбрала! Не знаех какво говорят! Искях само да намеря Ълстър и да се махна от това ужасно място!

— Не бих се опитвала да ви опровергавам. Въпреки това, други ще го направят.

— Кой? — момичето вече трепереше.

— Съдилищата, като начало. Вестниците, след тях — Елизабет се вгледа в примаялото от страх момиче. — Моите приятели... Дори вашите собствени приятели.

— И вие ще позволите някой да използва тези клевети срещу мен?

Елизабет сви рамене.

— И срещу вашия внук?

— Съмнявам се дали той би останал за дълго ваш син, имам предвид от юридическа гледна точка. Сигурна съм, че съдът би го обявил под своя закрила, докато Ченсълър получи правата на настойник.

Джанет бавно седна на ръба на стола. След това с леко отворена уста, се разплака.

— Моля ви, Джанет. Не искам от вас да обличате монашеско расо. Не ви моля дори да се лишавате от нормалните удоволствия и желания за жена на вашата възраст. Не сте се ограничавали през последните няколко месеца, не очаквам да го направите и в бъдеще. Моля ви само за нужната дискретност, малко повече от тази, която

показвате, и разумната степен на физическа предпазливост. При липса на последната — незабавна поправка.

Джанет Саксън извърна глава с плътно затворени очи.

— Вие сте ужасна! — прошепна тя.

— Предполагам, че в момента изглеждам така във вашите очи.

Надявам се, някой ден да промените мнението си.

Джанет скочи от стола си.

— Пуснете ме да изляза от тази къща!

— За Бога, помъчете се да разберете. Ченсълър и Алисън скоро ще пристигнат. Имам нужда от вас, скъпа.

Момичето изтича до вратата, забравяйки, че е заключена. Не успя да я отвори. От обзелата я паника гласът ѝ бе паднал.

— Какво още можете да поискате?

Елизабет разбра, че бе спечелила.

ГЛАВА 16

Матю Кенфийлд се облегна на югоизточния ъгъл на къщата, където Пето авеню и Шейсет и трета улица се пресичаха на около трийсет метра от внушителния главен вход на тежката резиденция на Скарлати. Той загърна шлифера плътно около себе си с надеждата да се предпази от дошлия с есенния дъжд студ и погледна часовника си: шест без десет. Беше изкарал на поста си вече повече от час. Момичето бе влязло вътре в пет без петнайсет и, както по всичко личеше, щеше да остане там до полунощ, или, опазил Бог, до сутринта. Уговорката бе да го сменят в два след полунощ, ако дотогава не стане нищо. Той нямаше и никакво конкретно основание да смята, че нещо ще се случи дотогава, но инстинктът му говореше друго. След като в продължение на пет седмици се бе запознавал с новите си обекти, бе оставил на въображението си да запълни празнините, които наблюденията оставяха. Корабът на старицата отплаваше вдругиден и никой нямаше да я придружава. Нейната скръб по изчезналата ѝ, или мъртва, рожба бе придобила международна известност. Тъгата ѝ бе тема на безброй вестникарски статии. В същото време обаче, старицата прикриваше тъгата си добре и си вършеше работата.

Жената на Скарлет бе нещо различно. Ако изобщо жалеше изчезналия си съпруг, мъката ѝ не се набиваше в очи. Очевидно обаче бе това, че тя не вярваше в смъртта на Ълстър Скарлет. Как точно бе казала в бара на онзи клуб в Ойстър бей? Макар гласът ѝ да бе станал по-нисък от уискито, артикулацията ѝ бе ясна.

— Скъпата ми свекърва се има за много хитра. Дано корабът ѝ потъне! Защото, иначе, ще го намери.

Тази вечер между двете жени очевидно бе имало сблъсък и Матю Кенфийлд съжаляваше, че не може да бъде негов свидетел.

Ръмзящият дъжд отслабваше. Кенфийлд реши да прекоси Пето авеню на тази страна от улицата, откъдето започваше паркът. Извади вестник от джоба на шлифера си, разгъна го върху дървената пейка пред стената на Сентръл парк, и седна отгоре му. Един мъж и една жена се спряха пред входните стълби на старицата. Вече ставаше

тъмно и той не можа да види кои бяха те. Жената разгорещено обясняваше нещо, а мъжът изглежда изобщо не я слушаше, предпочитайки да извади часовника от жилетката си, за да види колко е часът. Кенфийлд направи същото, за да отбележи, че бе шест без две минути. Бавно стана и с безцелна походка тръгна да прекосява булеварда. Мъжът се извърна към уличната лампа, за да улови част от пръсканата от нея светлина върху часовника си. Жената не спираше да говори.

Данъчният инспектор без изненада разпозна по-големия брат, Ченсълър Дрю Скарлет и неговата съпруга, Алисън.

Кенфийлд продължаваше да върви на изток по Шейсет и трета улица, когато Ченсълър Скарлет хвана жена си за лакътя и я поведе с бодра стъпка нагоре към портата на Скарлати. Почти достигнал Медисън авеню, Кенфийлд чу остър трясък. Обърна се и видя, че предната врата на къщата на Елизабет Скарлати бе отворена отвътре с такава мощ, че ударът ѝ в прилежащата стена екна из цялата улица. Джанет Скарлет изтича надолу по тухлените стълби, препъна се, стана и накуцвайки продължи към Пето авеню. Кенфийлд се обърна кръгом и тръгна с бързи крачки към нея. Беше се наранила и моментът би могъл да се окаже идеален.

Данъчният инспектор бе на трийсет метра от съпругата на Ълстър Скарлет, когато един кабриолет с вдигнат заради дъжда гюрук профуча от горния край на улицата. Лъскавият черен пиърс-ароу сви близо до тротоара точно край момичето.

Кенфийлд забави хода си и се загледа. Видя как мъжът зад волана се наведе към отсрещния прозорец. Светлината от уличната лампа точно над него осветяваше добре лицето му. Бе красив мъж, малко над петдесетте, с идеално подстригани и сресани мустаци. Напомняше онзи вид мъже, каквито Джанет Скарлет би могла да познава. Кенфийлд с изненада осъзна, че мъжът, както и той самият, бе чакал в засада появата на Джанет Скарлет.

Внезапно мъжът изключи мотора на колата, отвори рязко вратата и бързо излезе на улицата. Обиколи с бърза стъпка колата и се насочи към момичето.

— Моля, мисис Скарлет. Влезте.

Джанет Скарлет се бе навела, за да хване с ръка ожуленото си коляно. Озадачена, тя вдигна поглед към приближаващия се мъж с

подстриганите мустаци. Кенфийлд спря. Беше се скрил в сянката на един вход.

— Какво? Вие не сте такси... не ви познавам...

— Влизайте! Ще ви закарам у дома. Хайде, бързо!

Тонът му бе заповеднически. Гласът — напрегнат. Той хвана Джанет за лакътя.

— Не! Не искам! — извика тя и се опита да измъкне ръката си.

Кенфийлд излезе от сянката.

— Здравейте, мисис Кенфийлд. Стори ми се, че сте вие. Мога ли с нещо да ви помогна?

Добре причесаният мъж пусна ръката на момичето и впери поглед в Кенфийлд. Изглеждаше както ядосан, така и объркан. Накрая, вместо да заговори, изтича към улицата и влезе в колата.

— Хей, господине, почакайте! — извика данъчният инспектор, като хукна към тротоара и сложи ръка върху дръжката на вратата. — Ще ни закарате ли...

Двигателят изрева и кабриолетът излетя напред по улицата, хвърляйки Кенфийлд на земята. Той бе стиснал здраво дръжката на вратата и ръката му се разкървави.

Той стана с мъка и се обърна към Джанет Скарлет.

— Вашият приятел е май голям кибритлия.

Джанет Скарлет погледна към данъчния инспектор с благодарност.

— Никога не съм го виждала... струва ми се... Може би... Извинете ме, но не си спомням името ви. Съжалявам за това, но искрено ви благодаря.

— Няма място за извинения. Виждали сме се само веднъж. В клуба в Ойстър бей преди около две седмици.

— Ах, да. — Момичето изглежда не желаше особено да си спомня за случая.

— Крис Нюланд ни запозна. Казвам се Кенфийлд.

— Аха.

— Матю Кенфийлд. От Чикаго.

— Да, сега си спомням.

— Хайде да вървим. Ще вземем едно такси.

— Ръката ви е в кръв.

— Както и вашето коляно.

— Само драскотина.

— Както и при мен. Леко ожулване. Изглежда по-зле, отколкото е всъщност.

— Може би имате нужда от лекар.

— Имам нужда само от лед и носна кърпичка. Кърпичка — за ръката, а лед — за уискито. — Бяха стигнали Пето авеню и Кенфийлд махна с ръка към едно такси. — Ако и за това трябваше лекар...

Джанет Скарлет се усмихна колебливо, докато влизаха в таксито.

— Такъв лекар и аз мога да бъда.

Коридорът в дома на Скарлет на Петдесет и четвърта улица бе почти такъв, какъвто Кенфийлд си го бе представял. Таваните бяха високи, входната врата — дебела, а стълбите, започващи след коридора, се издигаха внушително на две нива. И по двете стени на коридора имаше антични огледала. До всяко от тях, една срещу друга, се издигаха и високи френски врати. Една от вратите вдясно бе отворена и Кенфийлд видя мебелировката на една стая за официални вечери. Вратите отляво бяха затворени и той предположи, че те водеха към трапезария. Покритият с паркет под бе застлан със скъпи ориенталски килими... Дотук всичко съвпаднаше с очакванията. Но това, което изненада данъчния инспектор, бе избраната за този коридор цветовата гама. Стените бяха покрити с червена, огнено червена дамаска, а драпериите, спуснати над френските врати, бяха черни — тежко черно кадифе, което не си пасваше с изящната деликатност на френската мебел.

Джанет Скарлет забеляза реакцията му, преди Кенфийлд да успее да я прикрие и каза:

— Направо удря човек в главата, нали?

— Не бях забелязал — отвърна той учтиво.

— Мъжът ми настояваше на тези ужасни черни драперии и замени с тях розовата ми коприна. Направи ужасна сцена, когато възразих.

Тя отвори двойната врата и пристъпи напред в тъмнината, за да включи една настолна лампа. Кенфийлд я последва в трапезарията, отрупана до краен предел с мебели. Помещението имаше размерите на два тенискорта, а броят на всичките дивани, канапета, табуретки и

кресла бе зашеметяващ. Настолни лампи с ресни по края бяха поставени по многобройните маси край всяко място за сядане. Разположението на мебелите бе доста хаотично, като се изключи един полукръг от дивани, обърнати с лице към огромната камина. В слабата светлина на единствената включена лампа погледът на Кенфийлд бе незабавно привлечен от серия неясни образи над полицата на камината. Бяха снимки. Десетки снимки с различен размер в тънки черни рамки. Бяха пръснати подобно на светлините на фойерверк, в центъра на който висеше поръбена със златни орнаменти официална грамота.

Момичето улови погледа на Кенфийлд, но не реагира.

— Питиетата и ледът са ето там — каза тя, посочвайки към подвижния бар в дъното на стаята. — Налейте си. Ще ме извините ли за момент? Трябва да си сменя чорапите — довърши тя и изчезна в коридора.

Кенфийлд отиде до количката със стъкления плот и наля две чаши уиски. Извади чиста носна кърпа от джоба си, натопи я във водата от леда и върза с нея вече леко кървящата си ръка. После включи още една настолна лампа така, че да освети окачените над полицата снимки. Сетне, за част от секундата, изпадна в шок.

Бе трудно за асимилиране. Над камината бе подредена фотоизложба на армейската кариера на Ълстър Стюарт Скарлет — от школата за офицери до изпращането на борда на кораба; от дебаркирането във Франция до акциите си в окопите. В някои рамки имаше карти с дебели линии в червено и синьо, обозначаващи вражеските и своите позиции. В мнозинството от снимките, Ълстър бе централният образ, приковаващ вниманието.

Кенфийлд бе виждал Скарлет фотографиран и по-рано, но това бяха предимно вестникарски снимки на събирания във висшето общество или отделни фотографии на атлета от хайлайфа в моменти на спортна изява — поло, тенис, или ветроходство. Във всички тях обектът бе изглеждал точно според очакванията на Братя Брукс по отношение на техните клиенти. Тук обаче, той бе сред войници и Кенфийлд се почувства раздразнен, когато забеляза, че се издига с половин глава над най-високия от военнослужещите до него. Навсякъде бе заобиколен от военни — от всякакъв ранг и с всякаква външност: объркани ефрейтори по време на проверка на оръжието им,

уплашени сержанти, строяващи още по-уплашените си бойци, изпечени на вид офицери от действащата армия, целите в слух — всички, посветени на ролите си в постановката, разиграна заради енергичния, строен лейтенант, който някак си поглъщаше изцяло вниманието на околните. В много от снимките младият офицер бе метнал ръка през рамото на някой полуусмихнал се свой колега, като че ли за да му вдъхне увереност, че скоро пак щяха да настъпят подобри времена.

Съдейки по изразенията на околните, Скарлет не се ползваше с особен успех сред тях. Собственият му лик и поза обаче, излъчваха единствено оптимизъм. Тежък, и крайно самодоволен, помисли си Кенфийлд. В центъра на изложбата действително имаше официална грамота — указът за награждаването му със Сребърна звезда заради проявена храброст при Мьоз-Аргон. Доколкото можеше да се съди от показаното, Ълстър Скарлет бе най-подходящият за герой младеж, имал някога късмета да отиде на война. Чувството за неловкост се създаваше от самия спектакъл. Всичко в тази гротеска изглеждаше не на място. Подобна стена можеше да краси дома на някой прочут герой от войната с половинвековна кариера, посветена на армията, но не тук, на Петдесет и четвърта улица, в натруфената трапезария на един търсач на удоволствия.

— Интересни са, нали? — Джанет бе влязла обратно в стаята.

— Впечатляващи са, меко казано. И какъв мъж.

— Тук спор няма. Всеки, който би си позволил да забрави за това, трябва само да влезе тук, за да си припомни.

— Изглежда, тази... история в картинки за това как е била спечелена войната не е точно ваша идея — каза той и подаде на Джанет налятата за нея чаша, която тя стисна здраво и незабавно поднесе към устните си.

— Определено не е — тя бе почти изпила чистия скоч. — Заповядайте, седнете.

И Кенфийлд бързо довърши своята чаша.

— Нека първо освежа тези съдинки.

Той взе нейната чаша. Тя седна на големия диван с лице към камината, докато той отиде до бара.

— Никога не бях предполагал, че мъжът ви е податлив на този вид... — той направи пауза и кимна към камината — махмурлук.

— Доста точно сравнение. След големия запой. Вие сте философ.

— Не се опитвам да бъда. Просто никога не би ми хрумнало, че той може да е от този сорт хора.

Той донесе двете чаши, подаде ѝ нейната и остана прав.

— Не сте ли чели разказа му за случилото се? Мислех, че вестниците са се справили чудесно със задачата да покажат недвусмислено чия е всъщност заслугата за поражението на Кайзера — каза тя и отново отпи.

— По дяволите момчетата от пресата. Нали вестниците им трябва да се продават. Чета ги, но не ги вземам на сериозно. Мислех, че и с него е така.

— Говорите така, сякаш сте познавали мъжа ми.

Кенфийлд нарочно се престори на изненадан и отклони чашата от устните си.

— Нима не знаехте?

— За кое?

— Ами, разбира се, че го познавах. Познавах го доста добре. Просто реших, че не може да не знаете. Съжалявам.

Джанет прикри изненадата си.

— Няма за какво. Ълстър имаше широк кръг приятели. Нямахме как да ги познавам всички. Вие от нийоркските му познати ли бяхте? Не си спомням да ми е споменавал за вас.

— Всъщност, не. Срецахме се от време на време, когато идвах на изток.

— О, да. Вие сте от Чикаго. Нали Чикаго беше?

— Да. Но, честно казано, работата ми ме отвежда къде ли не. — Тук той бе абсолютно искрен.

— С какво се занимавате?

Кенфийлд се върна с нови питиета и седна.

— Ако спестим превземките, търговец съм. Но ние никога не си ги спестяваме толкова очебийно.

— С какво търгувате? Познавам много хора, които продават разни стоки. И не ги е грижа за това.

— Ами, работата е там, че не продавам акции, или облигации, или сгради, или дори мостове. Продавам тенискортове.

Джанет се разсмя. Смехът ѝ бе приятен.

— Вие се шегувате!

— Съвсем сериозно. Продавам тенискортове.

Той остави чашата си на масата и се престори, че търси нещо по джобовете си.

— Почакайте да видя дали не си нося един. Наистина са много качествени. С идеален отскок. На ниво Уимбълдън, с изключение на тревните. Така се казва и фирмата ни — Уимбълдън. За ваша информация, кортовете са наистина отлични. Сигурно сте играли на десетки от тях, без да знаете на кого да отдадете заслуженото.

— Но това е очарователно. И защо хората купуват вашите тенискортове? Не могат ли да си ги направят сами?

— Могат, разбира се. Това и ги убеждаваме да правят. После печелим повече, когато разорем някой готов корт, за да го заменим с наш.

— Вие се шегувате. Тенискортът си е тенискорт.

— Само тревните кортове, мила моя. А те стават за игра чак на пролет, за да пожълтеят още през есента. Нашите са целогодишни.

Тя пак се засмя.

— Всичко е много просто. Моята компания разработи асфалтов композит, който дава същия отскок като този на тревния корт. Без да се топи от горещината. Без да се свива, като замръзне. Искате ли пълния каталог на офертите ни? Камионите ни ще са тук след три дни, а дотогава ще сме приключили с първия слой чакъл. Ще дадем договора на местна фирма. Няма и да усетите как една сутрин ще се събудите с прекрасен корт точно наред Петдесет и четвърта улица.

И двамата се разсмяха.

— Предполагам, че сте шампион по тенис.

— Не. Само играя. И то не добре. Самата игра не ми харесва особено. Естествено, плащаме си на няколко майстори с международна известност, които стимулират продажбите ни. За ваш късмет, можем да ви гарантираме показан мач на вашия корт в деня, когато завършим работа по него. Можете да си поканите приятели и да стане хубаво парти. По кортовете ни са ставали някои великолепни тържества. И обикновено това е клаузата от договора, която ни гарантира най-много сключени сделки.

— Много впечатляващо.

— От Атланта до Бар Харбър. Най-добрите кортове, най-страшните купони — той вдигна чаша.

— А, значи сте продали на Ълстър някой тенискорт?

— Дори не съм пробвал. А сигурно трябваше. Беше си купил дирижабъл преди време, а в крайна сметка какво е един тенискорт в сравнение с дирижабъл?

— По-плосък е — ухили се тя и му подаде празната си чаша. Той стана и отиде до бара, като развърза кърпата от ръката си и я пъхна в джоба си. Тя бавно изгаси цигарата си в пепелника на масата.

— Щом като не сте от нюйоркската тайфа, къде се запознахте с мъжа ми?

— Най-напред в колежа. Съвсем за малко. Напуснах в средата на първата година. — Кенфийлд се зачуди дали от Вашингтон не бяха пропуснали да вмъкнат в Принстън нужните документи за един отдавна забравен първокурсник.

— Не си падахте по книгите?

— Парите не си падаха по мен. Заминаха към погрешния клон от рода. После отново се срещнахме в армията. Пак за малко.

— В армията?

— Да. Но съвсем другояче, повтарям, съвсем другояче — каза той, отправяйки жест към полицата над камината и се върна на дивана.

— А как?

— Пътищата ни се разделиха след школата в Ню Джърси. Той — към Франция и към славата, аз — към Вашингтон и скуката. Но преди това си прекарахме чудесно. — Кенфийлд се наведе съвсем леко към нея, придавайки на гласа си някои минорни нотки, обикновено съпътстващи ефекта от алкохола. — Всичко това бе далече преди бракосъчетанието му, разбира се.

— Не така далече, Матю Кенфийлд.

Той я погледна отблизо, забелязвайки, че очакваната реакция бе положителна, но без ентусиазъм от споменатия факт.

— Ако е така, значи е бил по-глупав, отколкото смятах.

Тя го погледна в очите като някой, който се опитва да чете писмо не между редовете, а по скрития смисъл на думите.

— Вие сте много привлекателен мъж — каза тя и бързо стана, оставяйки питието си на малката масичка край дивана. — Не съм

вечеряла и ако скоро не хапна, ще започна да примаявам. Кое не обичам.

— Разрешете да ви покана на вечеря.

— За да ви изтече кръвта върху някой нищо неподозиращ келнер?

— Край на кръвта — вдигна Кенфийлд ръка. — Бих се радвал да вечеряме заедно навън.

— Да, убедена съм, че е така — тя вдигна чашата си и с едва забележим наклон в походката си се насочи към лявата част на камината. — Знаете ли какво се готвех да сторя?

— Не.

Той остана на мястото си, седнал дълбоко в мекия диван.

— Готвех си да ви помоля да си вървите.

Кенфийлд започна да се извинява.

— Не, почакайте. Искях да остана сама и да хапна мъничко пак сама, което може би не е чак толкова добра идея.

— Смятам, че е направо ужасна идея.

— Значи, ще я променим.

— Добре.

— Но, не искам да излизам. Бихте ли си пробвали заедно с мен, както се казва, късмета върху домашната тенджера?

— Това няма ли да донесе притеснения?

Джанет Скарлет дръпна въжето, което висеше на стената встрани от камината.

— Само за прислужницата. А тя определено не се преуморява, откакто съпругът ми... го няма.

Прислужницата отговори на повикването с такава скорост, че данъчният инспектор се зачуди дали не бе подслушвала край вратата. Това бе може би най-домашната жена, която Кенфийлд някога бе виждал. Имаше огромни ръце.

— Да, мадам? Не очаквахме да сте вкъщи тази вечер. Казахте ни, че ще вечеряте с мадам Скарлати.

— Е, изглежда съм променила решението си, нали, Хана? С мистър Кенфийлд ще вечеряме тук. Той знае приказката за късмета с тенджерата, така че донеси ни каквото намериш.

— Много добре, мадам.

Акцентът ѝ носеше белега на Средна Европа, може би Швейцария или Германия, помисли си Кенфийлд. Лицето ѝ, с масивна челюст и прибрана назад побеляла коса, караше човек да очаква благоразположение. Но такова нямаше. Изражението ѝ бе някакси твърдо и мъжествено.

Въпреки всичко, тя се погрижи готвачът да сготви отлична вечеря.

— Когато тази стара кучка поиска нещо, кара всеки да затрепери, докато не успее — каза Джанет. Бяха се върнали в трапезарията и седяха, отпивайки бренди на покрития с възглавници диван, като раменете им леко се докосваха.

— Това е естествено. Доколкото съм чувал, тя командва парада. Всеки трябва да ѝ се подчинява. Аз, поне, това и бих правил.

— Мъжът ми не бе на това мнение — каза тихо момичето. — И затова я вбесяваше.

Кенфийлд се престори, че темата не го интересува особено.

— Нима? Не бях чул да има никакви проблеми между тях.

— Не, проблеми не. Ълстър не го бе грижа за нищо и за никой чак толкова, че да създава проблеми. Поради което и тя побесняваше. Той нямаше желание да се бори. Просто правеше каквото си иска. Той бе единственият човек, когото тя не можеше да контролира и тя мразеше това.

— Но тя би могла да му спре парите, нали? — наивно запита Кенфийлд.

— Той си имаше свои.

— Бог ми е свидетел, това трябва да я е изваждало извън кожата ѝ. Той сигурно я е подлудявал.

Младата съпруга бе спряла поглед върху камината.

— Подлудяваше и мен. Тя не е по-различна.

— Все пак, тя му е майка...

— А аз съм му жена — тя бе вече пияна и впи пълен с омраза поглед върху снимките. — Няма право да ме затваря в клетка като животно! Да ме плаши с тъпите им клюки! Клевети! Милиони клевети! Приятелите на мъжа ми, не моите! Макар че може да е права и за тях, те не са по-стока, по дяволите!

— Приятелчетата на Ълстър винаги са си били малко странни, тук съм съгласен с теб. Но, ако ти правят мръсотии, не им обръщай внимание. Не са ти нужни.

Джанет иронично се засмя.

— Точно това ще направя. Ще отида до Париж, Кайро и къде ли не още и ще пусна обяви във вестниците. До всички приятели на онова копеле, Ълстър Скарлет, аз не ви обръщам внимание! Подпис Дж. Саксън Скарлет, вдовица. Ако е рекъл Господ!

Данъчният инспектор реши да рискува и да изпробва късмета си.

— Тя е събирала информация за теб от... разни такива места?

— А, тя не пропуска нищо. Трябва да си никой, за да нямаш досие в бюрото на знатната мадам Скарлати. Не знаеше ли?

После също така бързо, както бе обхваната от гняв, тя потъна в спокоен размисъл.

— Но това всъщност няма значение. Да върви по дяволите.

— А не тръгва ли на практика към Европа?

— Защо се интересуваш?

Кенфийлд сви рамене.

— Не се интересувам. Просто чета светската хроника.

— Нямам никаква представа.

— Дали има нещо общо между тези клюки, всичките клевети, дето е събрала от Париж... и това заминаване?

Той се опитваше да заваля думите си, което не бе трудно.

— Питай нея. Знаеш ли, това бренди си го бива.

Тя пресуши останалото в чашата си и я постави на масата. Данъчният инспектор не бе и преполовил своята. Той пое дълбоко въздух и я изпи.

— Права си. Кучка е.

— Кучка — момичето се притисна към рамото и ръката на Кенфийлд, обръщайки се с лице към него. — Не е като теб, нали?

— Не, поне родовете не пасват. Защо е тръгнала за Европа?

— И аз съм се питала многократно, и нищо не мога да измисля. А и не ме е грижа. Ти наистина ли си добър човек?

— Най-добрият, смятам.

— Ще те целуна и ще разбера. Винаги познавам.

— Не може да си толкова опитна...

— Не, не си прав — момичето се протегна към врата на Кенфийлд и го привлече към себе си. Трепереше.

Неговата реакция представляваше умерено силен шок. Момичето бе отчаяно и по някаква неясна причина, той почувства, че иска да я защити.

Тя свали ръка от рамото му.

— Да се качим горе — каза тя.

Горе, те се целуваха още и Джанет Скарлет погали с ръка лицето му.

— Тя каза... да съм се радвала на това че съм Скарлет... без наоколо ми да има някой от Скарлетови... Това каза.

— Кой? Кой го каза?

— Мама Кучка. Ето кой.

— Неговата майка?

— Ако не го намери... ще съм свободна... Нека се любим, Матю. Моля те, люби ме, за Бога!

Докато я носеше към леглото, Кенфийлд реши, че ще трябва някакси да убеди началниците си, че трябва да се окаже на борда на този кораб, преди той да е отплавал.

ГЛАВА 17

Джеферсън Картрайт уви тялото си в хавлия и излезе от сауната на клуба си. Отиде под душа за масаж и остави тънките, остри като иглички струйки на водата да разтриват черепа му. После вдигна нагоре лице, докато кожата му не го заболя от малката водна канонада. После бавно направи водата хладна, после студена, после ледена.

Беше се напил юнашки предната нощ. Всъщност бе започнал още рано следобед и до полунощ се бе подредил така, че реши да остане в клуба, вместо да си ходи у дома. Имаше всички основания да празнува. От триумфалната си среща с Елизабет Скарлати насам бе прекарал няколко дни в анализи (най-добрите, на които бе способен) на делата на фондация Скаруик. Сега бе готов да се държи на нужното ниво с началниците си. Договорът с Елизабет изобщо не напускаше ума му. Бе решил да го държи в куфарчето си, докато научи достатъчно за Скаруик, така че дори собственият му адвокат да остане впечатлен. Докато водата се изсипваше на главата му, той си спомни, че бе оставил куфарчето в един от сейфове на гара Гранд сентръл. Много от колегите му се кълняха, че сейфове на Гранд сентръл са по-сигурни от трезор. Че са по-сигурни от трезорите на Скарлати, и той можеше да се закълне.

Щеше да вземе договора следобед и да го занесе на адвокатите си. Щяха да се изненадат и той се надяваше, че ще го питат за Скаруик. Щеше да ги залее с бърз говор и лавина от факти и цифри така, че да загубят и ума, и дума. Все едно че вече ги чуваше.

— Боже мой, Джеф, приятелю! Нямахме и най-малка представа!

Картрайт се засмя на глас под душа.

Той, Джеферсън Картрайт, бе най-достойният кавалер от Кавалерите на Вирджиния! Тези северни смотаняци с префърцунените си пренебрежителни обноски, които не можеха дори да задоволят собствените си жени, сега ще трябва да се съобразяват със стария Джеф. По негов тертип!

Боже мой, помисли си той, можеше да купи и продаде половината от членовете на клуба си! Бе прекрасен ден!

След душа Джеферсън се облече и отдаден в пълна степен на новопридобитата си власт, влезе весело в частния бар. Повечето от членовете бяха дошли за обяд и с фалшива любезност неколцина приеха предложеното им от него питие. Неохотата им обаче, се превърна в умерен ентусиазъм, когато Джеферсън между другото обяви, че „е поел финансовите дела на Скаруик“.

Двама или трима внезапно откриха, че дебелакът Джеферсън Картрайт всъщност има качества, които не бяха забелязали по-рано. Наистина свестен мъж, като се замисли човек... Определено имаше талант! Скоро тежките кожени столове около кръглата дъбова маса, избрана от Джеферсън, бяха запълнени.

Щом като стрелките на часовника наближиха два и половина, членовете на клуба се извиниха и поеха към офисите и телефоните си. Мрежата от комуникации бе активирана и изненадващата новина за завоюването на фондацията Скаруик от Джеферсън Картрайт гръмна.

Един джентълмен, все пак, не си тръгна. Остана с няколко от редовните посетители и се присъедини към ухажорите на Джеферсън Картрайт. Бе може би около петдесетгодишен и олицетворяваше така търсения от застаряващите членове на висшето общество нехайно изтънчен образ. Чак до прошарените си мустаци, които бяха идеално подстригани.

Странното бе, че никой на масата не можеше да си спомни със сигурност името му, но никой и не искаше да си го признае. Това, все пак, бе клуб.

Джентълменът грациозно се намести в стола до Джеферсън в секундата, когато той остана свободен. Поведо непринуден разговор с южняка и настоя да поръча по още едно питие за всички. Когато питиетата пристигнаха, перфектно облеченият джентълмен се пресегна към две мартинита и по средата на разказвания от него виц ги постави за момент пред себе си. Като завърши разказа си, подаде едната чаша на Джеферсън.

Джеферсън вдигна питието и пи с пълни глътки.

Джентълменът се извини. Две минути по-късно Джеферсън Картрайт падна върху масата. Очите му не бяха зачервени или затворени като на някой, прехвърлил мярката си с алкохола. Просто бяха широко отворени, почти изскочили от черепа му.

Джеферсън Картрайт бе мъртъв.

А джентълменът така и не се завърна.

В центъра на града в редакцията на един нюйоркски таблоид старият словослагател чукаше чевръсто матрицата на малката новина. Щеше да се появи на десета страница.

БАНКЕР УМИРА В МОДЕРЕН МЪЖКИ КЛУБ

Словослагателят не бе особено заинтересуван.

Няколко машини по-настрана друг работник натискаше клавишите на друга новина. Тази пък беше вмъкната между рекламите за продажби на дребно на четирийсет и осма страница.

ОГРАБЕН СЕЙФ НА ГАРА ГРАНД СЕНТРЪЛ

Човекът зацъка с език. Нищо ли вече не бе сигурно на този свят?

ГЛАВА 18

На капитанската маса в първокласната столова на „Калпурния“ Елизабет с лека изненада установи, че мястото от дясната ѝ страна бе заето от мъж на не повече от трийсет години. Обичайната практика при самостоятелните ѝ пътувания бе корабът да ѝ намери за компания някой застаряващ дипломат, пенсиониран брокер или добър картоиграч, изобщо някой, с когото да има нещо общо.

Да търси нечия вина, все пак, тя не можеше. Предварително бе проверила капитанския списък — нещо, на което тя винаги настояваше, за да избягва потенциални делови конфликти — и бе забелязала, че някой си Матю Кенфийлд бе в ръководството на фирма за спортни артикули със силно развит пазар в Англия. Човек с връзки в обществото, бе предположила тя.

Във всеки случай се бе оказал приятен. Млад мъж с добри обноски, доста повърхностен, помисли си тя, и сигурно — добър търговец, какъвто той с готовност бе потвърдил, че е.

Към края на вечерята, един от дежурните офицери се доближи до нейния стол — имаше радиограма за нея.

— Донесете я тук, ако обичате — каза Елизабет с раздразнение.

Офицерът ѝ отговори тихо на ухо.

— Добре — каза тя и се надигна от стола.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо, мадам Скарлати? — запита Матю Кенфийлд, ставайки на крака заедно с останалите на масата.

— Не, благодаря ви.

— Напълно ли сте сигурна в това?

— Напълно, благодаря — отговори тя и последва дежурния офицер извън залата.

В радиовъзела Елизабет бе поканена да седне на една маса зад гишето, след което ѝ подадоха радиограмата. Тя прочете инструкциите в началото:

Спешно — осигурете присъствието на получателя за незабавен отговор.

Тя погледна към дежурния офицер, който я изчакваше от другата страна на гишето, за да я придружи обратно до залата.

— Моите извинения. Изпълнявали сте нареждания.

После прочете и останалата част от радиограмата.

МАДАМ ЕЛИЗАБЕТ СКАРЛАТИ: КОРАБ НА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КАЛПУРНИЯ, ОТКРИТО МОРЕ
ВИЦЕПРЕЗИДЕНТЪТ ДЖЕФЕРСЪН КАРТРАЙТ
МЪРТЪВ ТОЧКА ПРИЧИНАТА ЗА СМЪРТТА НЕЯСНА
ТОЧКА ВЛАСТИТЕ НАМИРАТ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА
ПОДОЗРИТЕЛНИ ТОЧКА ПРЕДИ СМЪРТТА КАРТРАЙТ
Е ОГЛАСИЛ СВОЙ ПОСТ ОТ ЗНАЧИТЕЛЕН РАНГ ВЪВ
ФОНДАЦИЯ СКАРУИК ТОЧКА НЯМА ЗАПИСАНО
ПОДОБНО НАЗНАЧЕНИЕ ГЛАСИ ИНФОРМАЦИЯ ОТ
СИГУРНИ ИЗТОЧНИЦИ ТОЧКА С ОГЛЕД НА ГОРНОТО
ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА КОМЕНТИРАТЕ ИЛИ ДА ДАДЕТЕ
НЯКАКВИ ИНСТРУКЦИИ ТОЧКА СЛУЧАЯТ
ТРАГИЧЕН И КРАЙНО НЕБЛАГОПРИЯТЕН ЗА
КЛИЕНТИТЕ НА УОТЪРМАН ТОЧКА НЯМАХМЕ
ИНФОРМАЦИЯ ЗА СЪМНИТЕЛНИТЕ ДЕЙСТВИЯ ОТ
СТРАНА НА ВИЦЕПРЕЗИДЕНТА КАРТРАЙТ ТОЧКА
ОЧАКВАМЕ ОТГОВОР ТОЧКА ХОРЪС БУТИЕР
ПРЕЗИДЕНТ УОТЪРМАН ТРЪСТ КЪМПАНИ

Елизабет бе зашеметена. В радиограмата си до мистър Бутиер минута по-късно тя посочи, че всички нужни изявления от страна на „Скарлати индъстрис“ ще бъдат направени от Ченсълър Дрю Скарлет до една седмица. Дотогава случаят остава без коментар.

До Ченсълър Дрю тя изпрати втора радиограма.

Ч. Д. СКАРЛЕТ, ШЕЙСЕТ И ВТОРА УЛИЦА ИЗТОК
129, НЮ ЙОРК ОТНОСНО ДЖЕФЕРСЪН КАРТРАЙТ
НИКАКВИ ИЗЯВЛЕНИЯ ПОВТАРЯМ НИКАКВИ
ИЗЯВЛЕНИЯ ЧАСТНИ ИЛИ ПУБЛИЧНИ ПОВТАРЯМ
ЧАСТНИ ИЛИ ПУБЛИЧНИ ПРЕДИ ДА ВЛЕЗЕМ ВЪВ
ВРЪЗКА ОТ АНГЛИЯ ТОЧКА ПОВТАРЯМ НИКАКВИ
ИЗЯВЛЕНИЯ ТОЧКА

С ОБИЧ МАЙКА

Елизабет реши, че би трябвало да се върне на масата, ако не по друга причина, поне за да не придаде твърде голямо значение на случилото се. Но докато вървеше бавно по тесните коридори с дежурния офицер, тя осъзна с нарастваща тревога, че случилото се всъщност бе предупреждение. Тя веднага изключи възможността „съмнителните действия“ на Картрайт да са били причината за смъртта му. Той бе смешна фигура.

Това, за което Елизабет трябваше да се подготви, бе разкриването на договора ѝ с Картрайт. Можеха да се дадат няколко обяснения, които тя щеше да поднесе без подробности. Разбира се, независимо от това какво би казала, единодушният извод щеше да бъде, че годините ѝ най-сетне си казват своето. Подобен договор с човек като Джеферсън Картрайт бе доказателство за ексцентричност, и то в степен, която поставяше под въпрос нейната компетентност. Елизабет Скарлати не се тревожеше за това. Тя не бе подвластна на чужди мнения.

Това обаче, което я тревожеше, и то дълбоко, бе фундаменталният извор на страховете ѝ: фактът, че договорът можеше и да не бъде открит.

Отново на капитанската маса тя извини отсъствието си с кратките и откровени думи, че един от доверените ѝ управители, когото доста е ценяла, е починал. Тъй като тя очевидно не желаше да се разпростира по темата, спътниците ѝ от масата изказаха съболезнованията си и след прилична пауза в разговорите си, ги възобновиха отново. Капитанът на „Калпурния“, дебел англичанин с буйни вежди, огромна челюст и двойна брадичка, философски отбеляза наум, че загубата на добър директор в бизнеса трябва да съответства на преместването на добре обучен първи помощник.

Младежът до Елизабет се наведе към нея и каза тихо:

— Изваден направо от Джилбърт и Съливан, нали?

Старицата се усмихна приятно заговорнически. Под смесицата от разговори тя му отвърна тихо:

— Монархът на океаните. Представяте ли си го да дава заповеди за вдигане на платната?

— Не — отговори младежът, — но мога да си го представя как излиза от ваната си. По-интересно е.

— Лошо момче. Ако се ударим в айсберг, ще гледам да съм далеч от вас.

— Невъзможно. Ще бъда в първата спасителна лодка, а някой от хората тук със сигурност ще е резервирал там и едно място за вас — усмихна се подкупващо той.

Елизабет се засмя. Този млад мъж бе забавен, а освен това й действаше ободряващо да се отнасят към нея с малко по-дръзка доброжелателност. Последва приятен разговор за предстоящите им маршрути в Европа. Бе интересно, защото, макар и непринудени, никой от тях не смяташе да каже нещо важно на другия.

След вечеря групата важни пасажери от капитанската маса се оттегли в игралната зала и започна да формира двойките за бридж.

— Предполагам, че с картите сте ужасно зле — каза Кенфийлд, усмихвайки се на Елизабет, — но тъй като аз съм много изкусен, ще ви изваждам.

— Трудно е да откажеш на тъй ласкава покана.

В този момент той реши да се поинтересува:

— Кой почина? Дали бих могъл да го познавам?

— Съмнявам се, млади момко.

— Кой знае. За кого става дума?

— Кажете ми, откъде бихте могли да познавате един скромнен директор в банката ми?

— Стори ми се, че е доста важен човек.

— Сигурно някои са го смятали за такъв.

— Е, ако поне беше достатъчно богат, бих се опитал да му продам един тенискорт.

— Наистина, мистър Кенфийлд, просто нямате мяра — засмя се Елизабет, докато влизаха в залата.

По време на играта Елизабет забеляза, че макар у младия Кенфийлд да се спотайваше нюхът на първокласен бриджор, играта му всъщност не бе особено добра. В един момент, напълно ненужно, според Елизабет, той се остави да бъде надигран, но тя го отдаде на форма на любезност към противника. После запита стюарда на залата дали имат точно определен вид пури и когато му бяха предложени други, се извини и каза, че ще си вземе от запасите в каютата.

Елизабет си спомни, че заедно с кафето в края на вечерята очарователният мистър Кенфийлд бе отворил нова кутия пури.

Няколко минути по-късно се завърна на масата, след като ръката бе изиграна, и се извини, обяснявайки, че е помогнал на някакъв възрастен джентълмен, на когото морето изглежда не му понасяло, да стигне до каютата си.

Партньорите от отсрещната страна промърмориха нужните похвални фрази, но Елизабет не пророни и дума. Тя просто се вгледа в младия мъж и с известно задоволство, но и с тревога забеляза, че той отбягна погледа ѝ.

Играта привърши рано — издигането и спускането на „Калпурния“ бе станало твърде притеснително. Кенфийлд придружи Елизабет Скарлати до апартамента ѝ.

— Бяхте очарователен — каза тя. — А сега ви освобождавам, за да посветите вниманието си на по-младото поколение.

Кенфийлд се усмихна и ѝ подаде ключовете.

— Щом като настоявате. Но така ми отреждате една скучна вечер. Знаете това.

— Времената *наистина* се променят, а може би и младежите.

— Може би.

На Елизабет ѝ се струваше, че той силно желае да си отиде.

— Е, тогава, една стара жена ви благодари за вечерта.

— И един не толкова млад мъж — на вас. Лека нощ, мадам Скарлати.

Тя се обърна след него:

— Още ли ви интересува кой бе починалият мъж?

— Стори ми се, че не искахте да ми кажете. Не, не е важно. Лека нощ.

— Казваше се Картрайт. Джеферсън Картрайт. Познавахте ли го?
— запита Елизабет, като следеше внимателно очите му.

— Не, съжалявам, не сме се срещали. — Видът му бе спокоен и напълно невинен. — Лека нощ.

— Лека нощ, млади момко — тя влезе в апартамента си и затвори вратата след себе си. Чу как стъпките му отекнаха надолу по външния коридор, докато затихнаха напълно. Бяха стъпки на бързащ човек.

Елизабет свали норката си и влезе в просторната, комфортна спалня с мебел, изцяло прикрепена към пода. Включи лампата, пристегната за нощното шкафче, и седна на ръба на леглото. Опита се да си спомни какво точно бе казал капитанът на „Калпурния“ за младежа, когато ѝ бе представил списъка на хората от масата за нейно одобрение.

— А това е един момък с доста важни познати, бих добавил, на име Кенфийлд.

Елизабет не бе обърнала внимание на кратките данни за него повече отколкото за останалите.

— Работи в концерн за производство на спортни стоки и пресича Атлантика доста често. Уимбълдън, струва ми се.

А после, ако паметта на Елизабет не ѝ изневеряваше, капитанът бе добавил:

— Идва със специална препоръка от параходството. Сигурно — нечий син. Колежанска вратовръзка и тъй нататък. Наложил се да отстраня д-р Барстоу заради него.

Елизабет се бе съгласила на компанията, без да задава въпроси.

Значи младежът бе дошъл със специална препоръка за място на капитанската маса от собствениците на английска параходна компания. И раболепният капитан, привикнал на чести срещи с висшето общество от два континента, се бе почувствал задължен да отстрани от масата си един високоуважаван хирург в полза на Кенфийлд.

Ако не за друго, то поне за да усмири неизтощимата си фантазия, Елизабет вдигна телефона и поиска да я свържат с радиовъзела.

— Радиовъзел „Калпурния“, добър вечер — британският акцент сведе думата *вечер* до почти непонятен единичен звук.

— Обажда се Елизабет Скарлати, апартамент А, три. Може ли да говоря с дежурния офицер, ако обичате?

— На телефона дежурен офицер Питърс. С какво мога да ви бъда полезен?

— Вие ли бяхте дежурен и по-рано тази вечер?

— Да, госпожо. Радиограмите ви за Ню Йорк бяха изпратени веднага. Би трябвало да са пристигнали в рамките на един час.

— Благодаря ви. Но, не за това се обаждам... Боя се, че изпуснах една своя среща в радиовъзела. Търсил ли ме е някой там? — Елизабет наостри слух за следа и от мигновено колебание. Такова нямаше.

— Не, госпожо, никой не е питал за вас.

— Да, той може би се е почувствал неудобно. Вината е изцяло моя.

— Съжалявам, мадам Скарлати. Освен вас бяхме посетени само от трима други пътници тази вечер. Първа вечер на борда, сама разбирате.

— След като са били само трима, ще ви затрудня ли много, ако ви помоля да ми ги опишете?

— Не, съвсем не... Ами, първо дойде една възрастна двойка туристи, а след това един господин, боя се, леко пийнал, който искаше да види графика на редовната връзка.

— Какъв график?

— За радиовръзките, госпожо. За първа класа имаме по три сеанса дневно. В десет, дванайсет и два часа. Приятен човек. Само лекичко прекалил с бирата.

— Не беше ли млад? Сигурно, на не повече от трийсет? Със смокинг?

— Описанието ви съвпада, госпожо.

— Благодаря ви, офицер Питърс. Не става въпрос за нещо важно, но бих се радвала, ако този разговор остане между нас.

— Разбира се.

Елизабет стана и отиде в дневната. Партньорът ѝ в бриджа може и да не беше особено умел картоиграч, но без съмнение бе превъзходен актьор.

ГЛАВА 19

Матю Кенфийлд се насочи към дъното на коридора с бързи стъпки по простата причина, че стомахът му се бунтуваше. Може би барът — и тълпата — на втора палуба щяха да му подействат добре. Той влезе и си поръча бренди.

— Страшен купон, нали?

Огромен, широкоплещест тип, с фигура на централен защитник в професионалния футбол, притисна Кенфийлд към един от високите столове край барплота.

— Не ще и дума — отвърна Кенфийлд с празна усмивка.

— Сега се сетих! Ти си от капитанската маса. Видяхме те на вечеря.

— Храната там поне е добра.

— Знаеш ли кво? И аз можех да съм на капитанската маса, но казах „Да й сера отгоре“.

— От това щеше да излезе интересен ордъовър.

— Не се майтапя. — Акцентът, реши Кенфийлд, бе от района на пиацата за таксито, доста завален от алкохола. — Чичото има купища акции. Но казах, майната му.

— Ако искаш, можем да си сменим местата.

Централният защитник се олюля леко и хвана барплота, за да се задържи на стола.

— Скучно ще ни е. Хей, барман! Бърбън и тъмна бира!

Централният защитник запази равновесие и се наклони към Кенфийлд. Погледът му бе стъклен, а очите му бяха изгубили всякакъв мускулен контрол. Русата му коса бе паднала върху челото му.

— Ти с кво се занимаваш, приятел? Или си още в училище?

— Мерси за комплимента. Не, работя в „Спортни артикули Уимбълдън“. А ти къде си?

Кенфийлд се облегна на стола и извърна глава, за да продължи да проучва лицата в тълпата.

— „Годуин и Ролинс“. Ценни книжа. Собственост на тъста. Петата по големина финансова къща в града.

— Забележително.

— Ти на чий гръб я караш?

— Какво?

— Гръб. Връзки. Как тъй се намери на капитанската маса?

— А, приятели на фирмата се погрижиха. Работим тясно с английски компании.

— Уимбълдън. Това е в Детройт.

— Чикаго.

— Ах, да. „Фордът“ на пръчките за голф, а? „Фордът“.

— Да.

Кенфийлд отправи последната си дума право в лицето на пияния рус Адонис и нарочно неучтиво.

— Не го вземай навътре. Как се казваш?

Кенфийлд тъкмо щеше да отговори, когато погледът му бе прикован от вратовръзката на пияния. Не знаеше защо. После забеляза и копчетата на ръкавелите му. И те, като връзката, бяха в силно червено и черно на райета. Цветовете бяха наситени и ярки.

— Стресна ли се?

— Какво?

— Как се казваш? Аз съм Бутройд. Чък Бутройд — каза той и още веднъж хвана с ръка махагоновия плот, за да се задържи прав. — Бориш се във Форд и... Опаа, извини ме, Уимбълдън?

Бутройд изглежда изпаднаше в безсъзнание.

— Да, боря се. Виж, приятел, нещо ми е зле. Не се обиждай, но май ще трябва да си легна, преди да е станала някоя беля. Лека нощ, мистър...

— Бутройд.

— Тъй. Лека нощ.

Мистър Бутройд полуотвори очи и вдигна ръка за поздрав, докато с другата се пресягаше за своя бърбън. Кенфийлд бързо, но несигурно започна да излиза от бара.

— Чъкси, сладурчето ми! — чернокоса жена се тръшна върху алкохолизирания мистър Бутройд. — Потъваш вдън земя всеки път, щом ми трябваш, дявол да те вземе!

— Не ми се карай, любов моя.

— Ще ти се карам всеки път, когато правиш така.

Барманът си намери друга работа и бързо се оттегли надалече.

Мистър Бутройд погледна жена си и за няколко секунди престана да се люлее. Фиксира върху нея погледа си, който вече съвсем не бе на пияница, а на човек, непрекъснато нащрек. За страничния наблюдател двамата продължаваха да бъдат съпруг и съпруга, които спореха по повод пиенето на мъжа, тихо, но напрегнато, така че да останат необезпокоявани от натрапници. Макар да продължаваше да седи в приведената си поза, Чък Бутройд говореше ясно на фона на шума в бара. Бе трезвен.

— Няма страшно, скъпа.

— Убеден ли си?

— Твърдо.

— Кой е той?

— Известен търговец. Смятам, просто души за бизнес.

— Ако е обикновен търговец, защо го сложиха на масата точно до нея?

— Хайде, хайде. Май вече ти трепери отвътре.

— Просто съм предпазлива.

— Слушай внимателно, тогава. Работи в оная спортна фирма от Чикаго. Уимбълдън. Внасят половината от нещата си от английски фирми. — Бутройд спря, сякаш обясняваше проста задача на дете. — Корабът е британски. Старицата е златна мина с милион познати и някой е решил да се възползва. Освен това е пиян като цепеница и му се гади, та две не вижда.

— Дай да си пийна — каза мисис Бутройд и се протегна към чашата на мъжа си.

— Обслужвай се.

— Кога ще започваш?

— След около двацет минути.

— Защо трябва да е точно тази нощ?

— Целият кораб е пиян, а и времето за късмет е чудесно, като пред буря. Всеки, който още не се е напил, в момента повръща. А скоро и пияните ще започнат.

— Какво искаш да сторя?

— Удари ми един силен шамар. После се върни, при когото там беше, и без много да ти пука, им кажи, че вече съм преминал всякакви граници, че краят ни се вижда, или нещо такова. След няколко минути

ще припадна на пода. Погрижи се двама мъже да ме отнесат в кабината. Или даже трима.

— Не знам ще се намерят ли трима достатъчно трезвени.

— Тогава, извикай стюарда. Или бармана, още по-добре. Бармана. Тук доста го притеснявам.

— Добре. Ключът в теб ли е?

— Баща ти ми го даде на кея сутринта.

ГЛАВА 20

Кенфийлд се добра до каютата си с усещането, че ще повърне. Непрестанното и вече мощно люлеене на кораба си казваше своето. Зачуди се защо има вицове за морската болест. Никога не му бе изглеждало смешно. Никога не се бе смял на карикатурите.

Падна връз леглото си, като си свали само обувките. С благодарност установи, че сънят го налягаше. Последните двацет и четири часа бе прекарал в непрестанно напрежение.

И тогава започна да се чука.

Първо тихичко. Толкова тихо, че Кенфийлд само се обърна на другата страна. Тогава по-силно и по-силно и все по-бързо. Бе остро чукане, сякаш с един свит пръст и поради остротата си екна из цялата каюта.

Все още в полусън, Кенфийлд извика:

— Какво има?

— По-добре да отворите, друже.

— Кой е? — запита Кенфийлд, докато се опитваше да спре въртенето на стаята.

Силното чукане започна отначало.

— За Бога, спрете! Идвам!

Данъчният инспектор с мъка се изправи на крака и тръгна към вратата на каютата. Отключването на бравата се оказа още по-мъчно. Униформената фигура на корабния радист скочи в стаята му.

Кенфийлд си събра мислите, доколкото можеше, и погледна човека, вече облегнат на вратата.

— Какво искаш, по дяволите?

— Казахте ми да дойда в каютата ви, ако има нещо, дето си заслужава. Онова там... дето ви интересува.

— Е?

— Е, не смятате, че британски матрос ще тръгне да нарушава устава, без да има защо, нали?

— Колко?

— Десет лири.

— Какво, за Бога, трябва да е това, дето струва десет лири?

— Петдесет долара.

— Скъпичко ми се вижда.

— Струва си.

— Двайсет долара.

— Хайде... — захленчи морякът на своя кокни.

— Трийсет и толкоз — каза Кенфийлд и се насочи към леглото си.

— Дадено. Дайте ми парите.

Кенфийлд извади портфейла си и подаде на радиста три десетдоларови банкноти.

— Какво сега е това, което струва трийсет долара?

— Разкрит сте. От мадам Скарлати — каза морякът и изчезна.

Кенфийлд се изми със студена вода, за да се разсъни и запремисля възможностите си оттук нататък.

Бяха го хванали без прилично алиби. Според всяка логика полезността му беше изчерпана. Трябваше да го сменят, а това щеше да отнеме време. Най-малкото, което му оставаше да направи, бе да не позволи на старицата да предугади откъде бе дошъл.

Ех, ако можеше Бенджамин Рейнолдс да е тук с неговите мъдри съвети на стара пушка. Тогава си спомни за нещо, което Рейнолдс веднъж бе казал на друг данъчен инспектор, който бе безмилостно разкрит: „Използвай част от истината. Виж дали ще помогне. Намери някакъв претекст за това, което правиш.“

Той излезе от каютата си и изкачи стълбището до първа палуба. Намери апартамента ѝ и почука на вратата.

Чарлз Конъуей Бутройд, изпълнителен вицепрезидент на финансова къща „Годуин и Ролинс“, падна в несвяст на пода в бара.

Трима стюарди, двама пияни участници в купона, жена му и случайно минаващ морски офицер успяха да отнесат огромното му тяло от залата в каютата му. Със смях на уста те свалиха обувките и панталоните на русия гигант и го покриха с одеяло.

Мисис Бутройд извади две бутилки шампанско и разля за отбора спасители. За себе си напълни цяла водна чаша.

Стюардите и морският офицер от „Калпурния“ отпиха чак след нетърпящите отказ молби на мисис Бутройд и почти веднага се оттеглиха. Това все пак стана едва след като мисис Бутройд се погрижи да им втълпи, че мъжът ѝ бе изпаднал в абсолютно безсъзнание.

Сама с другите двама доброволци, мисис Бутройд пресуши и последната капка шампанско, преди да запита:

— Кой има каюта?

Излезе, че само единият е ерген, жената на другия бе в бара.

— Погрижи се да се нафирка, за да останем сами — После отпрати предизвикателството и към двамата. — Момчета, смятате ли, че двамата ще можете да ме оправите?

Момчетата откликнаха като един, кимайки като хамстери, надушили кедрови стърготини.

— Предупреждавам ви! Ще си държа полата на врата и за двама ви, и пак няма да ми стигнете! — олюля се леко мисис Бутройд, като отвори вратата. — Божичко! Дано само не ви е неприятно да се гледате един друг. Аз, лично си умирам за това!

Двамата мъже почти се премазаха един друг, опитвайки се да минат едновременно през вратата на кабината след дамата.

— Кучка! — промърмори от леглото Чарлз Конъуей Бутройд.

Той отметна одеялото и obu панталоните си. После бръкна в някакво чекмедже и извади един от чорапите на жена си.

Като един вид суха тренировка, той наложи тесния край на чорапа върху главата си и погледна към огледалото. Остана доволен от видяното там. После свали чорапа и отвори куфара.

Под няколкото ризи имаше чифт гуменки и тънко еластично въже, дълго около метър и нещо.

Чарлз Конъуей Бутройд си върза гуменките, докато въжето лежеше до краката му. Върху горната част от мощната си снага навлече черен плетен пуловер. Усмиваше се. Чувстваше се щастлив.

Елизабет Скарлати си бе вече легнала, когато чу почукването. Посегна към чекмеджето на нощното си шкафче и оттам извади малък револвер.

Стана и отиде до вратата на външната стая.

— Кой е? — запита тя с висок глас.

— Матю Кенфийлд. Много бих желал да говоря с вас.

Елизабет бе объркана. Не го бе очаквала и трудно намери думите, с които да му отвърне.

— Сигурна съм, че май леко сте прекалили с пиенето, мистър Кенфийлд. Не можете ли да почакате до сутринта?

Не звучеше убедително дори сама на себе си.

— Прекрасно знаете, че не съм и не мога. Мисля, че трябва да поговорим сега.

Кенфийлд се надяваше, че вятърът и морето успяват да приглушат думите му. Разчиташе и на това, че предстоящата му задача нямаше да му позволи да повърне много, много обилно.

Елизабет се приближи към вратата.

— Не мога да измисля дори и една причина, която да ме убеди, че трябва да говорим сега. Надявам се, че няма да е необходимо да викам корабната полиция.

— За Бога, госпожо, отворете най-сетне тази врата! Или може би аз трябва да повикам корабната полиция, за да им кажа, че и двамата се интересуваме от някой, който кръстосва Европа с акции на стойност милиони! От които, аз, лично, няма да получа и цент!

— Какво казахте? — Елизабет бе вече до вратата на каютата.

— Чуйте ме, мадам Скарлати — каза Матю и сви дланите си на фуния, насочена към ъгъла на вратата — Ако информацията ми поне се докосва до истината, вие сте с револвер. Добре. Отворете вратата и ако не съм с ръце зад тила, или ако има някой зад мен, стреляйте на момента! Мога ли да постъпя по-честно от това?

Тя отвори вратата и пред нея се показва Кенфийлд, съдържанието на чийто стомах бе възпирано от изригване единствено от мисълта за предстоящия разговор. Той затвори вратата след себе си и Елизабет Скарлати разбра характера на притеснението му. Както винаги под упражняван натиск, тя подреди правилно приоритетите.

— Използвайте банята ми, мистър Кенфийлд. Насам е. Подкрепете се и после ще говорим.

Чарлз Конъуей Бутройд постави две възглавници под одеялото на леглото си. Взе въжето в ръце и сръчно го уви в примка на ласо. Попукването на нишките бе музика в ушите му. Постави чорапа на

жена си в джоба си и тихо напусна каютата. Тъй като бе на първа палуба от страната на левия борд, нужно бе само да заобиколи площадката на носа, за да достигне целта си. Прецени издигането и спускането на кораба в бурното море и бързо отсъди, че в долна мъртва точка с лек крен надясно едно човешко тяло би достигнало океанските води максимално бързо и с минимум структурни увреждания от кораба. Бутройд бе просто пълен професионалист. Скоро щяха да научат цената му.

Кенфийлд излезе от тоалетната на Елизабет Скарлати значително облекчен. Тя го гледаше изпитателно от един люлеещ се стол, на няколко стъпки от далечната стена на леглото, с револвер, насочен право в него.

— Ако седна, ще приберете ли тази пущина?

— Не, но седнете и да поговорим за това.

Кенфийлд седна на леглото и присви крака, така че да е с лице към нея. Старицата запъна петлето на пистолета си.

— На вратата споменахте нещо, мистър Кенфийлд, което е и единствената причина, поради която този пистолет още не е изгърмал. Бихте ли продължили мисълта си?

— Да. Първото нещо, което се сещам да ви кажа е, че не съм...

Кенфийлд замръзна.

Ключалката на външната врата прещрака. Данъчният инспектор протегна ръка към старицата, която инстинктивно, тозчас му подаде пистолета.

Кенфийлд веднага я подхвана за ръка и благо, но твърдо я преведе до леглото. Само погледът му даваше указания, на които тя се подчиняваше.

Тя се опъна на леглото, оставайки единствено под меката светлина на нощната лампа, докато Кенфийлд се изтегли към сянката на отворената врата на спалнята. Той ѝ даде знак да затвори очи, команда, която всъщност не се надяваше тя да изпълни, но старицата и това стори. Елизабет отпусна глава наляво, а един вестник остана на няколко сантиметра от дясната ѝ ръка. Изглеждаше така, сякаш бе заспала, докато чете.

Вратата на кабината бе бързо отворена и затворена.

Кенфийлд прилепи плътно гръб към стената и стисна малкия пистолет здраво в ръката си. През оставеното от откrehнатата врата пространство от няколко сантиметра можеше да добие представа за това, което ставаше в антрето. В същото време осъзна, че нахлулият в кабината имаше същото предимство, но за разлика от Кенфийлд той не бе в сянка, а и предполагаше, че е неочакван.

Тогава посетителят влезе в полезрението му и Кенфийлд неволно осъзна, че шумно преглъща, отчасти от изненада, отчасти от страх.

Мъжът бе грамаден, може би с половин глава по-висок от Кенфийлд, с огромни гърди и рамене. Носеше черен пуловер, черни ръкавици, а върху главата си имаше тънка, мъглява материя, вероятно коприна, която придаваше на гиганта призрачен, нечовешки вид и напълно размазваше чертите на лицето му.

Нахлулият мина през вратата на банята и застана край ъгъла на леглото, само на метър от Кенфийлд. Изглежда вземаше мярката на старицата, докато вадеше тънко въже от джоба на панталона си.

Тръгна към лявата половина на леглото, привеждайки се напред.

В този момент Кенфийлд отскочи напред и с все сила стовари пистолета върху главата на мъжа. На мястото на удара кожата се разкъса и оттам незабавно бликна кръв, която започна да напоява покритието на главата. Нахлулият залитна напред, но се опря с ръце на земята, след което се завъртя така, че да застане лице срещу лице с Кенфийлд. Мъжът бе зашеметен, но само за секунди.

— Ти! — това не бе възклицание, а само неприятна констатация. — Кучи сине!

Паметта на Кенфийлд се втурна назад, прехвърляйки време и случки, но така и не можа да намери дори най-далечна връзка с масивното същество пред него. Това, че трябваше да го е срещал, бе очевидно; това, че не можеше да го познае — вероятно опасно.

Мадам Скарлати се сви пред дървената табла на леглото до стената, наблюдавайки сцената със страх, но без паника. Изглежда бе ядосана, че има пред себе си ситуация, която нямаше никакъв начин да вземе под контрол.

— Ще извикам корабната полиция — каза тя тихо.

— Не! — остро изкомандва Кенфийлд. — Не докосвайте телефона! Моля ви!

— Трябва да сте луд, млади момко!

— Искаш да се спазарим ли, мой човек?

Гласът бе също смътно познат. Данъчният инспектор държеше пистолета си, насочен право в главата на мъжа.

— Без пазарлъци. Само свали тази карнавална маска.

Мъжът бавно вдигна ръце нагоре.

— Не така, мой човек! С една ръка. Ще седнеш на другата. С дланта нагоре!

— Умник — каза нахлулият, сваляйки едната си ръка.

— Мистър Кенфийлд, настоявам да ме изслушате! Този мъж влезе с взлом в каютата ми. Бог знае, вероятно е щял да ме ограби или убие — мен, не вас. Трябва да се обадя на съответните власти!

Кенфийлд не виждаше как може да накара старицата да го послуша. Нямаше склонност към героизъм и мисълта за официална защита бе примамлива и за него. Но, щеше ли това да бъде защита? А, дори и да бе, тази свита на кълбо човешка маса в краката му бе единствената следа, или възможност за такава, към изчезналия Ълстър Скарлет, която той или който и да е в Група номер 20 бе открил досега. Кенфийлд реши, че ако извикат властите на кораба, нахлулият щеше да бъде сметнат просто за крадец. Възможно бе мъжът да е и крадец, но Кенфийлд силно се съмняваше в това.

Седейки в краката на счетоводителя, маскираният Чарлз Бутройд стигна до същия извод по отношение на бъдещето си. Перспективата за провал, в комбинация със затвор, започваше да дава воля на неконтролируемо отчаяние.

Кенфийлд заговори тихо на старицата.

— Бих искал да отбележа, че този мъж не влезе с взлом. Тон отключи вратата, което предполага, че му е бил даден ключ.

— Точно тъй! Дадоха ми го! Няма да направиш нещо тъпо, нали, мой човек? Хайде да се спазарим. Ще ти платя петдесет пъти повече от това, дето печелиш от бейзболните топки! Какво ще кажеш?

Кенфийлд изглежда остро човека под себе си. Намекът бе неочакван и обезпокояващ. Нима бе вече разкрит? Внезапната болка в стомаха на Кенфийлд дойде заедно с мисълта, че жертвените агнета в тази каюта можеше и да са две на брой.

— Свали този проклет парцал от главата си!

— Мистър Кенфийлд, хиляди пътници са пътували с този кораб. Един ключ не би бил проблем да се извади. Настоявам...

Дясната ръка на гиганта се стрелна към крака на Кенфийлд. Данъчният инспектор стреля в същия миг в рамото му. Революерът бе малък калибър, така че изстрелът не бе силен.

Ръката на маскирания със спазъм отпусна глезена му и хвана рамото, където бе заседнал куршумът. Кенфийлд бързо се изправи и ритна с всичка сила мъжа в главата. Върхът на марковата му кожена обувка намери врата на мъжа и разкъса кожата под чорапената маска. Въпреки това мъжът се втурна напред към Кенфийлд, насочвайки се към кръста му, сякаш се готвеше да му направи футболна блокада. Кенфийлд отново стреля. Този път куршумът попадна в хълбока на нападателя. Кенфийлд се притисна до стената на каютата, докато мъжът се преви и падна на колене в мъчителен гърч. Костта и мускулната тъкан по пътя на куршума бяха разкъсани.

Кенфийлд посегна да издърпа коприненото покритие от лицето на мъжа, вече пропито с кръв, когато гигантът, макар и на колене, прикова с лявата си ръка счетоводителя към стената. Кенфийлд заби пистолета в главата му, опитвайки се в същото време да отблъсне железния хват на притисналата го предмишница. След удар нагоре по китката на мъжа черният пуловер се разкъса, показвайки отдолу ръкава на бяла риза. На ръкавела имаше голямо копче, раирано но диагонал в черно и червено.

За момент Кенфийлд спря съпротивата си, опитвайки се да асимилира новото си откритие. Съществува, в кръв и рани, сумтеше от болка и отчаяние. Но Кенфийлд го бе разпознал и бе безкрайно объркан. Докато се опитваше да успокои дясната си ръка, той се прицели внимателно в коляното на мъжа. Оказа се трудно — мощната ръка го притискаше в стомаха със силата на гигантско бутало. Беше готов да стреля, когато нападателят отскочи нагоре, изправяйки гръб и оставайки изцяло незащитен пред по-дребния мъж. Кенфийлд дръпна спусъка повече инстинктивно, отколкото преднамерено. Куршумът прониза горната част на стомаха.

Чарлз Бутройд отново падна.

Матю Кенфийлд погледна към старицата, която се пресягаше към телефона край леглото си. Той прескочи мъжа и насила отскубна слушалката от ръката ѝ. Остави я на вилката.

— Моля ви! Зная какво правя!

— Сигурен ли сте?

— Да. Моля ви! Повярвайте ми!

— Боже мой! Внимавайте!

Кенфийлд се завъртя на пети, избягвайки на сантиметри разбиването на гръбнака си от засилилия се ранен Бутройд, преплел пръстите на ръцете си в подобно на чук оръжие.

Мъжът падна на леглото и се претърколи настрани. Кенфийлд придърпа старицата надалеч и насочи пистолета си към нападателя.

— Не зная защо го правиш, но, ако не спреш, следващият куршум ще мине точно през челото ти. Обещание на снайпер, мой човек!

Кенфийлд се сети, че той се бе оказал единственият член на тренировъчната група, скъсан два пъти поред на изпита за стрелба с леко оръжие по мишена.

Сгърчен на пода, полуослепал от болката и от окървавената коприна по лицето си, Чарлз Бутройд разбра, че не му остава почти нищо. Дишането му бе затруднено, чувстваше кръв в дихателната си тръба. Имаше само една надежда — да стигне до каютата си и да се свърже с жена си. Тя би измислила какво да направи. Щеше да плати на корабния лекар цяло състояние, за да го оправи. А *те* трябваше да разберат. Никой не можеше да бъде подложен на подобно страдание и в същото време — разпитван.

С огромни усилия той започна да се надига. Измърмори нещо неразбираемо, опрян на матрака.

— Не се опитвай да ставаш, приятелю. Само отговори на един въпрос — каза Кенфийлд.

— Какво... Какъв? Въп...

— Къде е Скарлет? — Кенфийлд усещаше, че времето му е на привършване. Човекът щеше да рухне всеки миг.

— Не знам...

— Жив ли е?

— Кой...

— Добре знаеш кой! Скарлет! Синът й!

Събрал последните си сили, в този момент Бутройд направи онова, което изглеждаше невъзможно. Хванал матрака, той се олюля назад, като че ли готов да падне. Движението му свали отчасти покривката на леглото заедно с одеялата. Докато Кенфийлд пристъпи напред, Бутройд внезапно отскубна матрака от леглото, вдигна го и го

запокити към данъчния инспектор, пристъпвайки след него с цялата си тежест. Кенфийлд отчаяно изпрати един куршум в тавана, падайки заедно със старицата под силата на удара. Бутройд ги притисна за последно, премазвайки ги с матрака в ъгъла между стената и пода, и с помощта на рикошета от пружините се изправи пак на крака. Обърна се, почти ослепял, и се измъкна от стаята. В коридора свали чорапа от главата си, отвори вратата и хукна навън. Елизабет Скарлати изстена от болка, опипвайки глезена си. Кенфийлд отблъсна матрака и след като той падна, се опита да помогне на старицата да се изправи.

— Струва ми се, че глезенът ми, или част от стъпалото ми е счупено.

Кенфийлд желаше само да тръгне след Бутройд, но не можеше да остави старицата в това състояние. Освен това, ако я оставеше, тя щеше моментално да вдигне телефона, което правеше всичко безпредметно.

— Ще ви отнеса до леглото.

— За Бога, наместете първо матрака там. Костите ми са крехки!

Кенфийлд чувстваше, че се разкъсва между възможността да постъпи, както му бе казано и желанието си да си свали колана, да върже ръцете на старицата и да тръгне след Бутройд. Последното щеше да бъде глупаво. Тя все едно щеше да повика полицията. Затова той постави обратно матрака на леглото и внимателно я вдигна върху леглото.

— Как се чувствате?

— Като мъртвец.

Причерня й, докато поставяше възглавниците зад нея.

— Май, по-добре да повикам корабния лекар.

Въпреки това Кенфийлд не посегна към телефона. Опита се да намери думите, способни да я убедят да го остави да действа както сам реши.

— За това има достатъчно време. Искате да тръгнете след него, нали?

— Точно така — погледна я остро Кенфийлд.

— Защо? Мислите ли, че може да има нещо общо с моя син?

— Всяка секунда мои обяснения намалява шанса някога изобщо да разберем това.

— Откъде да знам, че ще действате в мой интерес? Не поискахте да потърся помощ по телефона в момент, когато тя определено ни бе нужна. Всъщност, за малко и двамата да ни убият заради вас. Смятам, че заслужавам някакво обяснение.

— Сега няма време. Моля ви, имайте ми вяра.

— Защо трябва да ви вярвам?

Погледът на Кенфийлд падна върху въжето, изпуснато от Бутройд.

— Наред с всички други причини, твърде дълги за обяснение, ако не се бях оказал тук, щяхте да бъдете убита — посочи той към тънките върви на пода. — Ако мислите, че с това въже е трябвало да ви вържат ръцете, напомнете ми да ви обясня преимуществата на техниката гарота при използване на еластична корда вместо парче ластик за дрехи. Китките ви биха могли да се измъкнат оттук — той вдигна въжето и го поднесе пред очите й. — Но не и гърлото ви!

Тя се загледа в него внимателно.

— Кой сте вие? Кому служите?

Кенфийлд си спомни за целта на своето посещение — да каже част от истината. Бе решил да каже, че е нает от частна фирма, интересуваща се от Ълстър Скарлет — списание или нещо подобно. При създадените обстоятелства това щеше да бъде откровено глупаво. Бутройд не бе крадец, той бе наемен убиец със своя мисия. Елизабет Скарлати бе набелязана да умре. Тя не бе част от заговор. Кенфийлд имаше нужда от всички налични средства.

— Служител съм на правителството на Съединените щати.

— О, Господи! Този идиот, сенаторът Браунли! Нямах представа!

— Нито пък той, уверявам ви. Без да знае, той задейства и нас, но не е сторил нищо повече.

— И предполагам в момента цял Вашингтон си играе на детективи, без да ме информира!

— Бих се изненадал, ако и десет души в цял Вашингтон знаят за това. Как е глезенът ви?

— Ще оцелея някакси.

— Ако повикам лекар, ще измислите ли нещо, все едно сте паднали? Само за да спечелим време. Това е единствената ми молба.

— Ще ви предложи нещо повече, мистър Кенфийлд. Пускам ви да си тръгнете. По-късно ще повикаме лекар, ако това е нужно — тя

отвори чекмеджето на нощното си шкафче и му подаде ключа от стаята.

Кенфийлд се отправи към вратата.

— При едно условие — старицата надигна глас достатъчно силно, за да го спре.

— Какво по-точно?

— Че ще се отнесете с нужната сериозност към едно предложение, което ще отправя към вас.

Кенфийлд се извърна и я погледна скептично.

— Какво предложение?

— Да работите за мен.

— Няма да се бавя — каза данъчният инспектор, втурвайки се към вратата.

ГЛАВА 21

Четирийсет минути по-късно Кенфийлд тихо се вмъкна обратно в стаята на Елизабет Скарлати. В мига, в който старицата чу прещракването на ключа, нададе къс вик на уплаха.

— Кой е?

— Кенфийлд — каза той и влезе.

— Намерихте ли го?

— Да. Мога ли да седна?

— Моля... Какво стана? За Бога, мистър Кенфийлд, какво се случи? Кой е той?

— Казваше се Бутройд. Работеше за една нюйоркска финансова къща. Очевидно е бил нает със задачата да ви убие. Мъртъв е и тленните му останки са вече зад нас — мисля, на около три мили.

— Боже мой! — седна в шезлонга старицата.

— От началото ли ще започнем?

— Младежо, разбирате ли какво сте направили? Сега ще има издирване, разследване! Такъв шум ще се вдигне на кораба!

— А, някъде наистина ще се вдигне голям шум, това ви гарантирам. Но се съмнявам дали тук ще има нещо повече от най-рутинно и дори малко небрежно разследване. И една потънала в мъка, объркана вдовица, която няма да мръдне от каютата си.

— Какво искате да кажете?

Кенфийлд й разказа как открил тялото до каютата на Бутройд. Само накратко спомена по-отблъскващите подробности за това как го е претърсил и хвърлил зад борда, но в пълни подробности описа как се е върнал в бара, където научил от очевидци за предполагаемия припадък на Бутройд отпреди няколко часа. Вероятно преувеличавайки, барманът бе казал, че били нужни шестима мъже, за да го завлекат до каютата му и да го хвърлят в леглото.

— Видите ли, широко засвидетелстваното му алиби е и най-логичното обяснение за... изчезването му.

— Ще претърсят кораба, докато стигнем пристанището.

— Не, няма.

— Защо смятате така?

— Скъсах част от пуловера му и я закачих на перилата точно пред каютата му. Ще бъде очевидно, че пияният мистър Бутройд се е опитал да се присъедини обратно към тържеството и че по пътя е преживял трагичен инцидент. Пияница на борда в комбинация с ужасното време зад борда е лошо съвпадение — Кенфийлд сиря за момент да помисли. — Ако е действал сам, няма от какво да се боим. Ако не е...

Счетоводителят реши да не довърши мисълта си.

— Нужно ли бе да хвърляте човека зад борда?

— По-добре ли би било да го намерят с четири куршума в тялото му?

— Три. Има един заседнал в тавана.

— Толкова по-зле. Би донесъл връзката с вас. Ако има съучастник на борда, до сутринта би трябвало да сте мъртва!

— Изглежда сте прав. Какво ще правим сега?

— Ще чакаме. Ще поговорим и ще чакаме.

— Ще чакаме какво?

— Някой да се опита да разбере какво се е случило. Може би жена му. Може би този, който му е дал ключа. Някой.

— Мислите, че ще се опита?

— Мисля, че опит би трябвало да има. Ако на борда съществува човек, който да работи с него. Най-малко заради това, че всичко е отишло по дяволите.

— Може да е бил просто крадец.

— Не беше. Беше убиец. И нямам за цел да ви плаша.

Старицата замислено погледна Кенфийлд в очите.

— Кой са „те“, мистър Кенфийлд?

— Не зная. Затова и ще поговорим.

— Смятате, че те са свързани с изчезването на сина ми, така ли?

— Да, така смятам... А вие?

Тя не отговори директно на зададения въпрос.

— Казахте, че би трябвало да започнем от самото начало. Къде е то за вас?

— В момента, когато открихме, че американски ценни книжа на стойност милиони долари се продават тайно на чуждестранна борса.

— Какво общо има това с моя син?

— Той е бил там. Бил е точно в този район, когато тръгнаха слуховете. Година по-късно, след изчезването му, получихме сигурни разузнавателни сведения, че продажбата е била извършена. Бил е отново там. Очевидно, нали?

— Или просто въпрос на рядко съвпадение.

— Тази хипотеза престана да съществува, когато ми отворихте да вляза преди час.

Старицата се вторачи в данъчния инспектор, докато той се сви удобно на стола си. Той, на свой ред, я наблюдаваше с полузатворени очи. Видя, че тя бе разгневена, но се владееше.

— Това са ваши предположения, мистър Кенфийлд.

— Не смятам. И тъй като знаем кой бе планираният ви убиец и за кого е работил — Годуин и някой си, или нещо такова от Уолстрийт — картинката, струва ми се, се изяснява значително. Някой, някой в петата по големина финансова къща в Ню Йорк е достатъчно разярен, или уплашен от вас, че е готов да ви убие.

— Това са догадки.

— Догадки, разбира се! А, това са ми синините за доказателство!

— Как успя Вашингтон да... свърже тези обстоятелства?

— „Вашингтон“ побира твърде много хора. Ние сме съвсем малък отдел. Обикновено се занимаваме тихо с подкупни, но високопоставени държавни служители.

— Звучи зловещо, мистър Кенфийлд.

— Напротив. Ако чичото на шведския посланик направи състояние от американски внос, обикновено предпочитаме да оправим нещата по-тихо — каза той, като я наблюдаваше внимателно.

— Това пък звучи безобидно.

— Но не е, уверявам ви.

— А за ценните книжа?

— Информацията идва всъщност пак от шведския посланик, но нашия — там — усмихна се Кенфийлд, — който, доколкото зная, няма чичо занимаващ се с търговия.

— Шведският посланик? Стори ми се, че посочихте сенатора Браунли.

— Не съм. Вие го направихте. Браунли само вдигна достатъчно врява, за да принуди Министерството на правосъдието да събере

всичко от всеки, който някога е имал вземане даване с Ълстър Скарлет. В един момент това се оказахме и ние.

— Вие сте с Рейнолдс!

— Отново това са ваши думи. Не мои.

— Престанете с тази игра. Работите за този Рейнолдс, нали?

— Ако съм сигурен в нещо, то е, че не съм ваш пленник. И няма да се оставя под кръстосания ви разпит.

— Много добре. А за този шведски посланик?

— Нима не го познавате? И не знаете нищо за Стокхолм?

— О, за Бога, наистина не знам!

Данъчният инспектор й повярва.

— Преди четиринайсет месеца посланик Уолтър Понд ни извести във Вашингтон, че стокхолмска банкова групировка е заделила трийсет милиона долара за голям брой американски ценни книжа, в случай, че те успеят да бъдат прехвърлени контрабандно. Рапортът бе от петнайсети май. Визата на сина ви сочи, че е влязъл в Швеция на десети май.

— Неубедително! Синът ми бе на медения си месец. Едно пътуване до Швеция е напълно в реда на нещата.

— Бил е сам. Жена му е останала в Лондон. Това не е в реда на нещата.

Елизабет стана от шезлонга.

— Било е преди повече от година. Парите са били само отделени...

— Посланик Понд потвърди, че транзакцията е била осъществена.

— Кога?

— Преди два месеца. Точно след като синът ви изчезна.

Елизабет престана да крачи из стаята и погледна към Кенфийлд.

— Попитах ви нещо, преди да отидете да гоните онзи мъж?

— Помня. Предложихте ми работа.

— Мога ли да получа съдействието на вашата служба единствено по собственото ви решение? Целите ни съвпадат. Няма конфликт.

— Какво означава това?

— Възможно ли е да съобщите, че доброволно съм предложила да ви сътруднича? Истината, мистър Кенфийлд, самата истина. Срещу

мен бе извършен опит за убийство. Ако не бяхте вие, сега щях да съм мъртва. Аз съм просто една изплашена старица.

— Това ще бъде изтълкувано, че сте знаели, че синът ви е жив.

— Подозирала. Не „знаела“.

— Заради ценните книжа ли?

— Отказвам да призная това.

— Защо тогава?

— Кажете ми първо... Ще мога ли да използвам влиянието на вашата служба, без да се налага да бъда допълнително разпитвана?... Да съм отговорна само пред вас?

— Което означава аз да съм отговорен пред вас.

— Точно така.

— Възможно е.

— И в Европа ли?

— Имаме реципрочни договори с повечето...

— Чуйте тогава предложението ми — прекъсна го Елизабет. — Добавям, клаузата е „неподлежаща на промяна“... Сто хиляди долара. Изплащането — на вноски, по взаимно съгласие.

Матю Кенфийлд несъзнателно втренчи поглед в самоуверената старица и внезапно усети обзелия го страх. Имаше нещо ужасяващо в сумата, току-що спомената от Елизабет Скарлати. С почти недоловим глас той повтори цифрата.

— Сто хиляди...

— Всичко става на прах, мистър Кенфийлд. Приемете предложението ми и се наслаждавайте на живота.

Данъчният инспектор бе започнал да се изпотява, без да е нито топло, нито влажно в апартамента.

— Знаете отговора ми.

— Да, така и предполагам... Не се впечатлявайте. Привикването към парите не изисква големи усилия. Ще разполагате с достатъчно, за да се чувствате комфортно, но няма да стигат, за да измерят отговорността... Това ще е неудобството... Докъде бяхме стигнали?

— Какво?

— Да. Защо подозирам, че синът ми може и да е жив? Без да имаме предвид ценните книжа, за които споменахте.

— Да. Защо?

— Между април и декември миналата година синът ми преведе на свое име стотици хиляди долари в банки из цяла Европа. Смятам, че възнамерява да живее от тези пари. В момента търся тези депозити. Тръгнала съм по следите на парите. — Елизабет видя, че счетоводителят не ѝ повярва. — Говоря ви самата истина.

— Но тя се отнася и за книжата, нали?

— Имайки предвид, че говоря с някой, комуто плащам, за да работи за мен и знаейки, че ще отрека каквато и да е връзка с темата извън тази стая... да.

— И защо трябва да отричате?

— Имате право да знаете. Едва ли ще разберете, но ще се опитам да ви обясня. Липсата на книжата няма да бъде установена още близо година. Нямам юридическото право да поставям под въпрос попечителския фонд на сина си — никой няма такова право — докато не настъпи падежът на облигациите. Подобна стъпка би означавала публично осъждане на фамилията Скарлати. Това би довело „Скарлати индъстрис“ до крах. Ще подложи на съмнение всяка операция на „Скарлати“ във всяка банкова институция в цивилизования свят. Това е голяма отговорност. Вземайки предвид сумата, за която става дума, това би хвърлило в паника в стотици други корпорации.

Кенфийлд се бе съсредоточил докрай.

— Кой бе Джеферсън Картрайт?

— Единственият човек освен мен, който знаеше за книжата.

— Боже мой! — изправи се в стола си Кенфийлд.

— Наистина ли мислите, че е бил убит заради посочените в радиограмата причини?

— Не схванах там да имаше такива.

— Бяха посочени индиректно. Той бе прочут донжуан.

Данъчният инспектор погледна старицата в очите.

— И казвате, че бе единственият, който е знаел за облигациите?

— Да.

— Тогава, смятам, че е бил убит заради тях. Във вашия край на града, човек не убива някого за това, че е спал с жена му. Това по-скоро се използва, за да може и той да спи с неговата.

— В такъв случай, наистина имам нужда от вас, нали, мистър Кенфийлд?

— Какво смятахте да правите, като стигнем до Англия?

— Точно това, което ви казах. Да започна с банките.

— Какво ще ви донесе това?

— Не зная. Но сумите бяха значителни според традиционните представи. Тези пари трябва да са отишли някъде. А със сигурност не са били пренасяни в торбички по улицата. Може би в други сметки под фалшиви имена, може би набързо създадени малки фирми — не зная. Но зная със сигурност, че това са парите, които ще бъдат използвани, докато настъпи ликвидността на книгата.

— Божичко, той има трийсет милиона долара само в Стокхолм!

— Не е задължително. В Швейцария биха могли да се открият сметки на стойност трийсет милиона — платими вероятно в благородни метали — които да не подлежат на освобождаване дълго време.

— Колко дълго?

— Колкото е необходимо, за да се потвърди автентичността на всеки представен документ. Тъй като са били продадени на чуждестранна борса, това може да отнеме месеци.

— Значи ще проследите сметките по банките.

— Това, изглежда, е единственото, на което можем да се опрем като начало.

Елизабет Скарлати отвори чекмеджето на писалищната маса и извади оттам малко сандъче. Отключи го и извади от него един лист хартия.

— Предполагам, че също разполагате с един екземпляр. Но би било добре да го прочетете, за да си освежите паметта.

Тя му подаде листа. Беше списък на чуждестранни банки, където Уотърман тръст бе превела пари на името на Ълстър Стюарт Скарлет. Кенфийлд си спомни, че бе сред материалите, изпратени от Министерството на правосъдието.

— Да, виждал съм го, но нямах свой екземпляр... Малко по-малко от един милион долара.

— Направиха ли ви впечатление датите на теглене?

— Помня, че последната бе около две седмици, преди сина ви и жена му да се завърнат в Ню Йорк. Две сметки са все още открити, нали? Да, тук...

— Лондон и Хага — прекъсна го старицата и продължи, без да спира. — Не това имах предвид, но и то може да е ценно. Намеквах ви

за географския модел.

— Какъв географски модел?

— Започва се в Лондон, после на север до Норвегия; после пак на юг до Англия — Манчестър; после на изток до Париж; на север до Дания; на юг до Марсилия; на запад до Испания и Португалия; североизток до Берлин; на юг пак до Африка — Кайро; северозапад през Италия — Рим; следват Балканите; обратно на запад до Швейцария и т.н. Абсолютно безразборно.

Старицата бе изрецитирала маршрута по памет, докато Кенфийлд се опитваше да следи списъка с датите.

— Какво искате да кажете, мадам Скарлати?

— Нищо ли не ви се вижда необичайно?

— Синът ви е бил на медения си месец. Нямам и понятие как хора като вас прекарват медения си месец. За тези като мен има Ниагарския водопад.

— Това не е нормално пътешествие.

— Не бих могъл да зная.

— Ако мога така да се изразя... Бихте ли тръгнали за собствено удоволствие от Вашингтон до Ню Йорк сити, през Балтимор и Бостън?

— Не, струва ми се.

— Синът ми е правил своя зигзаг в полукръг. Последната му спирка, където е изтеглил последната и най-голяма сума, е място, до което, логично, би могъл да стигне месеци по-рано.

Кенфийлд се бореше с последователността на дати и банки.

— Оставете, мистър Кенфийлд. В Германия е. Затънтено градче в Южна Германия. На име Тасинг... Защо точно там?

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 22

Вторият и третият ден от пътуването на „Калпурния“ бяха спокойни както откъм важни събития в първа класа, така и от синоптична гледна точка. Вестта за смъртта на един от пасажерите хвърли в ужас останалите на борда. Мисис Чарлз Бутройд пазеше леглото под постоянното наблюдение на корабния лекар и обслужващите я медицински сестри. При вестта за съпруга ѝ тя бе изпаднала в истерия, което наложи употребата на големи дози успокоително.

На третия ден все пак, поукрепнали физически, повечето от пътешествениците възвърнаха оптимизма си.

Елизабет Уикъм Скарлати и младият ѝ компаньон по маса неизменно се разделяха след всяко хранене. Всяка вечер към десет и половина обаче, Матю Кенфийлд влизаше в покоите ѝ, за да заеме поста си в случай на повторение опита на Бутройд. Тези бдения бяха приемани с неохота и от двамата.

— Ако бях стотина години по-млада, биха могли да ви вземат за някой от онези отвратителни мъже, които предлагат услугите си на пътешественички на средна възраст.

— Ако бяхте отделили част от знаменитото си състояние, за да си купите собствен океански лайнер, можеше и да съм си в леглото нощем.

Тези разговори в късна доба обаче, имаха и един благоприятен резултат — плановете им започнаха да се оформят. Освен това отговорностите на Кенфийлд като служител на Елизабет Скарлати бяха дипломатично обсъждани.

— Естествено — каза Елизабет, — няма да очаквам от вас да вършите каквото и да е в противовес с правителствените интереси. Или със собствената ви съвест. Аз наистина вярвам в човешката съвест.

— Но, изглежда, бихте искали вие да решавате какво е в противовес и какво не е?

— В известна степен, да. Смятам, че имам нужната квалификация.

— И какво ще стане, ако не се съглася с вас?

— Всяко нещо с времето си.

— Прекрасно!

По същество Матю Кенфийлд щеше да продължи да праща отчетите си до Група номер 20 във Вашингтон, само че след тяхното одобрение от Елизабет Скарлати. Чрез данъчния инспектор те щяха да отправят към неговата служба някои свои искания, смятани за наложителни и от двамата. По всички въпроси на физическата защита старицата щеше да следва указанията на младия мъж безпрекословно.

Матю Кенфийлд щеше да получи десет заплати от по десет хиляди долара всяка, считано от първия им ден в Лондон. В неголеми американски банкноти.

— Разбирате ли, мистър Кенфийлд, че към това договорно отношение може да се погледне и от друг ъгъл?

— И какъв е той?

— Вашата служба в момента се облагодетелства от съвсем не незначителните ми дарби, без да плаща абсолютно нищо. Крайно удобно за данъкоплатеца.

— Това ще го включа в следващия си рапорт.

Основният проблем в договорните отношения все пак остана неразрешен. За да можеше данъчният инспектор да изпълнява задълженията си и към двамата свои работодатели, бе нужно да се намери обяснение на сближаването му със старицата. С течение на времето то щеше да стане очевидно, а опитите да се отдава на компаньонство или делови интереси биха били глупави. И в двата случая можеха да се предизвикат подозрения.

Воден донякъде от лични интереси, Матю Кенфийлд запитва:

— Разбирате ли се със снаха си?

— Предполагам, имате предвид съпругата на Ълстър. Никой не може да понася жената на Ченсълър.

— Да.

— Допада ми. Но, ако я разглеждате като потенциална трета страна, дължна съм да ви кажа, че тя ме презира. Причини за това има много и повечето са съвсем състоятелни. За да се сдобия с това, което исках, се наложи да се държа с нея много зле. Единственото ми

оправдание, ако имах нужда от подобно — а аз нямам — е, че това, което исках, бе за нейно добро.

— Много трогателно, но смятате ли, че бихме могли да получим помощ от нейна страна? Срещали сме се няколко пъти.

— Тя няма особено чувство за отговорност. Но това сигурно сте го разбрали.

— Да. Разбрах също, че тя подозира, че сте тръгнали към Европа заради сина си.

— Съзнавам това. Предполагам, че би било добре да я привлечем. Но едва ли ще успея да го сторя с телеграма, а определено не бих искала да разказвам за всичко това в писмо.

— Предлагам ви по-добър начин. Ще се върна до нея и ще ѝ занеса писмено... обяснение от вас. Нещо, не прекалено конкретно, нито пък в твърде заговорнически стил. С останалото аз ще се справя.

— Трябва доста добре да я познавате.

— Не чак толкова. Просто смятам, че ако успея да я убедя, че... ако има някой на нейна страна, то това сме вие и аз, тя ще ни помогне.

— Поне, би могла да го стори. Би могла да ни покаже местата...

— Да разпознае хората...

— Но какво ще правя аз, докато вие сте в Америка? Не ще и дума, че ще съм мъртва, докато се върнете.

Кенфийлд бе помислил за това.

— Налага се, когато стигнем Англия, да се отдадете на молитва.

— Моля?

— За безсмъртната ви душа. И за тази на сина ви, разбира се.

— Не ви разбирам.

— В женски манастир. Цял свят знае за вашата мъка. Това е логично решение. Ще излезем с официално заявление пред пресата, че сте се оттеглили в неупоменат манастир в Северна Англия. После ще ви изпратим някъде на юг. От службата ми ще ни помогнат.

— Това е абсолютна нелепост!

— Ще извадите и траурните си дрехи!

Скърбящата, скрита под воала си мисис Бутройд, бе изведена с първата група пасажери. На митницата бе посрещната от мъж, който ѝ помогна набързо да мине нужните процедури и с ускорена стъпка я

заведе до ролс-ройса, който ги чакаше на улицата. Кенфийлд проследи двойката до колата.

Четирийсет и пет минути по-късно Кенфийлд се регистрира в хотела. От уличен телефон бе позвънил на лондонската си свръзка и се бяха разбрали да се срещнат веднага щом англичанинът пристигне дотам. След това данъчният инспектор прекара половин час, наслаждавайки се на стабилността на земния креват. Мисълта за незабавно връщане на борда на кораб го потискаше, но той знаеше, че друг избор няма. Джанет би представлявала най-разумното обяснение за това, че той придружава старицата, а бе и логично съпругата и майката на изчезналия Ълстър Скарлет да пътуват заедно. А Кенфийлд определено не бе недоволен от перспективата да продължи да поддържа връзка с Джанет Скарлет. Че бе твърде разглезена, нямаше съмнение. Но той бе започнал да се съмнява в преценката си, че бе просто една лека жена.

Вече бе на път да задреме, когато погледна часовника си и разбра, че е закъснял за срещата си. Вдигна телефона и с удоволствие чу свежия британски акцент, който му отговори отсреща.

— Мадам Скарлати е в апартамент номер пет. Инструкциите ни са да предизвестяваме за обажданията, сър.

— Моля ви, не е нужно. По-добре да отида направо при нея. Благодаря ви.

Кенфийлд трябваше високо и ясно да изговори името си, преди Елизабет да реши да отвори вратата. Старицата посочи на младия мъж един стол, докато седнаше на огромния викториански диван до прозореца.

— Е, какво ще правим сега?

— Говорих с лондонската ни връзка преди около час. Скоро трябва да е тук.

— Кой е той?

— Представи се като Джеймс Дерек.

— Не го ли познавате?

— Не. Обаждаме се на нужния номер и ни се дава човек. Споразумението е реципрочно.

— Но не твърде изгодно — гласеше декларацията.

— Плащаме си.

— И какво ще иска той да научи?

— Само това, което ние поискаме да му кажем. Няма да задава въпроси, освен ако не поискаме услуга или има нещо, злепоставящо британското правителство, или толкова скъпо, че да търси начин да го оправдае. Във втория случай би бил много по-загрижен.

— Звучи доста забавно.

— Парите са на данъкоплатеца, все пак — Кенфийлд погледна часовника си. — Помолих го да донесе и списък на манастирите в страната.

— Вие да не би сериозно да си мислите за това?

— Да. Освен ако той не предложи нещо по-добро. Няма да ме има около две седмици и половина. Написахте ли писмото до снаха си?

— Да — каза тя и му подаде плика.

От масичката край вратата в другия ъгъл на стаята звънна телефонът. Елизабет отиде бързо до него и вдигна слушалката.

— Дерек ли бе? — запита Кенфийлд, след като тя затвори.

— Да.

— Добре. Сега, моля ви, мадам Скарлати, оставете аз да говоря при тази среща. Но, ако ви запитам за нещо, знайте, че очаквам искрен отговор?

— О? Няма ли да имаме тайни сигнали?

— Не. Той не желае да научава нищо. Вярвайте ми. Всъщност положението е малко неудобно и за двамата ни.

— Мога ли да му предложа питие, или чай, или не е позволено?

— Мисля, че нещо за пиене би било оценено високо.

— Ще позвъня на румсървиса и ще поискам едно заредено барче.

— Отлично.

Елизабет Скарлати вдигна телефона и поръча пълната селекция на хотела от вина и спиртни напитки. Кенфийлд се усмихна на навиците на богатите и запали една от тънките си пури.

Джеймс Дерек бе приятен мъж, малко над петдесетте, малко закръглен и с вид на преуспяващ търговец. Бе ужасно вежлив, но вътрешно хладен. Усмивката, която не слизаше от лицето му, се превръщаше в напрегната права линия, когато заговореше.

— Установихме собственика на ролса от кея. Принадлежи на маркиз Жак Луи Бертолд. Френски гражданин, постоянно пребиваващ. Имаме информация за него.

— Добре. А нещо по манастирите?

Британецът извади един лист от вътрешния джоб на самото си.

— Бихме предложили няколко, в зависимост от желанието на мадам Скарлати да влиза в контакт с околния свят.

— Има ли място, където такъв контакт да е абсолютно невъзможен? И в двете посоки? — запита счетоводителят.

— Това ще трябва да е католически манастир, разбира се. Има два или три такива.

— Виж ти! — прекъсна ги натъртено внушителната стара дама.

— От ордена на Свети Бенедиктин и този на Кармелитките. И двата са на югозапад. Единият, този на Кармелитките, е близо до Кардиф.

— Всяко нещо трябва да има някакви граници, мистър Кенфийлд, и аз предлагам да ги установим сега. Няма да допусна да имам вземане-даване с такива хора!

— Кой е най-модният, най-търсеният манастир, мистър Дерек? — запита данъчният инспектор.

— Ами, дукесата на Глочестър всяка година се оттегля в Йоркското абатство. Част от Англиканската църква, разбира се.

— Отлично. Ще направим изявление до всички телеграфни агенции, че мадам Скарлати се е уединила там за месец.

— Това е далеч по-приемливо — каза старицата.

— Не съм свършил — обърна се Кенфийлд към развеселения лондончанин. — А вие ни запазете едно място при Кармелитките. Утре ще отведете мадам Скарлати дотам.

— Както кажете.

— Само минутка, господа! Не съм съгласна! Убедена съм, че мистър Дерек ще се съобрази с желанията ми.

— Ужасно съжалявам, мадам. Имам указания да получавам нарежданията си от мистър Кенфийлд.

— А ние имаме уговорка, мадам Скарлати, или може би искате да я развалим?

— Какво мога да говоря с тези хора? Просто не мога да търпя шаманските заклинания, които сипят от Рим!

— Това неудобство ще ви бъде спестено, мадам — каза мистър Дерек. — Там се дава обет за пълна тишина. Няма да чуете и дума.

— Отдайте се на размисъл — добави данъчният инспектор. — Отразява се добре на безсмъртната душа.

ГЛАВА 23

ЙОРК, АНГЛИЯ, 12 август, 1926 г. — Прочутото Йоркско абатство тази сутрин бе разтърсено от мощна експлозия, която бе последвана от пожар в западното крило на сградата, където живеят монахините от ордена. Броят на сестрите и послушниците, загинали при трагичния инцидент, не се съобщава. Смята се, че взривът е бил предизвикан от авария в отоплителната система, която е била наскоро инсталирана от ордена.

Кенфийлд прочете съобщението в корабния вестник, един ден преди да пристигне в Ню Йорк.

Добре си пишат домашното, помисли си той. И макар цената да бе трагично висока, новината убедително доказваше поне две неща: че съобщенията в пресата бяха следени и че мадам Скарлати бе белязана.

Данъчният инспектор бръкна в джоба си и извади писмото на старицата до Джанет Скарлет. Вече го бе чел многократно и смяташе, че ще има ефект. Сега го прочете още веднъж.

Скъпо мое дете,

Давам си сметка, че не ме обичате особено много и приемам този факт като моя лична загуба. Имате пълно право да изпитвате настоящите си чувства към мен — Скарлати не се оказаха за вас хора, връзката с които да бъде приятна. Но, независимо от основата на причинените ви страдания, сега вие сте Скарлати и доведохте още един Скарлати на този свят. Може би вие ще се окажете човекът, който да ни направи по-добри, отколкото сме.

Не казвам всичко това лековерно или от сантименталност. Историята показва, че тези сред нас, от които очакваме най-малко, често вършат чудеса, поради

тежката отговорност, поета от тях. Моля ви да имате предвид тази възможност.

Освен това ви моля да разгледате изключително сериозно това, което мистър Матю Кенфийлд ще ви каже. Той има моето пълно доверие. Това е така, тъй като той спаси живота ми, при което за малко не загуби своя. Неговите и нашите интереси са неразривно сплетени. Той ще ви каже каквото може и ще поиска много от вас.

Аз съм много, много стара, скъпа моя, и не ми остава много време. Месеците, или годините, които са ми отредени (ценни може би само за мен самата), може да се окажат съкратени по начин, различен от Божията воля. Естествено, поемам този риск щастлива, като глава на съсловието на Скарлати, и ако успея за времето, което ми остава, да предпазя фамилията от падането на един огромен позор върху нея, ще легна до мъжа си с благодарно сърце.

Чрез мистър Кенфийлд ще очаквам вашия отговор. Ако той е такъв, както подозирам, ще бъдем скоро заедно и вие ще сте ме ощастливили далеч повече, отколкото заслужавам. Ако не е, ще останете отново обичана и, повярвайте, разбирана от мен.

Елизабет Уикъм Скарлати

Кенфийлд постави писмото обратно в плика. Бе доста добро, помисли си той отново. Не разкриваше нищо, но подчертаваше, че пълното доверие към предстоящото обяснение е жизнено необходимо. Ако сега той си свършеше работата достатъчно добре, момичето щеше да пътува заедно с него към Англия. Ако не успееше да я убеди, щеше да се наложи да бъде намерен друг изход.

Импозантната резиденция на Ълстър Скарлет на Петдесет и четвърта улица се почистваше с пясъчна струя и боядисваше наново. От покрива бяха спуснати скелета и група работници старателно изпълняваха задачите си. Тежкото такси на бели и черни квадрати спря пред входа и Матю Кенфийлд изкачи стълбите към вратата. Позвъни. Вратата бе отворена от дебелата домашна прислужница.

— Добър ден, Хана. Не зная дали ме помниш, но името ми е Кенфийлд. Матю Кенфийлд за мисис Скарлет.

Хана изобщо не се помръдна, нито пък му предложи да влезе.

— Очаква ли ви мисис Скарлет?

— Официално не, но сигурен съм, че ще ме приеме.

Не бе имал и намерение да звъни предварително. За нея щеше да бъде твърде лесно да откаже.

— Не зная дали мадам е тук, сър.

— Тогава, просто ще почакам Тук на стълбите ли ще трябва да стане това?

Хана неохотно стори път на данъчния инспектор, който пристъпи в отвратително оцветения коридор. Кенфийлд бе отново поразен от наситеността на червеното по стените и черните драперии.

— Ще проверя, сър — каза прислужницата, като се заизкачва по стълбите.

След няколко минути от върха не високо стълбище се показва Джанет, следвана тромаво от Хана. Изглеждаше съвсем спокойна. Очите ѝ бяха ясни, свежи, забравили паниката, с която той ги бе запомнил. Тя се чувстваше уверена и бе несъмнено една красива жена.

Кенфийлд се почувства внезапно обхванат от чувство за малоценност. Човекът пред него го задминаваше.

— Е, мистър Кенфийлд, каква изненада.

Той не можеше да разбере дали поздравът ѝ целеше да е приятелски, или не. Отправен бе дружелюбно, но хладно и резервирано. Това момиче бе научило добре уроците на отдавнашното богатство.

— Надявам се, не неприятна, мисис Скарлати.

— Съвсем не.

Хана бе стигнала до края на стълбището и се отправяше към вратата на гостната. Кенфийлд побърза да заговори отново.

— По време на пътуването си срещнах един човек, чиято фирма произвежда дирижабли. Сметнах, че ще се заинтересувате — Кенфийлд наблюдаваше Хана с крайчеца на окото си, без да помръдва глава. Прислужницата се обърна рязко и погледна данъчния инспектор.

— Нима, мистър Кенфийлд? Какво общо имам аз с това? — момичето бе озадачено.

— Разбрах, че приятелите ви от Ойстър бей са решили твърдо да купят един за клуба си. Тук нося цялата информация. Покупна цена, аренда, характеристики, производство... Разрешете да ви покажа.

Данъчният инспектор хвана Джанет Саксън за лакътя и бързо я поведе към вратата на трапезарията. Хана едва забележимо се поколеба, но след погледа от страна на Кенфийлд се оттегли в гостната. След това счетоводителят затвори вратата.

— Какво правите? Нямам намерение да купувам дирижабъл.

Данъчният инспектор застана край вратата и вдигна пръст пред устата си в знак момичето да замълчи.

— Какво?

— Замълчи за момент. Моля те — каза той тихо.

Кенфийлд изчака около десет секунди и после с рязко движение отвори вратата.

Точно от другата страна на коридора, край вратата на гостната, стояха Хана и един мъж в бели работни дрехи, очевидно един от бояджиите. Разговаряха, държейки под око вратата на трапезарията. Попадали под вперения поглед на Кенфийлд, те неловко се изтеглиха настрана.

Кенфийлд затвори вратата и се обърна към Джанет Саксън.

— Любопитно, нали?

— Какво правиш?

— Интересно, че прислугата ви е тъй любопитна.

— А, това ли — Джанет се обърна и взе цигара от кутията на малката масичка до нея. — Прислугата винаги си говори, а сега мисля, че им дадохте и повод.

Кенфийлд й запали цигарата.

— Включително и бояджиите?

— Приятелите на Хана са си нейна работа. Изобщо не ме интересуват. Самата Хана почти не ме интересува...

— Не ти ли се струва любопитно, че Хана почти се препъна, когато споменах за дирижабъла?

— Просто не те разбирам.

— Признавам, че избързвам с всичко това.

— Защо не позвъни?

— Ако бях позвънил, щеше ли да ме приемеш?

— Вероятно... — каза Джанет, след като помисли за момент. — Каквито и обвинения да имам по повод последната ти визита, не могат да бъдат основание да те обиждам.

— Не исках да рискувам.

— Много мило от твоя страна. Трогната съм. Но защо това странно държание?

Нямаше смисъл от повече бавене. Той извади плика от джоба си.

— Помолиха ме да ти предам това. Мога ли да седна, докато го прочетеш?

Джанет, сепната, пое плика и незабавно разпозна почерка на свекърва си. Отвори плика и прочете писмото.

Ако бе удивена, или шокирана, то скриваше всичко това добре.

Тя бавно седна на канапето и изгаси цигарата си. Наведе поглед към писмото, после го вдигна към Кенфийлд и пак се загледа в листа. Без да вдига очи, тихо запита:

— Кой си ти?

— Работя за правителството. Служител съм... на малък отдел във Вътрешното министерство.

— Правителството? Значи не си търговец?

— Не, не съм.

— Значи искаш да се срещнем и да говорим заради службата си ли?

— Да.

— Защо ми каза, че продаваш тенискортове?

— Понякога се налага да прикриваме службата си. Това е всичко.

— Разбирам...

— Предполагам би искала да знаеш какво има предвид свекърва ти в това писмо.

— Недей да предполагаш нищо — продължи тя студено. — Значи и първия път трябваше да се срещнеш с мен и да ми задаваш всички онези забавни въпроси заради работата си?

— Честно, да.

Момичето стана, направи нужните две крачки към счетоводителя и му зашлеви най-силната плесница, на която бе способна. Ударът бе остър и болезнен.

— Негодник такъв! Напусни тази къща! — каза тя, без да повдига тон. — Изчезвай, преди да съм повикала полицията!

— Боже мой, Джанет, ще спреш ли! — хвана я той за раменете, докато тя се опитваше да се отскубне. — Чуй ме! Казах ти, чуй ме или ще те ударя и аз!

В очите ѝ блесна омраза и, както се стори на Кенфийлд, известна меланхолия. Той я хвана плътно, докато говореше.

— Да, бе ми възложено да се срещна с теб. Да се срещнем и да извлека всякаква информация.

Тя плю в лицето му. Той не си направи труда да се избърше.

— Получих нужната информация и я използвах, защото за това ми плащат! Колкото се отнася до службата ми, тя приключи в девет часа, когато ти ми поднесе двете питиета. Ако искат да те пипнат за нещо, то може да е най-много за незаконно притежание на алкохол!

— Не ти вярвам!

— Не давам и пукната пара дали ми вярваш, или не! Ако искаш да знаеш още нещо, ти си под наблюдение от седмици! Ти и останалите ти приятели... Може би ще ти е интересно да знаеш, че съм пропускал в докладите си по... неприличните аспекти на всекидневието ти!

Очите на момичето започнаха да се пълнят със сълзи.

— Гледам си работата по най-добрия възможен начин и съвсем не съм убеден, че точно ти можеш да викнеш „обезчестиха ме“! Може и да не си даваш сметка, но мъжът ти, или бившият ти мъж, или който и да е той, може да си е жив и здрав! Много невинни хора, които никога не бяха чували името му — жени като теб и млади момичета — изгоряха живи заради него! Други бяха убити, но те може и да са си го заслужавали.

— Какво говориш?

Той отпусна хватката си върху раменете ѝ, но продължаваше да ги държи плътно.

— Зная само, че оставих свекърва ти преди месец в Англия. Пътуването дотам беше кошмарно! Някой се опита да я убие още през първата нощ в морето. И можеш да си сигурна, че щеше да изглежда като самоубийство! Щяха да кажат, че със сълзи на очи се е хвърлила през борда. Без никаква следа... Преди седмица излязохме със съобщението, че се е оттеглила в един манастир край Йорк, в Англия. Преди два дни отоплителната система там експлодирала, убивайки Бог знае колко души! Нещастен случай, разбира се!

— Не зная какво да кажа.

— Ще ме оставиш ли да довърша, или още искаш да си вървя?

Съпругата на Ълстър Скарлет изглеждаше тъжна в опита си да се усмихне.

— Май, ще е по-добре да останеш... и да довършиш.

Те седнаха на дивана и Кенфийлд заговори.

Говореше така, както никога по-рано през живота си.

ГЛАВА 24

Бенджамин Рейнолдс седеше на ръба на стола си, докато изрязваше остарялата вече с една седмица статия от неделната притурка на „Ню Йорк Хералд“. Над материала бе поместена и снимка на Джанет Саксън Скарлет, придружавана от „М. Кенфийлд, бизнесмен в областта на спортните принадлежности“, на изложба на кучета в Медисън скуеър гардън. Рейнолдс се усмихна, като се сети за думите на Кенфийлд по телефона.

„Бих изтърпял всичко, но не и проклетите изложби на кучета. Кучетата са или за безумно богатите, или за най-бедните, но не и за хората по средата.“

Нищо, помисли си началникът на Група номер 20. Вестниците вършеха отлична работа. Вашингтон бе наредил Кенфийлд да прекара още десет дни в Манхатън, докато установи отношенията си със съпругата на Ълстър Скарлет, преди да се завърнат в Англия.

Отношенията си бяха съвсем на мястото и Бенджамин Рейнолдс се питаше дали публичната фасада всъщност не им служи прекрасно. Или ставаше нещо друго? Нима Кенфийлд пропадеше в свой собствен капан? Лекотата, с която бе спечелил сътрудничеството на Елизабет Скарлати, налагаше внимателно наблюдение.

— Бен — Гловър бързо нахлу в кабинета. — Струва ми се, че намерихме това, което търсим! — Той затвори плътно вратата и се приближи до бюрото на Рейнолдс.

— Какво си намерил? За кого?

— Следа към Скарлати. Сигурен съм.

— Дай да видя.

Гловър положи няколко страници върху разгърнатия вестник.

— Хубаво прикритие, нали? — запита той, посочвайки снимката на Кенфийлд и момичето.

— Точно каквото наредихме ние, старите мръсници. А той ще е гвоздей на всяка проява в това общество, ако не се изпусне да плюе на пода.

— Той си гледа добре работата, Бен. Вече са на кораба, нали?

— Вчера отплавах... За какво става дума?

— В статистиката го откриха. От Швейцария. В района на Цюрих. Четиринайсет имота, всички закупени за по-малко от година. Погледни тези граници на географската дължина и ширина. Всеки един от парцелите, граничи с друг. А граничи с Б, Б с В, В с Г и така до края. Стотици хиляди декари, събрани в една огромна площ.

— И някой от купувачите е Скарлати?

— Не... Но един от парцелите е бил купен на името на Бутройд. Чарлз Бутройд.

— Сигурен ли си? Какво искаш да кажеш „на името на“?

— Тъстът го е купил на дъщеря си и нейния мъж. Казва се Ролинс. Томас Ролинс. Партньорът-съсобственик на финансовата къща „Годуин и Ролинс“. Дъщеря му се казва Сесили. Омъжена за Бутройд.

Рейнолдс вдигна листа със списъка на имената.

— Кой са тези хора? В какви групи се разделят?

Гловър взе в ръка другите два листа.

— Всичко е тук. Четирима американци, двама шведи, трима англичани, двама французи и трима германци. Общо четиринайсет.

— Имаш ли вече готови проверки?

— Само върху американците. Разпратили сме запитвания и за останалите.

— И кой са? Освен Ролинс.

— Някой си Хауърд Торнтън, от Сан Франциско. Действа в строителството. И двама от нефтените крале на Тексас, някои си Луис Гибсън и Ейвъри Ландър. Само двамата имат повече нефтени кладенци от петдесет фирми на конкуренцията, взети заедно.

— Някаква връзка между тях?

— Нищо засега. В момента се проверява.

— Ами останалите? Шведи, французи?... Англичаните, германците?

— Само имената им.

— Някой познат?

— Няколко. Инес-Боуен е тук, англичанинът от текстилния бизнес, струва ми се. Виждам и Доде, французина. Собственик на параходни линии. Както и двама от германците: Киндорф — той е от долината на Рур, въглищата; Фон Шницлер е от „И. Г. Фарбен“. Останалите са ми непознати. Шведите чувам за първи път.

— В известен смисъл, те всичките си приличат...

— Приличат си и още как. Всичките са богати като крестове. Такива имоти не се купуват с ипотека. Да се свържа ли с Кенфийлд.

— Ще трябва да го направим. Прати списъка по куриер. Кажу му да чака в Лондон, докато пристигне.

— Мадам Скарлати може би познава някои от тях.

— На това разчитам... Но предчувствам някои спънки.

— Какви?

— Това ще изкуши нашето старо момиче да се насочи направо към Цюрих... А, ако го направи, с нея е свършено. Както и с Кенфийлд и жената на Скарлет.

— Доста смело предположение.

— Не чак толкова. Предполагаме, че група богаташи са закупили четиринайсет имота, врата да врата, поради някакви техни общи интереси. И Бутройд — благодарение на щедрия си тъст — е един от тях.

— Кое то свързва Цюрих със Скарлати...

— Така излиза. Защото Бутройд се опита да я убие, нали?

— Разбира се.

— Но старата Скарлати е жива. Бутройд се провали.

— Очевидно.

— И имотите са били закупени, преди това да стане.

— Трябва да са...

— Значи, ако Бутройд е свързан с Цюрих, Цюрих иска смъртта на Скарлати. Те искат да я спрат. Освен това... Цюрих е разчитал на успех. Очаквали са Бутройд да успее.

— И след като него го няма — прекъсна го Гловър, — Цюрих ще се досети, че старицата е разбрала кой всъщност е той. Ако не и повече... Бен, може би вече стигнахме твърде далече. Може би ще е по-добре да биеш отбой. Пиши рапорт до правосъдието и върни Кенфийлд обратно.

— Не още. Приближаваме се до нещо. А в момента Елизабет Скарлати е ключът към всичко. Ще им осигурим максимална защита.

— Не искам отсега да си съставям алиби, но това ще е на твоя отговорност.

— Разбирам те. Все пак в инструкциите до Кенфийлд го накарай ясно да разбере, че на всяка цена трябва да стои далеч от Цюрих. В

никакъв случай да не ходи в Швейцария.

— Добре.

Рейнолдс се обърна настрани и погледна през прозореца. После заговори на Гловър, без да гледа към него.

— И... дръж под око този Ролинс, тъста на Бутройд. Може да се окаже, че именно той е допуснал първата грешка.

ГЛАВА 25

На дваайсет и пет мили от праисторическите покрайнини на Кардиф, в затънтена долина сред дебрите на Уелс, се намира Ордена на Светата Дева — дома на сестрите Кармелитки. Гладките му стени се издигат бели като алабастър, подобно на младоженка в свещено очакване на поглед в Райската (но без змията) градина.

Данъчният инспектор и младата съпруга спряха автомобила пред самия му вход. Кенфийлд излезе от колата и отиде до малкия, подобен на арка вход, на чиято врата имаше малко прозорче с капак. Отстрани на портата имаше чукче от черно желязо, което той използва и изчака няколко минути, докато една монахиня отговори.

— Какво желаете?

Данъчният инспектор извади картата, удостоверяваща самоличността му и я вдигна, така че монахинята да я види.

— Казвам се Кенфийлд, сестро. Идвам за мадам Елизабет Скарлати. Нейната снаха е с мен.

— Бихте ли почакали, моля. Може ли? — жената даде да се разбере, че би искала да вземе картата със себе си. Той ѝ я подаде през малкия отвор.

— Разбира се.

Прозорчето бе затворено и залостено с резе. Кенфийлд отиде обратно до колата и каза на Джанет:

— Много са предпазливи.

— Какво става?

— Взе ми картата, за да се убеди, че на снимката съм аз, а не някой друг.

— Прекрасно е тук, нали? Толкова спокойно.

— Засега да. Но нищо не обещавам, щом веднъж видим нашето момиче.

— Вашето коравосърдечно отношение и безучастно пренебрежение към моята физическа цялост, да не говорим за

удобства, наистина нямат граници! Имате ли някаква представа на какво спят тези идиотки? Ще ви го кажа! На армейски нарове!

— Съжалявам — Кенфийлд се постара да не се разсмее.

— А знаете ли с какви помии се хранят? Ще ви кажа и това! Храна, която бих забранила и в конюшната си!

— Казаха ми, че сами си отглеждали зеленчуци — противопостави се меко данъчният инспектор.

— За да оберат торта и да оставят растението!

В същия момент камбаните от манастира отекнаха в долината.

— Това продължава ден и нощ! Запитах тази заблудена жена, сестра Маккрий, или както там ѝ е името, защо толкова рано сутринта? — и знаете ли какво ми отговори тя?

— Какво, майко? — попита Джанет.

— „Такава е волята на Христа“ — това ми каза. „Това не е добрият епископален Христос“ — казах ѝ аз... Беше непоносимо! Защо се забавихте така дълго? Мистър Дерек каза, че ще сте тук преди четири дни.

— Трябваше да изчакам куриер от Вашингтон. Да тръгваме. Ще ви разкажа.

Елизабет седеше на задната седалка на бентлито, зачетена в списъка от Цюрих.

— Познавате ли някои от тези хора? — попита Кенфийлд.

— Лично не. По репутация обаче — почти всички.

— Например?

— Американците, Луис Гибсън и Ейвъри Ландър, са двама екстравагантни тексаски богаташи. Убедени са, че именно те са създали нефтените полета. Чувала съм, че Ландър е истинска свиня. Харолд Лийкок, единият от англичаните, е голямо име на Британската фондова борса. Много е умен. Мирдал от Швеция е също по европейските фондови пазари. В Стокхолм... — Елизабет вдигна очи и отвърна на отправения от Кенфийлд поглед в огледалото за обратно виждане.

— Някой друг?

— Да. Тисен. Фриц Тисен. Стоманодобив и машиностроене. Всеки познава Киндорф — възлицата на долината на Рур, и Шницлер.

Той е сега в „И. Г. Фарбен“... Единият от французите Д'Алмейда контролира железниците им, мисля. Доде не познавам, но съм срещала името.

— Има танкери. Параходни линии.

— А, да. И Мастерсън. Сидни Мастерсън — англичанинът. Внос от Далечния изток, мисля. Не познавам Инес-Боуен, но, отново срещала съм някъде името.

— Не споменахте Ролинс. Томас Ролинс.

— Не смятах, че е необходимо. „Годуин и Ролинс“, тъстът на Бутройд.

— Не познавате четвъртия американец, Хауърд Торнтън, така ли? От Сан Франциско е.

— Никога не съм чувала за него.

— Джанет казва, че синът ви е познавал някой си Торнтън от Сан Франциско.

— Това съвсем не ме учудва.

По пътя към Понтипрод, в покрайнините на долината на Ронда, Кенфийлд забеляза автомобил, който непрекъснато се появяваше в страничното му огледало. Беше далече зад тях, не повече от точка в огледалото, но се губеше от поглед само при завой. И винаги, когато вземаше някой от многобройните завои, автомобилът се показваше много по-скоро, отколкото предишната му скорост би предполагала. По правите отсечки той изоставаше далеч назад и при възможност винаги пускаше други коли да го изпреварят.

— Какво има, мистър Кенфийлд? — Елизабет наблюдаваше данъчния инспектор, който не спираше да обръща поглед към огледалото, закрепено за вратата на колата.

— Нищо.

— Някой следи ли ни?

— Вероятно не. Добрите пътища към английската граница не са чак толкова много.

Двайсет минути по-късно Кенфийлд видя, че автомобилът се приближава. Пет минути по-късно той започна да разбира. Вече нямаше коли между двата автомобила. Откриваше се дълга тясна отсечка — в много голям завой — от едната страна, подпряна от

скалистия склон на малък хълм, а от другата — надвиснала на петнайсет метра от водите на някакво уелско езеро. Отвъд края на завоя Кенфийлд видя, че местността се изравнява в пасбище или обширно поле. Той засили своя бентли. Искаше да стигне до това равно пространство по-бързо.

Колата отзад се стрелна напред, скъсявайки разстоянието помежду им. Премина вдясно, откъм страната на скалистия склон. Кенфийлд разбираше, че щом веднъж колата се изравни с него, можеше лесно да го изтика от пътя и да го катурне през ръба по стръмния склон във водите на езерото. Данъчният инспектор удари педала докрай и насочи колата към средата на платното, опитвайки се да отреже пътя на преследвача си.

— Какво става? Какво нравиш? — Джанет се бе хванала с две ръце за таблото на колата.

— Хванете се някъде! И двете!

Кенфийлд продължаваше да кара по средата, прехвърляйки се вдясно винаги, когато колата отзад се опитваше да мине между него и скалния масив. Равнината вече бе близо. Само на около сто метра.

Чуха се два тежки изскърцащи удара и бентлитото се люшна като спазъм напред под мощния удар на колата отзад. Джанет Скарлет изпищя. Свекърва ѝ запази мълчание. Само хвана раменете на момичето от задната седалка, прикрепвайки плътно и себе си, и нея.

Равните поляни сега вече бяха вдясно и Кенфийлд рязко сви към тях, излизайки от пътя и прекосявайки банкета.

Преследващата ги кола профуча напред с огромна скорост. Кенфийлд впи очи в бързо смаляващия се черно-бял номер.

— Е, В... I или L! Седем, седем или девет! Едно, едно, три! — извика той. После повтори цифрите бързо и тихо. Намали скоростта и спря бентлитото.

Гърбът на Джанет бе изпънат и плътно притиснат до седалката. Държаха се за ръце с Елизабет. Старицата се наведе напред, притискайки бузата си към главата на снаха си. После Елизабет проговори:

— Буквите, които извикахте бяха Е, В, I или L. Цифрите — седем или девет, едно, едно, три.

— Не можах да позная модела на колата.

— Беше „Мерцедес-Бенц“.

ГЛАВА 26

— Въпросният автомобил е „Мерцедес-Бенц“, купе. Модел 1925 г. Номерът е ЕВІ девет, едно, едно, три. Колата е регистрирана на името на Жак Луи Бертолд. Още веднъж маркиз Бертолд.

Джеймс Дерек стоеше до Кенфийлд с лице срещу Елизабет и Джанет, които седяха на дивана. Бе прочел данните от бележника си и се питаше дали тези чудати американци си дават сметка кой е маркизът. Бертолд също често отсядаше в „Савой“ и бе сигурно толкова богат, колкото и Елизабет Скарлати.

— Същият човек, който посрещна жената на Бутройд на кея? — попита Кенфийлд.

— Да. Или по-право не. Според вашето описание, предполагаме, че на кея е бил самият Бертолд. Вчера на пътя не е могъл да е пак той. Установихме, че е бил в Лондон. Автомобилът, все пак, е регистриран на негово име.

— Какво ще кажете, мистър Дерек? — приглади роклята си Елизабет, като избягваше да погледне англичанина в очите. Нещо в този мъж не ѝ даваше покой.

— Не знам какво да мисля... Все пак, чувствам се длъжен да кажа, че маркиз Бертолд е чуждестранен поданик, постоянно живеещ тук и се ползва със значително влияние и авторитет...

— Той е собственикът на „Бертолд е Фис“, доколкото си спомням — Елизабет се надигна от дивана и подаде празната си чаша на Кенфийлд. Не защото желаше още вино. Бе просто твърде напрегната, за да стои седнала. — „Бертолд е Фис“ е стара именита компания.

Данъчният инспектор отиде до масичката с напитките и наля шери на Елизабет.

— Значи сте се срещали с маркиза, мадам Скарлати? Може би го познавате добре?

Инсинуацията на Дерек не се понрави на Елизабет.

— Не, не познавам маркиза. Може да съм се срещала с баща му. Не съм сигурна. Бертолдови са стара фамилия.

Кенфийлд подаде чашата на Елизабет, съзнавайки, че старицата и британският оперативен работник играеха някаква подобна на интелектуален пинг-понг игра. Той реши да се намеси.

— С какъв бизнес се занимава?

— Разностраничен. Различни бизнеси. Нефт от Близкия изток, рудодобив и нефт в Африка, внос от Австралия и Южна Америка.

— Защо е със статут на постоянно пребиваващ чужденец?

— На това мога и аз да отговоря — каза Елизабет, връщайки се на дивана. — Самите заводи — и неговите офиси — са несъмнено на територии на Империята или нейни протекторати.

— Много вярно, мадам — каза Дерек. — Тъй като повечето от интересите му са в границите на британски владения, той работи непрекъснато с Уайтхол. И намира най-благосклонен прием там.

— Има ли правителствено досие върху Бертолд?

— Както за всеки чужденец-резидент, разбира се.

— Можете ли да ми го предоставите?

— Ще се наложи да намеря много сериозна причина за това. Разбирате, нали.

— Мистър Дерек! — прекъсна го Елизабет. — На борда на „Калпурния“ бе извършен опит за покушение срещу мен! В Уелс вчера един автомобил се опита да ни изхвърли от пътя! И в двата случая маркиз Бертолд може да бъде замесен. Аз бих нарекла това сериозна причина!

— Боя се, че тук сме на различни мнения. Случаите, които описвате, са работа на полицията. Всичко останало, което зная, е поверителна информация и аз я третирам по нужния начин. Очевидно и в двата случая не се предявяват официални обвинения. Това е зона на здрача, наистина, но Кенфийлд знае за какво говоря.

Данъчният инспектор погледна към Елизабет и тя разбра, че бе дошъл ред тя да използва неговата тактика. Той ѝ бе обяснил, че в крайна сметка ще им се наложи да направят това. Бе го нарекъл „Частичка от истината“. Причината бе очевидна. Британското разузнаване нямаше да се остави да бъде използвано като нечия персонална полиция. Трябваше да има и други доводи, на които да се опре. Доводи, които Вашингтон да може да потвърди. Кенфийлд погледна англичанина и проговори тихо.

— Правителството на САЩ не би намесило никое специализирано управление, ако нямаше в ръцете си случай отвъд полицейските компетенции. Когато синът на мадам Скарлати — и съпруг на мисис Скарлет — бе в Европа миналата година, големи средства под формата на открити ценни книжа от множество американски корпорации бяха изпратени до него. Смятаме, че те са били разпродадени тайно на европейските пазари. Включително и на Британската фондова борса.

— Нима искате да ми кажете, че някой тук създава американски монопол?

— Държавният департамент смята, че манипулацията е била дело на персонала на собственото ни посолство. В момента хората са тук в Лондон.

— Персонал от собственото ви посолство! И мислите, че Скарлет е бил част от това?

— Смятаме, че е бил използван — прониза въздуха гласът на Елизабет. — Използван и после елиминиран.

— Той се движеше в тези среди, Дерек. Както и маркиз Бертолд.

Дерек постави малкия си бележник обратно във вътрешния си джоб. Даденото обяснение му бе очевидно достатъчно. Британската служба бе също доста любопитна.

— Утре ще донеса едно копие от досието за вас, Кенфийлд... Приятна вечер, мадам — каза той и излезе.

— Поздравявам ви, млади момко. Персонал от посолството. Много умно от ваша страна.

— Мисля, че бе забележителен! — каза Джанет, като му се усмихна.

— Ще свърши работа — промърмори данъчният инспектор, преглъщайки обилна глътка скоч. — А сега, мога ли да изкажа мнението, че всички имаме нужда от малко разтоварване. Ако става дума за мен самия — уморен съм от мислене — и ще ви бъда признателен, мадам Скарлати, ако запазите в тайна коментара си върху това. Какво ще кажете за една вечеря в някое от тези места, където аристократите като вас ходят? Мразя танците, но кълна се, ще танцувам и с двете ви, докато рухнете на земята.

Елизабет и Джанет се засмяха.

— Не, но ви благодаря — каза Елизабет. — Вие двамата идете и се налудувайте — тя погледна признателно данъчния инспектор. — Една стара жена отново ви благодари, мистър Кенфийлд.

— Ще заключите вратите и прозорците, нали?

— На седем етажа над земята? Ще го направя, ако желаете.

— Желая — отвърна Кенфийлд.

ГЛАВА 27

— Прекрасно е! — провикна се Джанет над оглушителната смесица от гласове и музика в Клариджис. — Хайде, Матю, недей да си толкова кисел!

— Не съм кисел. Просто не те чувам.

— Чуваш ме. И не ти харесва. Но остави ме да му се насладя.

— Добре. Добре! Искаш ли да танцуваш?

— Не. Ти мразиш танците. Искам само да гледам.

— За това не вземат пари. Гледай. Уискито е добро.

— Кое е добро?

— Уискито, казвам.

— Не, благодаря. Виждаш ли? Мога и да съм примерна. Вече ме водиш с две питиета, запомни.

— Ако така продължава, мога да те поведе и с шейсет.

— Какво, скъпи?

— Казах, че сигурно ще те водя с шейсет, докато се махнем оттук.

— О, стига, моля те. Забавлявай се!

Кенфийлд погледна още веднъж момичето пред себе си и пак почувства как прелива от радост. Нямаше друга дума освен радост. Тя представляваше наслада, която го изпълваше с удоволствие и топлина. Очите ѝ излъчваха непосредствената отдаденост, която само влюбените могат да чувстват. И макар Кенфийлд да се стараеше по всякакъв начин да се отскубне, да се изолира, да погледне обективно на нещата, откриваше само, че не успява да го стори.

— Много те обичам — каза той.

Тя го чу през музиката, през смеха и шума от движението.

— Зная — погледна го тя и очите ѝ носеха предчувствие за сълзи. — Ние се обичаме. Не е ли невероятно?

— Искаш ли да танцуваш сега?

Момичето едва забележимо отметна назад глава.

— О, Матю! Мой скъпи, сладък Матю! Не, мили. Не се налага да танцуваш.

— Ама аз мога.

Тя склучи ръце.

— Ще танцуваме сами, съвсем сами, по-късно.

Матю Кенфийлд взе решение тази жена да е негова до края на живота му.

Но бе професионалист и мислите му за миг се върнаха и към старицата в „Савой“.

В този миг Елизабет Уикъм Скарлати ставаше от леглото си и обличаше своя халат. Бе чела вестник „Манчестър Гардиън“. Прелиствайки тънките му страници, тя чу две остри метални прещраквания и приглушен шум откъм дневната. В началото не се стресна от шума — бе залостила вратата на коридора и предполагаше, че снаха ѝ се мъчи с ключа, без да може да влезе заради резето. Все пак, бе два часа след полунощ и момичето трябваше да се е върнало досега. Тя извика.

— Момент, скъпа. Станала съм.

Бе оставила включена една настолна лампа и ресните на лампиона се разклатиха, когато тя мина край него, оставяйки поток от бледи сенки на стената.

Стигна до вратата и започна да отключва резето. Спомняйки си за данъчния инспектор, тя моментално спря.

— Това си ти, нали, скъпа?

Отговор нямаше.

Тя автоматично върна обратно ключалката.

— Джанет? Мистър Кенфийлд? Вие ли сте?

Тишина.

Страх бързо полази Елизабет. Бе чула звука, възрастта не бе увредила слуха ѝ.

Може би бе взела за щракане непривичния шум от хартията на английските вестници. Подобна възможност не бе за изключване, но макар тя да се постара да ѝ повярва, не успя.

Имаше ли някой друг в стаята?

При тази мисъл почувства болка в дъното на стомаха си. Когато се обърна, за да се върне обратно в спалнята, видя, че един от големите

френски прозорци бе частично отворен. Не повече от три пръста, но достатъчно, за да може лекият бриз да заклати копринените пердета.

В объркването си тя се опита да си спомни дали го бе затворила по-рано. Смяташе, че го бе направила, но разсеяно, тъй като не бе взела на сериозно съветите на Кенфийлд. И защо бе необходимо? Те бяха на седем етажа над земята.

Разбира се, че не бе го затворила. Или, пък, притваряйки го, не бе превъртяла ключалката и той се бе разтворил. Нещо съвсем обичайно. Тя отиде до прозореца и то затвори.

И тогава го чу.

— Здравей, майко.

От сянката в далечния край на стаята се появи висок мъж, облечен в черно. Главата му бе избръсната и имаше силен загар.

Няколко секунди тя не можа да го познае. Светлината от единствената включена настолна лампа бе слаба, а фигурата бе в далечния край на стаята. Привиквайки към светлината и обекта на наблюдение, тя осъзна защо човекът изглеждаше непознат. Лицето бе променено. Лъскавата черна коса бе обръсната; носът бе променен, смален, с издадени настрани ноздри; ушите бяха по-различни, по-прилепнали към главата; дори очите, чиито клепачи по-рано леко ги бяха скривали по неаполитански, сега бяха широко отворени и сякаш изобщо нямаха клепачи. Около устата и челото имаше червеникави белези. Това не бе лице. Това бе маска на лице. Бе потресаващо. Чудовищно. И бе нейният син.

— Ълстър! Боже мой!

— Ако в този миг умреш от сърдечен удар, ще направиш за смях няколко високоплатени убийци.

Старицата се опита да мисли, постара се с всички сили да устои на паниката. Хвана с ръце облегалката на най-близкия стол, вените на набръчканите ѝ ръце щяха да пробият кожата.

— Ако си дошъл, за да ме убиеш, едва ли бих могла да сторя нещо.

— За теб би било любопитно да узнаеш, че човекът, който нареди да бъдеш убита, сам ще е мъртъв съвсем скоро. Оказа се глупак.

Синът ѝ отиде до френския прозорец и провери ключалката. Погледна предпазливо през стъклото и остана доволен. Майка му

забеляза, че лекотата на походката му се бе запазила, но не и грацията и нехайната отпуснатост, придобили някога формата на леко аристократично прегърбване. В движенията му сега имаше някакъв напрегнат и твърд характер, подчертаван и от ръцете му, които бяха облечени в тесни като кожа черни ръкавици, с издължени и схванато превити пръсти.

Елизабет бавно започваше да намира думите си.

— Защо си дошъл тук?

— Заради нахалното ти любопитство. — Той бързо се придвижи до хотелския телефон на масичката с настолната лампа, докосвайки вилката, като че ли за да се убеди, че е притисната. После премина на метър от майка си и видът на лицето му, сега видян ясно, я накара да затвори очи. Когато отново ги отвори, той почесваше дясната си вежда, която бе леко възпалена. Наблюдаваше измъчения ѝ вид.

— Раните още не са съвсем зараснали. Понякога сърбят. Нима си по майчински загрижена?

— Какво си направил със себе си?

— Нов живот. Нов свят за мен. Свят, който няма нищо общо с твоя. Все още!

— Попитах те какво си направил.

— Знаеш какво съм направил, иначе нямаше да си тук в Лондон. Това, което трябва да разбереш сега, е, че Ълстър Скарлет вече не съществува.

— Ако искаш светът да повярва на това, защо си дошъл точно при мен?

— Защото ти с право предположи, че това не е така, и бъркането ти може да се окаже твърде досадно за мен.

Старицата се стегна като стомана, преди да заговори.

— Твърде възможно е тогава нарежданията за смъртта ми да не са били глупави.

— Много смело. Мисля си, все пак, дали си се замисляла за останалите?

— Кои останали?

Скарлет седна на канапето и проговори с хапещ италиански акцент.

— *La Famiglia Scarlatti!* Така е точната фраза, нали?... Единайсет души, по-точно. Двама родители, една баба, една пияна

съпруга-курва, и седем деца. Краят на племето! Родът на Скарлати внезапно изчезва с едно кърваво убийство!

— Ти си луд! Ще те спра! Не поставяй дребната си кражба редом с това, което имам аз, момчето ми!

— Ти си една изветряла старица! За нас има нещо по-важно от парите. Важно е вече само за какво се използват те. Ти ме научи на това!

— До пари няма да можеш и да се докоснеш! Ще те открия, където и да си, и ще те унищожа!

Мъжът без никакво усилие скочи на крака от канапето.

— Губим си времето. Ти навлизаш в подробности. Това не е на ниво. Ще бъда пределно ясен. Обаждам се оттук веднъж и в Ню Йорк пристига заповед. В рамките на четирийсет и осем часа фамилията Скарлати е покосена! Изтребена! Погребението ще е скъпо. Фондацията ще осигури само най-доброто.

— Включително и твоето дете?

— Той — най-напред. Всичките — мъртви. Без видима причина. Загадката на лунатиците Скарлати.

— Ти си луд — едва промърмори тя.

— Говори по-високо, майко! Или си мислиш за онези къдрокоси сополанковци, дето лудуват по бреговете на Нюпорт и се превиват от смях в малките си лодки. Би било трагично, нали? Само един! Само един измежду всичките да остане, ще е достатъчно за теб и племето Скарлати ще продължи да жъне слава! Да се обадя ли по телефона? На мен ми е напълно безразлично.

Старицата, която не се бе помръднала, отиде до един от фотьойлите.

— Какво толкова ценно искаш от мен, че животът на семейството да зависи от него?

— Не за теб. Ценно е само за мен. Можеше и да е по-зле, знаеш. Можех да поискам още сто милиона.

— А защо не го направиш? При това положение знаеш, че ще ти ги дам.

Мъжът се засмя.

— Разбира се, че ще ги платиш. Ще ги платиш така, че ефектът да е като срутване на Китайската стена. Не, благодаря. Нямам нужда. Не забравяй, за нас сумите не са от значение.

— Какво искаш? — седна тя във фотьойла, кръстосвайки ръце в скута си.

— Писмата до банките, най-напред. И без това няма да ти свършат работа, така че няма защо да се бориш със съвестта си?

Значи беше права! Концепцията бе вярна! Винаги търси прагматичното! Парите.

— Писма до банките?

— Писмата до банките, които Картрайт ти даде.

— Ти си го убил! Знаел си за нашия договор?

— Стига, майко. Да направят някакво магаре от Юга вицепрезидент на Уотърман тръст! Да го натоварят с реална отговорност? Следихме го в продължение на три дни. Договорът ти е при нас. Неговите екземпляри поне. Хайде, да не се лъжем излишно. Писмата, моля.

Старицата стана от креслото и отиде в спалнята си. Върна се и му подаде писмата. Той бързо отвори пликовете и ги извади. Разстла ги на канапето и ги преброи.

— Картрайт си спечели парите.

Той ги събра и спокойно седна на канапето.

— Не предполагах, че тези писма са толкова важни.

— Всъщност не са. С тях нищо не може да бъде постигнато. Всички сметки са закрити, а парите... разпръснати по други, да кажем.

— Защо тогава толкова държеше да ги получиш? — тя остана права.

— Ако бяха представени на банките, щяха да предизвикат множество догадки. Точно в момента не ни е нужен много шум.

Старицата се зарови в уверения поглед на сина си. Бе саможив, самодоволен, почти ведър.

— Кои сте „вие“? С какво си се захванал?

Отново уродливата усмивка на подвитата уста под широките ноздри.

— Ще разбереш, като му дойде времето. Не по името, но ще разбереш. Може дори да се гордееш, но никога няма да го признаеш — той погледна часовника си. — И така, на работа.

— Какво още?

— Какво стана на „Калпурния“? И не ме лъжи! — той впи поглед в старицата, без дори веднъж да мигне.

Елизабет стегна коремните си мускули, за да успее да скрие реакцията си. Разбра, че истината бе може би единственото, което ѝ бе останало.

— Не те разбирам.

— Лъжеш!

— За кое? Получих радиограма от човек на име Бутиер относно смъртта на Картрайт.

— Стига! — той се наведе напред. — Нямаше да е нужно да бягаш от всички с онзи трик за Йоркското абатство, ако нещо не се бе случило. Искам да зная къде е той.

— Къде е кой? Картрайт?

— Предупреждавам те!

— Нямам представа за какво ми говориш!

— На кораба изчезна един човек! Казват, че паднал през борда.

— А, да. Спомням си... Какво общо има това с мен? — видът ѝ бе олицетворение на невинността.

Никой от двамата не се помръдна.

— Не знаеш нищо за случая?

— Не съм казала такова нещо.

— Какво каза тогава?

— Имаше слухове. Надеждни източници.

— Какви слухове?

Старицата претегли няколко възможни отговора. Знаеше, че казаното от нея трябва да звучи автентично и да е без видими грешки откъм човек или поведение. От друга страна, каквото и да кажеше, трябваше да носи пикантните крайности и недостатъчната информация на клюките.

— Че мъжът бил пиан и войнствено настроен. Имало бой в бара... Трябвало да го усмирят и да го отнесат в каютата му. Опитал се да се върне и паднал през перилата. Познаваше ли го?

Отговорът на Скарлет бе привидно незаинтересован.

— Не, той не бе един от нас.

Не бе доволен от наученото, но реши да смени темата. За първи път от няколко минути отдели поглед от Елизабет. За малко потъна в дълбок размисъл. Накрая заговори.

— И още нещо накрая. Ти тръгна, за да издириш изчезналия си син...

— Тръгнах за да намеря един крадец! — прекъсна го остро тя.

— Ако така повече ти харесва. Погледнато от друг ъгъл, аз само преместих напред календара.

— Не е вярно! Ти открадна от Скарлати. Това, което ти бе поверено, трябваше да се използва за благото на „Скарлати индъстрис“!

— Пак си губим времето.

— Искам да сме наясно по този въпрос.

— Ясното е, че ти тръгна, за да ме намериш и успя. Така ли е?

— Така е.

— Сега аз ти казвам да не споменаваш никому нищо, да не предприемаш нищо и да се върнеш в Ню Йорк. Там ще унищожиш всички писма и ще оттеглиш всякакви заповеди, свързани с мен.

— Искаш невъзможното!

— В такъв случай ще дам нарежданията си. Родът на Скарлати е мъртъв! Иди в църквата си и ги помоли да ти разкажат как са били окъпани в кръвта на агнеца!

Ълстър Скарлет скочи от викторианския диван и преди старицата да успее да проследи движенията му, той вече бе на телефона. Движенията му не издаваха и най-малкото колебание. Вдигна слушалката, без да поглежда към нея и зачака отговора на телефониста.

Старицата трудно стана от стола.

— Недей!

— Защо не? — обърна се той с лице към нея.

— Ще направя каквото искаш!

Той затвори телефона.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. — Той бе спечелил.

Ълстър Скарлет разтегли в усмивка обезобразената си уста.

— В такъв случай работата ни е свършена.

— Не съвсем. — Елизабет бе длъжна да направи този опит, макар да съзнаваше, че може да й струва живота.

— Нима?

— Бих искала да си поиграем на „ами ако“ за момент.

— За какво?

— Заради самата игра. Да кажем, че реша да се откажа от споразумението ни.

— Знаеш какви ще са последствията. Не би могла да се скриеш от нас за какъвто и да е период от време.

— Колкото се отнася до времето, то май работи в моя полза.

— Отървах се вече от акциите. Няма смисъл да се мисли за това.

— Предположих, че това вече е станало. В противен случай нямаше да дойдеш тук.

— Хубава игра. Продължавай.

— Убедена съм, че ако сам не си се досетил, някой друг трябва да ти е казал, че единственият интелигентен начин да се продадат тези книжа е срещу валута и под номиналната им стойност.

— Не се наложи някой да ми го казва.

— Сега е мой ред да задавам въпроси.

— Продължавай.

— Дали е трудно, как мислиш, да се проследят депозити от подобна величина, независимо дали са в злато, или каквото и да е друго? И още един въпрос. Къде по света се намират банките, готови и дори способни да приемат подобни влогове?

— И двамата знаем отговорите: шифровани, номерирани — невъзможно е.

— И в кой от големите банкови концерни на Швейцария се е настанил на работа „Неподкупният“?

Синът ѝ спря за момент и смръщи голите си очи.

— Сега ти си лудата — тихо отговори той.

— Напротив. Ти мислиш на дребно, Ълстър. Използваш огромни суми, но мислиш на дребно... Нека в мраморните зали на Берн и Цюрих се пусне слухът, че сумата от един милион американски долара се предлага за поверителна информация...

— И какво би спечелила от това?

— Информация!... Имена! Хора!

— Ще ме накараш да се разсмея!

— Смахът ти ще спре без време!... Очевидно е, че имаш сподвижници, имаш нужда от тях. Заплахите ти правят това два пъти по-ясно и аз съм сигурна, че им плащаш добре... Въпросът е — щом веднъж те научат за мен и аз за тях — ще могат ли да устоят на

предложената от мен цена? Тук ти със сигурност не можеш да ме надминеш! Тук сумите не са без значение!

Гротескната маска се изкриви още повече, докато обезобразената уста надаваше дебел провлачен смях.

— Години чаках, за да мога да ти кажа, че вашите теории за „гъвкавото“ управление вонят на мърша! Свърши се с долните ви машинации на „бутни и владей“! Дотук бяхте! Край! С вас е свършено! Няма ви!... Кои сте вие, за да манипулирате така всичко наоколо? С корумпираните си банкери! Гадните ви еврейчета! Вашата свърши! Наблюдавал съм ви! Вашият биологичен вид е мъртъв!... И не ми говори за моите сподвижници. Те не биха се приближили нито до теб, нито до парите ти!

Мъжът в черно бе побеснял.

— И ти вярваш на всичко това? — запита Елизабет, без да трепне. Просто задаваше въпрос.

— Докрай! — незаздравялата плът на Ълстър Скарлет бе почервенияла от притока на кръв. — Ние имаме още нещо! И не можеш да ни докоснеш! Никой от нас! Ние нямаме цена!

— Все пак ще се съгласиш — както в случая с банковите писма — че мога да се окажа досадна. Само че в далече по-голяма степен. Готов ли си да поемеш риска?

— Ти подписваш единайсет смъртни присъди! Едно масово погребение! Това ли искаш, майко?

— Отговорът и на двата ни въпроса изглежда е не. Това е вече по-разумна спогодба.

Мъжът в черно спря за миг и заговори тихо и точно.

— Ти не можеш да се равняваш с мен. Не си го въобразявай и за секунда!

— Какво се случи, Ълстър? Какво стана?... Защо?

— Нищо и всичко! Върша това, което никой от вас не е способен да направи! Това, което трябва да бъде направено! Но ти не можеше да го сториш!

— Бих ли... бихме ли... искали да го направим?

— Повече от всичко на света! Но не ви стиска! Слаби сте!

Телефонът иззвъня, пронизвайки въздуха.

— Не си прави труда да го вдигаш — каза Ълстър. — Ще звънне само веднъж. Просто сигнал, че моята съпруга — тази предана курва

— и последният ѝ креватен партньор са излезли от Клариджис.

— В такъв случай, предполагам, че тази среща е приключена.

За голямо свое облекчение тя видя, че той прие нейните думи. Бе също забелязала, че в подобно състояние той е опасен. Някакъв тик подръпваше кожата на лицето му над дясното око. Той изпъна пръсти бавно и съсредоточено.

— Запомни какво ти казах. Една твоя грешка и...

Тя го прекъсна, преди той да успее да довърши.

— А ти не забравяй коя съм аз, млади момко! Говориш с жената на Джовани Мериджи Скарлати! Няма нужда да се повтаряш. Разбрахме се. Върви и гледай мръсната си работа. Не ме интересуваш повече!

Мъжът в черно закрачи бързо към вратата.

— Мразя те, майко.

— Надявам се, че от тези, които не са ти така мили, да си получил поне толкова, колкото и от мен.

— Безкрайно повече, но това ти никога не би могла да разбереш.

Той отвори вратата, измъкна се навън и я затръшна силно след себе си.

Елизабет Скарлати застана до прозореца и дръпна пердетата. Подпря се на студеното стъкло. Центърът на Лондон бе потънал в дълбок сън и само няколко пръснати светлини се открояваха като точки върху бетонната му фасада.

Какво за Бога бе сторил той?

Нещо повече, кой му обръщаше внимание?

Това, което тя допускаше да е сковаващ страх, се превърна в ужас — защото той имаше оръжието. Оръжието на властта, влиянието — което тя и Джовани невинно бяха осигурили с труда си.

За тях наистина парите бяха без значение.

От старческите ѝ очи се зарониха сълзи. Онази вътрешна чувствителност, която се крие някъде дълбоко у всички човешки същества, я бе сварила неподготвена. Не бе плакала повече от трийсет години.

Елизабет се отдръпна от прозореца и бавно започна да обикаля стаята. Предстояха ѝ дълги размисли.

ГЛАВА 28

В един от кабинетите на Британското вътрешно министерство Джеймс Дерек извади една папка от шкафа.

— Жак Луи Бертолд, четвъртият маркиз на Шателъоро.

Служителят, отговарящ за досиетата, влезе в стаята.

— Здравей, Джеймс. Пак до късно работиш, изглежда.

— Уви, Чарлз, така е. Вземам едно копие. Получи ли заявката ми?

— Ето я. Само нека да попълня това и ще се подпиша. Но дай, ако можеш, по-накратко, че играем карти оттатък.

— Кратко и ясно. Американците подозират, че персонал от посолството им продава американски акции тук. Този Бертолд се движи в дипломатическите кръгове. Възможно е да има връзка с младия Скарлати.

Служителят отбеляза нужните данни.

— Кога е станало всичко това?

— Преди около година, както разбирам.

Колегата му спря да пише и вдигна очи към Джеймс Дерек.

— Преди година?

— Да.

— И този американец иска да разработва персонала от посолството *сега*? Тук?

— Точно така.

— Изглежда е паднал на погрешната страна на Атлантика тогава. Целият персонал на американското посолство бе прехвърлен преди четири месеца. Не е останал абсолютно никой, дори и една секретарка от хората, които бяха в Лондон преди година.

— Много странно — тихо каза Дерек.

— Бих казал, че американският ти приятел е в доста лоша връзка с Държавния си департамент.

— Което означава, че лъже.

— Точно така.

Джанет и Матю, заливайки се от смях, слязоха от асансьора на седмия етаж и поеха по коридора към апартамента на Елизабет. Трябваше да изминат приблизително сто метра, но се спираха четири пъти, за да се прегръщат и да си разменят целувки.

Момичето извади ключ от чантичката си и го подаде на данъчния инспектор.

Той го пхна в ключалката и едновременно завъртя дръжката, без да го превърта. Вратата се отвори и за част от секундата данъчният инспектор бе повече трезвен, отколкото пиан.

Той почти със скок се втурна в стаята.

Елизабет Скарлати седеше на викторианското канапе на бледата светлина от единствената включена лампа. Само погледна към Кенфийлд и снаха си, без да се помръдва.

— Чух ви в антрето.

— Казах ви да заключвате тези врати!

— Извинявайте, забравих.

— Забравихте, как не! Като тръгвахме, изчаках, докато чух ключалката и резето!

— Поръчах си кафе от румсървиса.

— Къде е подносът?

— В спалнята ми, където, предполагам, имам право да влизам само аз.

— Изобщо не си правете илюзии! — данъчният инспектор изтича към вратата на спалнята.

— Извинете ме още веднъж! После поръчах да отнесат чашите и подноса. Доста съм объркана. Простете ми.

— Защо? Какво е станало?

Елизабет Скарлати прехвърли бързо идеята в главата си и погледна към снаха си, когато заговори.

— Имах много разстройващ телефонен разговор. Във връзка с бизнеса: абсолютно не засяга и двамата ви. Става дума за много пари и трябва да взема решение, преди да отвори местната борса — тя погледна и към счетоводителя.

— Мога ли да зная какво е толкова важно, че да не следвате указанията ми?

— Няколко милиона долара. Може би бихте се съгласили да ми помогнете. Трябва ли „Скарлати индъстрис“ да закупи и останалата част от конвертируемите привилегировани акции на „Шефийлд катлъри“, като след конверсията поеме под контрол компанията, или не?

Докато още се колебаеше, данъчният инспектор запита:

— Какво толкова... разстройващо има тук?

— Фактът, че фирмата става все по-губеща.

— Тогава не я купувайте. Такова нещо не би трябвало да ви държи будна цяла нощ.

Старицата го фиксира със студен поглед:

— „Шефийлд катлъри“ е една от най-старите и най-прочути английски фирми. Продукцията ѝ е превъзходна. Проблемът не е нито в мениджмънта, нито в работната среда, а в мощния приток на японска имитация. Въпросът е, ще разбере ли това потребителят навреме, за да обърне нещата в нейна полза.

Елизабет Скарлати стана от канапето и влезе в спалнята си, като затвори врата зад себе си. Данъчният инспектор се обърна към Джанет.

— Често ли ѝ се случват подобни неща? Няма ли съветници?

Но Джанет се бе втренчила във вратата на спалнята. Тя свали палтото си и се приближи към данъчния инспектор.

— Тя не казва истината — тихо промълви тя.

— Как разбра?

— По начина, по който ме погледна, когато ти заговори. Опитваше се да ми каже нещо.

— Какво?

Момичето сви рамене в недоумение и продължи шепнешком.

— Е, не зная, но разбираш какво имам предвид. Когато си с чужди хора и започнеш някой виц или нещо да преувеличаваш... трябва само да погледнеш мъжа си или приятеля си, който всъщност знае... така, че да разбере да не те издава...

— Тя излъга ли за компанията, за която говореше?

— О, не. Така е. Ченсълър Дрю се опитваше да я склони да купи тази фирма месеци наред.

— Откъде знаеш?

— Тя вече отказа.

— Защо трябва да лъже тогава?

Кенфийлд понечи да седне, когато вниманието му бе привлечено от ленената покривка на облегалката на стола. Първо реши, че няма нищо необикновено, но после се загледа отново. Платът бе набръчкан, сякаш е бил усукан или смачкан при натиск. Не си пасваше с иначе безупречно подредената стая. Той погледна по-отблизо. Някои влакна бяха прекъснати, а отпечатъците от пръсти се виждаха ясно. Който и да бе хванал с длани стола, трябваше да го е направил със значителна сила.

— Какво има, Матю?

— Нищо. Би ли ми донесла едно питие?

— Разбира се, скъпи. — Тя отиде до сухия бар, докато Кенфийлд обиколи стола и застана пред френския прозорец. Без сам да знае защо, той дръпна пердетата и започна внимателно да разглежда прозореца. Завъртя дръжката и отвори лявото крило. Тогава видя това, което тайно и от себе си бе започнал да търси. Дървото под металната пръчка бе обелено. По перваза се виждаше как на едно място боята бе замърсена от отпечатъка на някакъв вероятно тежък и груб предмет, сигурно обувка с каучукова или гумена подметка. Не бе кожа: емайльт не бе одраскан. Той отвори и дясното крило и погледна навън.

Право надолу се спускаха шест етажа, отгоре се издигаха още два до, както си спомни, доста стръмния покрив. Той затвори прозореца и го заключи.

— Какво правиш, за Бога?

— Имали сме гостенин. Неканен, при това.

Момичето замръзна на мястото си.

— Боже мой!

— Не се бой. Свекърва ти не би направила нещо глупаво. Трябва да й имаш вяра.

— Това се и опитвам да направя. Какво ще правим?

— Ще разберем кой е бил. Ела на себе си първо. Ще имам нужда от теб.

— Защо нищо не ни каза?

— Не зная, но ти може и да успееш да разбереш.

— Как?

— Утре сутринта тя сигурно ще подхване нещо около тази работа в Шефийлд. Ако стане така, кажи й, че си спомняш как тя е

отказала да го купи за Ченсълър. Ще се наложи да ти даде поне някакво обяснение.

— Ако майка Скарлати не иска да каже нещо, тя просто няма да го каже. В това съм убедена.

— Тогава не я притискай. Но тя сигурно ще спомене нещо.

Въпреки че бе почти три след полунощ, потокът завръщащи се от късни веселби във фоайето не спираше. Повечето бяха във вечерни тоалети, мнозина се полюшваха и хихикаха, но всички бяха приятно уморени.

Кенфийлд се приближи до рецепцията и заговори с мек, общителен тон.

— Вижте, друже, имам тук един малък проблем.

— Да, сър. Мога ли с нещо да ви помогна?

— Ами, малко е деликатно... Пътувам с мадам Елизабет Скарлати и снаха...

— Но, разбира се, мистър... Кенфийлд, нали?

— Точно тъй. Ами, нашата майка вече не е в първа младост, а пък хората отгоре се веселят доста до късно.

Администраторът, който бе чувал легенди за богатството на Скарлати, потъна в най-безкрайните дълбини на своята вежливост.

— Ужасно съжалявам, мистър Кенфийлд. Сам ще се кача до горе. Веднага. Невероятно съжалявам, наистина.

— О, не, моля ви, всичко вече утихна.

— Тогава, мога да ви уверя, че това повече няма да се повтори. Съседите ви наистина трябва да са доста шумни. Тъй като, сигурен съм, и вие сам виждате, „Савой“ е изключително солидна сграда.

— Вероятно държат прозорците си отворени, но, моля ви, не казвайте никому за това. Мадам Скарлати ще е недоволна, ако разбере, че съм говорил с вас за това...

— Не ви разбирам, сър.

— Само ми кажете кои са съседите и аз сам ще поговоря с тях. Приятелски, на чашка... разбирате.

Администраторът трудно би могъл да остане по-доволен от това американско разрешение на проблема.

— Ами, щом настоявате, сър... В осми, първи западен, са виконт и контеса Роксбъри, очарователна двойка, доста възрастни, струва ми се. Доста необичайно. Вероятно са имали гости.

— А... кой е над тях?

— Над тях? Мистър Кенфийлд, не мисля...

— Само питам... моля ви.

— В девети първи западен е... — администраторът обърна страницата. — Свободен е, сър.

— Свободен? Доста необичайно по това време на годината, нали?

— Би трябвало да се поправа: не е на разположение, сър. Девети, първи западен, е нает за целия месец за провеждане на бизнес срещи.

— Искате да кажете, че нощем там не остава никой?

— О, наемателите имат това право, разбира се, но досега не се е случвало.

— Кой го е наел?

— Фирмата се казва „Бертолд е Фис“.

ГЛАВА 29

Телефонът до леглото на Джеймс Дерек иззвъня остро, събуждайки го.

— Кенфийлд е. Имам нужда от помощ, която не търпи отлагане.

— Не е изключено това да е само твое мнение. Какво има?

— Нахлули са с взлом в апартамента на Скарлати.

— Какво? Какво казват от хотела?

— Те не знаят.

— Определено мисля, че трябва да им кажеш.

— Не е толкова просто. Тя няма да си признае.

— Тя си е твой проблем. Защо търсиш мен?

— Мисля, че е изплашена... Било е от втория етаж...

— Драги ми приятелю, апартаментът ѝ е на седмия етаж! Даваш твърде голяма свобода на въображението си! Или може би онези лоши хора летят, а не ходят?

Американецът замълча достатъчно дълго, за да накара англичанина да разбере, че не му е до шеги.

— Разбрали са, че не би отворила вратата, което само по себе си, е интересно. Който и да е влязъл, е бил спуснат от втория етаж над нас и е използвал някакво острие. Научи ли нещо за Бертолд?

— Всяко нещо с времето си — Дерек започна да взема на сериозно Кенфийлд.

— Точно така. Мисля, че той пак е замесен тук. Фирмата на Бертолд е наела апартамента два етажа над нас.

— Какво?

— Точно така. За месец. Само за дневни бизнес срещи.

— Май ще е по-добре да поприказваме.

— Нашето момиче знае за това, но е изплашена. Можеш ли да прикрепиш двама души към нея?

— Мислиш ли, че е нужно?

— Не. Но може и да греша. Затова те моля.

— Много добре. Легендата ще бъде очаквана кражба на бижута. Няма да са униформени, разбира се. Един в коридора и един на

улицата.

— Благодаря ти. Започваш ли да се събуждаш вече?

— И още как, да те вземат мътните. Ще бъда при теб до половин час. С всичко, което успях да изровя за Бертолд. И смятам да огледаме апартамента им.

Кенфийлд излезе от телефонната кабина и се насочи към хотела. Липсата на сън започваше да му се отразява, затова му се прииска да бъде в някой американски град, където има денонощни ресторанти, предлагащи и кафе. Англичаните, помисли си той, не са прави, като се мислят за толкова цивилизовани. Никой не можеше да е достатъчно цивилизован без истински денонощни ресторанти.

Той влезе в пищното фоайе и видя, че стенният часовник над рецепцията показва четири без петнайсет. Насочи се към старинните асансьори.

— А, мистър Кенфийлд, сър! — втурна се след него администраторът.

— Какво има? — Кенфийлд успя да се сети само за Джанет и сърцето му замря.

— Точно след като излязохте, сър!... Нямаше и две минути, след като бяхте излезли!... Много необичайно по това време на нощта...

— За какво, по дяволите, ми говорите?

— Тази телеграма пристигна за вас — администраторът подаде на Кенфийлд плика.

— Благодаря ви — каза Кенфийлд с облекчение, като взе телеграмата и влезе в полуоткрития от металните мрежи асансьор. Потегляйки от долния етаж, притисна здраво телеграмата между палеца и показалеца си. Бе дебела. Бенджамин Рейнолдс или бе изпратил някоя дълга и абстрактна своя лекция, или щеше да се наложи доста дълго да я разшифрова. Надяваше се само да успее да свърши, преди Дерек да е пристигнал.

Кенфийлд влезе в стаята си, седна на стола до един лампион и отвори телеграмата.

От разшифроване нямаше да има нужда. Написана бе на прост работен език и бе лесно разбираема, ако се съчетаеше с настоящата ситуация. Кенфийлд раздели страниците. Бяха три.

СЪС СЪЖАЛЕНИЕ ТРЯБВА ДА ВИ
ИНФОРМИРАМ ЧЕ РОЛИНС ТОМАС И ЛИЛИАН
АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА ПОВТАРЯМ
КАТАСТРОФА В ПЛАНИНТЕ ПОКОНО ТОЧКА И
ДВАМАТА СА МЪРТВИ ТОЧКА ЗНАМ ТОВА ЩЕ
РАЗСТРОИ СКЪПАТА ВИ ПРИЯТЕЛКА Е С ТОЧКА
ПРЕДЛАГАМ ДА СЕ ГРИЖИТЕ ЗА НЕЯ В МЪКАТА Й
ТОЧКА ЗА БИЗНЕСА НА УИМБЪЛДЪН ТОЧКА НЕ СМЕ
ПЕСТИЛИ СРЕДСТВА ОТНОВО НЕ СМЕ ПЕСТИЛИ
СРЕДСТВА ПО ОТНОШЕНИЕ НА АНГЛИЙСКИТЕ НИ
ДОСТАВЧИЦИ ЗА ДА ПОЛУЧИМ МАКСИМАЛНИ
КВОТИ ПО СТОКИТЕ ТОЧКА НАСТРОЕНИ СА
БЛАГОСКЛОННО КЪМ ПРОБЛЕМИТЕ НИ СЪС
СКАНДИНАВСКИЯ ИЗНОС ТОЧКА ГОТОВИ СА ДА ВИ
СЪДЕЙСТВАТ В ПРЕГОВОРИТЕ ЗА РАЗУМНИ
ОТСТЪПКИ ПРИ МАКСИМАЛНИТЕ ПОКУПКИ ТОЧКА
ИЗВЕСТЕНИ СА ЗА КОНКУРЕНЦИЯТА НИ В
ШВЕЙЦАРИЯ ОТНОВО ШВЕЙЦАРИЯ И
КОМПАНИИТЕ ПОВТАРЯМ КОМПАНИИТЕ ТАМ
ТОЧКА ЗНАЯТ И ЗА ТРИТЕ КОНКУРЕНТНИ
БРИТАНСКИ ФИРМИ ТОЧКА ЩЕ ВИ ОСИГУРЯТ
ЦЯЛАТА НУЖНА ПОМОЩ И ОЧАКВАМЕ ДА СЕ
ЗАЕМЕТЕ ОТНОВО С ИНТЕРЕСИТЕ НИ В АНГЛИЯ
ТОЧКА НЕ СЕ ОПИТВАЙТЕ ОТНОВО ДА ВДИГНЕТЕ
НАД ШВЕЙЦАРСКИТЕ НИ КОНКУРЕНТИ ТОЧКА ТАМ
НЕ СЕ МЕСЕТЕ ТОЧКА НИЩО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ
ПОСТИГНАТО ТОЧКА

ДЖ ХАМЪР УИМБЪЛДЪН НЮ ЙОРК

Кенфийлд запали една от тънките си пури и положи трите страници на пода между опънатите си крака. После се загледа в телеграмата.

Хамър бе тайното име, което Рейнолдс използваше, когато изпращаше до данъчните си инспектори съобщения от изключителна важност. Думата „отново“ служеше да подчертава и потвърждава значението на фразата. С „повтарям“ смисълът се обръщаше в

противоположна посока. Ако имаше отрицателна частица, тя я унищожаваше.

Значи Ролинсови — на Кенфийлд му бе нужно известно време, за да се сети, че Ролинсови бяха тъста и тъщата на Бутройд — бяха убити. Не е било катастрофа. И Рейнолдс се опасяваше за живота на Елизабет Скарлати. Вашингтон е постигнал договореност с британското правителство да му се предостави необичайно широко съдействие — в замяна на англичаните е било казано за шведските ценни книжа и закупените недвижими имоти в Швейцария, за които се предполагаше, че са свързани. Все пак Рейнолдс не уточняваше кои са хората в Цюрих. Само че такива имаше и в списъка фигурираха трима видни англичани. Кенфийлд си спомни и имената им — Мастерсън, чиято слава идваше откъм Индия; Лийкок от Британската фондова борса; и Инес-Боуен, текстилният магнат.

Това, което Хамър подчертаваше, бе да пази Елизабет и да стои далече от Швейцария.

Чу се леко почукване на вратата. Кенфийлд събра страниците и ги сложи в джоба си.

— Кой е?

— Да те вземат мътните! Търся легло да легна и да заспя.

Свежият британски акцент принадлежеше, разбира се, на Джеймс Дерек. Кенфийлд отвори вратата и англичанинът влезе без допълнителен поздрав. Хвърли един кафяв плик на леглото, остави шапката си на бюрото и седна в най-близкото кресло.

— Хубава шапка имаш, Джеймс.

— На нея разчитах да ми спести една нощ в ареста. Лондончанин, мотаещ се около „Савой“ по това време на нощта, трябва да има безкрайно порядъчен вид.

— Ти го имаш, повярвай ми.

— Не бих повярвал и на една твоя дума за нищо на света, сомнамбуле.

— Да ти наля ли едно уиски?

— Не, за Бога!... Мадам Скарлати нищо ли не ти каза?

— Нищо. Даже се опита да ми отвлече вниманието. После просто млъкна и се заключи в спалнята си.

— Не мога да повярвам. Мислех, че вие двамата работите заедно.

— Дерек извади един хотелски ключ, прикрепен към обичайния

дървен ключодържател. — Поприказвах си с полица на хотела.

— Може ли човек да му има доверие?

— Това няма значение. Това е ключ-майка и той смята, че прикривам някого на втория етаж.

— Тогава, аз потеглям. Моля те, изчакай ме. Поспи, ако можеш.

— Чакай. Всеки тук знае, че ти си свързан с мадам Скарлати. Остави на мен да огледам обстановката.

Данъчният инспектор се спря. В казаното от Дерек имаше резон. Той допускаше, че британският оперативен работник е далеч по-обигран в този вид работа, отколкото той самия. От друга страна, не можеше да му има абсолютно доверие. Нито пък би искал да му казва твърде много и да остави британското правителство да взема решенията.

— Това е много смело от твоя страна, Дерек, но не мога да го поискам от теб.

— Съвсем не е смело. Спестява безкрайни обяснения по силата на Закона за чуждестранните граждани.

— Въпреки това предпочитам да отида сам. Честно казано, няма защо и ти да се въвличаш в цялата работа. Извиках те за помощ, а не да вършиш моята работа.

— Предлагам ти компромис. В моя полза.

— Защо?

— По-безопасно е.

— Печелиш точка.

— Първо ще вляза аз, докато ти чакаш в коридора до асансьора. Ще проверя стаята и после ще ти дам сигнал да влезеш.

— Как?

— С колкото може по-малко енергия. Да кажем с късо изсвирване.

Кенфийлд чу краткото, пискливо подсвирване и бързо премина по коридора до девети, първи западен.

Затвори вратата и се насочи към светлината на прожектора.

— Всичко наред ли е?

— Добре поддържан хотелски апартамент. Може би не толкова разкошен, колкото американската му разновидност, но безкрайно по-

уютен.

— Звучи окуражаващо.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Наистина не обичам този вид работа.

— А аз мислех, че вашите хора са се прочули точно с нея.

С разговора започна и бързото, но щателно претърсване на апартамента. Разположението на стаите бе същото, както в апартамента на Скарлати два етажа по-долу. Вместо стандартната мебел обаче, тук, в средата на основната стая, имаше дълга маса с може би дузина столове около нея.

— Конферентната маса, предполагам — каза Дерек.

— Да хвърлим един поглед на прозореца.

— Кой точно?

Кенфийлд се замисли.

— Ето тук — каза той и се насочи към френските прозорци точно над тези на Елизабет Скарлати.

— Добро попадение. Виж — англичанинът бе заобиколил Кенфийлд и бе насочил лъча на прожектора към рамката.

Върху дървения перваз имаше прясно вдлъбване, което бе протрило боята и бе стигнало до самото дърво. Там, където первазът се застъпваше с каменната гредя, имаше подобен полукръг, прорязал напластената мръсотия и превърнал една малка част от черния на цвят камък в светлосив. Прокараният нарез бе около три сантиметра широк и очевидно причинен от триенето на широко въже.

— Който и да е бил, имал е котешка пъргавина — каза Кенфийлд.

— Да огледаме наоколо.

Двамата мъже влязоха първо в най-близката спалня, където намериха едно напълно оправено двойно легло. Бюрата бяха празни, а върху тях нямаше нищо освен обичайните хотелски писалки и принадлежности. В гардеробите и шкафовете също нямаше нищо освен закачалките за дрехи и стелажите за обувки. Банята бе безупречна, поставките — блестящи. Втората спалня вдясно бе в същото състояние, като изключим покривката на леглото, която бе поизмачкана. Някой бе спал или почивал на него.

— Мощна снага. Вероятно над метър и осемдесет — каза англичанинът.

— Как успя да го установиш?

— Отпечатъкът от таза. Виж тук — под средната линия на леглото.

— Нямаше да се сетя за това.

— Спестявам си коментара.

— Може да е седял.

— Казах, „вероятно“.

Данъчният инспектор отвори вратата на гардероба.

— Я, освети тук.

— Заповядай.

— Ха, така!

На пода на гардероба лежеше набързо навито на купчина въже. През направените в единия му край примки бяха прекарани широки парчета кожа, прикрепена към въжето с метални скоби.

— Съоръжения на алпинист — каза англичанинът.

— За катерене на планини?

— Точно така. Много надеждни. Но професионалисти не биха ги използвали. Не е спортменско. Ползват ги за спасителни работи, главно.

— Бог да ги поживи. Може ли с това да се мине по стената на „Савой“?

— Като на картинка. Много бързо, много сигурно. Ти беше прав.

— Да изчезваме оттук — каза Кенфийлд.

— Сега вече може би бих приел онова питие, което ми предложи.

— С удоволствие — Кенфийлд с мъка се надигна от леглото. — Скоч уиски със сода, става ли, приятелю?

— Мерси.

Американецът отиде до масата край прозореца, която му служеше вместо бар, и наля две големи порции уиски в чашите. Подаде едната на Джеймс Дерек и вдигна своята.

— Добре си вършиш работата, Джеймс.

— И ти самият си доста компетентен. Мисля си, може и да си бил прав да вземем онова въже.

— Само ще причини объркване.

— Точно това имам предвид. Може да ни помогне... Толкова е американско...

— Не разбирам.

— Не го вземай навътре. Просто, вие, американците, сте много чувствителни на тема екипировка, ако разбираш какво искам да кажа. Като ходите на лов за гъски в Шотландия, понасяте със себе си по няколко малки гаубици из полето... Когато ходите за риба в Лоуландс, чантата ви е пълна с шестстотин такъми. Американската идея за спортсменство е приравнена със способността спорта да се овладее посредством покупките, а не уменията.

— Ако съм те улучил, за всекидневните ти упражнения по намразване на американците трябва да ти дадат да водиш някоя радиопрограма.

— Моля те, Матю. Опитвам се да ти кажа, че според мен си прав. Който и да е нахлул в апартамента на Скарлати, е бил американец. Вероятно можем да проследим въжето до някой от вашето посолство. Не се ли замисли за това?

— Можем какво?

— Посолството ви. Ако е някой от вашето посолство. Някой, който познава Бертолд. Хората, които подозираш, че са били въвлечени в аферата с книгата... Дори и подобно алпинистко въже може да се използва само от обучен катерач. Колко катерачи може да има във вашето посолство? Скотланд ярд може да установи това за един ден.

— Няма нужда... Ще се справим сами.

— Губи се време, сам знаеш. Освен това персоналът в посолството е с досиета, както бе и с Бертолд. Колко са катерачите?

Данъчният инспектор се извърна и напълни отново чашата си.

— Това ни замесва в работата на полицията. Не искаме това да става. Сами ще си направим разследването.

— Както кажеш. Не би било трудно. Двайсет, най-много трийсет души. Би трябвало бързо да свършите.

— Сигурно — Кенфийлд отиде до леглото си и седна.

— Кажи ми — каза англичанинът, като довърши и последната глътка от уискито си, — имаш ли списък на сегашния персонал на вашето посолство тук? Имам предвид, скоро изготвен.

— Разбира се.

— И си напълно сигурен, че някой от хората, които работят там сега, са имали пръст в тази афера с акциите от миналата година?

— Да. Казах ти вече. Поне Държавният департамент смята така. Би било по-добре да спреш да ме питаш все за това.

— Няма вече. Късно е, а на бюрото ми има толкова много изостанала работа — британският оперативен работник стана и отиде до бюрото, където бе оставил шапката си. — Лека нощ, Кенфийлд.

— А, тръгваш ли си?... Имаше ли нещо в досието на Бертолд? Ще го прочета, но точно в момента умирам за сън.

Джеймс Дерек застана до вратата и погледна към изтощения счетоводител.

— Един пункт съм сигурен, че ще те интересува... Даже няколко вероятно, но един веднага ми идва наум.

— Кой е той?

— Сред спортните страсти на маркиза намира място и катеренето. Този известен атлет е даже член на Матерхорн клуб. Освен това е сред само неколкостотинте алпинисти изкачили Юнгфрау по северната му стена. Не е за пренебрегване, както разбирам.

Кенфийлд се изправи ядосано и викна подир англичанина:

— Защо не каза по-рано, за Бога?

— Честно казано, мислех си, че си по-заинтересуван от връзките му с персонала от посолството. Това и търсих.

Данъчният инспектор втренчи поглед в Дерек.

— Значи е бил Бертолд. Но защо?... Освен ако е знаел, че няма да отвори вратата на никой.

— Възможно е. Не бих могъл да зная. Приятна работа с досието, Кенфийлд. Ще бъдеш очарован... Едва ли обаче ще намериш нещо, свързано с американското посолство... Но ти и не заради това го искаше, нали?

Британецът излезе през вратата, като я затвори остро след себе си. Кенфийлд остана с вперен във вратата поглед, объркан, но твърде изморен, за да се замисли.

ГЛАВА 30

Събуди го телефонът.

— Матю?

— Кажи, Джан? — докато хване слушалката, ръката му се схвана и го заболя.

— Във фоайето съм. Казах на майка Скарлати, че имам да пазарувам.

Данъчният инспектор погледна часовника си. Бе единайсет и половина. Бе имал истинска нужда от този сън.

— Какво се е случило?

— Никога не съм я виждал такава, Матю. Тя е изплашена.

— Това е нещо ново. Каза ли нещо за Шефийлд?

— Не. Аз трябваше да го направя. Тя просто го подмина и каза, че положението се било променило.

— И нищо друго? Само това?

— Да... И още нещо. Каза, че щяла да говори с теб следобед. Имало проблеми в Ню Йорк, за които трябвало да се погрижи. Мисля, че ще ти каже, че е решила да си тръгне от Англия за вкъщи.

— Това е невъзможно! Какво точно каза тя?

— Говореше много неясно. Че Ченсълър бил глупак и нямало смисъл да се пилее време в търсене на зелен хайвер.

— Тя не вярва на това!

— Знам, че е така. Не бе и убедителна. Но ще направи каквото си е намислила. Какво ще правиш?

— Ще я изненадам. Надявам се. Пазарувай поне два часа, ако нямаш нищо против.

Уговориха се за късен обяд и с това разговорът им завърши. Трийсет минути по-късно данъчният инспектор прекоси фоайето на „Савой“ и влезе в ресторанта, където си поръча закуска. Не бе време, в което да рискува да работи на гладен стомах. Имаше нужда от енергия.

Носеше досието на Бертолд със себе си. Беше си обещал да го прегледа, или поне по-голямата част от него, на масата. Отвори го,

положи го отляво на чинията си и започна от върха на първата страница.

Жак Луи Амон Бертолд, четвърти маркиз на Шателъоро.

Бе досие, подобно на много други, посветени на каймака на обществото. Изчерпателни сведения за родословното дърво, постове и титлите на всяка негова издънка до четири поколения назад в бизнеса, правителството, обществото — всичките с впечатляващо звучене и лишени от значение за всеки външен; състоянието на Бертолд — огромно — бе разположено предимно на британска територия, както бе казала Елизабет Скарлати; образованието на въпросния обект и последвалото му издигане в света на търговията; клубовете му — всичките много престижни; хобитата му — автомобили, коневъдство, кучета — също престижни; спортните страсти — поло, ветроходство, Матерхорн и Юнгфрау — не само престижни, но и колоритни, атлетични; накрая, мненията за обекта на негови съвременници — най-интересната част и въпреки това най-често пренебрегваната от професионалистите. Ласкателствата бяха обикновено изричани от приятели или съдружници, които се надяваха да спечелят от това. Недоброжелателните отзиви идваха от врагове или конкуренти, надяващи се да навредят.

Кенфийлд извади един молив и отбеляза две точки в досието.

Първата бе на страница 18, параграф 5.

Без някаква особена причина освен факта, че изглеждаше не на място — непривлекателна — и съдържаше името на един град, който Кенфийлд си спомни, че фигурираше и в европейската обиколка на Ълстър Скарлет.

Фамилия Бертолд имаше значителни капиталовложения в Долината на Рур, които бяха продадени на Германското министерство на финансите няколко седмици преди убийството в Сараево. Офисите на Бертолд в Щутгарт и Тасинг бяха закрити. Сделката предизвика буря сред френските делови среди и фамилия Бертолд бе подложена на критики от Търговската камара и в многобройни вестникарски статии. До конфликт обаче не се стигна благодарение на обяснението, че Германското

министерство на финансите е платило невъобразимо висока цена. Обяснението е било потвърдено. След войната собствеността в Долината на Рур е била закупена обратно от Ваймарското правителство. Офисите в Щутгарт и Тасинг са били отново открити.

Втората точка, на страница 23, параграф 2, се отнасяше до една от създадените наскоро от Бертолд корпорации и включваше следния пасаж.

Партньори на маркиз дьо Бертолд във фирмата за внос са мистър Сидни Мастерсън и мистър Харолд Лийкок...

Мастерсън и Лийкок.

И двамата бяха в списъка от Цюрих. Всеки притежаваше по един от четиринайсетте имота в Швейцария.

Не можеше да се каже, че бе изненадващо. Просто свързваше Бертолд с контингента от Цюрих.

Изобщо не бе изненадващо. Бе само успокояващо — от професионална гледна точка — да се знае, че още едно парче от мозайката си идваше на мястото.

Докато привършваше кафето си, непознат мъж с дрехи като на обслужващия персонал се доближи до данъчния инспектор.

— От рецепцията, сър. Две съобщения за вас.

Кенфийлд изведнъж се разтревожи. Пое подадените му бележки.

— Можехте да изчакате да мина оттам.

— И двете страни помолиха да не правим това, сър.

— Разбирам. Благодаря ви.

Първото съобщение бе от Дерек.

Незабавно установи връзка с мене.

Втората бележка бе от Елизабет Скарлати.

Моля, елате в апартамента ми в два и половина. Въпросът не търпи отлагане. По-рано не мога да ви приема.

Кенфийлд запали една от тънките си пури и се намести удобно в извитите столове на савойския ресторант. Дерек можеше да почака. Англичанинът вероятно бе известен за новата сделка на Бенджамин Рейнолдс с британското правителство и ако нямаше да се ядосва, сигурно щеше да се извинява. Щеше да отложи Дерек.

Скарлати, от друга страна, бе взела решение. Ако Джанет се бе оказала права, тя си стягаше багажа. Пренебрегвайки за момент своите потенциалните загуби от това, той никога нямаше да може да обясни промяната на поведението ѝ на Рейнолдс, Гловър или който и да е друг в Група номер 20. Похарчил бе хиляди долари, разчитайки на съдействието на Елизабет.

Данъчният инспектор се сети за посетителя на старицата, четвъртия маркиз на Шателборо, ветеран от Матерхорн и покорителя на Юнгфрау, Жак Луи Бертолд. Защо бе нахлул в апартамента на Скарлати точно по този начин? Нима бе само заради заключената врата и увереността, че тя ще остане все така заключена? Или за да хвърли в ужас Елизабет? Или е търсил нещо?

Така, както той и Дерек бяха търсили в тъмнината, два етажа по-нагоре.

Веднъж застанал срещу нея, какво би могъл Бертолд да каже, за да пречупи волята ѝ? Какво изобщо можеше да изрече той, че да изплаши Елизабет Скарлати?

Можеше да ѝ обещае смъртта на сина ѝ, ако бе още жив. Това евентуално би свършило работа... Всъщност, дали? Синът ѝ я бе предал. Предал бе „Скарлати индъстрис“. Кенфийлд хранеше противоестественото чувство, че Елизабет би предпочела смъртта на сина си пред продължаването на това предателство.

И въпреки всичко сега тя се оттегляше.

Кенфийлд отново бе обзет от чувството за недостатъчност, така, както бе станало на борда на „Калпурния“. Задачата, замислена като

кражба, се бе усложнила от извънредни обстоятелства и необикновени хора.

С усилие той прехвърли разсъжденията си обратно върху Елизабет Скарлати. Бе убеден, че тя „не може да го приеме“ преди два и половина само защото подготвя завръщането си у дома.

Е, подготвил бе още една изненада за нея. Знаеше, че е имала среднощен посетител. Имаше и досието на Бертолд.

Досието тя можеше и да откаже да приеме. Но алпинисткото въже бе неопровержимо.

— В бележката си написах, че не мога да ви приема преди два и половина! Бихте ли уважили желанието ми?

— Не търпи отлагане. Пуснете ме бързо вътре!

Тя отвори вратата с отвращение и оставяйки я широко открита, се върна към средата на стаята, без да го изчака да влезе. Кенфийлд я затвори, спускайки шумно резето. Заговори, преди тя да успее да се обърне, за да го погледне.

— Прочетох досието. Зная защо посетителят ви не е трябвало да отваря вратата.

Ефектът бе като от пистолет, гръмнал пред старческото ѝ лице. Старицата се извърна, рязко изви рамене назад и изкриви врат. Ако бе трийсет години по-млада, сигурно би скочила отгоре му в гнева си. После заговори така напрегнато, както никога по-рано не бе я чувал да говори.

— Безскрупулен негодник! Вие сте лъжец! Крадец! Лъжец! Лъжец! Ще ви натикам в затвора до края на живота си.

— Това бе много добре. Атака за атака! Ползвали сте го и друг път, но сега няма да мине. Дерек бе с мен. Намерихме въжето. Алпинистка екипировка — той ми каза — и с нея посетителят ви се е спуснал по стената на сградата.

Старицата се втурна към него с несигурна стъпка.

— За Бога, успокойте се! На ваша страна съм — той хвана тънките ѝ рамене.

— Длъжен сте да го купите! Ох, Боже мой! Подкупете го! Извикайте го тук!

— Защо? Как да го купя? Кого?

— Дерек. От кога знаете? Мистър Кенфийлд, питам ви в името на всичко свято, от кога знаете?

— Откъм пет часа тази сутрин.

— Значи е казал и на други! Боже мили, разприказвал се е и пред други! — тя вече не бе на себе си и Кенфийлд започна да се плаши за нея.

— Сигурен съм, че е казал. Но само на преките си началници, а и самият той съвсем не е малък началник. Вие какво очаквахте?

Старицата направи усилие, с малкото останала ѝ мощ, да се вземе в ръце.

— Може да сте станали причина за убийството на цялото ми семейство. Ако сте го направили, ще доживея да ви видя мъртъв.

— Това вече са силни думи! И по-добре да ги обясните!

— Няма да ви кажа нищо, докато не повикате Дерек на телефона.

Данъчният инспектор прекоси стаята до телефона и даде на телефониста номера на Дерек. В продължение на минута говори напрегнато и тихо и после се обърна към старицата.

— След двайсет минути той има заседание. Подготвил е пълен доклад и ще очакват от него да го поднесе.

Старицата се завтече към Кенфийлд.

— Дайте ми този телефон!

Той и подаде както поставката, така и слушалката.

— Мистър Дерек! Елизабет Скарлати. Каквото и да е това заседание, не отивайте там! Не съм свикнала да се моля на други, сър, но сега ви умолявам, не ходете там! Моля, моля ви не казвайте на никого за снощи! Ако го сторите, върху вас ще падне отговорността за смъртта на множество невинни хора. Повече от това в момента не мога да кажа... Да, да, както кажете... Ще ви приема, разбира се. След час. Благодаря. Благодаря ви!

Данъчният инспектор я наблюдаваше внимателно, докато говореше. После пристъпи към нея.

— Света Богородице! Започвам да проглеждам. Тази луда алпийска история. Акробатика в два часа през нощта. Това не е било нужно само за да ви изплаши до смърт — това е било необходимо!

— За какво говорите?

— От рано сутринта досега си мислех, че е Бертолд! И че е дошъл така, само за да ви изплаши до смърт! Но нищо не се

получаваше. Той не постигаше нищо. Можел е да ви спре в коридора, в магазин, в ресторанта. Трябва да е бил някой, който не може да стори това! Някой, който не може да поема рискове никъде!

— Говорите несвързано! Глупости!

— Разбира се, че ще искате да се откажете от цялата работа! И защо не? Свършихте това, за което бяхте тръгнали! Намерихте го! Намерихте изчезналия си син, нали?

— Това е лъжа!

— О, не, не е. Толкова е ясно, че трябваше да го видя още снощи. Цялата история бе тъй странна, че започнах да търся и щури обяснения. Мислех, че е натиск със сплашване. Използва се доста от няколко години насам. Но, съвсем не е било това! Бил е нашият прочут герой от войната, завърнал се в света на живите! Ълстър Стюарт Скарлет! Единственият, който не би могъл да рискува да ви спре някъде навън. Единственият, който не би могъл да рискува, ако не отключите вратата!

— Измислици! Ще ги отрека!

— Отричайте каквото поискате! Сега аз ви давам право да избирате! Дерек ще е тук след по-малко от час. Или ще оправим това помежду си дотогава, или оттук директно ще телеграфирам до службата си, че според високо професионалната ми преценка, сме открили Ълстър Скарлет! А, за мой късмет, ще взема и снаха ви с мен.

Старицата изведнъж сниши гласа си почти до шепот. Запъти се с несигурна крачка към счетоводителя.

— Ако имате поне някакви чувства към това момиче, ще направите каквото ви помоля. Ако не го сторите, тя ще бъде убита.

Сега бе ред на данъчния инспектор да повиши тон. Това вече не бе вик на разгорещен спорещ, а рев на разгневен мъж.

— Не смейте да ми поставяте условия! Не се опитвайте да ме заплашвате нито вие, нито това проклето копеле, сина ви! Може и да купите част от мен, но цял не сте ме купили! Кажете му, че ще го убия, ако докосне момичето!

Умолявайки го, и без следа от срам, Елизабет Скарлати докосна ръката му. Той рязко я дръпна.

— Не са мои заплахи. Моля ви, в името на Бога, послушайте ме! Опитайте се да разберете... Безпомощна съм. И не може да ми се помогне!

Данъчният инспектор видя, че по набръчканите ѝ бузи се стичат сълзи. Кожата ѝ бе бяла като платно, а орбитите на очите ѝ бяха черни от изтощение. Мина му през ума, съвсем без връзка с контекста на момента, че има пред себе си плачещ труп. Гневът му леко отстъпи място пред разума.

— Никой не трябва да е безпомощен. Не допускайте никой да ви внушава това.

— Вие я обичате, нали?

— Да. И поне заради това не се налага да сте чак толкова изплашена. Аз съм предан държавен служител. Но съм далеч по-предан на себе си, отколкото на държавата.

— Доверието ви не променя положението.

— Това ще може да се каже едва след като ми разкажете всичко.

— Не ми ли оставяте избор? Някаква алтернатива?

— Никаква.

— Тогава нека Бог се смили над вас. Поемате страхотна отговорност. От вас зависи животът на всички ни.

Тя му разказа.

И Матю Кенфийлд разбра точно какво щеше да направи. Дошло бе времето да се притисне маркиз дьо Бертолд.

ГЛАВА 31

На петдесет и седем мили югоизточно от Лондон се намира морският курорт Рамсгейт. Недалече от града, на една поляна настрана от главния път, се издигаше малка дървена хижа, не повече от шест на шест метра. Имаше само два малки прозореца и през утринната мъгла от тях се процеждаше слаба светлина. На стотина метра на север имаше и по-голяма постройка — някогашен хамбар — поне пет пъти по-обширна от хижата. В момента тя служеше за хангар на два малки моноплана. В този час трима мъже в сиви работни дрехи избутваха единия от самолетите навън.

В самата хижа мъжът с бръснатата глава седеше край дървена маса, отпивайки горчиво кафе, с което предъвкваше и по някой залък хляб. Червеникавото петно над дясното му око бе подуто и възпалено и той постоянно го докосваше с ръка.

Прочете бележката пред себе си и вдигна поглед към приносителя ѝ, човек с униформа на шофьор. Съдържанието на бележката го вбесяваше.

— Маркизът си позволява твърде много. Указанията от Мюнхен бяха ясни. Ролинсови *не трябваше* да бъдат убивани в Щатите. Трябваше да бъдат доведени в Цюрих! В *Цюрих* трябваше и да бъдат убити!

— Няма причини за безпокойство. Смъртта им, на мъжа и жената, бе режисирана така, че да остане извън всякакво подозрение. Маркизът държеше да знаете това. Всичко изглеждаше като автомобилна катастрофа.

— Пред кого? Изглеждаше пред кого, по дяволите? Какво ви става на всички вас? Мюнхен не желае никакви рискове! В *Цюрих* не трябва да има никакъв риск! — Ълстър Скарлет се надигна от стола и застана до малкия прозорец, който гледаше към поляната.

Самолетът му бе почти подготвен. Надяваше се гневът му да поутихне, преди да излети. Не обичаше да лети, когато бе ядосан. В гнева си правеше грешки във въздуха. И с нарастването на напрежението тези грешки зачестяваха.

По дяволите Бертолд! Ролинс, разбира се, трябваше да бъде убит. В паниката си при разкритието на Картрайт, Ролинс бе наредил на зет си да убие Елизабет Скарлати. Огромна грешка! Странно, замисли се той. Той вече не мислеше за старицата като за своя майка. Просто като за Елизабет Скарлати... Но да се убие Ролинс на три хиляди мили оттук бе лудост! Как щяха да разберат кой ще тръгне да задава въпроси? Доколко бе възможно заповедта да се проследи обратно до Бертолд?

— Независимо от станалото... — започна Лабише.

— Какво? — извърна се Скарлет от прозореца. Бе взел решение.

— Маркизът държеше също да ви съобща, че независимо от станалото с Бутройд, всички връзки с него са погребани заедно с Ролинсови.

— Не съвсем, Лабише. Не съвсем — заговори Скарлет с тих, но твърд глас. — Маркиз дьо Бертолд получи нареждане... заповед от Мюнхен да се погрижи Ролинсови да пристигнат в Швейцария. Той не се подчини. За голямо съжаление.

— Извинете, мосю?

Скарлет взе в ръце пилотската си куртка праметната на облегалката на стола. После проговори отново тихо и ясно — две думи:

— Убий го.

— Мосю!

— Убий го! Убий маркиз дьо Бертолд, и то днес!

— Мосю! Не вярвам на ушите си!

— Чуй ме! Не давам обяснения! Когато пристигна в Мюнхен, искам там да ме чака телеграма, че този глупав кучи син е мъртъв!... И, Лабише! Направи го така, че да няма съмнение за това кой го е убил. И това да си ти! Не можем да си позволим да ни разследват точно сега!... После се връщай тук! Ще те изведем от страната със самолет.

— Мосю! От петнайсет години съм с маркиза! Той винаги е бил добър с мен!... Не мога...

— Какво?

— Мосю... — французинът се свлече на колене. — Не искайте от мен...

— Аз не искам. Аз заповядвам! Мюнхен заповядва!

Фоайето на третия етаж на „Бертолд е Фис“ бе огромно. В дъното се виждаха няколко на брой забележителни бели врати в стил Луи XIV, които очевидно водеха към офисите на самия маркиз дьо Бертолд. Отдясно в полукръг бяха разположени шест кожени фотьойла — от онзи тип, който можеше да се намери в кабинета на някой богат замевладелец — с една масивна правоъгълна кафява маса, поставена пред тях. На масата имаше прилежно подредена купчина от шикозни — и от обществена, и от индустриална гледна точка — списания. В лявата страна на стаята имаше голямо бяло бюро със златисти ръбове. Зад него седеше твърде привлекателна brunetka с тънки къдрици, разпилени по челото ѝ. Всичко това Кенфийлд успя да възприеме чак след няколко секунди. Нужно му бе време, за да преодолее първото си впечатление.

Щом отвори вратата на асансьора, съзнанието му бе визуално пометено от цветовата гама на стените.

Бяха аленочервени, а от таваните се спускаше черно кадифе под формата на сводове.

Исусе Христе! — каза си той, не съм ли в един коридор на три хиляди и петстотин мили оттук?

Двама господа на средна възраст, облечени в дрехи от Савил роу, седяха един до друг и четяха списания. Вдясно от тях стоеше изправен мъж в униформа на шофьор, без шапка, със склучени ръце на гърба.

Кенфийлд се приближи към бюрото. Ситно накъдрената секретарка го поздрави, преди той да успее да заговори.

— Мистър Кенфийлд?

— Да.

— Маркизът би желал да ви приеме веднага, сър — каза момичето, като в същото време стана и се насочи към големите бели врати. Кенфийлд забеляза, че мъжът, седнал отляво бе видимо недоволен. Пророни няколко „По дяволите“ и пак се задълбочи в списанието си.

— Добър ден, мистър Кенфийлд — четвъртият маркиз на Шателоро се изправи зад огромното си бяло бюро и протегна напред ръка. — Не се познаваме, разбира се, но всеки пратеник на Елизабет Скарлати е добре дошъл при мен. Заповядайте, седнете.

Бертолд изглеждаше почти така, както Кенфийлд очакваше, може би малко по-нисък. Бе добре сресан, сравнително красив, силно мъжествен и с глас, достатъчно плътен, за да изпълни цяла опера. Въпреки излъчваната мъжественост — която подсещаше за Матерхорн и Юнгфрау — той оставяше впечатлението за нещо изкуствено, нещо франтовско у себе си. Може би заради дрехите — бяха почти прекалено модни.

— Много ми е приятно — усмихна се Кенфийлд, стискайки ръката на французина. — Мосю Бертолд? Или *Monsieur le Marquis*? Не съм убеден кое от двете трябва да използвам.

— Мога да ви кажа и няколко не особено ласкави имена, дадени ми от вашите сънародници — засмя се маркизът. — Но, моля ви, приемерте френската традиция така презирана от нашите домакини, англичаните. Просто Бертолд. Титлите са толкова демодирани тук.

Французинът се усмихна сърдечно и изчака прав, докато Кенфийлд седне на стола пред бюрото. Жак Луи Амон Бертолд, четвърти маркиз на Шателоро, бе невероятно предразполагащ и Кенфийлд не се поколеба да го признае пред себе си.

— Благодаря ви, че нарушихте програмата си заради мен.

— Програмите се правят, за да бъдат нарушавани. Иначе животът ни би бил толкова скучен, нали?

— Няма да губя времето ви, сър. Елизабет Скарлати желае да преговаря.

Жак Бертолд се облегна на стола си, видимо изненадан.

— Да преговаря?... Боя се, че не разбирам, мосю... Да преговаря за какво?

— Тя знае, Бертолд... Знае това, което има нужда да знае. Тя иска да се срещнете.

— За мен би било удоволствие — по всяко време — да се срещна с мадам Скарлати, но не мога да си представя какво бихме могли да обсъждаме. Извън сферата на бизнеса, с която, предполагам... е свързано и вашето посещение.

— Може би ключът е в нейния син. Ълстър Скарлет.

Бертолд впи погледа си в данъчния инспектор.

— Това е ключ, за който нямам бравата, мосю. Не съм имал удоволствието... Зная, както и повечето от четящите вестници хора, че той изчезна преди няколко месеца. Но това е всичко.

— И сигурно не знаете нищо за Цюрих?

Жак Бертолд внезапно се изпъна в стола си.

— *Quoi?* Цюрих?

— Ние знаем за Цюрих.

— Това някаква шега ли е?

— Не. Четиринайсет души в Цюрих. Може би вие сте намерили и петнайсетия... Елизабет Скарлати.

Кенфийлд можеше да чуе тежкото дишане на Бертолд.

— Откъде получихте тази информация? За какво говорите?

— От Ълстър Скарлет! Защо мислите съм тук?

— Не ви вярвам! Нямам представа за какво говорите! — Бертолд стана от стола си.

— За Бога! Тя проявява интерес... Не заради него! Заради вас! И останалите! Готова е да ви предложи нещо и ако бях на ваше място, бих я изслушал.

— Но вие не сте на моето място, мосю! Боя се, че трябва да поискам да напуснете. Между мадам Скарлати и компаниите Бертолд няма делови връзки.

Кенфийлд не се помръдна. Остана в стола и заговори тихо.

— Тогава нека поставим въпроса другояче. Смятам, че ще се наложи да я видите. Да поговорите с нея... За ваше добро. И за доброто на Цюрих.

— Заплашвате ли ме?

— Ако не го направите, според мен, тя ще стори нещо драстично. Няма нужда да ви казвам, че тя е силна жена... Вие сте свързан със сина й... А снощи тя се срещна с него!

Бертолд замръзна на мястото си. Кенфийлд не можеше да каже дали недоумението, изписано на лицето му, бе предизвикано от разкритието за посещението на Скарлет, или от факта, че той знаеше за него.

След няколко секунди Бертолд отговори:

— Нямам представа за какво говорите. Това няма нищо общо с мен.

— О, стига, моля ви! Намерих въжето! Алпинисткото! Намерих го на дъното на гардероба в апартамента ви в „Савой“!

— Какво?

— Добре ме чухте! А сега нека спрем с играта на котка и мишка!

— Нахлули сте в помещения на моята компания?

— Точно така! И това е само началото. Имаме и един списък. Може и да познавате някои от хората в него... Доде и Д'Алмейда, ваши сънародници, струва ми се... Олафсен, Ландър, Тисен, фон Шницлер, Киндорф... Ах, да! Също и мистър Мастерсън и мистър Лийкок! Понастоящем ваши партньори, мисля! Има и още няколко, но съм убеден, че вие знаете имената им по-добре от мен!

— Достатъчно! Достатъчно, мосю! — маркиз Бертолд с голямо усилие се отпусна бавно в стола си. После погледна към Кенфийлд. — Ще освободя офиса и ще продължим този разговор. Отвън чакат хора. Не би изглеждало добре. Почакайте отвън. Ще свърша с тях бързо.

Данъчният инспектор стана от стола си, а Бертолд вдигна телефона и натисна бутона на секретарката си.

— Мосю Кенфийлд ще остане. Бих искал да привърша с работата си този следобед колкото може по-бързо. При всеки нов посетител ме прекъсвайте на петата минута от срещата, ако дотогава не съм свършил. Какво? Лабише? Много добре, нека влезе. Ще му ги дам — французинът бръкна в джоба си и извади връзка ключове.

Кенфийлд прекоси стаята до големите бели врати. Преди да постави длан върху медната дръжка, крилото вляво от него се отвори мощно и рязко.

— Извинете, мосю — каза мъжът с униформата.

— *Void les clefs, Labishe.*

— *Merci, Monsieur le Marquis! Je regrette... J'ai un billet...*

Шофьорът затвори вратата и Кенфийлд се усмихна на секретарката.

После се разходи до полукръга от столове и на вдигнатия поглед на двамата мъже отвърна с приятно кимване. Седна на крайния стол, най-близко до входа на кабинета на Бертолд, и взе в ръце лондонския „Илюстрейтид нюз“. Забеляза, че мъжът най-близо до него нервничеше, раздразнително и нетърпеливо. Прелистваше страниците на „Пънч“, но без да ги чете. Човекът от другата му страна бе погълнат от една статия в „Куотърли ривю“.

Внезапно вниманието на Кенфийлд бе приковано от едно леко движение на нетърпеливия му съсед. Мъжът опъна лявата си ръка през ръкава на самото, обърна китката си и погледна към часовника си. Напълно нормална реакция при създадите се обстоятелства. Това,

което сепна данъчния инспектор, бе показалото се копче на ръкавела му. Бе облечено в плат, квадратно, и с две диагонални райета. Райетата бяха в наситен черен и червен цвят. Бе същото копче като онова, което бе издало самоличността на ранения и маскиран Чарлз Бутройд в каютата на Елизабет Скарлати на борда на „Калпурния“. Цветовете бяха същите като тапетите на стените на маркиза и черните кадифени драперии, спускащи се от тавана.

Нервничещият мъж забеляза погледа на Кенфийлд. Внезапно дръпна ръка обратно в ръкава на сакото си и я прибра до себе си.

— Опитах се да видя колко е часът по вашия часовник. Моят избързва.

— Четири и двайсет.

— Мерси.

Нетърпеливият господин преплете ръце пред гърдите си и се облегна назад, готов да се пръсне от раздразнение. Другият проговори.

— Бейзил, ако не се отпуснеш, ще получиш удар.

— Лесно ти е на теб, Артур! Но закъснявам за среща! Казах на Жак, че денят ми е ужасно натоварен, но той настоя да дойда тук.

— Той може да бъде настоятелен.

— Може и да е адски нелюбезен освен това!

Последва минута мълчание, нарушавано само от шумоленето на хартия по бюрото на секретарката.

Голямото ляво крило на двойната бяла врата се отвори и шофьорът се показа. Той затвори вратата, при което Кенфийлд забеляза, че завъртя силно дръжката, за да се убеди, че захванала. Движението бе любопитно.

Мъжът с униформата се приближи до секретарката и се наведе към нея, шепнейки. На казаното от него тя реагира с недоволна примиреност. Той вдигна рамене и закрачи бързо към вратата вдясно от асансьора. През бавно затварящата се врата Кенфийлд видя за момент стълбището, което и предполагаше, че е там.

Секретарката постави някакви документи в една картонена папка и вдигна поглед към тримата мъже.

— Съжалявам, господа, но маркиз дьо Бертолд няма да може да приеме повече никого за днес. Приемете нашите извинения за причиненото ви неудобство.

— Вижте какво, млада госпожо! — нетърпеливият господин бе вече на крака. — Това е смехотворно! Тук съм от четирийсет и пет минути но изричната молба на маркиза! По дяволите, молба! По негово настояване!

— Съжалявам, сър. Ще предам вашето недоволство.

— Ще направите и нещо повече! Ще предадете на мосю Бертолд, че ще чакам тук, докато ме приеме! — каза той и седна надут.

Мъжът на име Артур стана и отиде до асансьора.

— За Бога, приятелю, няма да си човекът, който ще оправи френските обноси. Хората се опитват да го направят от векове. Хайде, Бейзил. Ще се отбием в Дорчестър и ще сложим начало на вечерта.

— Невъзможно, Артур. Няма да се помръдна оттук.

— Както решиш. Обади се.

Кенфийлд остана да седи до изнервения Бейзил. Единственото, което знаеше, бе, че няма да си тръгне, преди от стаята да излезе Бертолд. Бейзил се превръщаше в най-доброто му оръжие.

— Моля, позвънете на маркиза отново, госпожо — каза Бейзил.

Тя го стори.

Няколко пъти. Без отговор.

Данъчният инспектор започна да се тревожи. Стана от стола си, отиде до големите двойни врати и почука. Не последва отговор. Опита се да отвори и двете врати: бяха заключени.

Бейзил свали ръце от гърдите си и стана от стола. Ситно накъдрената секретарка се изправи зад бюрото си. Тя автоматично вдигна слушалката на телефона и започна да натиска звънеца, докато накрая остави палеца си върху него.

— Отключете вратата — изкомандва данъчният инспектор.

— О, не зная...

— Аз зная! Дайте ми ключ!

Момичето започна да отваря горното чекмедже на бюрото си и вдигна поглед към американеца.

— Може би трябва да изчакаме...

— По дяволите! Дайте ми ключа!

— Да, сър! — тя извади една връзка ключове, намери нужния и го подаде на Кенфийлд. Той бързо отключи вратата и с трясък отвори широко и двете крила.

Пред тях французинът лежеше проснат върху бялото си бюро: от устата му се стичаше кръв; езикът му се показваше между зъбите, дебел; очите му бяха изскочили силно напред; вратът му бе подут и разранен точно под линията на брадичката. С гаротата бе действал експерт.

Момичето не спираше да крещи, но не припадна — за щастие или не — Кенфийлд не бе сигурен. Бейзил започна да трепери и да повтаря „Боже мой!“ без прекъсване. Данъчният инспектор се приближи до бюрото и вдигна китката на мъртвеца за ръкава на сакоето. Пусна я и тя падна обратно.

Писъците на момичето ставаха все по-силни и двама служители на средна възраст дойдоха задъхани от стълбището през външната стая. От двойната врата картината моментално се изясни и за двамата. Единият се затича обратно към стълбите, крещейки колкото му позволяваше гласът, докато другият бавно и уплашено запристъпва в кабинета на Бертолд.

— *Le bon Dieu!*

За по-малко от минута от двете посоки на стълбището се изсипа цял поток от служители във фирмите на маркиза, задръствайки вратите. При нахлуването на всяка група в кабинета следваха писъци и клетви. В течение на следващите две минути двайсет и пет души крещяха заповеди на несъществуващи свои подчинени.

Кенфийлд разтресе ситно накъдрената секретарка за раменете, в опит да я накара да спре да пищи. Повтаряше ѝ да се обади на полицията, но тя изглежда изобщо не го чуваше. Кенфийлд не искаше да се обажда сам, тъй като това щеше да изисква допълнително време и концентрация. Искаше да не изпуска от очи всички присъстващи и най-вече Бейзил, ако това бе възможно.

Висок, белокос мъж с изискана външност и двуреден костюм на тънко райе бе разбутал тълпата, за да стигне до секретарката и Кенфийлд.

— Мис Ричардс! Мис Ричардс! Какво стана, за Бога!

— Отворихме вратата на кабинета му и го намерихме така! Ето това стана — извика данъчният инспектор над кънтящите възбудени гласове.

Тогава Кенфийлд се загледа внимателно в човека, отправил въпроса. Къде го бе виждал по-рано? Беше ли го срещал изобщо?

Мъжът изглеждаше като толкова много други в света на Скарлати. Чак до перфектно пригладените си мустаци.

— Позвънихте ли на полицията? — попита господинът.

Кенфийлд видя Бейзил да си проправя път през истеричната тълпа, събрала се на вратата на кабинета.

— Не, в полицията не е съобщено — извика американецът, докато следеше как Бейзил напредва в тълпата. — Обадете им се! Сигурно ще е добре и ако се затворят вратите — каза той и понечи да се втурне след Бейзил под предлог, че ще затваря вратите. Изисканият на вид мъж с пригладените мустаци го хвана здраво за ревера.

— Вие ли казахте, че сте го намерили?

— Да. Пуснете ме!

— Как се казвате, млади момко?

— Какво?

— Името ви?

— Дерек, Джеймс Дерек! Обадете се на полицията, сега!

Кенфийлд хвана китката на мъжа и притисна с все сила вената. Ръката се отдръпна болезнено, а Кенфийлд се втурна в тълпата след Бейзил.

Мъжът с раирания костюм пристъпи леко назад и се обърна към секретарката.

— Чухте ли името му, мис Ричардс? Аз не можах да го чуя.

Момичето все още хълцаше.

— Да, сър. Беше Дерин, или Дерек. Първото — Джеймс.

Мъжът с пригладените мустаци погледна внимателно секретарката. Тя го бе чула.

— Полицията, мис Ричардс. Извикайте полиция!

— Да, сър... мистър Пул.

Мъжът на име Пул си проправи път през тълпата. Трябваше да отиде в офиса си. Трябваше да остане сам. *Те* го бяха направили! Мъжете от Цюрих бяха поискали смъртта на Жак! Най-добрия му приятел, съветник и по-близък от всеки друг на този свят. Човека, който му бе дал всичко и бе направил всичко за него възможно.

Човека, заради когото той бе убил — хладнокръвно.

Те щяха да си платят! Щяха да си платят стократно!

Той, Пул, никога не бе изменил на Бертолд приживе. Нямахше да го изостави и в смъртта!

Но се откриваха въпроси. Толкова много въпроси.

Този Кенфийлд, който току-що бе излъгал за името си; старицата, Елизабет Скарлати.

И най-вече уродливият Хайнрих Крьогер. Мъжът, за когото Пул знаеше категорично, че е синът на Елизабет Скарлати. Знаеше, защото Бертолд му бе казал.

Той се зачуди дали някой друг също знае.

На площадката на третия етаж, която бе вече претъпкана докрай със служители на Бертолд в различна степен на истерия, Кенфийлд видя един етаж по-долу как Бейзил слиза по стълбите, хванат за перилата. Счетоводителят започна да крещи:

— Дайте път! Дайте път! Лекарят чака! Трябва да го доведе! Дайте път!

Номерът даде известен резултат и той започна да напредва по-бързо. Докато стигне до фоайето на първия етаж, Бейзил се бе вече изгубил от погледа му. Кенфийлд изтича през главния вход навън на тротоара. На половината от пътя до следващата пресечка на юг той видя Бейзил да куца по средата на Воксхол роуд, махайки с ръка, сякаш се опитваше да спре такси. Колената на панталона му бяха окаляни, там, където бе паднал в бързината си.

От различни прозорци на „Бертолд е Фис“ продължаваха да идват крясъци, привличащи десетки минувачи към входа на сградата на компанията.

Кенфийлд тръгна през тълпата към куцащата фигура.

Едно такси спря и Бейзил грабна дръжката на вратата. Бе вече вътре, когато Кенфийлд застигна колата и не позволи на англичанина да затвори вратата. Влезе в таксито до Бейзил, избутвайки го настрана, за да му направи място.

— Хей! Какво правите? — Бейзил бе изплашен, но не викаше. Шофьорът не спираше да протяга шия ту напред, ту назад към насъбралата се тълпа, която вече се отдалечаваше зад тях. Бейзил не желаше да привлича излишно внимание.

Преди Бейзил да успее да намисли нещо, американецът сграбчи дясната ръка на англичанинът и издърпа ръкава на самото нагоре. После изви китката на Бейзил, посочвайки червено-черното копче на ръкавела.

— Цюрих, Бейзил! — прошепна данъчният инспектор.

— Какво говорите?

— С теб съм, глупако! Или поне ще бъда, ако те оставят жив!

— Божичко! Божичко! — започна да пелтечи Бейзил.

Американецът пусна ръката на Бейзил, отблъсквайки я надолу. После погледна право напред, сякаш англичанинът изобщо не съществуваше.

— Ти си идиот. Разбираш, че съм прав, нали?

— Не ви познавам, сър! Не ви познавам! — англичанинът бе на път да припадне всеки миг.

— Тогава ще ти го кажа другояче. Аз може би съм единственият ти шанс.

— Вижте. Нямам нищо общо с тази работа! Бях в чакалнята заедно с вас. Изобщо не зная какво стана!

— Разбира се. Ясно е като бял ден, че това бе работа на шофьора. Но доста хора ще поискат да разберат защо тръгна да бягаш. Може би просто е трябвало да се убедиш, че задачата е изпълнена.

— Това е нелепо!

— Защо избяга тогава?

— Аз... аз...

— Да не говорим сега. Къде можем да отидем, така че да ни виждат и други хора в продължение на десет-петнайсет минути? Не искам да оставяме впечатлението, че сме се покрили.

— В клуба ми... предполагам.

— Дай му адреса!

ГЛАВА 32

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „бил си там“ — изкрещя в телефона Джеймс Дерек. — Не съм излизал от „Савой“ цял следобед!... Да, разбира се, че бях тук. От около три... Не, тя е тук при мен. — Англичанинът внезапно затаи дъх. Когато проговори отново, думите му бяха едва доловими, поразен от чутото. — Господи!... Ужасно... Да. Да, чух те.

Елизабет Скарлати седеше на другия край на стаята, погълната от досието на Бертолд. При промяната в гласа на Дерек тя вдигна поглед към англичанина. Той бе вперил поглед в нея. После пак заговори в телефона.

— Да. Излезе около три и половина. Заедно с Фъргюсън от нашата служба. Трябваше да се срещнат с мисис Скарлет край Типинс и оттам той щеше да продължи към Бертолд... Не зная. Указанията му бяха тя да остане под опеката на Фъргюсън, докато той се върне. Фъргюсън ще се обади... Разбирам. За Бога, дръж ме в течение. Ще ти се обадя, ако тук има нещо ново.

Той постави телефонната слушалка на вилката, но остана до масата.

— Бертолд е бил убит.

— Боже мой! Къде е дъщеря ми?

— С нашия човек. Добре е. Докладвал е преди час.

— Кенфийлд! Къде е Кенфийлд?

— Бих искал да зная и аз.

— Станало ли е нещо с него?

— Как мога да ви отговоря, след като не зная къде е? Можем да предположим, че действа. Представил се е за мене и е напуснал мястото на престъплението.

— Как е станало?

— С гарота. Жица около врата.

— Ах! — Елизабет внезапно и ясно си спомни как Матю Кенфийлд ѝ бе тикнал тънкото еластично въже пред очите след опита

на Бутройд да я убие на борда на „Калпурния“. — Ако той го е убил, трябва да е имало защо!

— Какво?

— Причина. Трябва да е било неизбежно.

— Твърде интересно.

— Кое?

— Че според вас Кенфийлд е трябвало да го убие.

— Не може да е било другояче! Той не е убиец.

— Не той е убил Бертолд, ако това може да ви успокои.

Облекчението ѝ бе видимо.

— Знаете ли кой?

— Те смятат, че знаят. Изглежда е бил шофьорът му.

— Странно.

— Много. Човекът е бил с него от години.

— Може би Кенфийлд е тръгнал след него.

— Едва ли. Мъжът е изчезнал десет-дванайсет минути, преди да открият Бертолд.

Джеймс Дерек се насочи от масичката с телефона към Елизабет. Очевидно бе, че нещо силно го смущава.

— Във връзка с току-що станалото, бих искал да ви запитам нещо. Като, разбира се, можете и да не отговаряте...

— Кажете.

— Бих искал да зная как — или по-скоро защо — мистър Кенфийлд е получил картбланш от британския Форин офис.

— Не зная какво имате предвид.

— Хайде, мадам. Ако не желаете да отговорите, уважавам избора ви. Но тъй като името ми е било използвано при убийството на влиятелен човек, смятам, че имам право да чуя нещо повече от поредната... измислица.

— Поредна... измислица? Това е обидно, мистър Дерек.

— Така ли? А може би вие и мистър Кенфийлд продължавате да поставяте сложни капани на персонала от посолството ви, който се върна в Съединените щати преди повече от четири месеца?

— О! — Елизабет седна обратно на канапето. Оплакването на англичанина не я засягаше: искаше ѝ се само Кенфийлд да бе там, за да му отговори. Това, което я засягаше, бе споменатият от агента Форин офис. — Бе неприятно, но наложително.

— Твърде неприятно... В такъв случай разбирам, че не бихте желали да ми отговорите.

— Точно обратното. Вече ви отговорих — Елизабет вдигна поглед към британеца. — Бих ви помолила да обясните. Какъв е този картбланш?

— Изключително съдействие от най-високите ешелони на държавното ръководство. Подобни решения от страна на Форин офис обикновено се вземат само при изключителна политическа криза! Не при борсови афери на хванали се за гърлата милионери... Или, ако ме извините, личната трагедия на отделен гражданин.

Елизабет Скарлати замръзна.

Току-що казаното от Джеймс Дерек бе ужасяващо за главата на Скарлати. Тя повече от всеки друг бе длъжна да действа извън обсега на вниманието на „най-високите ешелони“. Заради самите Скарлати. Малката служба на Кенфийлд ѝ се бе видяла като дар Божи. Постигнатата помежду им договореност ѝ даваше привилегията да се ползва от съдействието на официалните власти, без да трябва да отговоря за това пред някого. Ако бе предпочела да действа по друг начин, щеше да задейства колкото си иска хора, както в законодателната, така и в изпълнителната власт на Съединените щати. Нямаше да ѝ струва големи усилия... Сега, относително незначителният отдел на Кенфийлд, изглежда бе придобил неочаквана важност. Или може би синът ѝ се бе въвлякъл в начинание далеч по-злокобно, отколкото тя бе предполагала.

Можеше ли отговорът да се крие в досието на Бертолд? Елизабет не знаеше.

— По тона ви разбирам, че този картбланш е сравнително ново развитие.

— Бях информиран тази сутрин.

Тогава трябва да е било досието на Бертолд, помисли си Елизабет... Разбира се! Дори Матю Кенфийлд бе започнал да го усеща! Само че неговият нюх се основаваше единствено на спомена за някои думи, имена. Бе отбелязал страниците. Елизабет взе папката в ръце.

След войната... собствеността от Долината на Рур
откупена обратно...

Офиси в Щутгарт и Тасинг...

Тасинг.

Германия.

Икономическа криза.

Ваймарската република.

Серия от икономически кризи! Мощна и непрестанна
политическа криза!

... партньори във фирмата по вноса мистър Сидни
Мастерсън и мистър Харолд Лийкок...

Мастерсън и Лийкок! Цюрих!

Тасинг!

— Говори ли ви нещо град Тасинг?

— Това не е град. Район е от покрайнините на Мюнхен. В
Бавария. Защо се интересувате?

— Синът ми прекара доста време и похарчи доста пари там...
както и на ред други места. Носи ли това място някакво по-особено
значение за вас?

— Мюнхен ли?

— Да, струва ми се.

— Огнище на радикали. Люлка на подривни действия.

— Бунтове?... Комунисти?

— Не точно. Биха застреляли на място всеки червен. Или евреин.
Наричат се *Schutzstaffel*. Обикалят и пребиват с палки невинни хора.
Смятат се за раса, отделна от останалия свят.

Друг „биологичен вид“.

Господи!

Елизабет погледна още веднъж досието в ръцете си. Постави го
бавно в кафявия плик и стана. Без да отрони и звук към англичанина,
тя прекоси стаята и влезе в спалнята си. Затвори вратата след себе си.

Джеймс Дерек остана прав в средата на стаята. Не разбираше нищо.

В спалнята си Елизабет отиде до писалищната маса, по която имаше разпилени листове хартия. Прехвърли ги един по един, докато намери списъка от Цюрих.

Прочете внимателно всяко от имената.

ЕЙВЪРИ ЛАНДЪР, САЩ — Нефт.

ЛУИС ГИБСЪН, САЩ — Нефт.

ТОМАС РОЛИНС, САЩ — Ценни книжа.

ХАУЪРД ТОРНТЪН, САЩ — Промислено строителство.

СИДНИ МАСТЕРСЪН, Великобритания — Внос.

ДЕЙВИД ИНЕС-БОУЕН, Великобритания — Текстил.

ХАРОЛД ЛИЙКОК, Великобритания — Ценни книжа.

ЛУИ ФРАНСОА Д'АЛМЕЙДА, Франция — Железници.

ПИЕР ДОДЕ, Франция — Параходни линии.

ИНГМАР МИРДАЛ, Швеция — Ценни книжа.

КРИСТИАН ОЛАФСЕН, Швеция — Стомана.

ОТО ФОН ШНИЦЛЕР, Германия — И. Г. Фарбен.

ФРИЦ ТИСЕН, Германия — Стомана.

ЕРИХ КИНДОРФ, Германия — Въглища.

Би могло да се каже, че списъкът от Цюрих представляваше разностранна селекция на най-мощните и влиятелни хора в Западното полукълбо.

Елизабет остави списъка и извади от чантичката си коженото тефтерче, в което държеше телефонни номера и адреси. Прехвърли листата до буквата „О“.

Оливие и Сорм, ООД, Издателство, Бейсуотър роуд, Лондон.

Щеше да позвъни на Томас Оливие и да поиска да ѝ бъде изпратена цялата информация, до която той можеше да се добере във връзка със *Schutzstaffel*.

Тя самата вече бе чувала за тях. Спомняше си, някъде бе чела, че политическото им име бе националсоциалисти и бяха предвождани от мъж на име Адолф Хитлер.

ГЛАВА 33

Името на мъжа бе Дейвид Хокууд и Кенфийлд веднага си спомни фирмения знак „хокууд“ — с малка буква „х“ — както го бе виждал на множество кожени изделия. „Хокууд ледър“ бе една от най-големите компании в Англия, изпреварвана само с една дължина от „Марк крос“.

Притесненият Бейзил поведе Кенфийлд в огромната читалня на своя клуб, „Найтс“. Избраха си два самотни стола до прозореца на Найтсбридж.

Уплахата караше Бейзил да заеква, а когато думите му тръгваха, фразите се изсипваха една през друга. Искаше му се да вярва, че младият мъж срещу него щеше да му помогне.

Кенфийлд седеше облегнат в удобния стол и не можеше да повярва на разказа на Хокууд.

Председателят на „Хокууд ледър“ бе снабдявал някаква малко известна компания в Мюнхен с дълга поредица от пратки с „дефектни“ стоки. В продължение на повече от година ръководството на Хокууд приемало загубите, доверявайки се на класификацията в графата „Дефектни“. Сега обаче, бяха наредили пълно разследване върху състоянието на заводите, даващи толкова много брак. Наследникът на Хокууд бе в капан. Пратките нямаше да могат да продължат за неопределен период от време.

Той умоляваше Матю Кенфийлд да прояви разбиране. Почти на колене молеше младия мъж да докладва и да потвърди неговата лоялност, но ботушите, коланите, кобурите трябваше вече да идват от някой друг.

— Защо носите тези копчета? — попита го Кенфийлд.

— Днес си ги сложих, за да напомнят на Бертолд за моя принос. Той сам ми ги подари... Вие не сте с вашите.

— Моят принос не е чак толкова голям.

— Моят — е! Не съм се скъпил преди, няма да се стискам и занапред! — Хокууд се наведе напред в стола си. — Настоящата обстановка не е променила с нищо отношението ми! Можете и това да

докладват. Проклети да са евреите! Радикали! Болшевики! Пръснати из цяла Европа! В заговор за унищожаването на всички прилични принципи, с които добрият ни християнски свят е живял от векове! Ще ни изтребят в леглата ни! Ще обезчестят дъщерите ни! Свърши се с чистите раси! Винаги съм го знаел! И пак ще помагам. Имате думата ми! Скоро ще имаме милиони на наше разположение!

Матю Кенфийлд изведнъж почувства, че му се гади. Какво, за Бога, бе сторил? Той стана от стола и усети, че краката му не го държат.

— Ще докладвам каквото казахте, мистър Хокууд.

— Свестен човек. Знаех си, че ще разберете.

— Започвам да разбирам — каза той и бързо се отдалечи от англичанина към арката на изхода.

Докато стоеше на тротоара под навеса на клуба в очакване на такси, Кенфийлд почувства, че се вцепенява от страх. Вече действаше в свят, който не разбираше. Сблъскваше се с гиганти, идеи и цели отвъд границите на неговото съзнание.

ГЛАВА 34

Елизабет бе пръснала изрезките на статии от вестници и списания по целия диван. Издателската къща „Оливие и Сторм“ бе свършила прекрасна работа. Бяха изпратили повече материали, отколкото Елизабет или Кенфийлд биха могли да погълнат за седмица.

Германската националсоциалистическата работническа партия се очертаваше като групировка на отчаяни фанатици. В *Schutzstaffel* бяха събрани животни, но никой не ги вземаше на сериозно. Статиите, снимките, дори късите заглавия бяха поднесени по такъв начин, че да оставят впечатление за някаква комична опера, вместо действителност.

Защо да Работим за Отечеството
ако Можем да се Спретнем
и да се Правим на Вагнер?

Кенфийлд взе в ръка част от една неделна вестникарска притурка и прочете имената на лидерите им — Адолф Хитлер, Ерих Лудендорф, Рудолф Хес, Грегор Щрасер. Прозвучаха му като отбор водевилни акробати — Адолф, Ерих, Рудолф и Грегор. Все пак, към края на статията ведрото му настроение се изпари. Речите им завършваха с фразите:

„... заговор на евреи и комунисти...“

„... дъщерите ни обезчестени от терористи болшевики...“

„... арийската ни кръв омърсена от лукавите семити...“

„... план за следващото хилядолетие...“

Кенфийлд виждаше пред себе си лицето на Бейзил Хокууд, собственик на една от най-големите компании в Англия, да шепне натъртено и настървено същите думи. Замисли се за доставките на кожени изделия до Мюнхен. Кожа без фирмения знак „хокууд“, но кожа, която бе станала част от униформите, показани на снимките. Спомни си за машинациите на мъртвия Бертолд, за пътя в Уелс, за масовото убийство в Йорк.

Елизабет седеше на бюрото, нахвърляйки бележки по статиите. Картината започваше да се прояснява и за нея. Но бе все още непълна, сякаш част от фона липсваше. Това я безпокоеше, но вече бе разбрала достатъчно.

— Просто зашеметява въображението, нали? — каза Елизабет, ставайки от стола.

— Какво успяхте да разберете?

— Достатъчно, за да се изплаша. Една незначителна, но динамична политическа организация е тихомълком финансирана от няколко от най-богатите мъже на земята. Мъжете от Цюрих. И моят син е част от тях.

— Но защо?

— Не съм сигурна още — приближи се Елизабет до прозореца. — Има още какво да се научи. Все пак, едно е ясно. Ако тази банда фанатици отбележи сериозен напредък в Германия — и си завоюва значимо присъствие в Райхстага — хората от Цюрих ще разполагат с нечувана икономическа мощ. Концепцията, струва ми се, е дългосрочна. И стратегията може да се окаже бляскава.

— Тогава трябва да се върна във Вашингтон!

— Там сигурно вече знаят или подозират.

— Тогава трябва да се намесим!

— Не можете да се намесите! — обърна се Елизабет обратно към Кенфийлд. — Никое правителство няма право да се меси във вътрешните дела на друго. Никоя държава няма това право. Има друг начин. Далеч по-ефикасен. Но рискът е огромен и трябва да го обмисля.

Старицата повдигна към устата си сключените пръсти на ръцете си и се отдалечи от Кенфийлд.

— За какво става дума? Какъв е рискът?

Елизабет обаче не го чуваше. Бе изцяло съсредоточена. След няколко минути заговори от другия край на стаята.

— В едно далечно езеро в Канада има един малък остров. Преди много, много години, съпругът ми взе прибързано решение и го купи. Има няколко жилища на него, примитивни, но обитаеми... Ако ви предоставя всички нужни средства, бихте ли гарантирали, че ще можете да охранявате това място така, че всеки външен достъп до него да е изключен?

— Смятам, че да.

— Не е достатъчно. Елемент на съмнение не трябва да съществува. Животът на цялото ми семейство би зависил от абсолютната им изолация. Средствата, за които споменах, могат да се сметнат, честно казано, за неограничени.

— Добре, тогава. Да, мога да гарантирам.

— Можете ли да се погрижите те да бъдат отведени там в пълна секретност?

— Да.

— Можете ли да подготвите всичко това за една седмица?

— Да, отново.

— Много добре. Ще ви представя предложението си. И повярвайте ми, когато казвам, че това е единственият изход.

— Какво предлагате?

— С две думи, „Скарлати индъстрис“ ще унищожи икономически всеки инвеститор в списъка от Цюрих. Ще ги накара да рухнат финансово.

Кенфийлд прикова поглед в очарователната в своята самоувереност старица. В продължение на няколко минути не успя да каже нищо, а само процеждаше въздуха през зъби като че ли се опитваше да формулира отговора си.

— Вие бълнувате — тихо каза той. — Вие сте сама. Те са четиринайсет... не, тринайсет... отвратителни, мастити богаташи. Не можете да се равнявате с тях.

— Стойността тук няма нищо общо с бройката, мистър Кенфийлд. От един момент нататък, всичко зависи от това колко бързо човек може да раздвижва активите си. Факторът време е върховното оръжие в бизнеса и не позволявайте някой да ви убеждава в обратното. В моя случай решенията вземам аз.

— Какво означава това?

Елизабет стоеше неподвижно точно пред Кенфийлд. Думите й бяха премерени.

— Ако реша да ликвидирам цялата групировка „Скарлати индъстрис“, няма сила на този свят, която да ми попречи.

Данъчният инспектор не бе сигурен, че е разбрал идеята зад тази декларация. Втренчи поглед в нея за няколко секунди, преди да каже:

— Е, и? Какво от това?

— Глупав младежо!... Освен Ротшилд и вероятно още няколко индийски махараджи, съмнявам се дали има друг човек в тази цивилизация със състояние като моето, който може да каже това!

— Защо не? Защо всеки от хората от Цюрих да не могат да направят същото?

Старицата излизаше извън кожата си. Тя стегна в един юмрук пръстите на ръцете си и ги вдигна към брадичката си.

— Като човек, чието въображение далеч надхвърля интелигентността му, вие ме изненадвате. Или може би само страхът успява да задейства разбирането ви за по-мащабни идеи?

— Въпрос срещу въпрос не е разрешен! Искam отговор!

— Те са свързани, уверявам ви. Основната причина за невъзможността на хората от Цюрих да направят това, което аз мога да сторя, е в собствения им страх. Страх от договорните им задължения по закона; страх от инвеститорите и инвестициите; страх от екстремни решения; страх от паниката, до която те винаги водят. И най-вече, страх от финансов крах.

— И нищо от тези неща не засяга и вас? Това ли искате да кажете?

— Никакви ангажименти не висят над Скарлати. Докато умра, там ще има само един глас. Скарлати съм аз.

— А останалото? Решенията, паниката, крахът?

— Както винаги, решенията ще бъдат приведени в изпълнение прецизно и предвидливо. Паниката ще бъде избегната.

— Както и финансовото ви рухване, така ли?... Проклет да съм, ако не сте най-самоуверената жена на този свят!

— Пак не ме разбирате. В момент като този, ако се наложи бих приела като неизбежно и пълното разоряване на Скарлати. Но на нужната цена.

Сега Матю Кенфийлд разбра.

— Проклет да съм.

— Нужно ми е да разполагам с огромни суми. Невъобразими за вас средства, с които да мога да се разпореждам както поискам. Пари, способни да откупят огромни активи, да раздуят или да хвърлят в депресия цели пазари. Щом подобно разиграване бъде извършено, съмнявам се дали всичият капитал на земята ще може да възстанови

пак „Скарлати индъстрис“. Просто никога вече никой не би ми се доверил.

— И с вас ще е свършено.

— Безвъзвратно.

Старицата се раздвижи пред Кенфийлд. Погледна го, но не с погледа, който бе свикнал да очаква от нея. Сега Елизабет можеше да мине за притеснена бабка от сухите равнини на Канзас, питаща проповедника дали Господ ще прати скоро дъжд на нивята.

— Друго нямам какво да кажа. Моля, разрешете ми да вляза в последната си битка — моят финален жест.

— Искате невероятно много.

— Не и ако размислите върху него. Ако се върнете, ще ви е нужна седмица, за да стигнете до Вашингтон. Още една — за да подготвите всичко, за което говорихме. Няколко дена, за да стигнете до онези хора в правителството, които да се вслушат във вас, ако изобщо решат да ви чуят. По моите изчисления, това прави още поне три или четири седмици. Съгласен ли сте?

Кенфийлд се чувстваше като в небрано лозе, изправен пред Елизабет. Единствено за да увеличи дистанцията помежду им, той се насочи към средата на стаята.

— По дяволите! Сам не зная на какво трябва да се съглася!

— Дайте ми четири седмици. Само четири седмици, смятано от днес... Ако не успея, ще направя каквото поискате... Нещо повече, ще дойда във Вашингтон с вас. Ще дам показания, ако има нужда, пред някоя от онези комисии. Ще направя всичко, което вие или вашата служба сметне за необходимо. Освен това личните сметки помежду ни ще бъдат уредени в троен размер.

— Ами ако не успеете?

— Има ли някой, който ще го е грижа, освен мен самата? На този свят пропадналите милионери събират малко съчувствие.

— А какво ще стане със семейството ви? То не може да прекара остатъка от живота си наскоро затънтено езеро в Канада.

— Няма и да им се наложи. Независимо от високата цена, аз в крайна сметка ще унищожа сина си. Ще изложя на показ истинското лице на Ълстър Скарлет. В Цюрих ще го осъдя на смърт.

Данъчният инспектор замълча за момент и погледна към Елизабет.

— А сетихте ли се да обърнете внимание и на факта, че може да ви убият?

— Да.

— И поемате риска... Да разпродадете „Скарлати индъстрис“. Да разрушите всичко, което сте създали. Толкова много ли значи това за вас? Така ли го мразите?

— Да. Както човек може да намрази заразата. Дори повече, тъй като аз съм отговорна за процъфтяването ѝ.

Кенфийлд постави чашата си на масата, изкушен да си налее още едно питие.

— Отивате вече твърде далеч.

— Не казвам, че аз съм създавала заразата. Казах, че съм отговорна за плъзването ѝ. Не просто заради това, че съм осигурила парите — но далеч по-важно — защото аз възпитах едно схващане, заложих една идея. Идея, която се е изродила в процеса си на узряване.

— Не ви вярвам. Не сте светица, но не мислите като тях — посочи той към изрезките на дивана.

Старицата притвори за миг уморените си очи.

— Зрънце от... това има във всеки от нас. И всичко е част от тази идея... Изкривената идея. Съпругът ми и аз посветихме годините си на създаването на една индустриална империя. От смъртта му насам съм се борила с пазара — удвоявайки, утроявайки, прибавяйки, строейки — но винаги печелейки... Беше опияняваща, изтощителна игра... Играх я добре. И някъде през всичките тези години синът ми е научил онова, което мнозина наблюдатели така и не успяха да видят — че печалбата, парите или материалните блага никога не са били най-важното — те бяха просто страничен продукт. Всичко бе в концентрирането на власт... Желаех тази власт, защото искрено вярвах, че съм способна да поема отговорността. И колкото по-убедена ставах в това, следваше автоматично, че останалите не са достойни да я поемат... Борбата за власт, струва ми се, се превръща винаги в един вътрешен кръстоносен поход. И колкото повече е успехът, толкова по-личен става той. Дали го е разбрал, или не, това синът ми е виждал пред очите си как става... Сходните черти освен в целите, може и да са в мотива. Но със сина ми във всичко останало ни дели пропаст.

— Ще ви дам тези четири седмици. Само Бог знае защо го правя. Но все още не сте ми казали ясно защо искате да тръгнете на подобен

риск. Да хвърлите всичко по дяволите.

— Опитах се... Знаете ли, понякога схващате бавно. Ако с това ви обиждам, то е защото смятам, че добре ме разбрахте. И нарочно искате да си призная докрай една неприятна истина. — Тя занесе бележките си до масата край вратата на спалнята. Вече бе паднал здрач и тя включи лампата, при което заклати ресните на лампиона. Играта на сенките изглежда й се стори очарователна. — Предполагам, че всички „ние“ — Библията ни нарича „богатите и силните“ — желаем да оставим света след себе си някак по-различен от вида, в който той е бил преди нас. С годините този смътен, неясен инстинкт придобива всъщност голямо значение. Не един и двама души на този свят са си играли с фразите на собствения си некролог — тя се извърна от лампата и погледна данъчния инспектор. — Според сегашните обстоятелства, бихте ли си дали труда да предугадите вида на не тъй далечния ми некролог?

— Отказвам. Това е друг въпрос.

— Но, виждате ли, тук е заложен капанът... Богатството се приема като нещо дадено. Всяко от безкрайно трудните решения, всеки инфарктен риск или блъф — в очите на външния се превръщат в нормално всекидневие от поредица успехи, каквито и се очакват от вас. Успехи, които предизвикват повече презрение, отколкото възхита, тъй като освен човек, който отива на риск, съм и жена. Доста непривлекателно съчетание... Един син — загинал във войната. Другият — бързо оформил се като надут некадърник, търсен само за зло, обект на пренебрежение и присмех навсякъде, където те са възможни. А сега и това. Един луд, предвождащ една разрастваща се банда от разсърдени психопати... Това ми остана да завещая. Това завещава Скарлати, мистър Кенфийлд... Не особено завидно наследство, нали?

— Да, съвсем не.

— Няма и да се спра пред нищо, за да предотвратя тази последна лудост... — тя взе записките си и влезе в спалнята. Затвори вратата след себе си, оставяйки Кенфийлд сам в голямата дневна. За момент си бе помислил, че старицата е готова да се разплаче.

ГЛАВА 35

Полетът на моноплана над Ламанша премина безпрепятствено — вятърът бе слаб, видимостта — отлична. Скарлет бе доволен от това, защото дразнещото гъделичкане на незаздравялата му операция в комбинация с развилнелия му се гняв можеше да превърне трудностите на едно пътуване във фатален негов край. Той почти не успяваше да се съсредоточи достатъчно, за да следи компаса и уредите пред себе си, така че когато пред него се разкриха бреговете на Нормандия, пейзажът му се стори непознат. Все пак, бе виждал тази гледка десетки пъти.

На малкото летище край Лезю бе посрещнат от парижкия контингент, състоящ се от двама германци и един френски гасконец, чийто гърлен диалект малко се различаваше от този на немците.

Тримата европейци предполагаха, че човекът — те не знаеха името му — ще им нареди да се върнат Париж. И да изчакат нови инструкции.

Мъжът обаче имаше други намерения, като настоя всички те да се сместят на предната седалка, докато той сам се разположи на задната. Нареди автомобилът да ги отведе до Вернон, където двама от спътниците му трябваше да излязат и да се приберат сами до Париж. Шофьорът трябваше да остане.

Шофьорът отпрати някакъв неясен протест, когато Скарлет му заповяда да продължи на запад към Монбелиар, малък град край швейцарската граница.

— *Mein Herr!* Това са четиристотин километра! Ще ни отнеме десет часа или повече по тези алпийски пътища!

— Трябва да сме там за вечеря. И не се обаждай повече!

— Може би щеше да е по-лесно за *mein Herr*, ако бе заредил и прелетя...

— Когато съм уморен, не летя. Не се притеснявай. В Монбелиар ще имаш от любимата си „морска храна“. Точно по твоята диета, Кирхер, от която се възбужда небцето.

— *Jawohl, mein Herr!* — ухили се Кирхер, знаейки, че мъжът бе наистина голям *Oberfuhrer*.

Скарлет се замисли. Отрепките! Един ден щяха да се отърват от всички подобни.

Монбелиар се оказа, че не се различава много от едно по-голямо село. Основният поминък на жителите му бе земеделието, като голяма част от добива се превозваше в Швейцария и Германия. Използваната валута, както и в много погранични градове, бе смесица от франкове, марки и швейцарски франкове.

Скарлет и шофьорът му пристигнаха малко след девет часа вечерта. Като се изключат няколкото спирания за гориво и една почивка за късен обяд, пътуването бе преминало без разговор помежду им. Мълчанието бе имало успокояващ ефект за притесненията на Скарлет. Сега вече можеше да мисли и без да се гневи, макар че ядът му не го напускаше. Шофьорът се бе оказал прав, когато каза, че един полет от Лезю до Монбелиар ще е по-лесен и по-малко изморителен, но Скарлет не можеше да рискува нарастващата умора от летенето да бъде съпроводена от евентуално избухване на гнева му...

По някое време същата вечер, или същата нощ — времето бе оставено неуточнено — щеше да се срещне с Прусака, човека от изключителна важност, способен да донесе всичко онова, на което малцина други бяха способни. Трябваше да е на нужната висота за тази среща — целият, до последната си мозъчна клетка. Не можеше да си позволи последните проблеми да разсеят концентрацията му. Срещата с Прусака бе кулминацията на месеци, години работа — от първата зловеща среща с Грегор Щрасер до превръщането на милионите му в швейцарски капитал. Той, Хайнрих Крьогер, притежаваше финансите, така отчайващо необходими на националсоциалистите. Значението му за партията сега бе признато.

Проблемите. Тези досадни проблеми! Но той бе взел своите решения. Щеше да постави Хауърд Торнтън в изолация; може би щеше да нареди да бъде убит. Този американец от Сан Франциско го бе предал. Ако стокхолмската афера бъде разкрита, вината трябва да се хвърли върху Торнтън. Бяха използвалите неговите връзки в Швеция и

той очевидно бе разиграл голям обем акции на по-ниски цени за собствена изгода.

За Торнтън щяха да се погрижат.

Както и за френското конте, Жак Бертолд.

Торнтън и Бертолд! И двамата бяха недостойни! Алчни, глупави и недостойни!

Но какво се бе случило с Бутройд? Очевидно бе убит на „Калпурния“. Но как? Защо? Нямаше значение, той си заслужаваше да умре! Както и тъстът му. Нарездането на Ролинс да се убие Елизабет Скарлати бе тъпо! Избраният момент бе лудост! Не можеше ли Ролинс да разбере, че тя щеше да остави след себе си писма, документи? Мъртва тя бе далеч по-опасна, отколкото жива. Поне до момента, в който той не бе стигнал до нея — и заплашил скъпоценните ѝ Скарлати. Тя вече можеше да умре! Сега това не би било от значение. И след като вече Бутройд го нямаше, Ролинс бе мъртъв и Торнтън бе на път, нямаше да остане никой, който да знае кой е той. Никой! Той бе Хайнрих Крьогер, водачът на новия ред!

Спряха край Лоберж де Моано, малко ресторантче с бюфет и хотелски стаи за пътуващите или за желаещите да се усамотят по други причини. За Скарлет това бе мястото на уговорената среща.

— Закарай колата по-долу и я паркирай — каза той на Кирхер. — Ще бъда в една от стаите. Вечеряй. Ще те повикам по-късно... Не съм забравил обещанието си.

Кирхер се ухили.

Ълстър Скарлет излезе от колата и се протегна. Чувстваше се по-добре, кожата му го дразнеше по-слабо и предстоящата среща го изпълваше с очакване. Именно такава работа трябваше да върши през цялото време! Дела — значими. Носещи власт.

Изчака докато колата се отдалечи достатъчно, за да го скрие от обсега на огледалото за обратно виждане. После се извърна от вратата, отдалечи се от нея и свърна по калдъръмената пътека. Недостойните никога не трябваше да научават нещо повече от това, което определяше полезността им.

Стигна до една неосветена врата и почука няколко пъти.

Вратата се отвори и един мъж, среден на ръст, с гъста, вълниста, черна коса и плътни, тъмни вежди застана в средата на рамката, като че ли за да охранява входа, а не да посрещне гост. Носеше сиво палто с

баварска кройка и кафяви панталони. Лицето напомняше за мургаво ангелче с широко отворени очи и пронизващ поглед. Името му бе Рудолф Хес.

— Къде се забавихте? — Хес направи знак на Скарлет да влезе и затвори вратата. Стаята бе малка: имаше маса със столове около нея, шкаф, два лампиона, които осветяваха помещението. Другият мъж, който бе гледал от прозореца, очевидно за да потвърди самоличността на Скарлет, му кимна. Бе слаб, грозен мъж, с черти на хищна птица чак до орловия си нос. Куцаше.

— Йозеф? — обърна се Скарлет към него. — Не очаквах да те видя тук.

Йозеф Гьобелс премести погледа си върху Хес. Знаеше твърде слабо английски. Хес бързо преведе думите на Скарлет и Гьобелс сви рамене.

— Попитах ви къде се забавихте?

— Имах проблеми в Лезю. Не можах да намеря друг самолет, така че трябваше да дойда с кола. Денят ми бе дълъг, затова, моля ви, не го правете още по-тежък.

— *Ach!* От Лезю? Дълъг път. Ще поръчам да ви донесат малко храна, но трябва да побързате. Райнхарт чака от обяд.

Скарлет съблече авиаторската си куртка и я метна на шкафа.

— Как е той?

Гьобелс този път разбра достатъчно, за да се намеси.

— Райнхарт?... Из-нер-вен!

Той произнесе думата неправилно и Скарлет се ухили. Гьобелс си помисли, че този гигант е едно отвратително на вид същество. Оценката бе взаимна.

— Оставете храната. Райнхарт чака вече твърде дълго... Къде е той?

— В стаята си. Номер две, надолу по коридора. Излезе на разходка следобед, но все мисли, че някой ще го познае, така че се върна след десет минути. Струва ми се, че е недоволен.

— Идете го доведете... Заедно с малко уиски — той погледна към Гьобелс, надявайки се този отблъскващ, нисък мъж да излезе. Не бе хубаво Гьобелс да е там, докато Хес и той разговарят с аристократичния прусак. Гьобелс му приличаше на дребен еврейски счетоводител.

Но Скарлет знаеше, че не може да направи нищо. Хитлер бе твърде близък с Гьобелс.

Йозеф Гьобелс изглежда четеше мислите на високия мъж.

— *Ich werde dabei sitzen während Sie sprechen* — той придърпа един стол към стената и седна.

Хес бе тръгнал надолу по коридора и двамата мъже бяха сами в стаята. Никой от тях не заговори.

Четири минути по-късно Хес се завърна. Следваше го застаряващ, твърде пълен германец, поне половин глава по-нисък от Хес, облечен с двуреден костюм и висока яка. Лицето му бе размекнато от излишна тлъстина, а бялата му коса бе ниско подстригана. Стоеше идеално изправен и въпреки внушителната му външност, Скарлет си помисли, че има нещо меко в излъчването му, което няма нищо общо с масивността му. Той прекрачи прага на стаята. Хес затвори вратата и я заключи.

— Господа. Генерал Райнхарт — застана мирно Хес.

Гьобелс се изправи от стола си и се поклони, удряйки петите си една в друга.

Райнхарт го изглежда равнодушно.

Скарлет забеляза реакцията на генерала. Приблужи се до стария генерал и протегна ръка.

— Хер генерал.

Райнхарт се обърна с лице към Скарлет и макар да прикри добре реакцията си, впечатлението му от вида на Скарлет бе очевидно. Двамата мъже се ръкуваха формално.

— Моля седнете, *Herr General* — Хес бе безкрайно впечатлен от тяхното присъствие и не се опитваше да скрие този факт. Райнхарт седна на стола в края на масата. Това на момента предизвика недоволството на Скарлет. На същия стол бе искал да седне той, тъй като това бе мястото на водача.

Хес запита Райнхарт дали иска уиски, джин или вино. Генералът махна с ръка в знак на отказ.

— Нищо и за мен — каза Ълстър Скарлет, сядайки на стола вляво от Райнхарт. Хес забрави за подноса и също седна на мястото си. Гьобелс се оттегли накуцвайки до стола си край стената.

Скарлет заговори първи.

— Извинявам се за закъснението. Непростимо, но боя се, и неизбежно. Изникна неотложна работа при сподвижниците ни в Лондон.

— Вашето име, моля? — прекъсна го Райнхарт на английски със силен тевтонски акцент.

Скарлет изгледа кратко Хес, преди да отговори.

— Крьогер, *Herr General*. Хайнрих Крьогер.

Райнхарт не сваляше очи от Скарлет.

— Мисля, че това не е вашето име, сър. Вие не сте германец — каза той с равен глас.

— Симпатиите ми са на страната на германците. И то до такава степен, че избрах да бъда наричан с името Хайнрих Крьогер.

Хес ги прекъсна.

— Хер Крьогер оказва безценна помощ на всички ни. Изключено би било да напреднем в такава степен без него, сър.

— *Amerikaner*... Заради него ли не говорим немски?

— Това в скоро време ще бъде поправено — каза Скарлет. Всъщност той вече говореше почти безупречен немски, но смяташе, че отстъпвайки с езика, изпада в неизгодно положение.

— Аз не съм американец, генерале — отвърна Скарлет на погледа на Райнхарт, без да отстъпва и педя. — Аз съм гражданин на новия ред!... За да го видя осъществен съм дал толкова, ако не и повече, колкото всеки друг жив или мъртъв... Моля, не забравяйте това в този наш разговор.

Райнхарт сви рамене.

— Сигурен съм, че за да сте на тази маса имате своите причини, както и аз имам моите.

— Можете да сте убеден в това — отпусна се Скарлет и придърпа стола си напред.

— Много добре, господа, на работа. Ако е възможно бих искал да напусна Монбелиар тази вечер — Райнхарт бръкна в джоба си и извади лист обикновена хартия. — Вашата партия предприе някои съвсем не незначителни стъпки в Райхстага. След вашето фиаско в Мюнхен, може да се каже дори забележителен напредък...

Хес го прекъсна ентусиазирано.

— Ние едва започваме! От позора на подлото поражение Германия ще се издигне дважд по силна! Ще бъдем господари на цяла

Европа!

Райнхарт задържа сгънатия лист в ръката си, като наблюдаваше Хес. После тихо и властно отвърна:

— За нас би било достатъчно да сме господари и само на Германия. Всичко, което искаме, е да сме способни да защитаваме страната си.

— Това е най-малкото, което можем да ви гарантираме, генерале — отговори Скарлет с тон не по-висок от този на Райнхарт.

— Това е единствената гаранция, която желаем. Не ни интересуват крайностите, които вашият Адолф Хитлер проповядва.

При споменаването на името на Хитлер, Гьобелс се изпъна на стола си. Бе ядосан от факта, че не разбира.

— *Was gibt's mit Hitler? Was sagen sie uber ihn?*

Райнхарт отговори на Гьобелс на родния им език.

— *Er ist ein sehr storener geriosse.*

— *Hitler ist der Weg! Hitler ist die Hoffnung fur Deutschland!*

— *Vielleicht fur Sie.*

Тълстър Скарлет премести поглед към Гьобелс. Очите на дребния мъж блестяха от омраза и Скарлет се досети, че един ден Райнхарт ще трябва да плати за тези си думи. Генералът продължи, разгъвайки листа.

— Периодът, в който се намира нашата нация, налага съюзяване с нетрадиционни партньори... Говорил съм с фон Шницлер и Киндорф. Круп, сигурен съм, досещате се, отказва да обсъжда проекта... Германската промишленост не е в по-добро състояние от армията. Всички са пионки в ръцете на Съюзническата контролна комисия... Версайските ограничения ни водят ту до инфлация, ту до депресия. Липсва стабилност. Няма нищо, на което да можем да разчитаме. Но имаме обща цел, господа — Версайския договор.

— Това е само една от целите. Има и други — Скарлет бе останал доволен, но задоволството му се оказа краткотрайно.

— Това е единствената причина, която ме доведе в Монбелиар! Както германската промишленост трябва да получи възможност да диша, да изнася, без да ѝ се пречи, така и германската армия трябва да може да поддържа адекватната си мощ! Ограничението от стохилядна армия за защита на над хиляда и шестстотин мили гранична линия е абсурд!... Първо има обещания, вечните обещания, а после — заплахи.

На нищо не може да се разчита. Никакво разбиране. Никаква възможност за нужния ни растеж.

— Ние бяхме предадени! Бяхме подло предадени през 1918-а и това предателство продължава! Предатели все още има из цяла Германия! — Хес желаше повече от всичко да бъде смятан за един от приятелите на Райнхарт и неговото офицерство. Райнхарт разбираше това и не остана впечатлен.

— *Ja*. Лудендорф все още поддържа тази теза. Не може така лесно да заживее със спомена за Мьоз-Аргон.

— За някои от нас това е много лесно, генерал Райнхарт — устата на Скарлет се разля в уродливата му усмивка.

— Няма да споря по този въпрос с вас — погледна го Райнхарт.

— Един ден ще се наложи. Затова и съм тук — отчасти.

— Нека повторим, хер Крьогер. Вие си имате своите причини, аз — моите. Аз не се интересувам от вашите, но вие сте принуден да се съобразявате с моите — той погледна първо към Хес и после към фигурата на Гьобелс в сянката на стената.

— Ще говоря направо, господа. В най-добрия случай, всичко това е публична тайна... Отвъд полските граници в земите на болшевиките има хиляди недоволни германски офицери. Мъже без работа в собствената си страна. Те обучават руските командири! Учат на дисциплина руската селска Червена армия... Защо? Някои — за да преживеят. Други се оправдават с това, че няколко руски фабрики ни снабдяват контрабандно с оръжие и амуниции въпреки забраната на Съюзническата комисия... Това състояние на нещата не ми харесва, господа. Нямам вяра на руснаците... Ваймар е заразен. Еберт не пожела да погледне истината в очите. Хинденбург е още по-далеч от нея! Той живее в монархическото минало. Политиците трябва да бъдат принудени да се заемат с въпроса за Версай! Трябва да бъдем освободени отвътре!

Рудолф Хес положи длани на масата.

— Имате думата на Адолф Хитлер и всички нас в тази стая, че въпрос номер едно в политиката на Германската националсоциалистическа работническа партия е безусловното отхвърляне на Версайския договор и неговите ограничения!

— Предполагам, така е. Но това, което ме интересува, е дали ще успеете да обедините ефикасно различните политически лагери в

Райхстага. Не мога да отрека, че имате притегателна сила. Далеч повече от останалите... Въпросът, чийто отговор търсим, както, сигурен съм, правят и нашите колеги в търговията, е ще издържите ли достатъчно дълго. Можете ли да оцелеете? Ще оцелеете ли?... Само преди няколко години ви поставиха извън закона. Не можем да си позволим да се съюзяваме с политическа комета, която просто да изгасне сама.

Ълстър Скарлет стана от стола си и погледна отвисоко стария германски генерал.

— Какво ще отговорите, ако ви кажа, че разполагаме с финансови средства, надхвърлящи силите на която и да е политическа организация в Европа? А вероятно и на Западното полукълбо?

— Ще отговоря, че преувеличавате.

— Или ако ви кажа, че притежаваме територии — земи — достатъчно обширни, за да поемат обучението на хиляди и хиляди елитни части извън контрола на Версайските инспекционни групи?

— Ще трябва да ми докажете всичко това.

— Мога да направя точно това.

Райнхарт се надигна и се изправи лице срещу лице с Хайнрих Крьогер.

— Ако говорите истината... ще имате подкрепата на имперския генералитет на Германия.

ГЛАВА 36

Джанет Саксън Скарлет, все още със затворени очи, потърси с ръка под чаршафа тялото на своя любим. Него го нямаше, така че тя отвори очи, вдигна глава и стаята се завъртя около нея. Клепачите ѝ натежаваха, а стомахът я болеше. Все още бе изтощена, а и малко пияна.

Матю Кенфийлд бе на писалищната маса по гащета. Бе опрял лакти на масата и брада в дланите си, вперил поглед в листа хартия пред себе си.

Джанет го наблюдаваше, убедена, че той не я забелязва. Обърна се на една страна, за да може да го гледа.

Той не бе обикновен човек, мислеше си тя, но, от друга страна, не бе и твърде забележителен, ако се изключи това, че тя го обичаше. Какво в него ѝ се виждаше тъй привлекателно, почуди се тя. Не бе като мъжете от нейния свят, дори и тези от новия свят, опознат от нея. Повечето от онези, които тя познаваше, бяха остроумни, галантни, с безупречна външност и като цяло загрижени за външната страна на нещата. Но Матю Кенфийлд не се помещаваше в този свят. Неговото остроумие се дължеше на интуитивна интелигентност и не бе свързано с обноски. В някои отношения у него се долавяше и известна обърканост; увереността му, доколкото я имаше, се раждаше на базата на разсъждения и преценки, а не бе просто вродена.

Освен това други мъже бяха далеч по красиви, макар че и той можеше да бъде поставен в категорията „приятен на вид“ с малко твърди черти... Точно така, заключи тя, той оставяше усещането, както с действията, така и с вида си, на сигурност и независимост, но емоционалното му поведение бе по-различно. С нея той бе невероятно нежен, почти слаб...

Тя се запита дали наистина е слаб. Тя знаеше, че е дълбоко разтревожен и подозираше, че Елизабет му е предоставила пари, с които да действа от нейно име... Той не знаеше как точно да разполага с парите. Бе разбрала това по време на прекараните две седмици заедно в Ню Йорк. Очевидно му бе казано да харчи, без да се замисля

за парите, с цел да създаде връзката помежду им — поне бе намекнал за това. И двамата се бяха засмели, защото това, което трябваше да бъде прикритие и се плащаше от държавата, бе всъщност самата истина... Тя би се радвала да плати пътя сама. Бе плащала и за други, но никой не ѝ бе тъй скъп, както Матю Кенфийлд. Никой никога нямаше да ѝ бъде толкова скъп. Той не бе част от нейния свят. Той предпочиташе друг, не толкова космополитен свят, помисли си тя. Но Джанет Саксън Скарлет знаеше, че ще може да се адаптира, за да го задържи.

Може би когато всичко свършеше, ако някога изобщо свършеше, щяха да намерят изход. Изход трябваше да има за този добродушен, грубичък, но нежен младеж, който бе и човекът, по-ценен от всички срещани досега от нея. Обичаше го много силно и усещаше, че се безпокои за него. Това бе забележително за Джанет Саксън Скарлет.

Когато се бе завърнала предната вечер в седем часа, придружена от човека на Дерек, Фъргюсън, бе намерила Кенфийлд да седи сам в дневната на Елизабет. Изглеждаше напрегнат, раздразнителен, дори ядосан и тя не знаеше защо. Бе се извинил с половин уста за настроението си и накрая, без да я предупреди, я бе извел навън от апартамента и извън хотела.

Вечеряха в малък ресторант в Сохо. И двамата пиха много, като неговата уплаха се предаде и на нея. Въпреки това не поиска да ѝ каже какво го притесняваше.

Бяха се върнали в стаята му с бутилка уиски. Сами в тишината се любиха. Джанет бе разбрала, че мъжът до нея бе увиснал единствено на някакво митично въже, уплашен да не го изпусне и да не полети надолу.

Докато го гледаше на бюрото, тя инстинктивно разбра каква бе истината — нежеланата истина — която подозираше от онзи ужасен миг преди повече от ден, когато той ѝ бе казал „Джанет, боя се, че сме имали посетител.“

Този посетител бе нейният съпруг.

Тя се повдигна на лакът.

— Матю?

— О... Добро утро, приятелче.

— Матю... страх ли те е от него?

Мускулите в стомаха на Кенфийлд се изопнаха.

Тя бе разбрала.

Разбира се.

— Мисля, че няма да ме е страх... когато го намеря.

— Винаги е така, нали? Все се страхуваме от някой или нещо, което го няма.

Очите ѝ започнаха да я болят.

— Така казва Елизабет.

Джанет седна в леглото, придърпвайки одеялото към раменете си, като се облегна на таблата зад главата си. Стана ѝ студено и болката в очите ѝ се засилваше.

— Тя ли ти каза?

— В крайна сметка... Не искаше. Но не ѝ оставих друга възможност... Трябваше да ми каже.

Джанет прикова поглед в нищото пред себе си.

— Знаех — тихо каза тя. — Страх ме е.

— Разбира се, че те е страх... Но няма защо. Той не може да те докосне.

— Откъде си толкова сигурен? Мисля, че не бе така сигурен снощи — тя не си даваше сметка за това, но ръцете ѝ започнаха да треперят.

— Да, не бях... Но единствено защото той просто съществуваше... Грозният призрак — жив и здрав... Независимо от това, колко дълго го чакахме, дойде като шок. Но това вече отмина — той взе химикала в ръка и отбеляза нещо на листа.

Внезапно Джанет се хвърли по лице на леглото.

— О, Боже, Божичко, Божичко — главата ѝ бе заровена във възглавницата.

В началото Кенфийлд не разпозна молбата в гласа ѝ. Тя не пищеше, нито викаше, а той се бе задълбочил в записките си. Сподаваният ѝ стон бе от мъка, не отчаяние.

— Джан — започна той небрежно. — Джанет! — данъчният инспектор захвърли химикала и изтича до леглото. — Джанет!... Мила, моля те, недей. Недей, моля те, Джанет! — той я обгърна с ръце, опитвайки се да я успокои. После, бавно, вниманието му бе приковано от нейните очи.

Вместо да примигват от потока сълзи, те стояха широко отворени, сякаш бе изпаднала в транс. Транс, предизвикан от ужас.

Той повтаряше и повтаряше името ѝ.

— Джанет. Джанет. Джанет. Джанет...

Тя не реагираше. Изглежда потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в страха, който я бе обладал. Започна да стене, първо по-тихо, после все по-високо.

— Джанет! Престани! Недей, Джанет! Престани!

Тя не го чуваше.

Вместо това, тя се опита да го отблъсне, да се отскубне от него. Голото ѝ тяло се гърчеше на леглото, ръцете ѝ се замятаха, удряйки го.

Той стегна хватката си около нея, за момент уплашен, да не ѝ причини болка.

Внезапно тя спря. Отметна назад глава и заговори със задавен глас, какъвто той по-рано не бе чувал.

— Проклет да си!... Проклеет!!

Тя удължи последната си дума, докато се превърна в писък.

Краката ѝ се разтвориха бавно, против волята ѝ, върху чаршафа.

Със същия задавен гърлен глас прошепна:

— Свиня! Свиня! Свиня! Свиня!

Кенфийлд я гледаше с ужас. Тя заемаше позата на полов акт, поддавайки се на ужаса, който я бе обхванал и който щеше да се усилива все повече.

— Джанет, за Бога, Джан!... Недей! Недей! Никой няма да те докосне! Моля те, скъпа!

Момичето се засмя грозно и истерично.

— Ти си тази карта, Ълстър! Ти си проклетото вале... вале... — тя бързо склучи крака плътно един върху друг и вдигна ръце, за да прикрие гърдите си. — Остави ме на мира, Ълстър! Моля те, Божичко, Ълстър! Не ме докосвай!... Ще ме оставиш ли на мира? — тя се сви като бебе и започна да плаче.

Кенфийлд се протегна към края на леглото и я зави с одеялото.

Беше го страх.

Страхът, че тя можеше изведнъж, без предупреждение, да се превърне в насилваната курва на Скарлет, бе смразяващ.

Но това бе факт и той трябваше да го приеме.

Тя се нуждаеше от помощ. Може би много повече помощ, отколкото той можеше да ѝ даде. Той нежно погали косите ѝ и легна до нея.

Затваряйки очи, хълцането ѝ бавно премина в дълбоко дишане. Той се надяваше, че тя спи, но не можеше да е сигурен. Във всеки случай щеше да я остави да си почине. Това щеше да му даде време да реши как точно да ѝ каже всичко, което тя трябваше да научи.

Следващите четири седмици сигурно щяха да са ужасни за нея.

Както и за него, и за Елизабет.

Но сега се бе появил и нов момент в ситуацията, който доскоро липсваше, и Кенфийлд бе благодарен, че бе станало така. Той съзнаваше, че не трябва да си позволява подобно чувство, защото то противоречеше на неговия професионален инстинкт.

Това бе омраза. Собствената му лична омраза.

Ълстър Стюарт Скарлет вече не бе обектът на международно издирване. Сега той бе човекът, когото Матю Кенфийлд възнамеряваше да убие.

ГЛАВА 37

Тълстър Скарлет не сваляше очи от почервенялото, гневно лице на Адолф Хитлер. Разбираше, че дори в яда си Хитлер притежаваше способност да се държи под контрол и владее, която бе почти свръхестествена. Но нали и самият той бе свръхестествен. Исторически мъж-чудо, който щеше да ги доведе до най-великия строй на земята, продукт на най-смелите им мечти.

Тримата — Хес, Гьобелс и Крьогер — същата нощ пропътуваха разстоянието от Монбелиар до Мюнхен, където Хитлер и Лудендорф очакваха доклад за срещата им с Райнхарт. Ако срещата бе успешна, планът на Лудендорф щеше да бъде приведен в действие. Всяка фракция в Райхстага, имаща някакво сериозно влияние, щеше да бъде предупредена, че предстои създаването на коалиция. Щяха да се дават обещания, да се завоалират заплахи. Като единствен депутат в Райхстага от Националсоциалистическата партия и неин кандидат-президент предходната година, Лудендорф щеше да бъде чул. Той бе мислещият боец. Бавно възвръщаше авторитета си, който бе загубил с поражението при Мьоз-Аргон.

В дванайсет различни града едновременно щяха да се проведат антиверсайски демонстрации, за чието спокойно преминаване на полицията бе добре платено. Хитлер щеше да замине за Олденбург, в сърцето на Прусия, където огромните военни заводи бавно се превръщаха в руини — масивни, жалки спомени за минало величие. Щеше да се организира огромен митинг и според плана на него трябваше да се появи самият Райнхарт.

Присъствието на Райнхарт бе достатъчно, за да се подчертае подкрепата на военните за партията. Бе дори повече от достатъчно — това щеше да е момент на триумф, подходящо илюстриращ сегашния им напредък. Признаването на Хитлер от страна на Райнхарт нямаше да остави никакво място за съмнение за това накъде клоняха военните.

Лудендорф разглеждаше акцията като политическа необходимост. За Хитлер тя бе политически триумф. Австрийският ефрейтор никога не можеше да остане безразличен към

предчувствието за одобрение от страна на юнкер. Той знаеше, че бе предопределен да го получи — или да го изтръгне! — но въпреки това усещането го изпълваше с гордост, поради което сега бе зает от гняв.

Малкият грозен Гьобелс току-що бе разказал на Лудендорф и Хитлер за казаното от Райнхарт по адрес на австриеца.

В просторния офис, нает на Зедлингерщрасе, Хитлер сграбчи дръжките на стола си и се оттласна нагоре. Остана за момент впил кръвожаден поглед в Гьобелс, но слабият осакатен мъж знаеше, че гневът му не е насочен към него, а към донесената от него вест.

— *Fettes Schwein! Wir werden ihn zu seinen Landsort zuruck senden! Lass ihm zu seinen Kuhen zuruck gehen!*

Скарлет се бе облегал на стената, навеждайки се леко към Хес. Както обикновено, когато водените разговори бяха на немски, Хес с готовност му превеждаше.

— Много е ядосан. Райнхарт може да се окаже пречка.

— Защо?

— Гьобелс смята, че Райнхарт няма открито да подкрепи движението. Той иска да спечели всичко, без дори да си оцапа униформата!

— Райнхарт каза, че ще ни подкрепи. Каза го в Монбелиар! Какви ги говори Гьобелс? — Скарлет си припомни, че трябва да се въздържа. Гьобелс наистина не му харесваше.

— Той току-що им съобщи какво каза Райнхарт за Хитлер. Помните ли? — прошепна Хес, прикрил с длан устата си.

— Те трябва да кажат на Райнхарт — без Хитлер не може! Ако не иска, да върви по дяволите!

— *Was ist los?* — погледна застрашително Хитлер към Хес и Скарлет. — *Was sagt er, Hess?*

— *Lass Rheinhart zum Teufel gehen!*

Лудендорф се изсмя с половин уста.

— *Das ist naiv!*

— Кажете на Райнхарт да прави каквото ние кажем или, в противен случай, е вън от играта! Без войски! Без оръжие! Без униформи! Без някой, който да плаща за всичко това! Защото аз няма да платя! Няма да има и къде да обучава хората си, без да го следят на всяка крачка! Тогавя ще разбере! — Скарлет не обръщаше внимание на Хес, който бързо превеждаше.

Лудендорф се намеси веднага, след като Хитлер бе свършил.

— *Man kann einen Mann wie Rheinhardt nicht drohen. Er ist ein einflussreich Preusse!*

Хес се обърна към Ълстър Скарлет.

— Хер Лудендорф казва, че Райнхарт няма да бъде заплашван. Той е юнкер.

— Той е един напумпан, изплашен оловен войник, ето това е той! И го е страх. Тресе го от руснаците! Той има нужда от нас и сам го разбира!

Хес повтори казаното от Скарлет. Лудендорф щракна с пръсти по хайделбергски, както се правеше, когато нещо глупаво беше смях.

— Не се смей! Аз говорих с него, не ти! И парите са мои! Не твои!

Хес нямаше нужда да превежда. Лудендорф стана от стола си, не по-малко ядосан от Скарлет.

— *Sag dem Amerikaner dass sein Geld gibt ihm noch lange nicht das Recht uns Befehle zu geben.*

Хес се поколеба.

— Хер Лудендорф смята, че вашата финансова помощ... не е тъй необходима в този си вид...

— Няма нужда да довършваш! Кажи му и той да върви по дяволите! Държи се точно както Райнхарт би очаквал от него! — Скарлет, който не се бе помръднал от мястото си, сега се отблъсна напред, и с лекота скочи и се изправи в цял ръст.

За миг старият интелектуалец Лудендорф се почувства физически застрашен. Нямаше вяра в мотивите на този невротичен американец. Лудендорф бе отбелязвал често пред Хитлер и останалите, че този мъж, който наричаше себе си Хайнрих Крьогер, бе опасен придатък на тесния им ръководен кръг. Но мнението му винаги бе пренебрегвано, защото Крьогер не само притежаваше видимо неограничени финансови средства, но и се оказваше способен да получи подкрепата, или поне интереса, на невероятно влиятелни хора.

Но въпреки това той му нямаше вяра.

Най-вече защото Лудендорф бе убеден, че този Крьогер е глупак.

— Мога ли да ви напомня, хер Крьогер, че владее прилично... един работен английски?

— Тогава защо не го използвате?

— Не смятам, че това е — как се казва? — изцяло необходимо.

— Необходимо е, дявол го взел!

Адолф Хитлер изведнъж плесна с ръце два пъти, отдавайки с това заповед за тишина. За Лудендорф този жест бе дразнещ, но респектът му от талантите на Хитлер — който граничеше със страхопочитание — го караше да преглъща подобни възражения.

— *Halt! Beide!*

Хитлер се отдръпна от масата, обръщайки гръб на всички останали. Изпъна напред ръце, после склучи пръсти зад гърба си. В продължение на няколко секунди не каза нищо, но въпреки това никой не нарушаваше мълчанието. Гьобелс, чиято любов към театрални ефекти бе огромна, наблюдаваше със задоволство ефекта, който мълчанието на Хитлер имаше върху останалите.

Лудендорф, от друга страна, приемаше играта, но с раздражение. Този Хитлер, когото той познаваше, бе напълно способен да прави погрешни оценки. Имаше огромен може би размах и стратегия, но често вземаше решения, напълно хаотични в търсещото прагматизъм всекидневие. За съжаление ненавиждаше и разговорите по темата. Всичко това поставяше в трудно положение и него, и Розенберг, които знаеха, че всъщност те са истинските архитекти на новия ред. Лудендорф се надяваше, че в този случай Хитлер нямаше да пренебрегне верния му анализ. Като самия него Райнхарт бе юнкер — горд и непримирим. С него трябваше да се действа изкусно. Кой би знаел това по-добре от бившия фелдмаршал на имперската армия, принуден да опазва достойнството си след трагедията на поражението. Лудендорф го разбираше.

Адолф Хитлер проговори тихо.

— *Wir werden wie Herr Kroeger sagt tun.*

— Хер Хитлер е съгласен с вас, Крьогер! — Хес докосна ръкава на Скарлет, доволен. Арогантният Лудендорф вечно бе гледал на него с пренебрежение и това бе немалка победа над него. Наградата бе Райнхарт. Ако Крьогер се окажеше прав, Лудендорф щеше да стане за смях.

— *Warum? Es ist sehr gefährlich.*

Лудендорф бе длъжен да влезе в спор, макар веднага да бе разбрал, че беше безсмислено.

— *Sie sind zu Vorsichtig die unruhigen Zeiten, Ludendorff. Kroeger hat recht. Aber wir werden einen Schritt weiter gehen.*

Рудолф Хес изду напред гърди. Погледна многозначително първо към Лудендорф, после към Гьобелс и побутна Скарлет по лакътя.

— Хер Хитлер казва, че нашият приятел Лудендорф е ненужно предпазлив. Прав е. Лудендорф е винаги предпазлив... Но хер Хитлер би искал да разгледа по-подробно вашето предложение...

Адолф Хитлер заговори бавно, но твърдо, завършвайки с апломб всяка немска фраза. Докато говореше, наблюдаваше със задоволство лицата на слушащите го. Когато стигна до финала на речта си, почти изплю последните думи.

— *Da ist Montbeliard!*

Оценката на всеки от останалите бе различна, но поставена под един общ знаменател — този човек бе гений.

Според Хес, заключението на Хитлер бе равносилно на неочаквано, бляскаво политическо прозрение.

Според Гьобелс, Хитлер бе демонстрирал още веднъж способността си да извлича капитал от основната слабост на опонента си.

Според Лудендорф, австриецът бе подел един посредствен замисъл, добавил бе към него част от собствената си решителност, за да изложи пред тях един пример за брилянтна стратегия.

Хайнрих Крьогер — Скарлет — проговори.

— Какво каза той, Хес?

Но този, който му отговори, не бе Рудолф Хес. Бе Ерих Лудендорф, който не сваляше поглед от Хитлер.

— Хер Хитлер, току-що... обедини военните зад нас, Крьогер. С това кратко изявление той спечели за нас подкрепата на неохотните прусаци.

— Какво?

Рудолф Хес се обърна към Скарлет.

— На генерал Райнхарт ще бъде заявено, че ако откаже да се подчини на нашите искания, представителите на Версай ще научат, че той тайно е преговарял за незаконни сделки. Това е самата истина. Монбелиар не може да бъде отречен!

— Той е юнкер! — добави Лудендорф. — Монбелиар е ключът, защото това е истината! Райнхарт не може да отрече нещо, което е

направил! Дори и ако бъде изкушен да го направи — толкова много други знаят за това — фон Шницлер, Киндорф. Дори Круп! Райнхарт престъпва думата си! — изсмя се остро Лудендорф. — Святата дума на юнкер!

Хитлер се усмихна за миг и заговори бързо на Хес, посочвайки с глава към Ълстър Скарлет.

— *Der Fuhrer* ви се възхищава и цени вашия принос, Хайнрих — каза Хес. — Пита какво става с приятелите ни от Цюрих?

— Всичко протича според плана. Няколко грешки бяха поправени. Може и да загубим един от оставащите тринайсет... Но това не е загуба, той е крадец.

— Кой е той? — употреби Лудендорф твърде приличния си работен английски.

— Торнтън.

— Какво ще стане със земята му? — запита пак Лудендорф.

Скарлет, в момента Крьогер, погледна академичния Лудендорф, военния интелектуалец, с презрението, родено от богатството му.

— Смятам да я закупя.

— Това не е ли опасно? — погледна Хес към Лудендорф, който тихо превеждаше казаното от Скарлет за Хитлер. Видът и на двамата издаваше тревога.

— Съвсем не.

— Може би лично за вас не, мой смели млади приятелю — тонът на Лудендорф бе недвусмислено обвинителен. — Но кой знае къде ще се насочат симпатиите ви след шест месеца?

— Няма да приема подобни думи!

— Вие не сте германец. Тази борба не е ваша!

— Няма защо да бъда германец! И няма защо да се оправдавам пред вас!... Искате да сте без мен? Добре! Карайте без мен!... А заедно с мен ще си отидат дванайсет от най-богатите мъже на земята... Нефт! Стомана! Машиностроене! Параходи!

Хес вече не се стараеше да бъде тактичен. Погледна към Хитлер и вдигна отчаяно ръце.

Хитлер не се нуждаеше от време за размисъл, тъй като вече знаеше какво точно трябва да направи. Приблужи се бързо до бившия генерал от имперската армия на Германия и го удари леко през устата с опакото на ръката си. Действието бе обидно — самата лекота на удара

напомняше за това как малко дете се учи на дисциплина. Дватама мъже си размениха по няколко думи и Скарлет разбра, че старият Лудендорф бе остро и жестоко смъмрен.

— Моите мотиви изглежда предизвикват въпроси, хер Крьогер. А аз просто — как се казваше? — ви проверявах — вдигна той ръка към устата си. Споменът за нанесената му от Хитлер обида трудно можеше да се преглътне. Той с мъка потисна чувствата си.

— Колкото се отнася до имота в Швейцария, все пак, бях напълно искрен. Вашата... работа с нас е особено впечатляваща и е била без съмнение забелязана от мнозина. Ако покупката бъде проследена през вас до партията, това би могло — как се казваше? — да направи безпредметно цялото начинание.

Тълстър Скарлет отвърна с равнодушна самоувереност. Приятно му беше, когато можеше да постави интелектуалците на мястото им.

— Няма проблеми... Транзакцията ще бъде осъществена в Мадрид.

— Мадрид? — Йозеф Гьобелс не бе разбрал какво точно бе казал Скарлет, но градът Мадрид извикваше особени спомени у него.

Четиримата германци се спогледаха. Никой от тях не изглеждаше доволен.

— Защо смятате, че Мадрид е толкова безопасен? — Хес бе угрижен, че приятелят му може да е направил нещо прибързано.

— Папският нунций. Силно католически стил. Много далеч от всякакво подозрение. Доволни ли сте?

Хес автоматично повтори думите на Скарлет на немски.

Хитлер се усмихна, докато Лудендорф щракна с пръсти, този път с искрено възхищение.

— Как ще бъде постигнато това?

— Много просто. Съдът на Алфонсо ще разбере, че земята ще се купува с пари на руски белогвардейци. Ако не се направи бързо, капиталът ще бъде прехвърлен обратно в Москва. Ватиканът проявява разбиране. Както и Ривера. Това няма да е първият случай, когато извършваме подобна процедура.

Хес обясни на Адолф Хитлер, докато Йозеф Крьогер внимателно слушаше.

— Моите поздравления, хер Крьогер. Бъдете... предпазлив — Лудендорф бе впечатлен.

Внезапно Гьобелс заприказва бързо, размахвайки ръце в пресилена жестикулация. Всички германци се засмяха, но Скарлет не бе убеден дали грозният дребен фашист не се шегува с него.

Хес преведе.

— Хер Гьобелс смята, че ако кажете на Ватикана, че можете да лишите четирима гладни комунисти от самун хляб, Папата ще ви разреши да пребоядисате Сикстинската капела!

Хитлер прекъсна смеха им.

— *Was horst du aus Zurich?*

Лудендорф се обърна към Скарлет.

— Какво казахте за нашите приятели в Цюрих?

— Според плана. До края на идния месец... или най-много след пет седмици, постройките ще бъдат завършени... Ето, ще ви покажа.

Крьогер се доближи до масата, изваждайки сгъната карта от джоба на куртката си. Разгъна я на масата.

— Тази дебела синя линия обозначава границите на събраните в едно имоти. Тази част... на юг е на Торнтън. На запад стигаме дотук, на север до Бааден, на изток до предградията на Пфефикон. Приблизително на всяка миля и четвърт има постройка, която събира по петдесет войници — всичко на всичко са осемнайсет. За деветстотин души. Основите са излети, водата тече. Всяка сграда прилича на плевня или хамбар. Ако не се влезе вътре, не може да се забележи никаква разлика.

— Отлично — Лудендорф постави монокул пред лявото си око и погледна внимателно картата. Хес преведе казаното за любопитния Хитлер и скептично настроения Гьобелс. — Тези... граници между... *Keserne*... казармите... оградени ли са?

— Оградите са високи три метра и половина. Алармените им инсталации се захранват от генератори във всяка сграда. Патрули ще дежурят денонощно. Хора и кучета... Платил съм за всичко.

— Отлично. Отлично!

Скарлет погледна към Хитлер. Знаеше, че одобрението на Лудендорф никога не се печелеше лесно и въпреки неприятния сблъсък помежду им преди минута, Скарлет също така разбираше, че Хитлер ценеше мнението на Лудендорф може би повече от това на който и да е друг. Скарлет остана с впечатлението, че проникателният поглед на Хитлер, който в момента бе насочен към него, бе изпълнен с

възхищение. Крьогер преодоля надигащата се у него еуфория от това и продължи.

— Курсовете на обучение ще бъдат кратки — всеки ще продължава по четири седмици с по няколко дни между тях за транспорт и настаняване. Всеки контингент ще бъде от по деветстотин души... В края на годината...

Хес го прекъсна.

— *Prachtvoll!* В края на годината ще имаме десет хиляди обучени мъже!

— Готови да тръгнат из страната като военни части. Обучени за бунтове и подстрекателство! — Скарлет бе готов да се взриви от енергията си.

— Това вече няма да е паплач, а основа на една елитна армия! Или може би нейният елитен корпус! — Лудендорф сам се заразяваше от ентусиазма на по-младия мъж. — Наша лична собствена армия!

— Точно така! Добре смазана машина, която ще се придвижва бързо, ще удря мощно и ще се прегрупира светкавично и незабелязано.

Докато Крьогер говореше, Лудендорф превеждаше думите му на немски за Хитлер и Гьобелс.

Но Гьобелс бе обезпокоен. Той проговори тихо, като че ли този Крьогер можеше да улови тайния смисъл на коментара му. Гьобелс продължаваше да го подозира. Този огромен, странен американец бе прекалено убедителен и твърде нехаен, въпреки трескавата му привързаност към идеята. И въпреки силата на неговите пари. Адолф Хитлер кимна в знак на съгласие.

— Много точно, Хайнрих — заговори Хес. — Хер Гьобелс е загрижен. Тези мъже в Цюрих, техните искания са толкова... неясни.

— Не и за тях самите. Много са точни дори. Тези хора са бизнесмени... А освен това и ни симпатизират.

— Крьогер е прав — погледна към Скарлет Лудендорф, знаейки, че Хес ще превежда на немски за останалите. Говореше докато мислеше, без да иска Крьогер да има време за отговори или коментари. Този Крьогер, макар и да не говореше техния език свободно, разбираше много повече, отколкото показваше, реши Лудендорф. — Стигнали сме до подписването на договорите, нали?... Наречете ги пактове, ако искате, та с разрастването на нашата мощ на политическата сцена на Германия нашите приятели от Цюрих ще имат

известен... приоритет... Икономически приоритет... Решени сме на това, разбира се — в думите на Лудендорф нямаше и намек за колебание.

— Точно така.

— Какво ще стане, хер Крьогер, ако не спазим този ангажимент?

Ълстър Скарлет се замисли, отвръщайки на въпросителния поглед на Лудендорф.

— Ще завият като псета и ще се опитат да ни съсипят.

— Как?

— С всички възможни средства, Лудендорф. А техните средства са значителни.

— Това притеснява ли ви?

— Само, ако успеят... Торнтън не е единственият. Всичките са крадци. Разликата е в това, че останалите са и хитри. Те знаят, че ние сме прави. Че ще спечелим! Всеки иска да прави бизнес с победителите! Те зная какво правят. Те искат да работят с нас!

— Вярвам, че сте убеден в това.

— И още как! Помежду си ще управляваме всичко, както ние си знаем. Както трябва! Както искаме! Ще се отървем от боклука! Евреи, червени, гадните буржоа и блюдолизците им!

Лудендорф внимателно наблюдаваше самоуверения американец. Не бе сгрешил, че Крьогер бе глупав. Оценките му за по-низшия вид бяха емоционални, не се основаваха на твърдите принципи за чистотата на расата. Хитлер и Гьобелс също изпадаха в моменти на подобна сляпа ярост, но под нея имаше цяла пирамида от логика — те знаеха, защото бяха видели; бяха учили, както и Розенберг и самият той. А този Крьогер разсъждаваше като дете. Бе всъщност фанатик.

— Много сте прав в това, което казвате. Всеки разумен човек ще подкрепи своята раса... Ще прави бизнес с нея.

Лудендорф щеше да следи внимателно действията на Хайнрих Крьогер. Човек като него, изопнат като струна, можеше да донесе големи вреди. Той бе един ударен от треска клоун.

Но, все пак, техният двор имаше нужда от подобен шут. Както и от парите му.

Както обикновено, Хитлер бе прав. Не можеха да си позволят да го загубят за момента.

— На сутринта заминавам за Мадрид. Вече изпратих нарежданията във връзка с Торнтън. Всичко това не трябва да отнеме повече от две или три седмици, а после ще съм в Цюрих.

Хес преведе на Хитлер и Гьобелс казаното току-що от Крьогер. *Der Fuhrer* излая в остър въпрос.

— Кога можем да се свържем с вас в Цюрих? — преведе Лудендорф. — Планът ви, ако продължава както досега, изисква да поддържаме връзка с вас.

Хайнрих Крьогер замълча, преди да отговори. Той знаеше, че този въпрос щеше да бъде зададен пак. Задаваха му го винаги, когато отиваше в Цюрих. Той обаче избираше винаги уклончив отговор. Осъзнаваше, че част от тайнствеността и очарованието му се дължеше на това, че не издаваше с кои точно хора или фирми работи. В миналото оставяше но един номер на телефон или пощенска кутия, или може би името на един от четиринайсетте мъже в Цюрих с указания за използване на парола.

Но никога директно и открито.

Те не можеха да разберат, че самоличност, адрес, телефонен номер бяха без значение. Важна бе единствено способността да се постигне целта.

Цюрих разбираше това.

Онези голиати на най-мощния бизнес в света разбраха. Международните финансисти с техните заплетени лабиринти от машинации разбираха прекрасно.

Той бе успял.

Споразуменията им с появяващия се в Германия нов ред осигуряваше пазари и влияние, по-големи и от най-смелите им мечти.

При това никой не се интересуваше от това кой е той или откъде идва.

Но сега, в този момент, Ълстър Стюарт Скарлет разбра, че на тези титани на новия ред трябваше да се напомни за важността на Хайнрих Крьогер.

Щеше да им каже истината.

Щеше да изрече името на онзи човек в Германия, към когото се обръщаха всички, които се стремяха към власт. Онзи, който отказваше да говори, отказваше да се включва, отказваше да се среща с която и да е групировка.

Единственият човек в Германия, който живееше зад стена от пълна секретност. Пълна политическа изолация.

Най-страховитият и най-почитан мъж в Европа.

— Ще бъда при Круп. Есен ще знае къде да ме намери.

ГЛАВА 38

Елизабет Скарлати се изправи в леглото си. Край нея бе поставена масичка за карти и листове хартия бяха пръснати навсякъде — по леглото, върху масата, по целия под на стаята. Някои бяха в добре подредени купчини, други — пръснати. Някои бяха защипани в едно и белязани с етикети, други бяха небрежно захвърлени и готови за кошчето.

Бе четири часа следобед, а тя бе излизала от стаята си само веднъж, за да отключи на Джанет и Матю. Бе забелязала, че те изглеждат ужасно: изтощени, може би дори болни. Тя разбра какво се бе случило. Напрежението бе станало твърде голямо за държавния служител. Той трябваше да се оттегли за известно време, да се отпусне. Но след като вече бе стигнал до това състояние, щеше да е по-добре подготвен за предложението ѝ.

Елизабет хвърли последен поглед на листата, които държеше в ръка.

Е, значи това е! Картината бе станала ясна, фонът — запълнен.

Бе казала, че мъжете от Цюрих може и да са създали невероятен план. Сега вече бе сигурна в това.

Ако този план не бе тъй уродливо зъл, тя може би щеше да се съгласи със сина си. Може би щеше да се гордее с участието му в него. Но в реалния си вид, той само я изпълваше с ужас.

Тя се питаше дали Матю Кенфийлд щеше да го разбере. Но това не бе от значение. Дошъл бе ред на Цюрих.

Тя стана от леглото, вземайки листата със себе си, и отиде до вратата.

Джанет бе на бюрото и пишеше писма. Кенфийлд седеше в един стол и нервно четеше вестник. И двамата се стреснаха, когато Елизабет влезе в стаята.

— Знаете ли нещо за Версайския договор? — запита го тя. — За ограниченията, за изплащаните репарации?

— Толкова, колкото и всеки друг, предполагам.

— Запознат ли сте с плана Доус? Този откровенно недомислен документ?

— Смятах, че с него репарациите стават по-поносими.

— Само временно. За него се уловиха политиците, които търсеха временни решения. Икономически, той е гибелен. Никъде не се посочва някаква крайна цифра. Ако някога се стигне до някаква окончателна цифра — все пак кой плаща за всичко — това ще е цената на пълния крах на германската промишленост.

— Какво искате да кажете?

— Изслушайте ме още минута. Искам да разберете... Имате ли представа кой следи за изпълнението на Версайския договор? Знаете ли чий глас се чува най-силно при вземането на решения по плана Доус? Кой в крайна сметка държи под контрол вътрешната икономика на Германия?

Кенфийлд остави вестника си на пода.

— Да. Някаква комисия.

— Съюзническата контролна комисия.

— За какво намекувате? — Кенфийлд стана от стола си.

— Точно за това, което започвате да подозирате. Трима души от цюрихския контингент са членове на Съюзническата контролна комисия. Версайският договор се изпълнява точно от тях. Събрани заедно, хората от Цюрих могат буквално да въртят на пръста си икономиката на Германия. Водещи индустриалци от най-големите сили на север, на запад, на югоизток. За капак — най-влиятелните финансисти в самата Германия. Глутница вълци. Те ще се погрижат политическите сили вътре в самата Германия да стигнат до сблъсък. Когато бомбата избухне — както това със сигурност ще стане — те ще са там, за да оберат каймака. За да осъществят този... грандиозен план, им е нужна само политическа база за действие. И повярвайте ми, намерили са я. В лицето на Адолф Хитлер и неговите нацисти... В лицето на сина ми, Ълстър Стюарт Скарлет.

— Господи! — тихо каза Кенфийлд, втренчил поглед в Елизабет. Не бе успял да разбере докрай детайлите в казаното от нея, но бе схванал смисъла му.

— Време е за Швейцария, мистър Кенфийлд.

Въпросите си щеше да задава по пътя.

ГЛАВА 39

Телеграмите бяха на английски и като се изключат имената и адресите на получателите, съдържанието им бе идентично. Всяка от тях бе изпратена във фирмата или корпорацията, където конкретното лице заемаше най-високия пост. Часовите пояси бяха взети под внимание и всяка телеграма щеше да пристигне при получателя си в дванайсет на обед, в понеделник, занесена на ръка срещу подписана саморъчно обратна разписка от самия адресат.

Елизабет Скарлати искаше тези знаменити корпорации да бъдат идентифицирани писмено и саморъчно. Искаше тези, които щяха да получат нейната телеграма, да знаят, че тук ставаше дума преди всичко за бизнес.

Всяка телеграма гласеше следното:

ОТ ПОКОЙНИЯ МАРКИЗ ДЪО БЕРТОЛД
СКАРЛАТИ ИНДЪСТРИС ЕДИНСТВЕНО ЧРЕЗ
ДОЛУПОДПИСАНИЯ БЯХА ИНФОРМИРАНИ ЗА
ПРЕДСТОЯЩАТА ВИ КОНСОЛИДАЦИЯ ТОЧКА КАТО
ЕДИНСТВЕН ГОВОРИТЕЛ ЗА СКАРЛАТИ
ДОЛУПОДПИСАНИЯТ СМЯТА ЧЕ СЪЩЕСТВУВАТ
ОБЛАСТИ ОТ ВЗАИМЕН ИНТЕРЕС ТОЧКА ПРИ
НЕЖНИТЕ УСЛОВИЯ АКТИВИТЕ НА СКАРЛАТИ
БИХА МОГЛИ ДА БЪДАТ НА ВАШЕ РАЗПОЛОЖЕНИЕ
ТОЧКА ДОЛУПОДПИСАНИЯТ ЩЕ ПРИСТИГНЕ В
ЦЮРИХ ТОЧНО СЛЕД ДВЕ СЕДМИЦИ НА ТРЕТИ
НОЕМВРИ ВЕЧЕРТА В ДЕВЕТИЯ ЧАС ТОЧКА
СРЕЩАТА ЩЕ СЕ СЪСТОИ ВЪВ ФАЛКЕ ХАУС
ЕЛИЗАБЕТ УИКЪМ СКАРЛАТИ

Реакциите бяха тринайсет на брой, на различни езици, всяка самостоятелна, но всички обединени от една обща своя черта.

Страх.

Имаше и четиринайсета реакция и тя се разгръщаше в апартамента, резервиран за Хайнрих Крьогер в мадридския хотел „Емперадор“. Името ѝ бе ярост.

— Няма да го допусна! Това просто няма да стане! Те всички ще бъдат мъртви! Мъртви! Мъртви! Мъртви! Тя бе предупреждена! Свършено е с тях! Всички, до един! Мъртви. Ще дам заповедите си довечера! Не, веднага!

Чарлз Пенингтън, изпратен от Лудендорф като бодигард за Крьогер, стоеше в другия край на стаята и наблюдаваше през балкона червеникавите, разтворени като ветрило лъчи на испанското слънце.

— Великолепно! Просто великолепно!... Не се дръж като идиот! — погледна той към Хайнрих Крьогер. В покой това закръпено и смачкано лице бе достатъчно грозно. Разгневено, бе отвратително. Сега бе почервенияло от ярост.

— Не ми казвай ти...

— О, спри най-сетне! — Пенингтън бе видял, че Крьогер продължава да тъпче с крака телеграмата от Хауърд Торнтън, в която се съобщаваше за свикването от Скарлати среща в Цюрих. — Какво значение има това за теб? Или за който и да е друг от нас? — Пенингтън бе отворил плика и бе прочел съобщението, защото, както бе казал и на Крьогер, нямал представа кога ще се върне той от аудиенцията си с папския нунций. А би могло и да е нещо спешно. Това, което той не бе казал на Крьогер, бе фактът, че Лудендорф му бе наредил да следи всички писма, телефонни обаждания — всичко — което животното получаваше. Това му доставяше удоволствие.

— Не ни трябва повече хора! Не можем да приемем никой! Никой! В Цюрих ще настъпи паника! Ще се разбягат от нас!

— Те всички вече са получили телеграмите. Ако ще се разбягат, не можеш да ги спреш. Освен това тази Скарлати се къпе в пари, ако е същата, за която си мисля. Има милиони... Направо сме късметлии, че иска да се присъедини. За Бертолд, подобно на тебе, нямах особено високо мнение — миризлив, френски евреин, но ако той е погледил този номер, свалям му шапка. Все пак, повтарям, какво значи това за тебе?

Хайнрих Крьогер прониза с поглед стилния, леко женствен англичанин, който подръпна ръкавелите си, така че едва да се показват под ръкавите на самото му. Червено-черните копчета бяха оградени от мекия ленен плат на светлосинята му риза. Крьогер знаеше, че тази

външност бе измамна. Подобно на общителния Бутройд, Пенингтън бе убиец, за когото работата представляваше духовна храна. Бе високо ценен от Хитлер, а още повече от Йозеф Гьобелс. Въпреки това Крьогер вече бе решил. Не можеше да рискува!

— Това събиране няма да се състои! Тя ще бъде убита. Лично ще наредя да бъде убита.

— В такъв случай трябва да ти напомня, че подобни решения трябва да се вземат колективно. Не можеш да решаващ сам... А, струва ми се, няма да намериш друг, който да се съгласи с теб.

— Не си тук, за да ми заповядваш какво да правя!

— Не, точно за това съм... Аз получавам заповедите си от Лудендорф. А той, разбира се, знае за телеграмата от Торнтън. Телеграфирах му преди няколко часа — Пенингтън погледна небрежно часовника си. — Излизам да хапна... Честно казано, бих предпочел да се храня сам, но ако настояваш да дойдеш, ще изтърпя компанията ти.

— Ти, дребен мошенико! Ще ти откъсна вратлето!

Пенингтън застана нащрек. Знаеше, че Крьогер не бе въоръжен: револверът му бе на бюрото в спалнята, и изкушението бе голямо. Можеше да го убие, да използва телеграмата за доказателство и да каже, че Крьогер не се е подчинил. Но тогава изникваше проблемът с испанските власти и нужното бързо изтегляне от сцената. А Крьогер имаше да върши важна работа. Странно бе, че Хауърд Торнтън бе толкова тясно свързан с нея.

— Това е възможно, не ще и дума. Но тогава, без съмнение, всеки от нас би могъл да издебне другия по милион начини, нали? — Пенингтън извади тънък пистолет от кобура под мишницата си. — Така например, бих могъл да изпратя точно един куршум право в устата ти, ето в този миг... Но аз няма да го направя, въпреки твоето предизвикателство, защото заповедта е нещо по-голямо и от двама ни. Ще трябва да отговарям за действията си и без съмнение ще бъда екзекутиран заради теб. Но ти също ще бъдеш застрелян, ако тръгнеш да действаш на своя глава.

— Ти не познаваш тази Скарлати, Пенингтън. Аз я познавам!

Как е научила за Бертолд? Какво е успяла да научи от него?

— Разбира се, вие сте стари приятели! — засмя се англичанинът и прибра пистолета си.

Как! Как? Тя не би се осмелила да му се противопостави! Единственото, което ценеше, бе името Скарлати, наследството и бъдещето му. Тя знаеше без капка съмнение, че той щеше да ги изтреби! Как! Защо?

— На тази жена не може да ѝ се има вяра! Не трябва да ѝ се има вяра!

Чарлз Пенингтън дръпна надолу блейзера си, така че раменете му да паднат на мястото си и сакото да прикрие леката издуптина на кобура му. Запъти се към вратата в спокойно очакване на *chorizo*.

— Наистина ли, Хайнрих? А нима на някой от нас може да се има вяра?

Англичанинът затвори вратата, оставяйки след себе си само бледия аромат на Ярдлис.

Хайнрих Крьогер изглади смачканата телеграма в ръката си.

Торнтън бе хвърлен в паника. Всеки от останалите тринайсет от Цюрих бе получил същата телеграма от Елизабет Скарлати. Но никой, освен Торнтън, не знаеше кой е той.

Крьогер трябваше да действа бързо. Пенингтън не го бе излъгал. Щяха да го разстрелят, ако наредеше Елизабет Скарлати да бъде убита. Това обаче не означаваше, че такава заповед не може да се издаде след Цюрих. Всъщност след Цюрих това щеше да бъде задължително.

Но най-напред, земята на Торнтън. Той бе инструктирал Торнтън, заради собствената си безопасност, да се откаже от нея. Уплашеният американец не бе възразил, а идиотът нунций бе готов да действа като по поръчка. За славата на Исус — още един удар срещу атеистите комунисти.

Парите и собствеността щяха да бъдат прехвърлени в рамките на една седмица. Торнтън изпращаше адвоката си от Сан Франциско, да довърши преговорите и да подпише документите.

В мига, в който земята станеше негова, Хайнрих Крьогер щеше да изпрати заповед за смъртта на американеца, която никой не можеше да отмени.

А когато този предателски живот бъдеше стъпкан, Хайнрих Крьогер щеше да бъде свободен. Щеше да се превърне в самото олицетворение на новия ред. Никой нямаше да знае, че Ълстър Скарлет съществува.

Освен едного.

Но той щеше да се изправи лице срещу лице с нея в Цюрих.
В Цюрих щеше да я убие.

ГЛАВА 40

Лимузината на посолството се изкачи по малкия хълм пред входа на къщата във Феърфакс, Вирджиния. Това бе елегантната резиденция на Ерих Райнхарт, аташе на Ваймарската република, племенник на единствения имперски генерал, дал подкрепата си на радикалното германско движение, получило името нацистко, самият той — завършен нацист.

Безупречно облечен мъж с пригладени мустаци слезе от задната седалка и тръгна по пътеката. Погледна нагоре към украсената с орнаменти фасада.

— Прекрасен дом.

— Много се радвам, Пул — каза Райнхарт, усмихвайки се на човека от „Бертолд е Фис“.

Двамата мъже влязоха в къщата и Ерих Райнхарт поведе госта си към отрупания с книги кабинет, встрани от дневната. Кимна към един стол за Пул и отиде до малък шкаф, откъдето извади две чаши и бутилка уиски.

— Направо на работа. Пропътува три хиляди мили в най-проклетото време на годината за морски пътешествия. Казваш ми, че аз съм целта на вашето посещение. Поласкан съм, разбира се, но какво мога...

— Кой нареди Бертолд да бъде убит? — запита Пул остро.

Ерих Райнхарт бе смаян. Той приведе подплатените си рамене, остави чашата си на малката масичка и протегна ръце напред с дланите нагоре. Заговори тихо и съсредоточено.

— Скъпи друже, защо смяташ, че имам нещо общо с това? Искам да кажа — най-искрено — че или се заблуждаваш относно моето влияние, или имаш нужда от дълга почивка.

— Лабише не би го убил, освен ако не му е било заповядано. Тази заповед трябва да е била дадена от някой с огромна власт.

— Е, нека най-напред кажем, че аз не разполагам с подобна власт, а после, че нямам и причина. Този французин ми харесваше.

— Ти почти не го познаваше.

Райнхарт се засмя.

— Много добре... Толкова по-малко бих имал мотив...

— Нямах предвид теб лично. Питам кой го е сторил и *защо* — традиционното спокойствие на Пул му изневеряваше. И имаше *защо*. Ако Пул бе прав, този високомерен прусак държеше ключа към загадката и той нямаше да го остави на мира, докато не разбере това, което търсеше. Щеше да му се наложи да опипа почвата по-близо до истината, но без да я разкрива.

— Бертолд знаеше ли нещо, което останалите от вас не желяеха той да знае?

— Вече звучиш нелепо.

— Знаеше ли?

— Жак Бертолд бе нашата лондонска свръзка! Радваше се на уникално положение в Англия, близко до дипломатическия имунитет. Влиянието му бе осезаемо в десетина страни сред стотици фигури от индустриалния елит. Смъртта му е огромна загуба за нас! Как се осмеляваш да намекваш, че някой от нас е бил отговорен за нея!

— Струва ми се интересен фактът, че не отговори на въпроса ми — Пул започваше да губи контрол над себе си. — Знаеше ли той нещо, което хората от Мюнхен биха могли да сметнат за опасно?

— Ако е знаел, нямам представа какво би могло да е това.

Но Пул знаеше. Той може би бе единственият, който наистина знаеше. Но само да можеше да се увери, че е прав.

— Бих те помолил за още едно питие, ако обичаш. Извини нервността ми — усмихна се той.

Райнхарт се засмя.

— Ти си невъзможен. Дай ми чашата си... Доволен ли си? — германецът отиде до барчето и му наля. — Да пропътуваш три хиляди мили за нищо. Пътуването сигурно е било ужасно?

Пул сви рамене. Бе свикнал с пътуванията — и с лоши, и с добри, Бертолд и неговият странен приятел, обезобразеният Хайнрих Крюгер, му бяха наредили да пропътува същия път само преди шест месеца. Заповедите му тогава бяха ясни. Да прибере момичето, да разбере какво е научила от старата Скарлати. Тук се бе провалил. Онзи Кенфийлд му попречи. Раболепният лакей, търговецът-придружител го бе спрял. Но останалите си заповеди изпълни. Проследи банкера на

име Картрайт. Уби го и разби сейфа в железницата, за да вземе договора на банкера с Елизабет Скарлати.

Тъкмо тогава бе разбрал истината за самоличността на Хайнрих Крьогер. Синът на Елизабет Скарлати бе имал нужда от съюзник и Жак Бертолд се бе оказал този съюзник. И за да се отплати на това безценно приятелство, Ълстър Скарлет бе заповядал Бертолд да бъде убит. Този фанатик бе наредил смъртта на човека, който бе отворил всички врати пред него.

Той, Пул, щеше да отмъсти за това ужасно убийство. Но преди това трябваше да се убеди, че подозренията му са оправдани. Че нито нацистките водачи, нито групата от Цюрих знаеше кой е Крьогер. Ако това бе така, значи Крьогер бе убил Бертолд, за да запази в тайна самоличността си.

Разкритието би могло да струва милиони на движението. Мюнхенските нацисти щяха да разберат това, ако изобщо можеха да мислят.

Ерих Райнхарт застана над Пул.

— Ще ми заемеш ли част от мислите си, скъпи приятелю? Заповядай, бърбън. Не ми отговори.

— О?... Да, ужасно бе, Ерих. Прав си — Пул протегна врата си назад, затвори очи и разтри челото си. Райнхарт се върна на стола си.

— Имаш нужда от почивка... Знаеш ли какво мисля? Струва ми се, че си прав. Смятам, че някой кръгъл идиот *наистина* е дал такава заповед. — Пул отвори очи, сепнат от думите на Райнхарт. — *Я*. Според мен, ти си прав. И на това трябва да бъде сложен край!... Щрасер се бори с Хитлер и Лудендорф. Екхарт бълнува като лунатик. Един срещу друг! Един срещу друг! Киндорф пищи в Рур. Йодел издава Черния Вермахт в Бавария. Гройфе забърква такива каши на север. Дори собственият ми чичо, знаменитият Вилхелм Райнхарт, изведнъж се видиотява. Той казва нещо в Германия, а аз чувам смеховете тук в Америка. Казвам ти, разцепени сме на десет фракции. Вълци, захапали се един друг за гърлата. Така няма да постигнем нищо! Нищо, ако на това не бъде сложен край — недоволството на Ерих Райнхарт бе неприкрито. Не го бе и грижа. Стана отново от стола си. — Най-тъпото е, че всичко това е толкова очевидно! Можем да изгубим хората от Цюрих. Ако не успеем да се споразумеем помежду си, колко още смятате, че ще са с нас? Казвам ти, тези хора не ги е

грижа кой в крайна сметка ще държи мнозинството в Райхстага идната седмица. Не биха дали марка за славата на бъдеща Германия, или за амбициите на която и да е държава. Богатството им ги поставя извън политическите граници. Те са с нас само заради една причина — собствената им власт. Ако им дадем поне един повод за съмнение, че не сме това, което твърдим, че сме, че не сме бъдещият нов ред на Германия, те ще ни изоставят. Ще ни изоставят без нищо! Дори и германците между тях!

Гневът на Райнхарт утихна. Опита се да се усмихне, но вместо това пресуши чашата си бързо и отиде пак до барчето.

Ако Пул само можеше да е сигурен.

— Разбирам — каза той тихо.

— *Ja*. Струва ми се, че разбираш. Работили сте дълго и упорито с Бертолд. Постигнали сте много — той се обърна с лице към Пул. — Това имам предвид. Всичко, в името на което всички ние сме работили, може да бъде загубено от тези вътрешни ежби. Постигнатото от Фуне, Бертолд, фон Шницлер, Тисен, дори Крьогер, всичко ще бъде унищожено, ако не бъдем единни. Трябва да се обединим зад един или двама приемливи водачи...

Това бе! Това бе знакът! Пул вече бе сигурен. Райнхарт бе изрекъл името Крьогер.

— Може би да, Ерих, но кои да са те? — готов ли бе Райнхарт да каже това име отново? Сигурно не, защото Крьогер не бе германец. Но можеше ли да накара Райнхарт да изрече името, само името още веднъж без и най-малката проява на колебание.

— Може би, Щрасер. Той е силна, привлекателна личност. Лудендорф, разбира се, има ореола на национален герой, но е вече твърде стар. Но, помни ми думите, Пул, не изпускай от очи този Хитлер! Чел ли си стенограмите от процеса в Мюнхен?

— Не. Трябва ли?

— Да! Той е способен да наелектризира всяка тълпа! Неоспоримо красноречие! И звучене.

— Има и доста врагове. Забранено му е да изнася речи в почти всяко графство на Германия.

— Това са нужните крайности в щурма към властта. Забраните постепенно падат. Успяваме да се погрижим за това.

Пул сега следеше внимателно Райнхарт, когато заговори:

— Хитлер е приятел на Крьогер, нали?

— Ех? Не би ли бил и ти? Крьогер има милиони! Именно чрез Крьогер Хитлер получава автомобилите си, шофьора, замъка в Берхтесгаден и Бог знае какво още. Не си мислиш, че ги купува от заплатата си, нали? Забавно е, но миналата година хер Хитлер обяви доход, с който не би могъл да си купи и две гуми за мерцедеса — засмя се Райнхарт. За щастие успяхме да прекъснем разследването в Мюнхен. Да, Крьогер е добър към Хитлер.

Пул вече бе абсолютно сигурен. Хората в Цюрих не знаеха кой е Хайнрих Крьогер!

— Ерих, трябва да вървя. Ще може ли твоят човек да ме закара обратно във Вашингтон?

— Но, разбира се, скъпи приятелю.

Пул отвори вратата на стаята си в хотел „Амбасадор“. При звука на ключа човекът вътре скочи и застана почти мирно.

— О, ти ли си, Буш.

— Телеграма от Лондон, мистър Пул. Реших, че ще е най-добре, ако взема влака, вместо да ползвам телефона — подаде той съобщението на Пул.

Пул отвори плика и извади листа. Прочете го.

ДУКЕСАТА НАПУСНА ЛОНДОН ТОЧКА ЦЕЛ
ПОТВЪРДЕНА ЖЕНЕВА ТОЧКА СЛУХОВЕ ЗА СРЕЩА
В ЦЮРИХ ТОЧКА ТЕЛЕГРАМА С ИНСТРУКЦИИ В
ПАРИЖКИЯ ОФИС

Пул стисна аристократичните си устни, почти отхапвайки от собствената си плът, в опит да потисне гнева си.

„Дукесата“ бе тайното име за Елизабет Скарлати. Значи бе тръгнала за, Женева. На сто и десет мили от Цюрих. Това не бе разходка за удоволствие. Не бе пореден лъч в траурната ѝ обиколка.

От каквото и да се бе опасявал Жак Бертолд — заговор или контразаговор — то вече бе в действие. Елизабет Скарлати и нейният

син „Хайнрих Крьогер“ предприемаха своите ходове. Отделно или заедно никой не можеше да каже.

Пул взе решение.

— Изпрати следното до парижкия офис. „Отстранете дукесата от пазара. Предложението ѝ да падне от листата ни веднага. Повтарям, отстранете дукесата.“

Пул освободи куриера и отиде до телефона. Трябваше да си запази билет веднага. Трябваше да стигне до Цюрих.

Среща нямаше да има. Той нямаше да я допусне. Щеше да убие майката и да разкрие сина-убиец! Тогава смъртта на Крьогер щеше да последва бързо!

Това бе най-малкото, което той можеше да стори за Бертолд.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА 41

Влакът затрака по релсите на античния мост, свързващ бреговете на река Рона, и навлезе в женевската гара. Елизабет Скарлати седеше в купето си, наблюдавайки първо баржите по реката, носле високите ѝ брегове и локомотивния парк. Женева бе чист град. Излъсканият му вид помагаше да се скрие факта, че множество държави и безброй гиганти в бизнеса използваха този неутрален град, за да изострят още повече конфликта между своите интереси. Докато влакът влизаше в града, ѝ мина през ума, че мястото на някой като нея бе всъщност в Женева. Или може би самата Женева вече принадлежеше на някой като нея.

Тя хвърли поглед към струпания на отсрещната седалка багаж. Единият куфар бе събрал нужните ѝ дрехи, а трите по-малки чанти бяха натъпкани с документи. Документи, събрали хиляди изводи, които в комплект се превръщаха в набор от най-смъртоносните оръжия. Сведенията включваха цифри за пълното състояние на всеки от хората от Цюрих, за всеки източник на средства, който те притежаваха. В Женева я очакваше и допълнителна информация. Но това бе друг вид амуниция. Напомняше донякъде за преддверието на Страшния съд. Защото в Женева тя щеше да получи и пълната и подробна картина на състоянието на „Скарлати индъстрис“. Юридически точно оценената стойност на всички активи, авоари, имоти, контролирани от групировката. И срещу всяка отделна част от това състояние бе записано името на готов купувач. Подготовката на евентуалните сделки бе приключила и осъществяването им можеше да настъпи моментално с изпращането на телеграма до нейните адвокати.

И това бе напълно вероятно да стане.

Всеки отделен елемент на състоянието бе следван не само от традиционните две колонки с цифри, посочващи покупната и продажната стойност, но и от трета колона. Тя сочеше размера на една сериозна отстъпка, която гарантираше, че с извършването на транзакцията купувачът се превръщаше в значително по-богат човек. Всяко име бе изразило готовност за действие, която не можеше да бъде

отказана. Всичко това включваше финансови операции на най-високо ниво, извършени с най-големите тънкости на банковото дело, но в крайна сметка заключаващи се до фундаменталния закон на икономическия стимул — печалбата.

И Елизабет разчиташе именно на този последен фактор. Неговата противоположност бе единственото, което оставаше за нея, но и тук всичко бе внимателно преценено.

В нарежданията ѝ, пренесени в запечатан плик през Атлантика, се подчертаваше дебело, че всеки отделен контакт — за който по една ударна група от администратори трябваше да работи двайсет и четири часа в денонощието — трябваше да се осъществи в пълна секретност, и то само с лица, чието положение им позволяваше да се разпореждат с огромни финанси. Гарантираните печалби правеха невалидни всякакви бъдещи обвинения в безотговорност. Всеки един от контрагентите щеше да излезе от сделката с ореола на герой пред себе си или своята стопанска общност. Цената за това обаче бе абсолютна надеждност в действията до завършването на операцията. Възнаграждението съответстваше на цената. Милионери, търговски гиганти и банкери от Ню Йорк, Чикаго, Лос Анджелис и Палм Бийч зарязваха всяка друга работа, за да се срещнат в конферентните си зали с именитите си колеги от една от най-престижните нюйоркски адвокатски кантори. Гласовете бяха приглушени, погледите — разбиращи. Извършваше се финансова сеч. Заверявани бяха подписи.

И, разбира се, това, което последва, трябваше да се случи.

Невероятно добрият късмет разпалва радостни пориви, които не са пръв приятел на конфиденциалността.

Двама или трима се разприказваха. После станаха четирима или петима. После — дузина. Но не повече... *Цената.*

Последваха телефонни разговори, без почти никой от тях да се води от офис, а почти всички — в тихото уединение на библиотеки или тайни леговища. Повечето от тях се водеха нощем, под меката светлина на настолни лампи и с чаша старо уиски наблизко.

В най-висшите стопански кръгове тръгна слухът, че нещо необичайно става в Скарлати.

Това бе достатъчно. Елизабет знаеше, че това щеше да е достатъчно. Все пак, *цената*... И слуховете достигнаха и хората от Цюрих.

Матю Кенфийлд се бе излегнал върху седалките в собственото си купе, вдигнал крака върху възглавничката срещу себе си под единствения си куфар. И той гледаше през прозореца към откриващата се пред него Женева. Току-що бе изпушил една от тънките си пури и димът бе застинал на пластове в неподвижния въздух на малкото помещение. Помисли да отвори прозореца, но бе твърде потиснат, за да се движи.

Бяха изминали точно две седмици от деня, в който бе дал на Елизабет Скарлати нейната едномесечна отсрочка. Четиринайсет дни на хаос, станали още по-трудни за него поради болезненото му усещане за собствената му безполезност. Безполезност, превръщаща се в бич за самия него. Не можеше да направи нищо и нищо не се очакваше от него. Елизабет не бе поискала той да „сътрудничи тясно“ с нея. Не бе поискала никой да работи с нея. Бе решила да действа соло. Рееше са сама като своенравен орел-патриций в безкрайните простори на собствените си небеса.

Най-отговорното му задължение бе покупката на канцеларски материали като купища хартия, моливи, тетрадки и безкрайни кутийки с кламери.

Дори издателят Томас Оливие бе отказал да се срещне с него, очевидно според инструкциите на Елизабет.

Кенфийлд бе никому ненужен, след като бе станал ненужен на Елизабет. Дори Джанет се отнасяше с известна отчужденост към него, като винаги се извиняваше за настроението си, очевидно признавайки го. И той започна да разбира какво бе станало. Бе се превърнал в проститутка. Бе се продал, услугите му бяха приети и заплатени. Вече не им трябваше почти за нищо. Знаеха, че пак ще могат да го използват, както проститутката можеше винаги да се ползва.

Разбираше невероятно добре как се чувстваше и Джанет.

Нима всичко с нея бе свършило? Възможно ли бе това да стане? Той си отговори отрицателно. Тя му отговори същото. Помоли го да покаже достатъчно сила и за двамата, но не се ли самозаблуждаваше тя за негова сметка?

Той започна да се пита дали бе още способен на точна преценка. Гнилите плодове на безделието, които намираще в себе си, го плашеха.

Какво бе направил? Можеше ли да го поправи? Действаше в свят, с който не можеше да привикне.

Освен с Джанет. Тя не бе част от този свят. Тя бе част от него. Трябваше да бъде!

Свирката на локомотива изпищя два пъти и остро то скърцане на метал в метал започна да забавя хода на колелетата. Влакът навлизаше в женевската гара и Кенфийлд чу бързото чукане на Елизабет по стената, която разделяше купетата им. Чукането го подразни. Прозвуча му като подвикване на нетърпеливия господар на дома към слугата.

Както всъщност и беше.

— Аз ще се справя с този, вие поемете другите два. Останалото нека вземат носачите.

Кенфийлд послушно даде нарежданията на носача, взе двете чанти и последва Елизабет, която вече се отдалечаваше.

Тъй като трябваше да жонглира с куфарите през изходи, стълби и перони, бе изостанал на около метър-два след Елизабет. Именно на тези два куфара минута по-късно те дължаха живота си.

В началото бе само някакво смътно тъмно движение, уловено от периферното му зрение. После стреснатият вик на няколко пътници зад гърба му. После писъците. И тогава той видя.

Набрала скорост, към тях напредваше масивна количка за багаж с огромен стоманен нос за пренасяне на по-тежки сандъци, издаден отпреде ѝ. Металната поставка бе на около метър от земята и напомняше на грозно, гигантско острие.

Кенфийлд отскочи встрани, докато набралото скорост чудовище скъсяваше разстоянието точно срещу него и в същия миг метна дясната си ръка около кръста на Елизабет, издърпвайки я от пътя на мамутската стоманена вилка. Количката се разби във вагона на педя от техните тела.

Мнозина в тълпата изпаднаха в истерия. Никой не знаеше дали някой не бе ранен или убит. Носачи пристигнаха на бегом. Викове и писъци екнаха из целия перон.

Останала без дъх, Елизабет каза в ухото на Кенфийлд:

— Куфарите! С вас ли са куфарите?

За голямо свое учудване Кенфийлд видя, че лявата му ръка продължава да държи единия куфар. Бе затиснат между гърба на Елизабет и стената на вагона. Куфарът в дясната му ръка бе изпаднал.

— Единият е тук. Другия го изпуснах.

— Намерете го!

— За Бога!

— Намерете го, не чувате ли!

Кенфийлд разбута с ръце събралата се около тях тълпа. Заоглежда се по земята и видя кожената чанта. Тежките предни колела на багажната количка я бяха прегазили, но чантата макар и смачкана бе здрава. Проби си път между десетина зяпачи и протегна ръка надолу. В същия, миг друга ръка с дебела, необикновено масивна длан се провря към смачканата кожена дръжка. Ръката бе облечена в ръкав на палто от каша. Женско палто. Кенфийлд натисна по-силно и докосвайки чантата, я придърпа към себе си. Инстинктивно, всред панорамата от панталони и палта, той сграбчи с другата си ръка дебелата китка и вдигна поглед нагоре.

Наведено надолу, с бесен поглед в очите и дебела гуша, пред него се откри едно скулесто лице, което нямаше никога да забрави. Бе го запомнил заедно с оня отвратителен червено-черен коридор на четири хиляди мили оттам. Бе Хана, прислужницата на Джанет!

Очите им се срещнаха и се разпознаха. Посивялата ѝ коса, с цвят на метал бе прикрита плътно от тъмнозелена тиролска федора, която подчертаваше още повече увисналата плът на лицето. Огромното ѝ тяло бе приклекло, грозно и зловещо. С невероятна сила тя издърпа китката си от хватката на Кенфийлд, при което го изблъска назад, така че той падна по гръб върху количката и хората около нея. После бързо се изгуби в тълпата към изхода на гарата.

Кенфийлд се надигна, притискайки смачкания куфар под мишница. Погледна след нея, но тя вече бе изчезнала. Остана неподвижен за момент, притискан от обърканите хора наоколо.

Проправи си път обратно към Елизабет.

— Отведете ме оттук. Бързо!

Тръгнаха надолу по платформата. Елизабет стискаше лявата му ръка под лакътя с повече сила, отколкото той предполагаше, че тя притежава. Дори му причиняваше болка. Оставиха възбудената тълпа след себе си.

Започна се — каза тя, като гледаше право напред.

Навлязоха под купола, където тълпата още не бе оредяла. Кенфийлд не спираше да се оглежда във всички посоки, стараейки се да фиксира нетипичен силует, чифт очи, неподвижна фигура или някой чакащ. Дебелата жена с тиролската шапка.

Излязоха през южния изход на площад „Айзенбан“ и се оказаха пред дълга колона таксито.

Кенфийлд задържа Елизабет настрана от първото такси. Тя бе изплашена. Искаше да не спират нито за миг.

— Ще докарат багажа отделно.

Той не отговори. Вместо това я придърпа наляво към втората кола и предизвиквайки още по-голямата ѝ загриженост, даде знак на шофьора на трето такси. Затвори вратата на колата и огледа смачкания и скъп куфар Марк Крос. Спомни си подпухналото, ядовитото лице на Хана. Ако нейде съществуваше женски архангел на мрака, то това трябваше да е тя. Той даде на шофьора името на хотела.

— *Il n'ya plus de bagage, monsieur?*

— Не, ще го донесат отделно.

Старицата току-що бе преживяла нещо ужасяващо, затова той реши да не споменава за Хана докато не стигнат до хотела. Трябваше да се успокои. И в същото време са запита кой от двамата се нуждае повече от успокоение, Елизабет или той. Ръцете му все още трепереха. Погледна към Елизабет. Тя продължаваше да гледа втренчено пред себе си, без да вижда нищо.

— Добре ли сте?

Отговор не последва близо минута.

— Мистър Кенфийлд, върху вас лежи невероятно голяма отговорност.

— Не разбирам какво точно имате предвид.

Тя се обърна и го погледна. От блясъка и високомерното ѝ превъзходство нямаше и следа.

— Не ги оставяйте да ме убият, мистър Кенфийлд. Не им позволявайте да го направят точно сега. Накарайте ги да почакаат до Цюрих... След Цюрих могат да правят каквото поискат.

ГЛАВА 42

Елизабет и Кенфийлд прекараха три дни и нощи в стаите си в хотел „Д’Акорд“. Кенфийлд бе излязъл навън само веднъж и бе открил, че е следен от двама мъже. Не се бяха опитали да го нападнат или отвлекат и това го наведе на мисълта, че го смятат за така незначителен на фона на голямата мишена — Елизабет, че отстраняването му не си заслужаваше риска от намесата на женевската полиция, която имаше репутацията на обезпокоително строга формация, враждебна към всички, които смущаваха деликатното равновесие в неутралния град. Опитът го бе научил, че в мига, в който те се появят заедно, може да очаква атака, не по-малко свирепа от тази на женевската гара. Искаше му се да може да изпрати два реда на Бен Рейнолдс, но знаеше, че е невъзможно. Беше му наредено да стои извън Швейцария. В докладите си бе изпуснал почти цялата информация с ключово значение. Елизабет се бе погрижила за това. Група номер 20 не знаеше почти нищо за конкретната ситуация и мотивите на основните фигури в нея. Ако изпратеше спешна молба за помощ, тя трябваше да включва поне частично обяснение на ситуацията, което щеше да доведе до незабавната намеса на посолството. Рейнолдс не би изчакавал законната процедура. Не би оставил Кенфийлд да бъде хванат и държан без връзка с останалия свят.

Резултатите биха били предвидими. Без него Елизабет нямаше никакъв шанс да стигне до Цюрих. Щеше да бъде убита от Скарлет още в Женева. А другата мишена тогава щеше да е Джанет в Лондон. Тя не можеше да остане в „Савой“ безкрайно. Дерек също не би могъл да поддържа мерките си за безопасност твърде дълго. В крайна сметка тя щеше да си отиде, или пък Дерек щеше загуби търпението си или предпазливостта си. Тя също щеше да бъде убита. Оставаха Ченсълър Дрю, жена му и седем деца. Биха се намерили милион разумни причини, за да напуснат и те затънтеното си канадско убежище. За да бъдат изклани. Ълстър Стюарт Скарлет щеше да победи.

При мисълта за Скарлет Кенфийлд намери сили да събере това, което бе останало от гнева му. Бе почти толкова, че да компенсира

страха и потиснатостта му. Почти.

Той влезе в дневната, която Елизабет бе превърнала в свой кабинет. Пишеше на масата в средата на стаята.

— Спомняте ли си прислужницата от къщата на сина ви? — запита той.

Елизабет остави молива си на масата. Бе проява на моментна любезност, не внимание.

— Да, виждала съм я в малкото случаи, когато съм ходила там.

— Откъде е тя?

— Доколкото си спомням, Ълстър я бе довел от Европа. Имала е ловна хижа в... Южна Германия — Елизабет вдигна поглед към данъчния инспектор. — Защо питате?

Години по-късно Кенфийлд щеше да разбере, че само желанието да намери подходящите думи, за да каже на Елизабет, че Хана е в Женева, го бе накарало да направи това, което той бе сторил — да направи крачка напред в този миг между Елизабет и прозореца. Щеше да носи този спомен до края на дните си.

Последва оглушителен звън на разбито стъкло и рязка, ужасно остра болка в лявото му рамо. Всъщност стори му се, че болката предшестваще трясъка. Ударът бе толкова силен, че завъртя Кенфийлд настрана и го просна върху масата, разпилявайки листата и пращайки лампата на пода. Последваха втори и трети изстрел, които отчупиха трески от дървената маса край тялото на Кенфийлд, докато той успя панически да се обърне настрана и да събори Елизабет от стола на пода. Болката в рамото му бе неописуема и огромно червено петно плъзваше бързо по ризата му.

За пет секунди всичко бе свършило.

Елизабет бе приклепнала до ламперията на стената. Бе едновременно и изплашена, и благодарна. Гледаше към данъчния инспектор, който лежеше пред нея, притискайки рамото си с ръка. Бе уверена, че той се бе хвърлил пред нея, за да я предпази от куршумите. Той до края на дните ѝ не разсея това убеждение.

— Лошо ли сте ранен?

— Не зная. Само ужасно боли... Никога не съм бил раняван преди. Прострелян, искам да кажа... — той приказваше с усилие. Елизабет започна да се приближава до него. — По дяволите! Стойте на мястото си! — той вдигна очи и видя, че и двамата бяха извън обсега

на прозореца. — Вижте, можете ли да стигнете до телефона? Ниско по пода. Не се изправяйте!... Мисля, че ще трябва лекар... Лекар — каза той и изпадна в безсъзнание.

Трийсет минути по-късно Кенфийлд дойде на себе си. Лежеше в леглото си с неудобна превръзка, която стягаше цялата горна част на гърдите му. Почти не можеше да се движи. Виждаше размазаните очертания на три фигури пред себе си. След като успя да фокусира погледа си, видя Елизабет да седи на края на леглото и да гледа към него. Вдясно от нея имаше мъж, облечен с палто, а зад нея — униформен полицаи. Приведен, от лявата му страна, по риза, стоеше полуплешив мъж със строго лице, очевидно — лекар. Той заговори на Кенфийлд. Акцентът му бе френски.

— Моля, вдигнете лявата си ръка.

Кенфийлд се подчини.

— Краката, моля.

Той отново изпълни.

— Можете ли да завъртите глава?

— Какво? Къде?

— Преместете главата си напред и назад. Не се опитвайте да сте забавен — Елизабет бе вероятно най-облекчения човек в радиус от двайсет мили от хотел „Д’Акорд“. Тя дори се усмихваше.

Кенфийлд заклати глава напред и назад.

— Не сте ранен сериозно — изправи се лекарят.

— Изглеждате разочарован — отговори данъчният инспектор.

— Мога ли да му задавам въпроси, *Herr Doktor*? — запита швейцарецът зад Елизабет.

Лекарят отговори с разваления си английски.

— Да. Куршумът го е засегнал леко.

Каква бе връзката между двамата обърканият Кенфийлд не можеше да разбере, но не му остана и време да мисли за това. Елизабет заговори.

— Вече обясних на тези господа, че вие просто ме придружавате в деловото ми пътуване. Напълно сме объркани от случилото се.

— Бих се радвал, ако мъжът отговаря сам, мадам.

— Проклет да съм, ако мога да ви кажа нещо повече, мистър...

— Кенфийлд спря по средата. Нямаше смисъл да се прави на глупак. Щеше да има нужда от помощ. — Но, като си помисля пак, може и да

успея — той погледна към лекаря, който обличаше самото си. Швейцарецът разбра намека.

— Много добре. Ще почакаме.

— Мистър Кенфийлд, какво повече можете да добавите?

— Прехвърляне в Цюрих.

Елизабет разбра.

Лекарят излезе и Кенфийлд откри, че може да лежи и на дясната си страна. Швейцарският *Geheimpolizist* заобиколи леглото, за да е по-близо.

— Седнете, сър — каза Кенфийлд и мъжът придърпа един стол. — Това, което ще ви кажа, би изглеждало глупаво за някой като мен и вас, които трябва да изкарваме с работа прехраната си — смигна данъчният инспектор. — Въпросът е частен — не засяга никой извън фамилията — семейна работа е, но вие можете да ни помогнете... Говори ли английски вашият човек?

Швейцарецът погледна за миг униформения полицаи.

— Не, *monsieur*.

— Добре. Както казах, можете да помогнете. Както на добрата репутация на града си, така... и на себе си.

Швейцарският *Geheimpolizist* придърпа стола си още по-близо.

Бе възхитен.

Настъпи следобедът. Бяха взели предвид разписанието на влаковете в кръгъл час без четвърт и бяха ангажирали предварително лимузина с шофьор. Билетите им за влака бяха закупени от хотела на името на Скарлати, което осигуряваше преференциално отношение и за запазването на най-добрите възможни купета за едно кратко пътуване до Цюрих. Багажът им бе изпратен по стълбите час по-рано и депозиран в чакалнята до главния вход. Етикетите бяха четливо написани, указвайки и местата във влака. Дори службата за таксиметров превоз бе известена да ангажира носачи в Цюрих. Кенфийлд реши, че дори човекът с най-нисък коефициент на интелигентност в Европа трябва да се досети накъде желае да тръгне Елизабет Скарлати.

Пътуването от хотела до гарата отнемаше около дванайсет минути. Половин час преди отпътуването на влака за Цюрих, стара

жена с плътен черен воал пред лицето, придружена от млад мъж с чисто нова мека шапка и ръка, крепяща се на превръзка около врата му, излязоха от хотела и влязоха в една лимузина. Придружаваха ги и двама женевски полицаи, с ръка на кобурите си.

Нямаше никакви инциденти и двамата пътници се втурнаха в гарата и после в купето си.

Докато влакът бавно потегляше от женевската гара, друга възрастна жена, придружена от младолик мъж, също с превързана лява ръка, но прикрита от палтото му и с шапка Брук брадърс, излязоха през служебния вход на хотел „Д’Акорд“. Възрастната жена бе облечена с униформата на полковник от Червения кръст, женски батальон, включително и с нужното кепе. Шофьорът на колата, който ги пое, бе също член на Международния червен кръст. Двамата бързо влязоха на задната седалка и младият мъж затвори вратата. Веднага свали целофана от една тънка пура и каза на шофьора:

— Тръгваме.

Докато колата ускоряваше по тясната пътека към главния път, старицата заговори с умотелен глас.

— Наистина, мистър Кенфийлд, трябва ли непременно да пушите тези ужасни неща?

— По силата на Женевската конвенция, госпожо, на затворниците са разрешени цигари от дома.

ГЛАВА 43

На двайсет и седем мили от Цюрих се намира гр. Мензикен. Престоят на влака от Женева там бе точно четири минути, достатъчно дълъг за натоварването на пощенските пратки, след което композицията продължи по неизбежния си, точно определен път към своята крайна гара.

Пет минути след като влакът бе напуснал Мензикен, вратите на купетата D4 и D5 от шести вагон бяха едновременно разбити от двама мъже с маски. Тъй като и в двете купета нямаше никакви пътници, а тоалетните им бяха заключени, двамата маскирани изпразниха пистолетите си в тънките им врати, надявайки се да намерят трупове, когато ги отворят.

Но там нямаше никой. Нищо.

Като по поръчка и двамата маскирани мъже изтичаха в коридора и почти се блъснаха един в друг.

— *Halt!* Стой! — чува се викове и от двата края на коридора на вагона. Мъжете, които бяха извикали, носеха униформите на женевската полиция.

Двамата мъже с маски на лицата не се подчиниха. Вместо това започнаха да стрелят диво и в двете посоки.

На огъня им бе отговорено и двамата нападатели паднаха.

Бяха претърсени: у тях не бяха намерени никакви документи, удостоверяващи самоличността им. Женевските полицаи останаха доволни от това. Нямаха желание да се въвличат в тази история.

Единият от убитите обаче имаше татуировка на предмишницата си: знак, известен с названието свастика. А трети мъж, който не бе с тях, не бе стрелял и не носеше маска, слезе първи от влака в Цюрих и тичешком се отправи към телефонна кабина.

— Вече стигнахме в Арау. Тук ще можете да си починете за малко. Дрехите ви са в апартамента на втория етаж. Предполагам, че колата ви е спряна отзад и ключовете са под лявата седалка —

шофьорът бе англичанин, което се хареса на Кенфийлд. Не бе продумал и дума от Женева. Данъчният инспектор извади голяма банкнота от джоба си и я предложи на мъжа.

— Няма нужда, сър — отвърна шофьорът, като махна с ръка в знак на отказ.

Изчакаха, докато стана осем и петнайсет. Нощта бе тъмна, само с месечина, обгърната от ниски облаци. Кенфийлд бе изпробвал колата, като я бе покарал напред-назад по един селски път, за да свикне с нея, а и с шофирането само с една ръка. Стрелката на резервоара сочеше *rempli*. Бяха готови.

По-точно Елизабет Скарлати бе готова.

Приличаше на гладиатор, настроен за кръв, пък била тя и неговата. Бе хладнокръвно спокойна, но напориста. Готова да сее смърт.

Оръжието ѝ, макар и на хартия, бе далеч по-опасно за нейните опоненти, отколкото гладиаторските тризъбци. Като добър гладиатор тя бе и безкрайно уверена в себе си.

Настъпваше нещо повече от нейния последен *grande geste*. Това бе кулминацията на житейския ѝ път... и на Джовани. Нямахше да го разочарова.

Кенфийлд бе проучил многократно картата, знаеше пътищата, по които трябваше да поемат, за да стигнат до Фалке хаус. Щяха да заобиколят центъра на Цюрих и да поемат към Клотен, като на разклона Шлирен завият вдясно и следват централния път към Булах. На една миля вляво по Винтертурщрасе бяха портите на Фалке хаус.

С колата бе развил максимум осемдесет и пет мили в час, а при скорост шейсет бе показала спирачен път от петнайсет метра, без седалките да поддадат. Женевският *Geheimpolizist* си бе свършил добре работата. За което му бе и добре заплатено — почти колкото средната двегодишна заплата на швейцарските държавни служители. А колата носеше и номер, с който никой нямаше да я спре — по каквато и да е причина — дори и цюрихската полиция. Как бе успял Кенфийлд не го попита. Елизабет предположи, че е използвал част от парите.

— Това ли е всичко? — попита Кенфийлд, докато водеше Елизабет към колата. Имаше предвид само едното ѝ тънко куфарче.

— Ще стигне — отвърна старицата, следвайки по тясната пътека.

— Доскоро носихте няколко хиляди страници, стотици хиляди цифри!

— В момента те нямат ни най-малко значение — Елизабет държеше куфарчето в скута си, докато Кенфийлд затвори вратата на колата.

— Ами ако ви задават въпроси? — данъчният инспектор постави ключа на запалването.

— Въпроси несъмнено ще зададат. И в такъв случай, ще им бъде отговорено — тя явно предпочиташе да не разговаря.

Пътуваха в продължение на двацет минути и пътят съвпаднаше с посоченото в картата. Кенфийлд бе доволен от себе си. Като навигатор бе на съвсем приемливо ниво. Внезапно Елизабет заговори.

— Има нещо, което не съм ви казала, а и вие досега не сметнахте за уместно да повдигнете този въпрос. Бих предпочела, преди да пристигнем, да стане дума и за това.

— За какво?

— Напълно възможно е нито един от нас да не напусне тази среща жив. Мислили ли сте за това?

Кенфийлд, разбира се, бе мислил. Поел бе риска, ако това бе подходящата дума, още от случая с Бутройд. Рискът се бе превърнал в крещяща опасност, когато бе осъзнал, че Джанет бе негова, вероятно завинаги. Когато разбра какво й бе сторил мъжът й, бе поставил себе си в залог.

После с куршум в рамото, на няколко сантиметра от смъртта, Матю Кенфийлд по свой начин се бе превърнал сам в гладиатор, подобно на Елизабет. Гневът му в момента бе достигнал точката на кипене.

— Вие си гледайте вашите проблеми, аз — моите, така може ли?

— Добре... Мога ли да кажа, че ми станахте доста скъп напоследък... О, оставете този момчешки поглед! Запазете си го за дамите! Аз не съм от тях! Карайте напред!

По Винтертурщрасе, на една трета от пътя до Фалке хаус, пътят продължава в права отсечка, обградена и от двете страни с могъщо издигащи се борове. Матю Кенфийлд стъпи докрай на газта, засилвайки автомобила до краен предел. Часът бе девет без пет, а той

бе решен спътницата му да спази точно времето на уговорената си среща.

Внезапно пред далечната илюминация на предните му светлини изникна мъж, който правеше знаци. Махаше с ръце над главата си, застанал по средата на пътя. Мъжът усилено правеше известния на всички езици знак: спри, случаят е спешен. Въпреки скоростта на Кенфийлд той не се помръдваше от мястото си.

— Дръжте се! — извика Кенфийлд, без да намалява.

В същия момент от двете страни на пътя избухнаха гърмежи на огнестрелно оръжие.

— Легнете! — изкрещя Кенфийлд. Той продължи да натиска педала на газта, навеждайки в същото време глава между свитите си рамене, като се стараяше да запази някаква видимост. От далечната страна на пътя се нададе пронизващ — вероятно предсмъртен — вик. Някои от хората в засадата бе очевидно поразен от кръстосания огън.

Отминаха зоната на стрелбата. Седалките около тях бяха поръсени с парчета стъкло и метал.

— Добре ли сте? — Кенфийлд нямаше време за повече съчувствие.

— Да. Добре съм. Колко остава?

— Не много. Ще успеем. Може да са уцелили гума.

— Ако е така, ще можем ли да продължим пътя?

— Изобщо не се безпокойте! Не бих слязъл, за да потърся резервна!

Портите на Фалке хаус се откриха пред очите им и Кенфийлд свирзко по пътя към тях. Пътят продължаваше надолу и бавно описваше огромен кръг пред високия каменен градеж на късия входен тунел, изпъстрен с орнаменти на всеки метър. Главният вход, масивна дървена врата, бе на около шест метра от стълбите. Кенфийлд не можеше да се приближи повече до тях.

Причината бе в това, че, строени в кръг, чакаха поне една дузина черни лимузини. Шофьорите им стояха край тях и спокойно разговаряха помежду си.

Кенфийлд провери револвера си, сложи го в десния си джоб и нареди на Елизабет да излезе от колата. Той настоя тя да се прехвърли

наляво и да излезе от неговата страна на автомобила.

Кимна на шофьорите и тръгна леко зад нея.

Часът бе девет и една минута, когато официално облечен слуга отвори голямата дървена врата. Навлязоха в обширния коридор, издаващ слабостта на архитекта към нишите. Втори слуга, също официално облечен, ги насочи към друга врата. Отвори я пред тях.

Вътре се простираше най-дългата маса, която Матю Кенфийлд допускаше, че може да се направи. Трябва да беше над петнайсет метра дълга от край до край. И почти два метра широка.

Около нея бяха седнали петнайсет или двайсет души — от всички възрасти — между четирийсет и седемдесет години. Всички — облечени в скъпи костюми. Всички — вперили поглед в Елизабет Скарлати. В далечния край на масата столът бе свободен. Мястото плачеше да бъде заето и Кенфийлд се запита дали Елизабет нямаше да отиде дотам, за да седне. После осъзна, че това няма да стане. Нейният стол бе в началото на масата — най-близкият до тях.

Кой трябваше да седи на празния стол?

Нямаше значение. За него нямаше стол. Щеше да стои до стената и да гледа.

Елизабет се приближи до масата.

— Добър вечер, господа. С някои от вас сме се срещали и преди. Но мога да ви уверя, че и останалите познавам достатъчно добре.

Всички присъстващи около масата се изправиха на крака. Едновременно.

Мъжът вляво от мястото на Елизабет я заобиколи и придърпа стола ѝ зад нея.

Тя седна и мъжете около масата също заеха местата си.

— Благодаря ви... Но изглежда един от нас липсва — Елизабет бе приковала поглед в стола на петнайсет метра точно пред очите ѝ.

В този момент в далечния край на стаята се отвори врата и в залата влезе висок мъж. Бе облечен в строгата и стегната униформа на германските революционери. Тъмнокафява риза, лъскав кожен колан през гърдите и около кръста, тъмни колосани бричове над тежките, дебели ботуши, които стигаха почти до коленете му.

Главата на мъжа бе обръсната, а лицето му — изкривен спомен за първообраза си.

— Столът е вече зает. Това задоволява ли ви?

— Не съвсем... Тъй като познавам по един или друг начин всяка от значимите личности, присъстващи около тази маса, бих искала да зная и кой сте вие, сър.

— Крьогер. Хайнрих Крьогер! Нещо друго, мадам Скарлати?

— Не, нищо. Абсолютно нищо... хер Крьогер.

ГЛАВА 44

— Противно на желанието и препоръките ми, мадам Скарлати, моите съдружници са твърдо решени да чуят какво имате да кажете — заговори уродливият, бръснат Хайнрих Крьогер. — Моята позиция по въпроса бе изложена пред вас пределно ясно. Вярвам, че паметта ви служи добре в това отношение.

Около масата се разнесе шепот. Размениха се погледи. Никой от мъжете не очакваше, че Хайнрих Крьогер е влизал в контакт с Елизабет Скарлати.

— Паметта ми служи много добре. Вашите съдружници са събрали в едно значителна мъдрост и вековен опит, които, подозирам, далече надхвърлят вашите, било то колективно, или самостоятелно.

Повечето от мъжете просто сведоха очи, а някои притиснаха устни в тънка усмивка. Елизабет бавно огледа всяко от лицата около масата.

— Виждам, събрали сме се любопитно множество тук. Всички сме добре представени. Работим в разностранни области. Само допреди няколко кратки години някои от нас бяха врагове, но подобни спомени по необходимост не се пазят дълго... Да видим. — Без да се обръща конкретно към някого Елизабет Скарлати говореше бързо и почти ритмично. — Моята собствена страна, трябва да отбележа с тъга, е загубила двама свои представители тук. Но едва ли молитвите са най-подходящият спомен за господата Бутройд и Торнтън. Ако ли пък е тъй, не съм аз тази, която да ги изкажа. Все пак, Съединените щати са бляскаво представени тук от мистър Гибсън и мистър Ландър. Събрани заедно, те представляват почти двайсет процента от мощната нефтена индустрия на американския югозапад. Да не говорим за съвместната им експанзия в северозападните територии на Канада. Активите в лично владение и на двамата, общо, възлизат на двеста двайсет и пет милиона... Нашият доскорошен противник, Германия, е изпратила тук хер фон Шницлер, хер Киндорф и хер Тисен; И. Г. Фарбен; баронът на въглищата на Рур; големите стоманодобивни компании. Оценка за личното състояние? Кой би се наел да отгатне

при тези размирни времена във Ваймар? Може би сто седемдесет и пет милиона, най-малко... Но някой липсва в тази група. А вярвам, че е бил успешно завербуван. Говоря за Густав Круп. С него залогът нараства значително... Англия ни изпраща господата Мастерсън, Лийкок и Инес-Боуен — едва ли може да се събере по мощен триумвират в Британската империя — мистър Мастерсън — с половината от целия внос от Индия, плюс Цейлон, както разбирам; притежаваната от мистър Лийкок значителна част от Британската фондова борса; и мистър Инес-Боуен — негова е най-мощната самостоятелна текстилна групировка в цяла Шотландия и Хибридите. Активите в лично владение поставям общо на границата на тристата милиона... Франция също проявява щедрост. Мосю Д'Алмейда, сега всъщност осъзнавам, че той е истинският собственик на Италианската железопътна мрежа, което отчасти, сигурна съм, се дължи на италианското му потекло. И мосю Доде. Има ли някой от нас, който да не е използвал поне част от търговската му флотилия? Активи в лично владение на стойност сто и петдесет милиона... И накрая, нашите северни съседи от Швеция: Хер Мирдал и хер Олафсен. Не е далеч от ума — Елизабет изглежда остро мъжа със странното лице в другия край на масата, — че единият от тези господа, хер Мирдал, владее контролния пакет акции на Доненфелд, най-могъщата групировка на Стокхолмската борса, докато множеството компании на хер Олафсен просто имат пълен контрол над износа на шведско желязо и стомана. Общо активи в лично владение — около сто дваайсет и пет милиона... Разбира се, господа, терминът *активи в лично владение* по идея изключва една значителна част от вашето състояние, която може да се превърне в ликвидност бързо, лесно и без да представлява опасност за пазарите ви... В противен случай, не бих и помислила да ви обиждам като поставям в толкова скромни граници вашето богатство.

Елизабет спря, за да постави куфарчето си точно пред себе си. Мъжете около масата бяха възбудени и с тревожни предчувствия. Неколцина бяха шокирани при небрежното споменаване на неща, които бяха третирали като максимално поверителна информация. Американците, Гибсън и Ландър, бяха предприели канадското си похождение тихомълком, без юридическа санкция, в нарушение на американско-канадските договори. Германците, фон Шницлер и Киндорф, имаха тайни срещи с Густав Круп, който отчаяно се

стремеше да запази неутралитета си поради страха си от бъдещето на Ваймар. Ако тези срещи се разкриеха, Круп се бе заклел, че ще изнесе наяве всичко за двамата. Французинът, Луи Франсоа Д'Алмейда, пазеше с цената на живота си степента на своя контрол над Френско-Италианските железници. Ако това излезеше наяве, собствеността му щеше да бъде лесно конфискувана от републиката. Той бе закупил акциите от контролния пакет от италианското правителство благодарение на директни подкупи.

А Мирдал, масивният швед, облещи очи, като не искаше да вярва на ушите си, когато Елизабет заговори така точно за Стокхолмската борса. Неговата собствена компания бе погълнала тайно Доненфелд при една фантастично сложна операция по сливане, станала възможна само благодарение на незаконната разпродажба на американски ценни книжа. Ако това станеше публично достояние, шведските закони щяха да бъдат задействани и той щеше да бъде разорен. Единствено англичаните изглеждаха абсолютно сдържани, спокойно горди от постиженията си. Но дори и тази така висока степен на самоувереност беше подвеждаща. Защото Сидни Мастерсън, неоспоримият наследник на търговското кралство на сър Робърт Клайв, едва бе приключил с цейлонското споразумение. То бе напълно неизвестно във вносно-износния свят, а част от договорите можеха да предизвикат основателни въпроси. Дори някои биха казали, че те са сключени с измама.

Приглушени, тихи реплики бяха разменени в групите около масата на четири езика. Елизабет вдигна глас само толкова, че да бъде чута.

— Разбирам, че обсъждате казаното с вашите съветници — каквито, предполагам, са те. Ако смятах, че тази среща изисква преговори на по-ниско ниво, щях да доведа и собствените си адвокати. Така те биха си поприказвали отделно, докато ние продължаваме. Но решенията, до които ще стигнем тази вечер, господа, трябва да са само наши!

Хайнрих Крьогер седна на ръба на стола си. После заговори грубо и остро.

— Не бих бил така сигурен, че ще има някакви решения. Няма никакви решения за вземане! Нищо от това, което ни казахте, не би било проблем да се научи от всяка по-голяма счетоводна фирма!

Някои от хората около масата — особено двамата германци, а също и Д'Алмейда, Гибсън, Ландър, Мирдал и Мастерсън — избягваха да погледнат към него. Защото Крьогер грешеше.

— Така ли смятате? Може би. Но в такъв случай, изглежда пропуснах вас, нали?... Това не би трябвало да допускам, вие сте очевидно ужасно важен.

Отново няколко от мъжете край масата, с изключение на споменатите, имаха следи от усмивки по лицата си.

— А всъщност умствените ви способности са толкова ограничени, колкото и вие самият — Елизабет бе доволна от себе си. Засега отбелязваше успех в този най-важен аспект от изявата си. Думите ѝ достигаха и провокираха Ълстър Стюарт Скарлет. Тя продължи, без да отвърща на репликата му. — Придобити по странен начин активи на стойност двеста и седемдесет милиона долара, при продажбата си, при най-съмнителните възможни обстоятелства, биха изгубили петдесет, вероятно шейсет процента от пазарната си цена. Ще ви дам авансово най-малката загуба, така че ще се спра на сумата от сто трийсет и пет милиона долара при сегашните курсове на валутите. Сто и осем, ако сте се оказали слаб.

Матю Кенфийлд се отблъсна леко от стената, но после застана на мястото си.

Мъжете около масата бяха като ударени с гръм. Жуженето на гласовете нарасна чувствително. Съветници клатеха невярващо глава, кимаха в знак на съгласие, вдигаха вежди, неспособни на отговор. Всеки от присъстващите смяташе, че знае по нещо за останалите. Очевидно никой не знаеше нищо за Хайнрих Крьогер. Не бяха дори сигурни какво оправдава присъствието му на масата. Елизабет прекъсна смущението им.

— Все пак, мистър Крьогер, вие сигурно знаете, че кражбата, когато е неоспоримо доказуема, трябва да бъде само юридически призната, преди да бъдат взети нужните мерки. А има международни съдилища и заповеди за екстрадиране. Следователно възможно е вашите активи да бъдат оценени на... нула!

Над масата падна пълна тишина, като дванайсетте мъже и съветниците им съсредоточиха изцяло вниманието си върху Хайнрих Крьогер. Думи като *кражба*, *съдилища* и *екстрадиране* бяха недопустими за тази маса. Това бяха опасни думи. Крьогер, мъжът от

когото мнозина от тях смътно се бояха по причини, свързани единствено с огромното му влияние и в двата лагера, сега бе предупреден.

— Не ме заплашвайте, възрастна госпожо — гласът на Крьогер бе нисък и самоуверен. Той се облегна назад в стола си и погледна свирепо към майка си на другия край на дългата маса. — Не отправяйте обвинения, които не можете да докажете. Ако сте готова да се опитате, мога веднага да ви отвърна... Ако вие или колегите ви сте били надиграни, тук не е мястото, където да плачете. Съчувствие тук няма да намерите! Бих отишъл дори дотам, че да кажа, че сте стъпили на несигурна почва под краката си! — той не отместваше прикования си в нея поглед. Елизабет нямаше повече сили да понася очите му. Тя погледна настрани.

Не бе готова да направи нищо — не и с него, не и с Хайнрих Крьогер. Не би заложила на карта живота на цялото си семейство повече, отколкото вече го бе направила. На тази маса нямаше да използва името му Скарлати. Не по този начин. Не сега. Имаше друг път за това.

Крьогер бе спечелил точка. Това бе очевидно за всички и Елизабет трябваше да побърза, така че да не остане време за размисъл върху нейната загуба.

— Задръжете парите си. Те са съвсем без значение.

На тази маса фразата „без значение“, прикачена към толкова милиони бе впечатляваща. Елизабет знаеше това.

— Господа. Преди да бъдем прекъснати, изложих пред вас, в групи по страни, активите в лично владение с точност до пет милиона на всяка група. Смятах, че това ще е по-прилично, отколкото разбивката на състоянието на всеки от вас персонално — някои неща са, все пак, свещени. Но, както неколцина от вас знаят, по отношение на някои постъпих доста нечестно. Намекнах за няколко случая на — да кажем — деликатни преговори, които, убедена съм, са били за вас строго секретни. И биха — ако мога да използвам фразата на мистър Крьогер — внесли нестабилност в почвата под краката ви във вашите страни, ако те станат известни там.

Седмина от цюрихската дванайсеторка бяха потънали в мрачно мълчание. Петима бяха любопитни.

— Имам предвид моите сънародници, мистър Гибсън и мистър Ландър, а също мосю Д'Алмейда, Сидни Мастерсън и разбира се брилянтният хер Мирдал. Би трябвало тук да включат и две трети от германските инвеститори — хер фон Шницлер и хер Киндорф — по причини, за които, сигурна съм, те се досещат.

Никой не заговори. Никой не се обърна към съветниците си. Всички погледи бяха събрани върху Елизабет.

— Нямам намерение да постъпвам нечестно спрямо никой от вас, господа. Имам по нещо за всеки.

Един глас, различен от този на Крьогер, наруши тишината. Бе англичанинът, Сидни Мастерсън.

— Мога ли да запитам какъв е смисълът на всичко това? На цялото това... инцидентно разузнаване? Убеждавам се, че сте работили много упорито и доста точно, ако съдя по изнесеното за мен. Но никой от нас тук не е тръгнал да се състезава за медал с лика на Исус. Вие сигурно осъзнавате това.

— Разбирам го добре, наистина. В противен случай, не бих била тук тази вечер.

— Тогава защо? Защо е всичко това? — акцентът бе немски. Гласът принадлежеше на гръмкия барон на Долината на Рур, Киндорф.

— Вашата телеграма, мадам — продължи Мастерсън, — ние всички получихме едни и същи такива — насочваше зони на взаимен интерес. Струва ми се, стигнахте дори дотам, да кажете, че активите на Скарлати могат да са едва ли не на наше общо разположение. Много щедро, наистина... Но сега, трябва да се съглася с мистър Крьогер. Говорите така, сякаш ни заплашвате и съвсем не съм сигурен, че това ми харесва.

— Хайде, мистър Мастерсън! Нима вие се скъпихте с английското злато, когато преговаряхте с половината от местните дребни земевладелци в далечна Индия? Или може би хер Киндорф не подкупи открито своите профсъюзи, за да започнат стачки за по-високи заплати в момента, когато французите излязат от Рур? Моля ви! Вие обиждате всички ни! Разбира се, че ще ви заплашвам! И уверявам ви, това, което ще чуете отсега нататък, ще ви хареса още по-малко!

Мастерсън стана на крака. Неколцина други преместиха столовете си. Над масата витаеше враждебност.

— Нямам намерение да слушам повече — каза Мастерсън.

— Тогава утре по пладне Форин офис, Британската фондова борса и управителният съвет на Асоциацията на английските вносителите ще получат детайлно изложение за крайно незаконните ви сделки в Цейлон! Там сте заложили огромни средства! Новината би отпустила пълно изтегляне от всички ваши ценни книжа!

Мастерсън остана до стола си.

— Бъдете проклета! — пророни само той, докато сядаше обратно. Над масата отново настъпи тишина. Елизабет отвори куфарчето си.

— Тук имам по един плик за всеки един от вас. Имената ви са напечатани отпред. Всеки от пликовете съдържа разбивка на индивидуалното ви състояние. Предимствата ви, и слабите ви места... Един плик липсва. Да... влиятелният и много важен мистър Крьогер няма свой илик. Честно казано, не смятам, че го заслужава.

— Предупреждавам ви!

— Много съжалявам, мистър Крьогер.

Думите отново бяха изречени бързо, но вече никой не слушаше. Вниманието на всички бе концентрирано върху Елизабет и нейното куфарче.

— Някои пликове са по-дебели от други, но нека никой не обръща прекалено голямо внимание на този фактор. Всички сме запознати със значението на широката диверсификация след определена точка — Елизабет посегна в коженото си куфарче.

— Вие сте вещица! — силният акцент на Киндорф сега бе станал и гърлен. Вените по слепоочията му се бяха издули.

— Заповядайте, ще ви ги раздам. И докато всеки от вас разгръща миниатюрното си портфолио, аз ще продължа да говоря, което, знаей, ще ви се хареса.

Пликовете бяха подадени от ръка на ръка по дългите редици от двете страни на масата. Някои бяха разкъсани на момента, жадно и настървено. Други, подобно на карти в ръцете на опитни играчи на покер, бяха държани внимателно и предпазливо.

Матю Кенфийлд продължаваше да стои до стената. Лявата му ръка му причиняваше остра болка в превръзката, а дясната се потеше в джоба на самото му стегната около револвера. От мига, в който Елизабет бе идентифицирала Ълстър Скарлет чрез двеста и седемдесетте милиона, той не можеше да отдели очи от него.

Нареклият се Хайнрих Крьогер. Този отвратително грозен, арогантен кучи син бе човекът, който му трябваше! Това бе гнусното копеле, виновно за всичко! Той бе адът на Джанет.

— Виждам, че всички имате своите пликове, с изключение, разбира се, на вездесъщия мистър Крьогер. Господа, обещах ви, че няма да съм несправедлива и така ще бъде. Дори петима от вас не биха могли да оценят правилно влиянието на Скарлати, освен ако нямаме пред нас, както се казва при евтините стоки, мостри, подходящи само за договаряне. Затова, докато преглеждате съдържанието на пликовете си, аз ще се очертая накратко тези деликатни моменти.

Няколко от мъжете, които вече четяха, вдигнаха очи към Елизабет, без да помръдват глава. Други предизвикателно оставиха листовите на масата. Някои подадоха страниците на съветниците и впериха поглед в старицата. Елизабет погледна през рамо към Матю Кенфийлд. Безпокоеше се за него. Знаеше, че най-после изправен пред Ълстър Скарлет напрежението му щеше да нарасне неимоверно. Тя се опита да му вдъхне увереност с погледа си и леката си усмивка.

Той не погледна към нея. Тя видя само омразата в очите му, пронизваща мъжа с име Хайнрих Крьогер.

— Ще започна по азбучен ред, господа... Мосю Доде, Република Франция едва ли би продължила да дава на вас държавните си поръчки, ако имаше представа, че онези ваши кораби, които плаваха под парагвайски флаг, превозваха оръжия и боеприпаси за вражески на Франция страни по време на войната. — Доде бе замръзнал на мястото си, но Елизабет с любопитство забеляза как тримата англичани настръхнаха срещу французина. Предсказуемите, противоречиви британци!

— Но, моля ви, мистър Инес-Боуен. Вие може и да не сте пращали муниции, но колко бяха неутралните кораби, натоварени от десетки индийски пристанища с текстил, предназначен за Бремерхавен и Куксхавен през същия този период?... И мистър Лийкок. Не се забравя така лесно ирландския корен, нали? Шин Фейн процъфтя значително под вашия патронаж. С пари, прехвърлени чрез вас за ирландското въстание, взело живота на хиляди британски войници, по време, когато Англия най-малко можеше да си позволи това! И тихият, спокоен хер Олафсен — некоронованият принц на шведската стомана. Или може би вече крал? Може и да е така, след като шведското

правителство му плати няколко състояния закуп за неизвестно колко тона нисковъглероден ингот. Той обаче не бе дошъл от неговите фабрики. Бе прехвърлен от другия край на света, от порутените рудници на Япония!

Елизабет посегна към куфарчето си още веднъж. Мъжете около масата приличаха на трупове — неподвижни, само мозъкът им работеше. Заради Хайнрих Крьогер Елизабет бе решила да подпише собствения си смъртен акт. Крьогер стоеше отпуснат на стола си и я гледаше. Елизабет извади тънка книжка от куфарчето си.

— И накрая стигаме до хер Тисен. Той се представя пред нас най-безболезнено. Без тежка измама или държавна измяна, само с дребни закононарушения и голям срам. Едва ли това би било най-подходящият спомен за къщата на фамилия Август Тисен — тя хвърли книжката по средата на масата. — Помия, господа, долна гадост! Фриц Тисен — порнограф. Доставчик на мръсотия. Книжки, памфлети, дори филми. Напечатани и заснети в складовете на Тисен в Кайро. Всички правителства на този континент осъдиха неизвестния източник. Ето го тук, господа. Вашия съдружник.

В продължение на една дълга минута никой не проговори. Всеки един от присъстващите бе зает изцяло със себе си. Всеки преценяваше вредата, която можеше да му донесат разкритията на старата Скарлати. Във всеки един от случаите материалните загуби бяха придружавани с позор от различна степен. Репутации щяха да висят на косъм. Старицата бе отправила дванайсет обвинения и бе лично обявила дванайсет присъди — „виновен“. Кой знае защо никой не се замисли за тринайсетия, Хайнрих Крьогер.

Сидни Мастерсън прониза враждебната тишина с високо, пресилено покашляне.

— Много добре, мадам Скарлати. Вече казахте всичко, за което споменах по-рано. Все пак би трябвало да ви напомня, че ние не сме безсилни мъже. Обвиненията и контраобвиненията са част от живота ни. Адвокати биха опровергали всяко отправено от вас обвинение и, уверявам ви, заведените дела за клевета с материални щети ще излязат силно напред в работата ни... Все пак, когато се прилагат похватите на улицата, има и съответни отговори... Ако смятате, че се опасяваме от публичното презрение, повярвайте ми, общественото мнение се

манипулира с далеч по-малко пари, отколкото има представени на тази маса!

Думите на Мастерсън вдъхнаха известна увереност у господата от Цюрих. Около масата имаше кимане в знак на съгласие.

— И за миг не подлагам на съмнение това, което казвате, мистър Мастерсън. Или който и да е от вас... Липсващи документи, директори-опортюнисти т.е. изкупителни жертви. Моля, господа! Задоволявам се само с това, че рискът далеч не би бил добре дошъл за вас. Както и напрежението, което съпровожда подобни неприятни проблеми.

— *Oui*, мадам — Клод Доде бе външно спокоен, но под кожата си се чувстваше вкаменен. Може би колегите му от Цюрих не познаваха добре френския народ. Не бе изключено да завърши и на пилоната пред наказателния отряд. — Вие сте права. Подобни неприятности трябва да се избягват. Така че, какво следва по-нататък? Какво сте приготвили за нас, а?

Елизабет замълча. Не бе сигурна защо. Водеше я инстинктът ѝ, или интуицията, но тя се обърна и погледна към данъчния инспектор.

Матю Кенфийлд не бе помръднал от мястото си край стената. Видът му предизвикваше съжаление. Сакото му бе паднало от лявото му рамо и откриваше черната превръзка, която поддържаше ръката му, докато дясната си длан продължаваше да държи в джоба си. Изглежда непрекъснато преглъщаше в опит да не напуска окончателно обкръжаващата го реалност. Елизабет забеляза, че той сега избягваше да гледа към Ълстър Скарлет. По всичко личеше, че полага усилия да не прекрачи границата на лудостта.

— Извинете ме, господа — Елизабет стана от стола си и се приближи към Кенфийлд. Прошепна му тихо: — Елате на себе си! Задължавам ви да го сторите! Няма нищо, от което да се боите. Не и в тази стая!

Кенфийлд заговори бавно, без да помръдва устни. Елизабет едва успя да го чуе, но това, което чу, я изплаши. Не заради съдържанието му, а заради начина, по който той го бе казал. Матю Кенфийлд бе станал равен на присъстващите в тази цюрихска зала. Бе се превърнал в един от тях — сега той също бе готов да сее смърт.

— Казвайте каквото имате да казвате и да свършваме... Искам го. Съжалявам, но това е. Погледнете го сега, госпожо, защото не след

дълго няма да го има.

— Елате на себе си! Подобни думи няма да помогнат на никой от нас — каза тя, завъртя се на пети и се върна до стола си. — Както може би сте забелязали, господа, моят млад приятел е сериозно ранен. Дължи го на вас... или някой от вас, в опита му да не ми позволи да стигна до Цюрих. Актът бе крайно подъл и провокативен.

Мъжете се спогледаха.

Доде, чиято фантазия не спираше да сменя картини на национален позор с вдигнатите дула на наказателния отряд, отговори бързо:

— Защо някой от нас би направил нещо такова, мадам Скарлати? Ние не сме манияци. Ние сме бизнесмени. Никой не е искал да попречи на идването ви в Цюрих. Погледнете, мадам, ние сме всички тук.

Елизабет погледна към мъжа, на име Крьогер.

— Един от вас се противопостави със сила на тази среща. По нас бе стреляно преди по-малко от половин час.

Мъжете погледнаха към Хайнрих Крьогер. Неколцина започваха да се гневят. Този Крьогер май бе твърде безразсъден.

— Не — отговори той просто и натъртено, отвърщайки на погледа ѝ. — Аз се съгласих с вашето пристигане тук. Ако бях искал да ви спра, щях да го сторя.

За пръв път, откакто срещата бе започнала, Хайнрих Крьогер погледна към търговеца на спортни стоки в далечния ъгъл на стаята, наполовина прикрит от лошата светлина. Реакцията му бе само на умерено учудване, когато бе разбрал, че Елизабет Скарлати го бе довела в Цюрих. Умерено, защото познаваше склонността на Елизабет към необичайното както в персонала, така и в методите ѝ. И защото тя вероятно нямаше под ръка никой друг, когото да командва така лесно, както тази гладна за пари конска муха на висшето общество. Той би бил удобен шофьор или разсилен. Крьогер мразеше този тип хора.

Или може би бе нещо друго?

Защо този търговец бе вперил поглед в него? Нима Елизабет му бе казала нещо? Не би могла да постъпи толкова глупаво. Мъжът бе от онзи тип, който би я изнудил на момента.

Едно бе ясно. Той трябваше да бъде убит.

Но кой се бе опитал вече да го убие? Кой се бе опитал да спре Елизабет? И защо?

Същия въпрос занимаваше в този миг и съзнанието на Елизабет Скарлати. Защото тя бе повярвала на Крьогер, когато той отрече да е организиран покушение срещу тях.

— Моля, продължете, мадам Скарлати. — Гласът бе на Фриц Тисен, чието лъстиво лице продължаваше да се черви от разкритието на Елизабет за заниманията му в Кайро. Той бе взел книжката от средата на масата.

— Ще продължа — тя се приближи до масата встрани от стола си, без да сяда и отвори още веднъж куфарчето си. — Остава ми още един пункт, господа. С него ще можем да завършим работата си и ще дойде ред на решенията. Този документ е размножен в дванайсет екземпляра за всеки от оцелелите дотук инвеститори. Тези, които са придружени от съветници, ще трябва да ползват едно и също копие. Моите извинения, мистър Крьогер, но, изглежда, не съм приготвила копие за вас.

От мястото си в края на масата тя раздаде дванайсет тънки кафяви плика. Всеки бе запечатан с восък и в ръцете на получателя си правеше почти неудържим порива да го разкъса на момента. Никой обаче не желаше да издава така очевидно безпокойствието си.

Когато всеки от дванайсетте мъже получи по един плик пред себе си, те един по един започнаха да ги отварят.

Почти две минути единственият звук, доловим в залата, бе шумоленето на листата. Дори дишането, изглежда, бе прекратено. Мъжете от Цюрих бяха хипнотизирани от видяното. Елизабет заговори.

— Да, господа. Това, което държите в ръцете си, е планираната ликвидация на „Скарлати индъстрис“... За да не подхранвате илюзорни съмнения относно валидността на този документ, можете да забележите, че срещу всяка подгрупа активи са отбелязани имената на индивиди, корпорации, или синдикати, които са всъщност купувачите... Всяко едно от тези имена както на индивидите, така и на корпорациите, ви е познато. Ако не лично, то поне по репутацията им. Познавате техните възможности, а, сигурна съм, не сте в неведение и относно амбициите им. В рамките на следващите двамадесет и четири часа „Скарлати индъстрис“ ще принадлежи на тях.

За повечето от мъжете от Цюрих, запечатаната в пликовете информация бе потвърждение на плъзналата мълва. Слуховете, че нещо необичайно става в Скарлати, бяха стигнали и до тях. Някакво разтоварване на активи при странни обстоятелства.

Значи това беше. Скарлати слизаше от сцената.

— Мащабна операция, мадам Скарлати — дебелият шведски баритон на Олафсен изпълни залата. — Но, повтарям въпроса на Доде, какво сте приготвили за нас?

— Моля, обърнете внимание на най-долната цифра от последната страница, господа. Макар да съм почти сигурна, че вече сте го направили. — Последва шумоленето на хартия — обръщаха бързо на последната страница. — Там пише седемстотин и петнайсет милиона долара... Общите бързо ликвидни активи на присъстващите около тази маса, при най-добро стечение на обстоятелствата, са на стойност един милиард сто и десет милиона... Или разликата помежду ни възлиза на триста деветдесет и пет милиона долара... Или, казано по друг начин, ликвидацията на Скарлати ще представлява шейсет и четири цяло и четири процента от вашите активи. Ако, разбира се, вие господа можете да конвертирате активите си в лично владение така, че да не предизвикате финансова паника.

Мълчание.

Някои от мъжете на масата посегнаха към раздадените им преди пликове — разбивката на личното им състояние.

Един от тях бе Сидни Мастерсън, който се обърна към Елизабет с пресилена усмивка.

— И това, което предполагам, че искате да кажете, мадам Скарлати, е, че тези шейсет и четири процента и нещо са всъщност секирата, която държите над нашите глави?

— Именно, мистър Мастерсън.

— Скъпа моя госпожо, наистина започвам да се съмнявам в нормалния ви разсъдък...

— На ваше място не бих си го позволила.

— Тогава аз ще си го позволя, фрау Скарлати — злъчно започна фон Шницлер от И. Г. Фарбен, облягайки се с видимо самодоволство назад в стола си. — Това, което сте направили дотук, трябва да ви е струвало много... А, питам се, какво целите? Не можете да откупите нещо, което не се продава... Ние не сме корпорация с акции, свободно

предоставени на борсата. Не можете да удържите победа над нещо, което не съществува!

Характерните му за немец устни бяха още по-ясно изразени; арогантността му бе толкова отблъскваща, колкото и се говореше. Елизабет изпитваше определена неприязън към него.

— Много точно, фон Шницлер.

— Тогава, може би — изсмя се германецът сте били една глупачка. Не бих искал аз да поемам вашите загуби. Искам да кажа, не можете да отидете при някой приказан *Baumeister* и да му заявите, че вашите пари са повече от нашите, значи той трябва да ни изхвърли на улицата!

Неколцина от мъжете от Цюрих се засмяха.

— Това, наистина, би било най-лесно, нали? Да се насочиш към един обект, да преговаряш с един човек. Жалко, наистина, че не мога да постъпя така. Би било многократно по-лесно, толкова пъти по-евтино... Но аз съм принудена да работя по другия начин, скъпия... Нека го кажа другояче, господа. Преди известно време избрах именно този начин. В момента текач часовете до привеждането му в действие.

Елизабет погледна към мъжете от Цюрих. Някои бяха впили очи в нея, следейки за най-малката проява на несигурност, за едва доловимия признак за блъф. Други бяха фиксирани погледа си върху някой неодушевен предмет — концентрирани изцяло в старанието си да филтрират нотките на гласа или уловят изказан от нея неверен факт или дадена некомпетентна оценка. Това бяха хора, които раздвижваха цели нации с един свой жест или една дума.

— В началото на утрешния делови ден, съобразено с часовете пояси, от Скарлати ще бъдат извършени преводи на огромен по размера си капитал до финансовите центрове на петте държави, представени тук. В Берлин, Париж, Стокхолм, Лондон и Ню Йорк вече завършиха преговорите за мащабни покупки на свободния пазар на най-голямото възможно количество акции от вашите централни корпорации... Преди пладнe на следващия делови ден, господа, Скарлати ще разполага със значителен, макар, разбира се, не и контролен, пакет акции в множество от вашите предприятия... На стойност шестстотин и седемдесет милиона долара!... Разбирате ли какво означава това, господа?

— *Ja!* — изрева Киндорф. — Така ще вдигнете курса и ще ни докарате цяло състояние! Няма да притежавате нищо!

— Скъпа моя госпожо, вие сте невероятна — цените на текстила на Инес-Боуен отдавна не се бяха покачвали. Перспективата го бе почти въодушевила.

Д'Алмейда, който бе осъзнал, че тя не може да повлияе на Френско-Италианските му железници погледна от друг ъгъл:

— Вие не можете да закупите и един единствен дял от собствеността ми, мадам!

— Някои от вас имат повече късмет от други, мосю Д'Алмейда.

Лийкок, финансистът, с лека следа от провинциален акцент в култивираната си реч каза:

— Приемайки това, което казвате, мадам Скарлати, а то е напълно осъществимо, нима ще пострадаме?... Оказва се, че не ни носите вест за починал роднина, а за спечелен на добра цена съдружник — той се извърна към останалите, очаквайки да види признание за чувството си за хумор.

Елизабет пое дълбоко въздух, преди да заговори. Изчака, докато мъжете от Цюрих отново прехвърлят вниманието си върху нея.

— Казах, че до пладне Скарлати ще бъде в положението, което ви описах... Един час по-късно обаче, от берлинския Курфурерщендам ще се издигне вълна, която ще залее пазарите чак на Уолстрийт в Ню Йорк! Час по-късно Скарлати ще се освободи от тази собственост за нищожна част от стойността ѝ! Предвидила съм — за по три цента на всеки долар... Едновременно с това всяко късче информация относно съмнителните ви дела, ще бъде предадено на най-големите осведомителни агенции във вашите държави... На клевета, сама по себе си, бихте устояли, господа. Но вече никога няма да сте същите, ако тя е придружена и от финансова паника! Някои от вас ще останат слабо засегнати. Други ще бъдат унищожени. За мнозинството от вас ефектът ще бъде опустошителен!

Последва тиха секунда шок, след което залата се взриви. От съветниците заповеднически се искаха отговори. Отговорите биваха изревявани, за да бъдат чути.

Хайнрих Крьогер скочи от стола си и закрещя към групата:

— Спрете! Спрете! Глупаци такива, спрете! Тя никога няма да го направи! Тя ви блъфира!

— Наистина ли си мислите така? — извика Елизабет над гласовете на останалите.

— Ще те убия, кучко!

— Вие сте побъркана, фрау Скарлати!

— Само опитай... Крьогер! Само опитай! — Матю Кенфийлд застана до Елизабет, втренчил кръвясалите си от гняв очи в Ълстър Стюарт Скарлет.

— Кой, по дяволите, си ти, въшливи търговец? — изрева Крьогер, сграбчил масата, и заби погледа си в Кенфийлд.

— Виж ме добре! Аз съм твоят палач!

— Какво?

Мъжът на име Хайнрих Крьогер присви обезобразените си очи. Бе объркан. Откъде се бе взел този паразит? Но, в момента нямаше време да мисли. Гласовете на мъжете от Цюрих бяха достигнали връхната си точка. В момента те си крещяха един на друг.

Хайнрих Крьогер стовари юмрука си върху масата. Трябваше да вземе положението под свой контрол. Трябваше да ги накара да замълчат.

— Стига!... Чуйте ме! Замълчете, за да ви кажа защо тя не може да стори нищо! Не може, казвам ви!

Един по един гласовете стихнаха, докато най-сетне отново стана тихо. Мъжете от Цюрих гледаха към Крьогер. Той посочи с пръст Елизабет Скарлати.

— Познавам тази жена-кучка! Виждал съм я да го прави и преди! Събира хората при себе си, влиятелни хора, и ги сплашва. Те изпадат в паника и зарязват всяка своя идея! Тя разчита на *страха*, пъзльовци такива! На *страха*!

Доде тихо му каза:

— С това не ни казвате нищо. Защо тя да не може да стори това, което каза?

Крьогер не сваляше поглед от Елизабет Скарлати, докато отговаряше.

— Защото за да го направи, трябва да разруши всичко, за което се е борила цял живот. Това би означавало края на Скарлати!

Сидни Мастерсън проговори почти шепнешком:

— Това е повече от очевидно. Но отговор все още нямаме.

— Тя не би могла да живее без властта си! Повярвайте ми! За нея властта е животът!

— Това е едно мнение — отвърна Елизабет Скарлати, изправена срещу сина си от другия край на масата. — Нима искате мнозинството от хората на тази маса да изложат на риск всичко на базата на вашето мнение?

— Бъди проклета!

— Този Крьогер е прав, скъпа — провлеченият тексаски акцент бе непогрешим. — С това ще се съсипеш. Ще останеш дори без гърне, дето да пикаеш.

— Езикът ви не отстъпва по вулгарност на операциите ви, мистър Ландър.

— Не давам и конска фъшкия за празни приказки, жено. Падам си по парите и затова не мога да разбера защо искаш да изиграеш целия този номер.

— Фактът, че правя всичко това, е достатъчен, мистър Ландър... Господа, казах, че времето ви тече. Следващите двайсет и четири часа ще бъдат или един нормален вторник, или ден, който никога няма да бъде забравен във финансовите столици на този свят... Някои от присъстващите тук ще оцелеят. Но повечето от вас — не. Какво избирате, господа?... Осмелявам се да посоча, че с оглед на всичко, което изложих пред вас, едно финансово решение, при което мнозинството оставя едно малцинство да продиктува неговото унищожение, не е нищо друго освен слабо.

— Но какво искате от нас? — Мирдал винаги се бе пазарил предпазливо. — Някои от нас може би биха предпочели да преживеят ефекта от заплахите ви, отколкото да се подчинят на исканията ви... Понякога си мисля, че всичко е една игра. Какви са вашите искания?

— Тази... групировка да бъде разтурена незабавно. Всички финансови и политически връзки в Германия, независимо с коя фракция или организация, да бъдат прекъснати веднага! Тези от вас, на които са били поверени постове в Съюзническата контролна комисия, да подадат оставка незабавно!

— Не! Не! Не! Не! — Хайнрих Крьогер бе бесен. Удари юмрук с все сила по масата. — Тази организация бе създавана години! Ние ще контролираме икономиката на цяла Европа. Ще контролираме самата Европа! Цялата! Ще го направим!

— Чуйте ме, господа! Мистър Мирдал спомена, че това е игра! Игра е, разбира се! Игра, на която посвещаваме живота си! Душите си! Тя ни поглъща и ние искаме все повече и повече, докато накрая настигнем собственото си унищожение... Хер Крьогер казва, че не съм можела да живея без властта, която съм преследвала и спечелила. Може и да е прав, господа! Но може би ми е време да достигна и аз онзи логичен завършек, който в момента жадувам и за който съм готова да заплатя всяка цена... Разбира се, че ще направя както ви казах, господа. Аз казвам „добре дошла“ на смъртта!

— Нека тогава тя да е вашата, не наша — Сидни Мастерсън я бе разбрал.

— Да бъде, мистър Мастерсън. Но, знаете ли, не съм изкушена от алтернативата. Оставям на всички вас отговорността да се преборите с този нов странен свят, в който навлизаме. Не мислете и за секунда, че не мога да ви разбера! Да разбера това, което сте направили! И още по-ужасяващото, защо сте го направили!... Оглеждате се в собствените си царства и ви обзема страх. Виждате властта си застрашена — от теории, правителства, странно звучащи идеи, които гложат по корените ви. Чувствате непреодолимата си нужда да защитите феодалните системи, които са ви родили. От което и има нужда може би. На тях не им остава дълго... Но вие няма да го направите така!

— След като разбирате всичко така добре, защо искате да ни спрете? Това начинание защитава всички ни. В крайна сметка и вас самата. Защо ни спирате? — Д'Алмейда не би оцелял след една загуба на Френско-Италианските железници.

— Винаги се започва така: по-малката от двете злини, по-голямото добро... Нека кажем, че аз ви спирам, защото вредата, която причинявате, е далеч по-голяма от лекарството, което ще донесете. За това — толкова!

— Това е смехотворно! Казвам ви пак, тя никога няма да го направи! — Крьогер удряше с длан по масата, но никой не му обръщаше никакво внимание.

— Като казвате, че времето ни изтича, мадам Скарлати, какво имате предвид? Казаното от вас предполага, че времето вече е изтекло. Скъпият начин е бил вечен избран...

— В Женева има човек, мистър Мастерсън, който очаква да му позвъня по телефона. Ако този телефонен разговор бъде проведен, той ще изпрати телеграма до офисите ми в Ню Йорк. С пристигането на тази телеграма, операцията се отменя. Ако не, тя ще се приведе в изпълнение според плана.

— Това е невъзможно! Толкова сложни и важни ходове да се отменят с телеграма? Не ви вярвам — мосю Доде бе сигурен в разорението си.

— Поемам риска от значителни материални щети, ако това не стане така, мосю Доде.

— Подозирам, че поемате риск много по-голям от този, мадам. Никой няма да ви има вяра отново. Скарлати ще бъдат изолирани.

— Съществува подобна перспектива, мистър Мастерсън. Но не е задължително. Пазарът е гъвкав... Е, господа? Вашият отговор?

Сидни Мастерсън се надигна от стола си.

— Обадете се по телефона. Няма друг избор, господа, не съм ли прав?

Мъжете от Цюрих се спогледаха. Бавно започнаха да стават от столовете си и да събират документите пред себе си.

— Край. Без мен — Киндорф сгъна кафявия плик и го пхна в джоба си.

— Вие сте хищен звяр. Не бих пожелал да ви срещна на арената и с цяла армия зад гърба си — изправи се Лийкок.

— Ако ще и цялата тази работа да излезе кравешко лайно, няма да се подхлъзна на него — Ландър побутна Гибсън, който с мъка се примиряваше с факта.

— Не можем да сме сигурни... Там е цялата работа. Не можем да бъдем сигурни — каза Гибсън.

— Спрете! Почакайте! Чакайте! — закрещя Хайнрих Крьогер. — Само да го направите! Само излезте оттук! И сте мъртви!... Всеки един от вас, пиявици гнусни, ще умре! Пиявици! Наляти с кръв пиявици!... Вие ни смучете кръвта, сключвате договори, после изчезвате... Уплашени за заводчетата! Проклети копелета еврейски! Не ни трябват! Никой от вас! Но вие ще дойдете при нас! И тогава ще ви накълцаме и хвърлим на кучетата! Проклети свини! — лицето на Крьогер бе почервенияло с най-силното си червено — думите му се преплитаха една след друга.

— Престанете, Крьогер! — Мастерсън направи една крачка в посока към мъжа, по чието лице бяха избили петна. — Край! Не можете ли да разберете? Приключихме!

— Не мърдай от мястото си, долен английски педераст! — Крьогер извади пистолета от кобура си. Кенфийлд, застанал до Елизабет, видя, че това бе четирийсет и пети калибър с дълго дуло и би отнесъл с един изстрел половин човешко тяло.

— Никой да не мърда!... Край! Краят никога няма да настъпи, докато аз не кажа, че е дошъл! Проклети гадни свини! Изплашени червеи! Твърде далече сме стигнали!... Никой не може вече да ни спре!... — той посочи с пистолета Елизабет и Кенфийлд. — Край?! Ето чий край е дошъл! Нейният!... Махни се от пътя ми! — той обиколи и тръгна по лявата страна на масата, при което французинът Доде пропищя.

— Недейте, мосю! Не я убивайте! Направите ли го, разорени сме!

— Предупреждавам ви, Крьогер! Убийте ли я, ще отговаряте пред нас! Не ще успеете да ни сплашите! Няма да унищожим самите себе си заради вас! — Мастерсън бе застанал отстрани до Крьогер, като раменете им почти се докосваха. Англичанинът нямаше да се отдръпне.

Без нито дума, без предупреждение, Хайнрих Крьогер насочи пистолета си към стомаха на Мастерсън и стреля. Трясъкът бе оглушителен, а Сидни Мастерсън подскочи във въздуха, свивайки се през кръста, целият окървавен. Падна на пода, мъртъв.

Единайсетте мъже от Цюрих зинаха ужасени, някои нададоха вик. Хайнрих Крьогер продължаваше да пристъпва напред. Тези, които бяха на пътя му, се отдръпваха.

Елизабет Скарлати остана на мястото си. Бе впила очи в тези на сина си убиец.

— Проклинам деня, в който бе роден. Ти омърси името на баща си. Но чуй това, Хайнрих Крьогер, и чуй го добре! — гласът на старицата изпълваше просторната зала. Силата на излъчването ѝ бе такава, че дори синът ѝ бе за момент зашеметен и само я гледаше с омраза, докато тя огласяваше присъдата си за неговата екзекуция. — Твоята самоличност ще бъде разгласена от първите страници на всеки вестник в цивилизования свят, в деня след моята смърт! Ще бъдеш

подгонен по начин, който наистина заслужаваш! Луд, убиец, крадец! И всеки мъж в тази стая, всеки инвеститор ще бъде дамгосан като твой съдружник, ако те оставят жив и след тази нощ!

Някаква необуздана ярост избухна в изкривените очи на Хайнрих Крьогер. Тялото му се тресеше от гняв. Той блъсна един стол пред себе си, изпращайки го на земята. Просто да я убие не би било достатъчно. Трябваше да я убие в упор, трябваше да види със собствените си очи как животът и съзнанието на Елизабет Скарлати потъват в небитието.

Матю Кенфийлд държеше спусъка на пистолета в десния си джоб. Никога не бе стрелял през джоба си и знаеше, че ако не уцели, той и Елизабет щяха да умрат. Не бе сигурен още колко можеше да изчаква. Щеше да се прицели в горната част на гърдите на приближаващия ги мъж, най-голямата мишена пред него. Издържа, колкото беше възможно.

Гърмежът от малкия револвер и болката от куршума в рамото на Скарлет бяха тъй шокиращи за него, че той за момент разтвори очи в недоумение.

За Кенфийлд това бе достатъчно.

С дясното си рамо той блъсна Елизабет с всичка сила, изпращайки немощното ѝ тяло на земята, извън обсега на Крьогер, докато самият той се хвърли наляво. Извади револвера от джоба си и стреля отново в мъжа, наречен Хайнрих Крьогер.

Огромният пистолет на Крьогер изгърмя в пода, докато той се свличаше надолу.

Кенфийлд стана, олюлявайки се, забравил непоносимата болка в лявата си ръка, която бе притисната под собствената му тежест. Нахвърли се върху Ълстър Стюарт Скарлет, измъквайки пистолета от желязната му хватка. Започна да удря с цевта по лицето на Хайнрих Крьогер. Не можеше да спре.

Да смачка лицето! Да унищожи отвратителното лице!

Накрая, го издърпаха назад.

— *Gott!* Мъртъв е! *Halt!* Спрете! Повече нищо не можете да направите! — големият и силен Фриц Тисен го бе задържал.

Матю Кенфийлд почувства, че отмалява и се свлече на пода.

Мъжете от Цюрих се бяха събрали около него. Неколцина помогнаха на Елизабет, докато останалите се наведоха над Хайнрих

Крьогер.

От вратата, водеща към коридора, дойде бързо чукане.

Фон Шницлер пое командването в свои ръце.

— Пуснете ги! — нареди той със силния си германски акцент.

Д'Алмейда бързо отиде до вратата и я отвори. На входа стояха няколко шофьори. Като ги видя, Кенфийлд си помисли, че тези мъже не само караха коли. Бяха въоръжени.

Докато лежеше на пода, покосен от ужасните болки и шока, Кенфийлд видя как някакъв доста груб на вид мъж, с руса, късо подстригана коса се наведе ниско над тялото на Хайнрих Крьогер. Бе разбутал другите настрани за части от секундата и вдигна безформения клепач на окото му.

В този момент Кенфийлд се запита дали напрежението от последните няколко часа не си правеше шега с него, като изкривяваше някакви зрителните му процеси.

Или русият мъж наистина бе прошепнал нещо в ухото на Хайнрих Крьогер?

Нима Хайнрих Крьогер бе все още жив?

Фон Шницлер застана над Кенфийлд.

— Ще бъде изнесен. Наредих да бъде убит с един смъртоносен изстрел. Но и без това, той е мъртъв. Всичко свърши.

Дебелият фон Шницлер тогава отправи нови команди към шофьорите около Крьогер на немски. Неколцина от тях започнаха да повдигат безжизненото тяло, но те бяха спрени от русия мъж с късата коса. Той ги избута от пътя си, без да им позволява да се докоснат до тялото.

После сам вдигна Хайнрих Крьогер от пода и го изнесе през вратата. Останалите го последваха.

— Как е тя? — Кенфийлд посочи към Елизабет, която бе настанена в един стол. Тя бе вперила поглед към вратата, откъдето бе изнесено тялото на човека, за когото никой не знаеше, че бе неин син.

— Добре е! Сега може да се обади по телефона! — Лийкок полагаше всички усилия да изглежда решителен.

Кенфийлд се надигна от пода и отиде до Елизабет. Опря длан до набръчкана ѝ буза. Не можеше да се сдържи.

По страните ѝ се стичаха сълзи.

Тогава Матю Кенфийлд вдигна очи. До него достигна рева на мощен автомобил, който бързо заглъхваше. Бе обезпокоен.

Фон Шницлер му бе казал, че е заповядал да се нанесе смъртен изстрел.

А изстрел не бе даден.

На една миля оттам, на Винтерхурщрасе, двама мъже качиха един труп на близкия камион. Не знаеха точно какво да направят. Всички бяха наети именно от мъртвия, за да спрат автомобила по пътя до Фалке хаус. Бе им предплатил, както те бяха настояли. Сега той бе умъртвен от куршума, предвиден за шофьора на автомобила, преминал преди час. Докато влачеха тялото по скалистия наклон към камиона, кръвта, бликнала от устата, напои и едни идеално подстригани и пригладени мустаци.

Човекът на име Пул бе мъртъв.

ГЛАВА 45

Майор Матю Кенфийлд — на възраст четирийсет и пет, почти четирийсет и шест години — бе опънал крака по дължината на задната седалка на военната кола. Бяха навлезли в селището Ойстър бей и бледият сержант наруши мълчанието.

— Наближаваме, майоре. Събудете се.

Събуждане. И всичко се връщаше на мястото си, но с цената на какво усилие. По лицето му се стичаха вадички пот. Сърцето му биеше ритмично непозната тема.

— Благодаря, сержант.

Колата зави на изток по Харбър роуд към крайморската улица. Докато се приближаваха към дома му, майор Матю Кенфийлд се разтрепери. Сграбчи китките си, пое дълбоко въздух и го задържа. Прехапа език. Не можеше да рухне точно сега. Не можеше тъй снизходително да си позволи момент на самосъжаление. Не можеше да причини това на Джанет. Дължеше ѝ толкова много.

Сержантът умело зави по тесния път, покрит със сини камъни, и спря пред пътеката, която водеше до главния вход на голямата вила. Сержантът обичаше да шофира до Ойстър бей с богатия майор. Въпреки дажбите тук винаги имаше много и хубава храна, а питиета винаги бяха чудесни — само от най-доброто за Камшафт, както бе известен той в казармата на запасния шофьор.

Майорът бавно излезе от колата. Сержантът бе загрижен. Нещо не беше наред с майора му. Надяваше се, че това няма да означава, че ще тръгнат веднага обратно за Ню Йорк. По-възрастният мъж изглежда с мъка се задържаше на краката си.

— Добре ли сте, майоре?

— Да, сержант... Какво ще кажете да преспите в яхтклуба тази нощ? — той не погледна към войника, докато говореше.

— Разбира се! Прекрасно, майоре! — той винаги преспиваше там. Апартаментът в яхтклуба имаше пълна кухня и много пиене. Дори телефон. Но сержантът още не бе получил знак, че телефонът щеше да бъде употребяван. Той реши да си опита късмета. — Ще имате ли

нужда от мен, майоре? Мога ли да се обадя на един-двама приятели тук?

Майорът тръгна по пътеката. Обърна се и отвърна тихо:

— Правете каквото поискате, сержант. Само стойте надалече от радиотелефона. Разбрано ли е?

— И още как, майоре! — сержантът форсира с гръм двигателя на колата и се понесе надолу към брега.

Матю Кенфийлд застана пред бялата, поръбена с орнаменти врата и защитените лампи от двете ѝ страни.

Неговият дом.

Джанет.

Вратата се отвори и тя застана там — леко посивялата коса, която тя не желаше да боядисва; вдигнатия нагоре нос над нежната, чувствителна уста; светлите, големи, търсеци, кафяви очи; нежната прелест на лицето ѝ; приятната загриженост, която се излъчваше от нея.

— Чух колата. Никой не кара към яхтклуба, както Еванс!... Матю. Матю! Скъпи мой! Ти плачеш!

ГЛАВА 46

Самолетът, военнотранспортен В-29 на сухопътните войски, се сниши в късния следобед под облаците към лисабонското летище. Ефрейтор от военновъздушните сили се насочи към тях по пътеката.

— Моля, затегнете всички предпазни колани! Преустановете пушенето! Кацаме след четири минути — каза той монотонно, разбирайки, че пътниците му са важни, поради което и той трябваше да е важен, но учтив, когато имаше да им каже нещо.

Младежът, който седеше до Матю Кенфийлд, не бе казал почти нищо, откакто бяха излетели от Шанън. На няколко пъти майорът се бе опитал да обясни, че ползваните от тях коридори са извън обсега на *Luftwaffe* и нямаше никакъв повод за притеснение. Ендрю Скарлет бе само измърморил някакво одобрение и пак се бе задълбочил в списанията си.

Колата на лисабонското летище бе брониран линкълн с двама военнослужещи от OSS отпред. Прозорците бяха защитени от близък огън с леко оръжие, а автомобилът развиваше сто и двацет мили в час. Трябваше да пропътуват трийсет и две мили нагоре по течението на река Техо до летище Аленгуер.

На Аленгуер мъжът и момчето се качиха на нисколетящ, особено конструиран флотски самолет TFB без опознавателни знаци, с който щяха да пътуват до Берн. Повече спирания нямаше да има. През цялото време на полета английски, американски и свободни френски изстребители щяха да прехващат самолета и да го защитават, докато достигне местоназначението си.

В Берн те бяха посрещнати от автомобил на швейцарското правителство с осем мотоциклета за ескорт — един отпред, един отзад и по три — от двете страни. Всички мотоциклетисти бяха въоръжени въпреки Женевската конвенция, която забраняваше подобна практика.

Отидоха до едно село на двацетина мили на север към германската граница. Кройцлинген.

Спряха до една малка странноприемница, забравена от целия останал свят и мъжът и момчето излязоха от колата. Шофьорът ускори автомобила, който бързо се отдалечи заедно с мотоциклетния ескорт.

Матю Кенфийлд поведе момчето нагоре по стълбите към входа на странноприемницата.

В коридора се чуваха плачливите звуци на акордеон, идващи от очевидно слабо населената зала. Чакалнята с високите си тавани не изглеждаше особено гостоприемна, оставяйки впечатлението, че гостите тук не са добре дошли.

Матю Кенфийлд и Ендрю Скарлати се приближиха до тезгяха, който служеше и за маса.

— Моля, позвънете в стая номер шест и съобщете, че Ейприл Ред е тук.

Докато служителят осъществяваше връзката, момчето внезапно се разтрепери. Кенфийлд хвана ръката му и я стисна.

Изкачиха стълбите и застанаха пред вратата, белязана с номер шест.

— Нямам какво повече да ти кажа, Енди, освен че сме тук само заради един човек. Поне аз съм затова тук. Джанет. Майка ти. Постарай се да запомниш това.

Момчето пое дълбоко въздух.

— Ще се постарая, татко. Отвори вратата! Господи! Отвори я!

Стаята бе слабо осветена от малки лампи на малки масички. Украсена бе според швейцарското схващане за удобния престой на туриста — дебели килими и масивна мебел, меки столове и множество покривчици и каренца.

В далечния ъгъл седеше човек, наполовина останал в сянка. Пръсканата от лампата светлина се открояваше ясно върху гърдите му, но не осветяваше лицето му. Облечен бе в кафяви дрехи от вълнен плат, а самото му бе комбинация от плътна тъкан и кожа.

Заговори с гърлен, остър глас.

— Кой сте вие?

— Кенфийлд и Ейприл Ред. Кръогер?

— Затворете вратата.

Матю Кенфийлд затвори вратата и направи няколко крачки пред Ендрю Скарлет. Щеше да прикрива момчето. Постави ръка в десния джоб на самото си.

— Държа пистолет, насочен към главата ти, Кръогер. Не е оня пистолет, но джобът е същият, както последния път, когато се видяхме. Този път няма да оставям нищо на случайността. Ясно ли е?

— Ако предпочиташ, извади го от джоба си и го опри в главата ми... Почти нищо не мога да направя.

Кенфийлд се приближи до фигурата.

Бе ужасяващо.

Човекът бе наполовина инвалид. Изглежда цялата лява половина на тялото му бе парализирана, включително и челюстта му. Бе сгънал ръце в скута си, а пръстите му бяха изпънати, като вдървени. Но очите му бяха будни.

Очите му.

Лицето му... Покрито само от бели петна присадена кожа под късо подстриганата бяла коса. Мъжът заговори.

— Това, което виждате, бе извадено от Севастопол. Операция Барбадоса.

— Какво имаш да ни кажеш, Кръогер?

— Най-напред, Ейприл Ред... Кажи му да се приближи.

— Ела насам, Енди. До мен.

— Енди! — мъжът в инвалидния стол се засмя с наполовина затворената си уста. — Не е ли мило! Енди! Ела насам, Енди!

Ендрю Скарлет се приближи до доведения си баща и застана до него, оглеждайки деформирания мъж пред себе си.

— Значи ти си синът на Ълстър Скарлет?

— Син съм на Матю Кенфийлд.

Кенфийлд остана на мястото си, наблюдавайки бащата и сина. Внезапно се почувства чужд. Имаше чувството, че предстоеше битка между гиганти — единият — стар и безсилен, другият — млад и мършав. А той не бе един от тях.

— Не си, млади момко. Ти си син на Ълстър Стюарт Скарлет, наследникът на Скарлати!

— Аз съм точно такъв, какъвто искам! С теб нямам нищо общо — младежът започна да диша тежко. Страхът го напускате и на неговото място Кенфийлд виждаше как се настанява някаква тиха ярост, която постепенно обладаваше момчето.

— Спокойно, Енди. Спокойно.

— Защо беше нужно?... Заради него?... Погледни го. Той е почти мъртъв... Дори няма лице.

— Престанете! — пискливият глас на Скарлет напомни на Кенфийлд за онази далечна зала в Цюрих. — Млъкни, глупако!

— Защо? Заради теб ли?... Откъде накъде?... Не те познавам! И не искам!... Ти си тръгна отдавна! — момчето посочи към Кенфийлд. — Той зае твоето място. Сега слушам него. Ти си нищо за мен!

— Няма да говориш така с мен! Не се осмелявай!

Кенфийлд заговори остро.

— Доведох Ейприл Ред, Крьогер! Какво имаш да дадеш? Затова сме тук. Да привършваме!

— Той първо трябва да разбере! — безформената глава се заклати напред-назад. — Той трябва да бъде заставен да разбере!

— Ако това значеше толкова много за теб, защо го кри? Защо се превърна в Крьогер?

Клатенето на главата престана, пепелявите дръпнати очи бяха неподвижни. Кенфийлд си спомни, че Джанет бе говорила за този негов поглед.

— Защото Ълстър Стюарт Скарлет не бе достоен да представлява новия ред! Новия свят! Ълстър Скарлет изигра своята роля и щом веднъж мисията му приключи, той не бе повече необходим... Той бе пречка... Би бил посмешище. Трябваше да бъде премахнат...

— Може би имаше и още нещо?

— Какво?

— Елизабет. Тя би те спряла отново... Щеше да те спре и по-късно, така както го направи и в Цюрих.

При споменаването на името на Елизабет Хайнрих Крьогер с мъка вдигна ябълката на гърлото си и се изплю шумно. Картината бе грозна.

— Най-голямата кучка!... Но през двацет и шеста направихме грешка... Нека бъдем честни, грешката я направих аз... Трябваше да я помоля да се присъедини към нас... Щеше да го направи, знаеш. Тя искаше същото, каквото и ние...

— Тук грешиш.

— Ха! Ти не я познаваше!

Бившият данъчен инспектор отвърна безизразно.

— Познавах я... Повярвай ми, тя презираше всичко, на което ти се бе посветил.

Нацистът се изсмя тихичко сам на себе си.

— Това е много любопитно... Някога аз ѝ бях казал, че презирам всичко, на което тя се бе посветила.

— Значи и двамата сте били прави.

— Няма значение. Сега тя е в ада.

— Тя умря, смятайки те за мъртъв. Затова и почива в мир.

— Ха! Не можеш да си представиш какво бе изкушението през всичките тези години, особено когато влязохме в Париж!... Но аз чаках за Лондон... Щях да застана пред Уайтхол и да обявя пред света — вижте как Скарлати се самоунищожава!

— Нея я нямаше, когато завзехте Париж.

— Няма значение.

— Няма, предполагам. Ти се боеше от нея след смъртта ѝ, тъй както и приживе.

— Не съм се боял от никого! От нищо! — Хайнрих Крьогер напрегна осакатеното си тяло.

— Тогава защо не изпълни заплахите си? Къщата на Скарлати още съществува.

— Тя никога ли не ти каза?

— Какво да ми каже?

— Тази кучка винаги се покриваше и от четирите фланга. Намери пак предателя, и сред нас. Единствения ми враг в Третия райх. Гьобелс. Тя никога не повярва, че съм бил убит в Цюрих. Гьобелс знаеше кой съм. След 1933 г. заплаши репутацията ми с лъжи. Лъжи по мой адрес. Но партията бе по-важна от отмъщението.

Кенфийлд погледна разбития мъж под него. Както винаги Елизабет Скарлати бе изпреварила всички. Далече напред.

— Един последен въпрос.

— Какъв?

— Защо Джанет?

Мъжът в стола вдигна с усилие дясната си ръка.

— Той... Заради него! — посочи той към Ендрю Скарлет.

— Защо?

— Аз вярвах! И още вярвам! Хайнрих Крьогер бе част от един нов свят! Един нов ред! Истинската аристокрация!... След време тя

щеше да бъде негова!

— Но защо точно Джанет?

Изтощен, Хайнрих Крьогер отвърна на въпроса.

— Курва. Кому бе нужна? Яйцето е всичко, което търсим, за да продължим поколението...

Кенфийлд почувства как гневът му надига в него, но на неговата възраст и с неговата професия успя да го потисне. Но не се оказа достатъчно бърз, за да спре момчето до себе си.

Ендрю Скарлет се втурна към мекия инвалиден стол и звучно залепи длан върху сакатия Крьогер. Плесницата бе силна и точна.

— Ти мръсничко! Гаден мръсничко!

— Енди! Ела насам! — издърпа той момчето назад.

— *Unhehlich!* — очите на Хайнрих Крьогер плуваха в орбитите си. — Заради теб! Заради това си тук! Трябва да разбереш!... Ще разбереш и ще положиш нашето ново начало! Мисли! Мисли за аристокрацията! За теб е... Заради теб — той бръкна с полуподвижната си ръка във вътрешния джоб на сакото си и извади от там парче хартия. — Те са твои. Вземи ги!

Кенфийлд взе парчето хартия и без да го поглежда, го подаде на Ендрю Скарлет.

— Това са само цифри. Просто много цифри.

Матю Кенфийлд знаеше какво означават тези цифри, но преди да успее да заговори, Крьогер обясни.

— Това са швейцарски сметки, сине... Единствен мой сине... В тях има милиони! Милиони! Но има и някои условия. Условия, които ще успееш да разбереш! Когато пораснеш ще се убедиш, че тези условия трябва да бъдат изпълнени! И ще ги спазиш!... Защото тази власт е достатъчна, за да промени света! Така, както ние искахме да го променим!

Младежът погледна към деформираната фигура на стола.

— Може би очакваш да ти благодаря?

— Някой ден ще го сториш.

Това бе достатъчно за Матю Кенфийлд.

— Стига! Ейприл Ред получи посланието си. Сега аз искам своето! Какво ще ми дадеш?

— Навън е. Помогни ми да стана и ще стигнем дотам.

— Никога! Какво има навън? Твоят екип с кожените палта?

— Няма никой. Никой освен мен.

Кенфийлд погледна остатъците от човека пред себе си и му повярва. Започна да помага на Хайнрих Крьогер да се изправи от стола.

— Почакай ме тук, Енди. Няма да се бавя.

Майор Матю Кенфийлд, в пълната си униформа, помогна на сакатия мъж в кафявите вълнени дрехи да слезе по стълбите до коридора. Там един слуга донесе патериците, които нацистът бе изхвърлил, когато се бе изкачил до стаята си по стълбите. Американският майор и нацистът излязоха през главния вход.

— Къде отиваш, Крьогер?

— Не смяташ ли, че е време да ме наричаш с истинското ми име? Кое то е Скарлет. Или, ако повече ти харесва, Скарлати. — Нацистът се насочи надясно, извън пътеката, по тревата.

— Ти си Хайнрих Крьогер. За мен ти си само толкова.

— На теб ти е ясно, разбира се, че ти, и единствено ти, бе причината за провала ни в Цюрих. Тогава забави плана ни с близо две години... Никой не бе подозирал... Какво магаре! — засмя се Хайнрих Крьогер. — Но може би си те заслужавахме, нали и ние бяхме такива — засмя се той пак.

— Къде отиваме?

— Само на неколкостотин метра. Дръж си пистолета изваден, ако искаш. Няма никой.

— Какво ще ми дадеш? Можеш и да ми кажеш.

— Защо не? Скоро ще са в ръцете ти — Крьогер подскочаше по вече откритата се пред тях поляна. — И когато ги получиш, ще бъда свободен, запомни това.

— Сключили сме сделка. За какво става дума?

— Съюзниците ще са доволни. Айзенхауер вероятно ще ти даде медал!... Ще се върнеш с пълния план на берлинските укрития и военни обекти, известни само на елита от Германското върховно командване... Подземни бункери, ракетни установки, складове с боеприпаси, дори командния пост на Фюрера. Ти ще бъдеш герой, а аз няма да съществувам. Добре се справихме ние двамата с теб.

Матю Кенфийлд спря.

Картите с военните обекти на Берлин бяха придобити от съюзническото разузнаване още преди седмици.

Берлин знаеше това.

Берлин го бе признал.

Някой наистина бе вкаран в клопка, но това не бе той, не бе Матю Кенфийлд. Нацисткото върховно командване бе поставило между челюстите на смъртта един от собствените си членове.

— Кажи ми, Крьогер, какво ще стане, ако взема картите ти, това, което имаш в замяна на Ейприл Ред, и не те пусна оттук? Какво ще стане тогава?

— Много просто. Сам Дъониц прие показанията ми. Казах му всичко преди две седмици в Берлин. Казах му всичко. Ако не се върна в Берлин до два дни, той ще се притесни. Аз съм много ценен. Плановете ми са да докладвам и после... да изчезна. Ако не се покажа, тогава целият свят ще узнае за това!

Матю Кенфийлд виждаше най-странната от всички иронии. Но не бе нещо повече, отколкото бе очаквал. Той сам бе написал всичко в оригиналното досие, запечатано от години в архивите на Държавния департамент.

А сега друг човек, в Берлин, когото той не познаваше, освен по репутацията му, бе стигнал до същия извод.

Хайнрих Крьогер, Ълстър Стюарт Скарлет — не бе вече нужен.

Дъониц бе позволил на Крьогер — натоварен с фалшивия си подарък — да дойде в Берн. По неписаните правила на войната, Дъониц очакваше Крьогер да бъде убит. Дъониц знаеше, че нито една държава не можеше да си позволи да търпи този луд за свой. Независимо дали я очакваше поражение, или победа. И врагът трябваше да го екзекутира, така че да не остават съмнения. В тези дни на омраза Дъониц бе рядък враг. Той бе човек, в когото неговите противници имаха вяра. Подобно на Ромел, Дъониц бе изграден боец. Ожесточен в сраженията, но морален човек.

Матю Кенфийлд извади пистолета си и стреля два пъти.

Хайнрих Крьогер лежеше мъртъв на земята.

Ълстър Стюарт Скарлет — най-после — го нямаше.

Матю Кенфийлд тръгна обратно през поляната към малкия хан. Нощта бе ясна и луната във фаза три четвърти осветяваше силно шумата наоколо.

Замисли се върху факта как забележително просто се бе наредило всичко.

Но гребенът на вълната е прост. Измамно прост. Той не показва онези безбройни сили под повърхността ѝ, които правят пяната да бъде такава, каквато е.

Всичко бе свършило.

Оставаше Ендрю.

Оставаше Джанет.

Над всичко оставаше Джанет.

Издание:

ИК „Бард“, 1993

Оформление на корицата: „Megahrom“, Петър Христов

Редактор: Богомил Самсиев

Компютърна обработка: Линче Шопова

Bantam Books, 1982

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.